

„Никой не може да надмине Сюзън Елизабет Филипс.“ – ДЖЕЙН АН КРЕНЦ

Сюзън Елизабет Филипс

РАЙ В ТЕКСАС

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС РАЙ В ТЕКСАС

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Първата задача на Грейси Сноу в работата ѝ като асистент в холивудско студио е да накара легендарния бивш футболист на „Чикаго Старс“ Боби Том Дентън да пристигне навреме в родния си град за началото на снимките на филм, в който той изпълнява главната роля.

И Грейси определено се нуждае от късмет в новото си начинание.

Една шеметна битка между половете — Красотата срещу Ума — само че в случая красавецът притежава и блестящ ум, а умницата Грейси съвсем не е толкова обикновена и невзрачна, за каквато се мисли.

*На всичките ми стари приятели от лигата Ла Лече.
Благодаря ви, защото вие първи ми казахте колко ви
харесва написаното от мен.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искала да изразя признателността си към следните личности, които споделяха с мен своя опит, докато пишех „Рай в Тексас“: Мери Лин Бакстър (както и на Лен, защото ми позволи да открадна няколко от неговите редове), Катрин Джонсън, Памела Литън, Джон Росич, Гленда Сандърс и Рон Стръкнес. Благодарна съм и на Националната атлетическа асоциация, защото отговори на всичките ми въпроси. Благодаря и на приятелите ми Бил, Тай и Зак — вие винаги ми помагахте, когато имах нужда от това. Специално съм признателна както на редактора ми Кери Ферън, така и на агента ми Стивън Акселрод. Изказвам най-дълбоки благодарности към моите читатели, които споделят книгите ми с приятелите си и ми пишат такива чудесни писма. Бог да ви благослови, всички вас.

1

— Бодигард! Не се нуждая от никакъв проклет бодигард!

Сребърните върхове на пурпурните ботуши от гущерова кожа на Боби Том Дентън проблеснаха на светлината, когато бившият футболист прекоси килима и сложи длани върху бюрото на адвокатата си.

Джак Ейкън го изглежда предпазливо.

— От студиото „Уиндмил“ смятат, че се нуждаеш.

— Не ми пука какво мислят те. Всички знаят, че в Южна Калифорния и трън да завъртиш, няма да закачиш нито един, който да притежава капчица здрав разум — заяви Боби Том категорично. — Е, може би някои от фермерите правят изключение, но те са единствените. — Намести високата си и стройна снага в коженото кресло, качи обутите си в ботуши крака върху бюрото и кръстоса глезени.

Джак Ейкън огледа мъжа, който бе най-важният му клиент. Днес Боби Том беше облечен направо консервативно в бели ленени панталони, бледолилава копринена риза, пурпурни ботуши от гущерова кожа и светлосива шапка „Стетсън“. Бившият уайд рисийвър^[1] не се разделяше със стетсъна си. Някои от гаджетата му се кълняхха, че не я свалял дори в леглото, но Джак не вярваше особено на тези твърдения. Без съмнение Боби Том се гордееше, че е тексасец, макар че заради професионалната си футболна кариера бе принуден да прекара по-голяма част от последните десет години в Чикаго.

С външния си вид на сякаш слязъл от лъскава корица на списание, с усмивка, която тутакси пленяваше всяко женско сърце, и с впечатляващия чифт диамантени пръстени на Суперкупата, Боби Том очевидно бе най-чаровното и бляскаво момче в професионалния американски футбол. От самото начало на кариерата му телевизионната публика се влюби в провинциалния му момчешки чар, но онези, които играеха срещу него, не можеха да бъдат заблудени от излъчването му на „добро“ момче. Те знаеха, че Боби Том е умен,

неудържим и корав противник. Той беше не само най-колоритният уайд рисийвър в Националната футболна лига, но и най-добрият, когато раната в коляното му, получена преди пет месеца по време на последните мачове за Суперкупата, го извади от строя и го принуди да се оттегли на трийсет и три години. Така че сега бе повече от естествено онези от Холивуд да се надпреварват да го направят новия герой в някой от своите екшън филми.

— Боби Том, хората от „Уиндмил“ имат право да се тревожат. Те ти плащат няколко милиона долара, за да снимаш първия си филм с тях.

— Аз съм футболен играч, а не проклета филмова звезда!

— От миналия януари ти си бивш футболен играч — изтъкна Джак. — Освен това, решението да сложиш подписа си под договора беше твое.

Боби Том смъкна шапката си, прокара ръка през гъстата си руса коса и я нахлупи отново.

— Бях пиан и търсех нова посока в живота си. Ти би трябвало да ме предпазваш от това да вземам важни решения, когато не съм трезвен.

— Двамата с теб сме приятели от доста време и досега не съм те виждал пиан, така че това извинение не минава. Освен това, ти си един от най-умните бизнесмени, които познавам, а и със сигурност не се нуждаеш от пари. Ако не си искал да подпишеш онзи договор с „Уиндмил“, нямаше да го направиш.

— Ами, промених си мнението.

— Сключвал си повече сделки, отколкото мога да преброя, и никога не съм чувал да си нарушавал договор. Сигурен ли си, че искаш да започнеш сега?

— Не съм казал, че ще наруша проклетия договор.

Джак помести върху бюрото си две папки и пакетче с ментови бонбони. Двамата бяха приятели повече от десет години, но той подозираше, че едва ли познава Боби Том повече от бръснаря, който подстригва косата му. Въпреки приветливото си и любезно държание, бившият футболист не обичаше да споделя лични неща.

Не че Джак го упрекваше за това. Всеки на този свят искаше частица от Боби Том и спортистът се бе научил да се защитава. Макар че според мнението на Джак, невинаги се справяше добре. Боби Том се

бе превърнал в лесна мишена за всеки западнал бивш спортист, позасукувана жена или негов земляк, изпаднал в житейско затруднение.

Джак обели фолиото на пакетчето с бонбони.

— Питам само от любопитство: разбираш ли нещо от актьорската професия?

— Не, по дяволите.

— Така си и мислех.

— Не виждам какъв е проблемът. Във филми като този всичко се свежда до сритване на задници и събличане на мацки. Че аз, дяволите да ме вземат, се занимавам с това от осемгодишен.

Такъв коментар беше характерен за Боби Том Дентън и Джак не успя да сдържи усмивката си. Независимо от това, което каза Боби Том, той не се съмняваше, че клиентът му възнамерява да постигне успехи във филмовата си кариера. Досега Джак никога не бе виждал бившия футболист да се заеме с нещо, което не възнамерява да свърши добре — от придобиване на недвижими имоти до впускането в нов бизнес. От друга страна обаче, Боби Том със сигурност обмисляше добре всяко ново начинание.

Джак се облегна на стола си.

— Преди два часа разговарях с Уилоу Крейг от студиото „Уиндмил“. Беше много нещастна, задето си настоял снимките да бъдат в Телароса.

— Те се нуждаят от някой малък град в Тексас. А ти много добре знаеш, че в Телароса са го закъсали с парите и снимките ще им помогнат да се съвземат.

— Мислех, че известно време няма да се появяваш в родния си град, особено след цялата тази лудница около големия фестивал, който планират за съживяването на града.

— Не ми го напомняй — изтръпна Боби Том.

— Факт е, че трябва да отидеш там. „Уиндмил“ вече са преместили в града оборудването и персонала си, но без теб не могат да започнат снимките.

— Казах им, че ще се появя.

— Също както преди две седмици им каза, че ще се появиш за всички онези срещи и за пробите на костюмите, които ти бяха определили в Ел Ей.

— Онова беше тъпо и ненужно разтакаване. По дяволите, вече разполагам с по-добър гардероб от всеки друг играч в Националната футболна лига. За какво са ми проби?

Джак се предаде. Както обикновено, Боби Том правеше всичко посвоему. Под привидната си сговорчивост тексасецът притежаваше магарешки инат и никак не обичаше да бъде пришпорван.

Боби Том спусна краката си от бюрото и бавно се изправи. Макар да го прикриваше ловко, Джак знаеше, че клиентът му е съсипан от принудителното си оттегляне. Откакто лекарите му казаха, че никога повече няма да играе, Боби Том се бе впуснал в най-различни бизнес начинания с дивата решителност на мъж, намиращ се на ръба на финансовия банкрут, докато всъщност беше една от спортните легенди на „Чикаго Старс“, а заплатата му в милиони долари бе само малка част от богатството, което притежаваше. Джак се чудеше дали тази филмова сделка не беше за Боби Том само начин да убива времето, докато се мъчеше да измисли как да продължи живота си.

Боби Том се спря до вратата, обърна се и удостои агента си с един от онези пронизващи погледи на сините си очи, които всяваха страх у защитниците от всички отбори в лигата.

— Какво ще кажеш да се свържеш още сега с онези от „Уиндмил“ и да им предложиш да отзоват бодигарда си?

Макар че молбата бе изречена с кротък тон, Джак не се остави да бъде подлъган. Боби Том винаги знаеше много точно какво иска и обикновено го получаваше.

— Опасявам се, че вече са изпратили някой и сега той пътува насам. Само че изпращат придружител, а не бодигард.

— Казах им, че сам ще пристигна в Телароса и ще го направя. Ако някой проклет бодигард цъфне тук и си въобрази, че ще започне да ме командва, по-добре ще е да е корав мъжага, иначе ще свърши с моите инициали, гравирани на задника му.

Джак сведе поглед към документите пред себе си и реши, че сега не е най-подходящият момент да уведоми Боби Том, че „коровият мъжага“, изпратен от студиото „Уиндмил“, се нарича Грейси Сноу. И докато прибираше документите в папката, разчиташе единствено на това госпожица Сноу да се окаже с великолепно дупе, с убийствени цици и инстинкти на пираня. Защото в противен случай нямаше никакви шансове срещу Боби Том Дентън.

През този месец на Грейси Сноу не ѝ вървеше с косата. Влажният нощен бриз, типичен за началото на юли, запрати пред очите ѝ немирнен къдрав кичур от меднокафявата ѝ коса и тя с въздишка си рече, че не биваше да се доверява на фризьор, когото всички наричаха просто „господин Ед“. Но тъй като не вярваше, че има полза от това да се вторачваш в лошите неща, вместо да се тръшка заради ужасните къдрици, младата жена заключи вратата на взетата под наем кола и закрачи по тротоара към къщата на Боби Том Дентън.

Половин дузина коли бяха паркирани на извитата алея за автомобили и когато наближи стройния кедър и остъклената веранда с изглед към езерото Мичиган, чу гърмящата музика. Наближаваше девет и половина. Отчаяно ѝ се искаше да отложи тази среща за сутринта, когато щеше да е по-отпочинала и не толкова нервна, но просто не разполагаше с толкова време. Трябваше на всяка цена да докаже на Уилоу Крейг, че е способна да се справи безпроблемно с първата си наистина отговорна задача.

Къщата изглеждаше необикновена: ниска, но просторна, със стръмен покрив. Лакираните входни врати имаха продълговати алуминиеви дръжки, напомнящи за бедрени кости. Не можеше да се каже, че всичко бе точно по вкуса ѝ, но тъкмо това го правеше по-интересно. Опитвайки се да потисне присвиването на стомаха си, тя натисна звънеца с решителен жест и подръпна сакото на тъмносиния си костюм — безформено постижение на шиваческото изкуство, което не беше нито прекалено дълго, нито прекалено късо, а просто безнадеждно демоде. Искеше ѝ се полата ѝ да не беше толкова омачкана след полета ѝ от Лос Анджелис до чикагското летище О'Хеър, но кога ли ѝ бе вървяло с дрехите. Понякога ѝ се струваше, че усетът ѝ за стил се бе изкривил, след като бе отраснала сред толкова много старци, защото винаги изглеждаше поне с две десетилетия изостанала от последната мода.

Когато натисна отново звънеца, ѝ се причу отекване на гонг отвътре, но музиката кънтеше толкова силно, че бе трудно да се каже дали не се заблуждава. Обзе я леко нетърпение. Явно вътре се вихреше див купон.

Макар че беше на трийсет години, Грейси никога не бе присъствала на див купон. Зачуди се дали няма да има порнографски филми и кокаин за гостите. Бе почти сигурна, че не одобрява и двата порока, ала след като нямаше опит с нито един от тях, реши, че ще е по-честно да не съди прибързано. В края на краищата какъв смисъл има да започва нов живот, ако не е отворена за нови преживявания? Не че щеше да се впусне в експерименти с наркотици, но относно порнографските филми... може пък да им хвърли един поглед.

Натисна два пъти звънеца и намести поредния немирнен кичур в разхлабения си кок. Беше се надявала, че като се накъдри, ще се отърве от демодирания си, но удобна прическа, с която бе свикнала през последните десетина години. Представяше си нещо меко и вълнисто, което ще я накара да се почувства като нова личност, но ситните къдрици, с които господин Ед я бе снабдил, далеч не бяха това, за което си мечтаеше.

Май беше забравила, че още като тийнейджърка всичките ѝ усилия да подобри външния си вид винаги бяха завършвали катастрофално. Цели месеци се бе разхождала със зелена коса заради грешно дозираната кислородна вода. После пък кожата ѝ се зачерви и изприщи от алергичната реакция към крем за премахване на лунички. В ушите ѝ още кънтеше подигравателният смях на съучениците ѝ от гимназията, когато подпльнките на сутиена ѝ се разместиха, докато правеше литературен анализ на един роман. Този инцидент се оказа окончателният удар върху самочувствието ѝ. Тогава тя си обеща да приеме и да се примири с думите на майка си, повтаряни със съкрушителна откровеност още откакто Грейси бе шестгодишна.

Грейси Сноу, ти си потомка на род с обикновени и грозновати жени и така е било поколения наред. Примири се с факта, че никога няма да бъдеш красавица и ще си малко по-щастлива.

Тя беше средно висока — нито достатъчно ниска, за да изглежда сладка, нито толкова висока, че да бъде грациозна. Не можеше да се каже, че е плоска, ала не бе много далеч от това определение. Очите ѝ не бяха нито топло кафяви, нито искрящо сини, а безлично сиви. Устата ѝ бе прекалено широка, а брадичката ѝ издаваше упорития ѝ характер. Вече не изпитваше благодарност за гладката кожа, прозираща изпод луничките, с които бе осеяна горната част на носа ѝ. Или че носът ѝ беше малък и прав. Вместо това бе съсредоточила

благодарността си към Бог, задето я бе дарил с други важни предимства: интелигентност, чувство за хумор и ненаситен интерес към всички аспекти на човешкото поведение. Все си повтаряше, че силата на характера е много по-важна от всякаква хубост. Само когато изпаднеше в най-дълбоко униние, ѝ се искаше да размени частица от своята цялостност, късче от добродетелността си или няколко трохи от организационните си умения срещу по-голям размер на суетиена си.

Вратата най-после се отвори и размислите ѝ рязко бяха прекъснати. Тя се озова пред най-грозния мъж, когото някога бе виждала — великан с дебел врат, с плешива глава и приведени рамене. Изгледа го с интерес, докато неговите очи се плъзнаха по тъмносиния ѝ костюм, по спретнатата ѝ бяла блуза и ненужно официалните ѝ черни обувки.

— Да?

Грейси изпъна рамене и леко вирна брадичка.

— Тук съм, за да се видя с господин Дентън.

— Крайно време беше. — Без никакво предупреждение той я сграбчи за ръката и я вмъкна вътре в къщата. — Носиш ли си музика?

Въпросът му така я стресна, че тя огледа съвсем бегло фоайето: варовикови плочи по пода, масивна алуминиева скулптура на стената и гранитен блок, служещ за пиедестал на самурайски шлем.

— Музика ли?

— Господи, изрично предупредих Стела да не забрави да ти поръча да си донесеш музика. Няма значение. Ще използваме касетата, която предишното момиче забрави тук.

— Касетата?

— Боби Том е в басейна. С момчетата искаме да го изненадаме, затова изчакай, докато не подготвя всичко за появата ти. Тогава ще влезем заедно.

С тези думи изчезна зад японския параван отдясно. Тя зяпна смаяно след него, разкъсвана между тревогата и любопитството. Очевидно я бе сбъркал с някоя друга, но тъй като Боби Том Дентън не приемаше никакви телефонни обаждания от студиото „Уиндмил“, тя се запита дали да не се възползва от това недоразумение.

Предишната Грейси Сноу щеше да изчака търпеливо мъжа, докато се завърне, за да му обясни мисията си, но новата, жадна за

приключения Грейси Сноу пое по извития коридор, от дъното на който гърмеше музиката.

Стаите, покрай които мина, не приличаха на нищо, което бе виждала досега. Винаги си е била прикрита почитателка на всичко чувствено, затова не се задоволи само да гледа. Ръцете я засърбяха да погали грубите на вид скулптури върху никелираните метални постаменти и гранитните блокове, върху които бяха изсечени поставки с неправилна форма, приличащи на разреза на праисторически дървета. Искеше да прокара пръстите си по стените, някои от които бяха лакирани в бледосиво, докато други бяха покрити с дълги ленти от изкуствено състарена кожа, избелени до цвета на пепел. Дълбоките, ниски фотьойли и дивани, тапицирани с ленено платно на бели и черни ивици, я приканваха да се отпусне в тях, а нежното евкалиптово ухание, носещо се от античните урни, подразни ноздрите ѝ.

Грейси долови и мирис на хлор, смесващ се с аромата на евкалиптите. Очите ѝ се разшириха от изненада, докато заобикаляше масивен комплект от каменни блокове, спускащи се артистично от стената. Коридорът се разшири, за да премине плавно в луксозна пещера, чиито стени бяха покрити с широки плоскости от пясъчно стъкло. Пораснали палми, бамбукови стъбла и друга екзотична зеленина растеше от лехи в причудливи форми, издълбани в пода от черен мрамор. Всичко това придаваше на пещерата едновременно тропически и праисторически вид. Асиметрично оформеният плувен басейн, облицован с черни плочки, напомняше за скрито езеро от древна епоха, любимо място за водопой на динозаври. Дори обикновените шезлонги без украса и масивните маси, издялани от плоски камъни, се вписваха в интериора, оформен като пейзаж от природата.

Интериорът може и да изглеждаше праисторически, обаче гостите имаха съвсем модерен вид. В смесената компания имаше около трийсетина души. Жените бяха млади и красиви, а мъжете, както белите, така и тъмнокожите, имаха изпъкнали мускули и яки вратове. Грейси не знаеше нищо за футболистите, освен че се славеха с лоша репутация. Докато оглеждаше оскъдните бански, носени от повечето от жените, не успя да потисне плахата надежда, че след малко пред очите ѝ ще се развихри неистова оргия. Не че щеше да участва в нещо

подобно — дори и ако предположеше, че някой би я поканил — но щеше да ѝ бъде интересно да наблюдава.

Пронизителните женски писъци привлякоха вниманието ѝ към вана, покрита с пяна, сгущена сред купчина каменни блокове върху подиум близо до прозорците. Сред мехурите лудуваха четири жени и Грейси изпита едновременно завист и възхищение, докато оглеждаше загорелите им от слънцето бюстове, с блестящи по тях капки вода, подскачащи под оскъдните горнища на банските. Тогава погледът ѝ се отмести към единствения мъж на подиума и всичко в нея замря.

Тутакси го позна, защото бе виждала доста негови снимки. Той се бе изправил до ваната като султан, надзираващ харема си. И докато го съзерцаваше, всичките ѝ най-спотаени и най-съкровени сексуални фантазии мигом се пробудиха. Това наистина бе той, самият Боби Том Дентън. *Мили боже!*

Беше като въплъщение на всеки мъж, за когото тя някога бе копняла. Всички съученици от гимназията, които я бяха пренебрегвали; всички млади мъже, които така и не успяха да запомнят името ѝ; всички красиви колеги, които я удостояваха с комплименти за ясната ѝ мисъл, но никога не се сещаха да я поканят на среща. Той бе бляскав супермен, спуснат на земята от перверзния Господ, само за да напомня на грозничките и безлични жени като нея, че някои неща са недостижими.

Пак от снимките знаеше, че любимият му стетсън скрива гъста руса коса, докато периферията засенчваше чифт тъмносини очи, дълбоки и кадифени като лятна нощ. За разлика от нейните, неговите скули бяха като изсечени от ренесансов скулптор. Имаше идеално изваян прав нос, решителна челюст и уста, която трябваше да се показва само с табелка: „Внимание, жени! Смъртоносна опасност!“. Беше абсолютно и върховно мъжествен. Докато се взираше в него, я прободеше същият сладък копнеж, който бе изпитвала в онези летни вечери, когато лежеше в тревата и се любуваше на звездите. Той грееше също тъй ярко, но бе също толкова недостижим.

Носеше неизменния черен стетсън, каубойски ботуши от змийска кожа и копринен халат, осеян с червени и зелени светкавици. В едната си ръка държеше бутилка бира с кехлибарен цвят. Пушеше пура, затъкната в ъгъла на устата му, а димът от нея се виеше на кръгчета. Между края на каубойските му ботуши и ръба на халата се

виждаше гола кожа и се разкриваха силни, великолепно оформени прасци. Устата ѝ пресъхна, като се запита дали е гол под халата.

— Хей! Нали ти казах да ме изчакаш пред вратата.

Стресната, тя подскочи, когато едрият мъж, който я бе пуснал в къщата, изникна зад нея с малък касетофон в ръка.

— Стела те похвали, че си много секси, но аз исках блондинка.

— Той я огледа недоверчиво. — Боби Том си пада по блондинките. Блондинка ли си под тази перука?

Ръката ѝ се стрелна към кока.

— Всъщност...

— Харесва ми облеклото на библиотекарка, което си надянала, но се нуждаеш от доста грим. Боби Том харесва жените да са с грим.

И с големи гърди, помисли си тя, когато погледът ѝ отново се насочи към подиума. Явно бе, че Боби Том си пада по жени с огромни бюстове.

Погледът ѝ се върна на касетофона, докато се опитваше да разгадае възникналото недоразумението. И точно когато започна да се досеща за правилното обяснение, мъжът се почеса по гърдите.

— Стела каза ли ти, че искаме нещо по-така, по-специално, защото той е много депресиран напоследък заради раздялата си с футбола? Дори започна да говори, че ще напусне Чикаго, за да живее в Тексас през цялата година. С момчетата си помислихме, че трябва да го поразвеселим. Боби Том обича стриптийзьорките.

Стриптийзьорките! Пръстите на Грейси конвулсивно се впиха около фалшивите ѝ перли.

— О, мили боже! Трябва да обясня...

— Имаше една стриптийзьорка, за която едва не се ожени, но тя не се справи с футболния тест. — Мъжът поклати глава. — Още не мога да повярвам, че най-великият в тази игра замени шлема за Холивуд. За всичко е виновно проклетото му коляно.

Тъй като той явно предпочиташе да говори на себе си, вместо на нея, Грейси не каза нищо. Вместо това се опита да осмисли невероятния факт, че този мъж бе сбъркал нея — последната трийсетгодишна девственица, останала на планетата — със стриптийзьорка!

Беше смущаващо.

Беше ужасяващо.

Беше умопомрачително!

Той отново я огледа критично.

— Последната, която Стела ни изпрати, се беше облякла като монахиня. Боби Том обича да се смее до пръсване. Но тя беше яко гримирана. Боби Том обича жените да са здравата гримирани. По-добре ще е да се понаконтисш.

Крайно време бе да се приключи с това недоразумение. Тя се изкашля, преди да заговори:

— За съжаление, господин...

— Бруно. Бруно Метучи. В доброто старо време играех за „Чикаго Старс“, още когато Бърт Съмървил притежаваше отбора. Разбира се, никога не съм бил звезда като Боби Том.

— Разбирам. Ами, всъщност...

Пронизителни женски писъци откъм ваната отново привлякоха вниманието ѝ. Грейси вдигна очи и видя Боби Том да се взира снизходително в жените, палуващи в краката му, докато далечните светлини откъм езерото Мичиган блещукаха през стъклото зад него. За миг си представи как той се носи в пространството, космически каубой с шапката си „Стетсън“, с ботушите и халата, мъж, неподвластен на същите правила на земното притегляне, чиито роби бяха всички останали обикновени същества на планетата. Като че ли имаше невидими шпори на ботушите си, които му позволяваха да се движи със свръхзвукова скорост, пръскайки гигантски бляскави искри, които осветяваха всичко, което правеше, превръщайки го в най-прекрасния блян на света, по-велик от живота.

Една жена се надигна от мехурите във ваната.

— Боби Том, ти ми каза, че отново мога да се опитам да се справя с теста.

Говореше високо, а останалите гости я приветстваха с грубиянски възгласи. Всички от групата като един се извърнаха към подиума в очакване на отговора на домакина.

Боби Том, с пура в устата и бутилка бира в едната си ръка, пъхна другата в джоба на халата си и изгледа момичето замислено.

— Сигурна ли си, че си готова, скъпа Джули? Знаеш, че можеш да опиташ само два пъти. Предишния път сбърка с рекорда на Ерик Дикерсън.

— Сигурна съм. Наистина се подготвих много усилено.

Джули имаше вид на модел на бански костюми, слязъл от корицата на „Спортс Илюстрейтид“. Като се изправи във водата, мократа ѝ руса коса се разпиля на светли кичури по раменете. Приседна на ръба на ваната, за да се вижда още по-добре банският ѝ костюм от три малки тюркоазносини триъгълници, обшити с яркожълти ивици. Грейси знаеше, че много от познатите ѝ нямаше да одобряват толкова предизвикателен бански костюм, но като предана почитателка на идеята, че всяка жена трябва да се възползва от това, което Бог ѝ е дал, Грейси си каза, че непознатата изглежда чудесно.

Някой от тълпата изключи музиката. Боби Том седна на един от каменните блокове и праметна единия си ботуш от змийска кожа върху голото си коляно.

— Тогава ела тук и ме целуни за късмет. И гледай този път да не ме разочароваш. Тъкмо сега съм склонен да ти отдам сърцето си и да те направя госпожа Боби Том.

Докато Джули изпълняваше желанието му, Грейси погледна любопитно към Бруно.

— Той наистина ли ги изпитва за познанията им по американски футбол?

— Разбира се. Футболът е животът на Боби Том. За нищо на света не иска да стига до развод, но е наясно, че никога няма да бъде щастлив с жена, която не разбира тази игра.

Докато Грейси се опитваше да осмисли тази информация, Боби Том целуна Джули, после я тупна по мокрото ѝ дупе и я върна на мястото ѝ на ръба на ваната. Гостите се струпаха около подиума, за да наблюдават какво ще се случи. Грейси се възползва от това, че Бруно също се приготви да не изпусне нищо от размяната на въпроси и отговори, и се качи на едно стъпало зад нея, така че и тя да не пропусне нещо.

Боби Том изтръска пурата си в големия пепелник от оникс.

— Добре, скъпа. Да започнем с куотърбеците. Да се опитаме да сравним Тери Брадшоу, Лен Даусън и Боб Грийз. Кой от тях е постигнал най-висок процент на майсторски изпълнени удари? Забележи, че се опитвам да не те затруднявам. Не те питам колко точно е този процент, а само кой е най-добрият?

Джули отметна през рамо лъскавата си мокра коса и се усмихна уверено.

— Лен Даусън.

— Наистина се справи много добре.

Във ваната светеха подводни лампички, така че сега лицето му се виждаше по-ясно под периферията на стетсъна. Макар че Грейси стоеше доста встрани, за да бъде сигурна, на нея ѝ се стори, че долови проблясъци на развеселеност в тъмносините му очи. Като отдаден изследовател на човешката природа, интересът ѝ към ставащото пред очите ѝ все повече нарастваше.

— А сега да видим дали си научила това, което те затрудни при предишния тест. Върни се мислено назад чак в 1985 година и ми кажи името на най-добрия нападател в Националната футболна лига.

— Лесен въпрос. Маркъс Алън.

— А в Американската футболна лига?

— Кърт... Не! Джералд Ригс.

Боби Том сложи ръка на гърдите си.

— Брей, за малко да накараш сърцето ми да спре. Добре, а сега ми кажи кой е най-отдалеч отбелязаният гол в мач от Суперкупата?

— Голът на Джан Стенеръд, на четвъртия финал на Суперкупата. Боби Том огледа тълпата, преди да се ухили радостно.

— Само аз ли чувам сватбени камбани?

Грейси също се усмихна на тази закачка и се наведе към Бруно, за да му прошепне:

— Но това не е ли малко унижително за нея?

— Не и ако спечели. Имаш ли представа колко струва Боби Том?

Сигурно много, предположи тя. Заслуша се в следващите му два въпроса. Джули отговори успешно и на двата. Освен че беше красавица, блондинката явно знаеше много за американския футбол, но Грейси не можеше да се отърси от смътното усещане, че нямаше да се окаже достатъчно умна, за да задоволи всички изисквания на Боби Том Дентън.

Тя отново зашепна на ухото на Бруно.

— Всички тези млади жени наистина ли вярват, че той приема теста на сериозно?

— Разбира се. Защо иначе според теб мъж, който толкова обича жените, не се е оженил досега?

— Може да е гей — предположи младата жена, просто в името на спора.

Рунтавите вежди на Бруно подскочиха на челото му и той едва не се задави.

— Гей? Боби Том Дентън? — рече разгорещено. — Глупости, той може да се похвали с повече трофеи от всеки първокласен трапер. Господи, само се моли да не те е чул. Тогава сигурно... е, дори не искам да си представям какво ще направи.

Грейси никога не бе предполагала, че мъж, който със сигурност е хетеросексуален, може да се ядоса, ако го заподозрат, че е гей, но понеже тя самата едва ли можеше да се нарече експерт по мъжкото поведение, сигурно нещо ѝ убягваше.

Джули отговори на следващия въпрос за някакъв играч, наречен Уолтър Пейтън, както и на следващия за футболния отбор на Питсбърг. Боби Том се надигна от мястото си и закрачи около задния край на подиума, с дълбоко замислен вид, което нито за миг не заблуди Грейси.

— Добре, скъпа, а сега се концентрирай. Само един въпрос те дели от дългата разходка по централата пътека в църквата. Вече дори си мисля за красивите бебчета, които ще си имаме. Не съм бил толкова развълнуван, откакто спечелих първата си Суперкупа. Концентрира ли се вече?

Джули сбърчи леко красивото си чело.

— Готова съм, напълно концентрирана.

— Добре, скъпа, само гледай накрая да не ме разочароваш. — Поднесе бутилката с бира до устните си, изпи съдържанието ѝ и я остави на пода. — Всички знаят, че страничните греди са с височина осемнайсет фута^[2] и шест инча^[3]. А напречната греда е на...

— ... височина десет фута над терена! — изкрещя Джули.

— Е, скъпа, ценя прекалено много твоята интелигентност, за да ти задавам такъв лесен въпрос. Почакай да свърша, защото иначе те заплашва наказание от два допълнителни въпроса.

Джули придоби толкова ужасено изражение, че сърцето на Грейси се сви от съчувствие.

Боби Том скръсти ръце пред гърдите си.

— Горната напречна греда е на десет фута над терена. Вертикалните стълбове се издигат най-малко на трийсет фута над нея. Ето го сега и въпросът ми към теб, скъпа, но преди да ми отговориш, не бива да забравяш, че в момента сърцето ми е в твоите ръце. — Грейси затаи дъх в очакване. — За да имаш шанса да станеш госпожа

Боби Том Дентън, кажи ми точните размери на лентата, закрепена на върховете на двете странични греди.

Джули рязко подскочи от ръба на ваната.

— Зная отговора, Боби Том! Зная го!

Боби Том застина неподвижен.

— Наистина ли?

Грейси не може да се сдържи и тихо се изкиска. Ако Джули отговореше на въпроса му, Боби Том щеше да си получи заслуженото.

— Четири инча на шейсет инча!

Боби Том се удари в гърдите.

— Ах, бейби! Направо ми изтръгна сърцето и го стъпка най-безмилостно.

Лицето на Джули се сгърчи.

— Отговорът е четири инча на *четирийсет и осем* инча. Четирийсет и осем инча, скъпа. Само дванайсет инча ни делят от вечното брачно блаженство. Не помня кога за последен път съм бил толкова потиснат.

Грейси видя как той прегърна Джули и я целуна най-нежно. Този мъж може и да беше най-безсрамният шовинист в Северна Америка, но не можеше да не се възхити на дързостта му. Тя наблюдаваше очаровано как ръката му, загоряла, силна мъжка ръка, се изви около чудесно заобленото дупе на Джули, за да я потупа успокоително. В отговор неволно се стегнаха и мускулите по дупето на самата Грейси.

Гостите се размърдаха и неколцина от мъжете се качиха на подиума, за да поднесат съболезнованията си на красивата губеща.

— Да вървим — подкани я Бруно, като улови ръката на Грейси. И преди тя да успее да го спре, той я тласна силно напред.

Грейси затаи дъх от тревога. Това, което бе започнало като съвсем безобидно недоразумение, сега заплашваше да излезе извън контрол. Извърна се припряно към мъжа.

— Бруно, има нещо, за което непременно трябва да поговорим. Още сега. Наистина е много смешно, но...

— Хей, Бруно! — Отнякъде до тях се довлече още един як мъжага, но този се отличаваше с яркочервената си коса. Първо огледа Грейси, след което удостои Бруно с един критичен поглед.

— Не е достатъчно гримирана. Знаеш, че Боби Том харесва жените гримирани. И се надявам под тази перука да се крие руса коса.

Както и да има по-големи цици. Сакото ѝ е прекалено широко, за да се разбере какво крие под него. Нали имаш цици, кукло?

Грейси не бе сигурна кое беше по-смайващо: да я питат за циците ѝ или че я нарекоха „кукла“? За миг загуби и ума, и дума.

— Бруно, кого си ми довел?

Стомахът ѝ натежа като напълнен с олово, щом чу гласа на Боби Том. Той бе пристъпил до края на подиума с ваната и се взираше в нея с огромен интерес, но в тъмносините му очи се мерна нещо като замисленост.

Бруно потупа касетофона.

— С момчетата си казахме, че няма да е зле да те изненадаме с едно малко забавление.

С нарастващ ужас Грейси видя как широка усмивка огря лицето на Боби Том, разкривайки два реда блестящи равни бели зъби. Погледът му срещна нейния и тя се почувства сякаш крачеше прекалено забързано по пътечка за бягане в някоя фитнес зала.

— Хайде, ела тук, сладурче, за да може добрият стар Боби Том да те поогледа по-добре, преди да си започнала. — Мекият му тексаски провлечен говор погали тялото ѝ, като замая обичайния ѝ здрав разум. Може би тъкмо заради това изгърси първото, което ѝ дойде на ум:

— Аз... ъъ... първо трябва да се гримирам.

— Не се притеснявай за това.

Младата жена ахна смутено, когато Бруно я тласна още по-напред. Преди да успее да се дръпне, голямата ръка на Боби Том я обгърна през талията. Напълно вцепенена, Грейси сведе очи към дългите му пръсти, които само преди малко се бяха залепили за дупето на Джули, но сега я издърпваха върху подиума, по-близо до него.

— Направете малко място за дамата, момичета.

Обзета от тревога, Грейси се вторачи в жените, излизащи от ваната, за да я наблюдават. Опита се да му обясни:

— Господин Дентън, непременно трябва да ви кажа кой ме изпраца...

Бруно натисна бутона на касетофона и гласът ѝ се загуби, заглушен от шумната музика на „Стриптийзърката“^[4]. Всички присъстващи мъже започнаха да подвикват и подсвиркват. Боби Том ѝ намигна окуражаващо, освободи я от прегръдката си и се отдръпна, като седна върху най-близкия камък, за да се любува на шоуто.

Бузите на Грейс горяха. Стоеше сама в средата на подиума и всички в помещението сезираха в нея. Всички тези свършени представители на двата пола чакаха нея, невзрачната Грейси Сноу, да се съблече!

— Хайде, бейби!

— Не бъди срамежлива!

— Поразкърши се, скъпа!

Докато някои от мъжете надаваха съвсем животински крясъци, една от жените сложи два пръста между устните си и изсвири оглушително. Грейси изгледа множеството безпомощно. Те започнаха да се заливат от смях, също както съучениците ѝ от девети клас в часа по английски, когато се изместиха подпльнките на сутиена ѝ. Единствената разлика бе, че този път се бе изправила срещу стадо животни, държаци се в съзвучие с дивашката си природа и очевидно убедени, че неохотата ѝ да се разсъблече е част от представлението.

Но докато стоеше вцепенена пред тях, идеята, че погрешно я бяха взели за стриптийзьорка, внезапно ѝ се стори по-малко смущаваща от мисълта, надвиквайки силната музика да изкрещи обяснението си на цялата тази отбрана светска тълпа, които мигом щяха да разберат каква провинциална недодялана нещастница е тя.

От Боби Том Дентън я деляха около пет метра. Грейси внезапно осъзна, че трябва само да се озове достатъчно близо до него, за да може да му прошепне коя е. След като той разбере, че е изпратена от студиото „Уиндмил“, толкова ще се притесни от недоразумението, че ще се погрижи тя да изчезне дискретно от сцената и ще ѝ съдейства напълно.

Ново изригване на животински крясъци заглуши музиката от касетофона. Злочестата Грейси предпазливо протегна десния си крак с няколко сантиметра и изпъна върха на старомодната си черна обувка. Отново се разнесе дружен смях.

— Точно така!

— Покажи ни какво можеш!

Сега вече ѝ се струваше, че от Боби Том я делят стотици километри. Като придърпа нагоре полата на тъмносиния си костюм, тя се наведе леко към него. Още изсвирвания се присъединиха към смеха, когато подгъвът на полата ѝ стигна до върха на коляното.

— Много си секси, бейби! Обичаме те!

— Смъкни тая перука!

Бруно се изтъпанчи пред тълпата и описа голям кръг с показалеца си. Отначало Грейси не проумя какво искаше той, но скоро се досети, че я подканваше да остане с лице към Боби Том, докато се съблича. Тя преглътна мъчително и се извърна към онези невероятни тъмносини очи.

Боби Том бутна назад стетсъна си и заговори, достатъчно силно, за да го чуе тя.

— Остави перлите за накрая, скъпа. Обичам една дама да е с перли.

— Започна да ни става скучно! — измуча единият от мъжете. — Свали нещо, де!

Грейси едва не изгуби контрол. Единствено мисълта какво ще каже работодателката ѝ, ако побегне от къщата, без да изпълни мисията си, я накара да се стегне. Грейси Сноу нямаше да избяга! Тази работа бе възможността, която бе чакала цял живот, затова нямаше да подвие страхливо опашка при първия признак за надвиснала беда.

С предпазливи движения свали сакото си. Боби Том я дари с одобрителна усмивка, сякаш току-що бе направила нещо удивително. Трите метра, които все още ги деляха, вече ѝ изглеждаха като милион километри. Той преметна глезена си в каубойския ботуш върху коляно и халатът му се разтвори още повече, като оголи мускулестото му бедро. Скованите ѝ пръсти неусетно изпуснаха сакото ѝ.

— Точно така, скъпа. Наистина много те бива. — Очите му заискриха от възхищение, все едно тя бе най-талантливата танцьорка, която някога бе виждал, а не най-неопитната и некадърната.

С поредица от тромави движения Грейси се приближи към него. Стараеше се да не обръща внимание на прекалено шумните окуражителни възгласи, надигащи се от всички страни.

— Действително го даваш много добре — пак я похвали той. — Не мисля, че някога съм виждал подобно представление.

С последното поклащане на бедрата тя се добра до него, свалила само сакото си, и успя да застави скованите си устни да се опитат да изобразят нещо като приветлива усмивка. За нещастие, тъкмо когато се навеждаше към ухото му, за да обясни шепнешком затрудненото положение, в което неволно се бе озовала, бузата ѝ закачи периферията

на стетсъна и го килна настрани. Той оправи шапката с едната си ръка, а с другата придърпа Грейси в скута си.

Шумната музика заглуши смаяното ѝ възклицание. Запря, изгубила дар слово от усещането на твърдото му тяло под нейното, и на мускулестите гърди, притиснати в нея.

— Нуждаеш ли се от помощ, скъпа? — Ръката му се протегна към най-горното копче на блузата ѝ.

— О, не! — Тя се вкопчи в ръката му.

— Интересно го даваш, скъпа. Малко по-бавно от обичайното, но вероятно още си нова в занаята. — Ухили ѝ се, но по-скоро развеселено, отколкото похотливо. — Как се казваш?

Трябваше да преглътне притеснено, за да може да отговори.

— Грейси... Грейси Сноу. Госпожица Сноу — додаде, като закъснял опит да постави някаква психологическа дистанция помежду им. — Не съм...

— Госпожица Сноу. — Изговори думите бавно, сякаш за да ги вкуси с наслада, както се опитваше изискано вино. Излъчваната от мощното му тяло топлина я замайваше и тя се опита да се надигне от скута му.

— Господин Дентън...

— Само блузката, скъпа. Момчетата започнаха да губят търпение. — И преди да успее да го спре, той разкопча копчето на яката на бялата ѝ блуза. — Сигурно си нова. — Върхът на показалеца му се плъзна по вдлъбнатината на шията ѝ, от което цялата изтръпна. — Мислех, че вече познавам всичките момичета на Стела.

— Да, аз... искам да кажа, не, аз съм...

— Не се притеснявай. Справяш се много добре. И имаш много хубави крака, ако не възразяваш, че ти го казвам. — Пъргавите му пръсти освободиха още едно от копчетата на блузата ѝ.

— Господин Дентън!

— Госпожице Сноу?

Грейси зърна в очите му същите развеселени искри, както преди малко, когато задаваше на Джули трудни въпроси за историята на американския футбол, и тя осъзна, че бе разкопчал следващото копче, разкривайки секси сутиена ѝ, в бледо прасковено, с повдигнати, силно изрязани чашки с форма на мида. Порочното ѝ бельо, глупава глезотия

на една невзрачна жена, беше най-дълбоко пазената ѝ тайна. Горката Грейс не можа да сдържи отчаяния си стон.

От тълпата се надигнаха бурни одобрения, ала не заради прасковения ѝ секси сутиен. Възторгът на присъстващите беше заради една от сирените край ваната, която бе смъкнала горнището на бикините си и бурно го въртеше над главата си. Грейси тутакси установи, че за пищните форми на непознатата конкурентка е нужно нещо по-солидно от сутиен с размерите на нейния.

Мъжете заръкопляскаха и затропаха с крака. Грейси побърза да се възползва от разсейването им, за да се опита да закопчее копчетата на блузата си, ала Боби Том улови пръстите ѝ и нежно ги стисна в дланта си.

— Май нашата Кенди те изпревари, госпожице Сноу.

— Мисля, че... Може би... — Тя преглътна с усилие. — Има нещо, за което трябва да поговорим. Насаме.

— Искаш да танцуваш само за мен? Това е адски мило от твоя страна, но гостите ми ще останат безкрайно разочаровани, ако аз видя повече, отколкото те.

Грейси едва сега усети, че той бе успял да откопчее копчето на колана на полата ѝ и дори бе започнал да сваля ципа.

— Господин Дентън!

— Наричай ме Боби Том, скъпа. Всички ми казват така. — Около ъгълчетата на очите му се появиха бръчици, сякаш се смееше на някаква страхотна шега, която само той разбираше. — Е, това вече действително ме заинтригува. Не мисля, че някога съм виждал стриптийзърка с чорапогащник.

— Не съм стриптийзърка!

— Разбира се, че си. Защо иначе ще си смъкваш дрехите пред банда пияни футболисти?

— Не съм си смъквала дрехите... Ох!

Пръстите му, привикнали ловко да се справят с всевъзможни изплъзвания на топката, я освободиха от блузата с такава лекота, все едно бе хартия. Грейси събра цялата си сила и се оттласна от скута му, за да усети, за свой позор, как в следващия миг полата ѝ се смъкна до глезените.

Ужасената млада жена моментално се наведе, за да я вдигне. Докато я закопчаваше около кръста си, лицето ѝ бе почервеняло като

божур. Как можеше една жена, която се гордееше с дарбата си безупречно и ефективно да организира всичко, да позволи да се случи всичко това? Сграбчи блузата си и се обърна лице в лице с него, колкото и да ѝ бе неприятно.

— Аз не съм стриптийзърка!

— Така ли? — Той измъкна нова пура от джоба на халата си и я повъртя между пръстите си.

Грейси забеляза, че никак не остана изненадан от признанието ѝ. Думите ѝ обаче привлякоха вниманието на най-близките му гости и тя осъзна как планове ѝ да поговорят насаме бързо се стопяват. Опита се да говори колкото може по-тихо, почти шепнешком:

— Получи се ужасно недоразумение. Не виждате ли, че съвсем не приличам на стриптийзърка?

Той захапа незапалената си пура и след като я изгледа небрежно от главата до петите, заговори с нормален тон:

— Колкото до това, трудно е да се каже. Последната стриптийзърка, която се яви пред мен, беше облечена като монахиня, а пък по-предишната страхотно добре имитираше Мик Джагър.

Някой спря музиката и над тълпата надвисна неестествена тишина. Въпреки решимостта си да запази самообладание, тя повече не можеше да говори спокойно. С трескави движения закопча сакото, което преди малко бе свалила.

— Моля ви, господин Дентън, може ли да поговорим някъде насаме?

Той въздъхна и се надигна от камъка.

— Предполагам, че така ще е по-добре. Но трябва да ми дадеш дума, че ще си останеш с дрехите. Няма да е честно аз да те видя гола, а гостите ми да не могат да се порадват на гледката.

— Обещавам ви, господин Дентън, че *никога* няма да ме видите гола!

Той я изгледа замислено.

— Сигурен съм в добрите ти намерения, скъпа, но съдейки по опита си, се съмнявам, че ще успееш да ми устоиш.

Мащабът на егото му я слиса.

— Предполагам, че ще е по-добре да отидем в кабинета ми, където да проведем частния разговор, за който толкова настояваш. — Хвана я за ръката и я поведе извън подиума.

Докато прекосяваха просторното помещение, приличащо на пещера, тя си припомни, че той не изглеждаше ни най-малко изненадан от признанието ѝ, че не е стриптийзъорка. Беше твърде хладнокръвен, твърде спокоен и прекалено открито се забавляваше с цялата ситуация. Но преди мисълта ѝ да стигне до логично заключение, червенокосият футболист, който преди това бе говорил с нея, пристъпи напред и тупна приятелски Боби Том по рамото.

— По дяволите, Боби Том. Надявам се поне тази да не забременее.

---

[1] Позицията им е в близост до двете странични линии на полето. Едни от най-важните играчи, които отбелязват тъчдаун. Основната им цел е да улавят топката, хвърлена от куотърбека. — Б.пр.

↑

[2] Един фут се равнява на 30,48 сантиметра. — Б.пр. ↑

[3] Един инч се равнява на 2,54 сантиметра. — Б.пр. ↑

[4] Популярна мелодия на Дейвид Роуз. — Б.пр. ↑

2

— Още от самото начало знаехте, че не съм стриптийзърка, нали?

Боби Том затвори зад тях вратата на кабинета.

— Не бях сигурен.

Грейси Сноу съвсем не беше глупава.

— Смятам, че сте знаели — рече твърдо.

Той посочи към блузата ѝ и тя отново видя малките бръчици в ъгълчетата на убийствено красивите му очи, на които никоя жена не можеше да устои.

— Закопчала си копчетата накриво. Искаш ли да ти помогна да ги оправиш? Не, предполагам, че не искаш.

Нищо не се получаваше така, както го бе планирала. Какво имаше предвид приятелят на Боби Том, когато подхвърли, че се надява тя да не забременее? Припомни си и коментара на Уилоу по адрес на един от актьорите, който преди няколко години бил въввлечен в няколко дела за бащинство. Сигурно са говорили за Боби Том. Очевидно той беше един от онези отвратителни мъже, които съблазняват слаби и уязвими жени, а после с лека ръка ги зарязват. Яд я беше на нея си, но трябваше да признае, че един толкова неморален мъж я бе очаровал, макар и за кратко.

Обърна се с гръб към него, за да оправи копчетата на блузата си и да възвърне самообладанието си. Като приключи с това и отново се обърна, тя се озова пред най-колосалното излагане на показ на нечий егоцентризъм, което някога бе виждала.

Целият кабинет представляваше нещо като храм за прослава на успешната футболна кариера на Боби Том Дентън. Увеличени снимки висяха закачени по всички възможни места на стените, боядисани в имитация на сив мрамор. На някои от тях той бе с екипа на Тексаския университет, но на повечето снимки бе с екипа на „Чикаго Старс“ — в небесносиньо и златисто. На няколко от снимките беше скочил във въздуха, с изпънати пръсти на краката, извил тяло в елегантна дъга, за

да сграбчи летящата топка. Имаше и снимки в близък план, с небесносиня каска на главата, с изрисувани върху нея три златни звезди, поставил единия си крак пред другия, грациозен като балетист. Лавиците бяха отрупани със спортни трофеи, почетни грамоти и окачени в рамки дипломи.

Грейс проследи с поглед Боби Том, докато той се настаняваше, лениво и грациозно, в кожен въртящ се стол, зад грамадно бюро с гранитен плот, като че ли излязло от сериала „Семейство Флинстоун“. Върху бюрото се мъдреше лъскав сив компютър, а до него — телефон, последен писък на високите технологии. Тя си избра едно кресло, разположено под серия рамкирани корици на списания, някои от които го показваха как целува великолепна блондинка край страничната линия на игрището. Грейси я позна — беше виждала снимката ѝ в една статия в списание „Пийпъл“. Името ѝ беше Фийби Съмървил Кейлбоу, красивата собственичка на „Чикаго Старс“.

Боби Том погледна Грейс и ъгълчетата на устните му се извиха нагоре.

— Скъпа, не искам да наранявам чувствата ти, но тъй като може да се каже, че съм нещо като експерт в тази област, ми се струва редно да те информирам, че ако си търсиш работа за през нощта, не е зле да се замислиш по-скоро за касиерка в някоя денонощна бензиностанция, отколкото да се посвещаващ на кариерата на стриптийзърка.

Грейси не беше много добра в раздаването на смразяващи погледи, но сега се опита да даде най-доброто, на което бе способна.

— Вие съзнателно направихте всичко възможно, за да ме засрамите.

Той също даде най-доброто, на което бе способен, за да се престори на дълбоко засегнат и наранен.

— Никога не бих причинил това на една дама.

— Господин Дентън, подозирам, че много добре знаете, че съм изпратена тук от Уилоу Крейг, продуцент на студиото „Уиндмил“, със задача...

— Тъхъ. Искаш ли чаша шампанско, кока-кола или нещо друго? — Телефонът му зазвъня, но той не му обърна внимание.

— Не, благодаря. Още преди четири дни трябваше да сте пристигнали в Тексас за началото на снимките на „Кървава луна“ и...

— А какво ще кажеш за бира? Забелязах, че напоследък все повече жени пият бира.

— Аз не пия.

— Така ли?

Вместо делово, прозвуча предвзето, което може би не беше най-доброто поведение, когато си имаш работа с толкова необуздан мъж, затова се опита да бъде по-любезна.

— Самата аз не пия, господин Дентън, но нямам нищо против тези, които употребяват алкохол.

— Казвам се Боби Том, скъпа. Никой не ме нарича другояче.

Говореше ѝ като каубой, току-що завърнал се от дълго преследване на избягал добитък, но като го гледаше как я преценява с насмешка, заподозря, че бе по-умен, отколкото се представяше.

— Добре тогава, Боби Том. Договорът, който си подписал с „Уиндмил“...

— Нещо не ми приличаш на онези от Холивуд, госпожице Сноу. Откога работиш за „Уиндмил“?

Тя се престори на много заета с оправянето на перлите си. Телефонът отново зазвъня и той отново не му обърна внимание.

— Работя като асистент продукция. От доста време.

— И откога по-точно?

Нямаше как да избегне отговора, но му отвърна с достойнство. Вирна брадичка, преди да изрече:

— Скоро ще стане месец.

— Толкова дълго? — Той явно изглеждаше развеселен.

— Аз съм много компетентна. Постъпих на тази работа със солиден опит във фирменото управление, а освен това притежавам отлични комуникативни умения. — Можеше да добави, че умее да плете дебели ръкавици за хващане на дръжките на горещи тенджери, да рисува украса по керамични прасенца и да свири на пиано „Доброто старо време“.

— Впечатляващо — рече той, след като подсвири удивен. — И с каква работа се занимаваше преди?

— Аз... въ... ръководех старчески дом „Сенчести поляни“.

— Старчески дом? Доста отговорна работа. А откога си в този бизнес?

— Отраснала съм в „Сенчести поляни“.

— Отраснала си в старчески дом? Колко интересно. Познавах един, който бе отраснал в изправителен дом — просто защото баща му беше пазач там — но не очаквах да срещна някой, който е израсъл в старчески дом. Да не би родителите ти да са работили там?

— Родителите ми бяха собственици. Баща ми почина преди десет години и след това помагах на майка ми да го поддържа. Неотдавна тя го продаде и се премести във Флорида.

— И къде се намира този старчески дом?

— В Охайо.

— В Кливланд? Или в Кълъмбъс?

— В Ню Грънди.

Той се усмихна.

— Не мисля, че някога съм чувал за Ню Грънди. И как попадна от там в Холивуд?

Трудно ѝ бе да остане съсредоточена пред убийствено съблазнителната му усмивка, но тя продължи решително.

— Уилоу Крейг ми предложи работа, защото се нуждаеше от някой, на когото да разчита, а освен това беше силно впечатлена от начина, по който ръководех дейността на „Сенчести поляни“. Баща ѝ живееше там, преди да почине миналия месец.

Когато Уилоу, шеф на студиото „Уиндмил“, ѝ предложи работа като асистент на продукцията, Грейси направо не можеше да повярва на късмета си. Макар че длъжността беше на най-ниското ниво в йерархията, а заплатата — доста скромна, Грейси категорично възнамеряваше да докаже, че може да напредне бързо в бляскавата си нова професия.

— Господин Ден... въ, Боби Том... има ли някаква причина, поради която все още не си се явил за началото на снимките?

— О, има една доста основателна причина. Искаш ли ментови дражета? Тук някъде в бюрото трябва да се намира цяло пакетче. — Започна да опипва ръбовете на гранитния плот. — Май ми е трудно да напипам чекмеджетата. Опасявам се, че ще ми е нужно длето, за да ги отворя.

Тя се усмихна, но още в следващия миг осъзна, че той отново избягна отговора на въпроса ѝ. Ала тъй като тя бе свикнала да разговаря с разсеяни хора, реши да подходи от съвсем друга посока.

— Имаш необикновена къща. Отдавна ли живееш тук?

— От две години. Самият аз не я харесвам много, но архитектката наистина се гордее с нея. Нарича я градско жилище от Каменната ера с японско и таитянско влияние. Аз бих я нарекъл просто „грозна“. Но изглежда се хареса на хората от списанието, защото я снимаха многократно. — Той се отказа от търсенето на бонбончетата и отпусна ръка върху клавиатурата на компютъра. — Понякога се прибирам у дома и намирам череп на крава да лежи до ваната или кану наред дневната, всички онези странни неща, изтипосани в снимките от списанията, за да изглеждат по-достоверни, макар че нормалните хора никога не държат такива глупави вещи в домовете си.

— Сигурно е трудно да живееш в къща, която не ти харесва.

— Притежавам цял куп, така че няма голямо значение.

Тя примигна от изненада. Повечето хора, които познаваше, трябваше да работят цял живот, за да изплатят една къща. Искаше да го попита колко къщи притежава, но реши, че няма да е разумно да се разсейва от основната си мисия, заради която бе тук. Телефонът отново започна да звъни, но и този път домакинът ѝ дори не го погледна.

— Това е първият ти филм, нали? Винаги ли си искал да бъдеш актьор?

Той я погледна неразбиращо.

— Актьор? О, да... отдавна искам.

— Вероятно нямаш представа, че отлагането на снимките дори само с един ден струва хиляди долари. Студиото „Уиндмил“ е малко и независимо, така че не може да си позволи такива разходи.

— Ще ми ги приспаднат от хонорара.

Перспективата явно не го притесняваше и тя го изгледа замислено. Той си играеше с мишката, поставена върху сива подложка до клавиатурата. Пръстите му бяха дълги и тънки, а ноктите — късо изрязани, но китката му, показваща се от маншета, изглеждаше здрава и силна.

— Тъй като нямаш голям опит като актьор, ми хрумна, че може да си малко изнервен заради цялата тази работа. Ако се страхуваш...

Той се изправи зад бюрото и заговори меко, но с определена настойчивост, която досега не бе доловила в интонацията му.

— Боби Том Дентън не се страхува от нищо, скъпа. Запомни го.

— Всеки се страхува от нещо.

— Не и аз. Когато си прекарал по-голямата част от живота си, изправен срещу единайсет яки мъжаги, готови на всичко, за да ти изтръгнат червата през носа, такива неща като правенето на филми нямат голямо въздействие.

— Разбирам. Все пак вече не си футболист.

— О, аз завинаги ще си остана футболист, по един или друг начин. — За миг си помисли, че зърна някаква пустота в очите му, нещо като отчаяние. Но той говореше толкова сухо и делово, че тя реши, че само така ѝ се е сторило.

Боби Том заобиколи бюрото и се приближи към нея.

— Може би ще е по-добре да се обадиш по телефона и да съобщиш на шефката си, че в един от близките дни ще бъде там.

Той най-после успя да я ядоса. Младата жена се изправи в целия си ръст от метър и шейсет и четири.

— Ще кажа на шефката си единствено, че утре следобед двамата ще отлетим за Сан Антонио и оттам ще продължим за Телароса.

— Ние?

— Да. — Още от самото начало знаеше, че трябва да е твърда с него, иначе той ще спечели незаличимо предимство пред нея. — В противен случай ще се озовеш насред много неприятен съдебен процес.

Той почеса брадичката си замислено.

— Мисля, че спечели, скъпа. Кога е полетът ни?

Тя го изгледа подозрително.

— В дванайсет и четирийсет и девет.

— Добре.

— Ще дойда да те взема в единайсет. — Внезапната му капитулация я изпълни с подозрение и думите ѝ прозвучаха повече като въпрос, отколкото като заявление.

— Може би ще е по-лесно да се срещнем на летището.

— Ще те взема от тук.

— Много мило от твоя страна.

И в следващия миг Боби Том я хвана за лакътя, избутвайки я вън от кабинета.

Въплъти се в ролята на безупречен домакин, като ѝ показа гонг от шестнайсети век и една скулптура на пода, изработена от вкаменено

дърво, но само след минута и половина тя се озова сама насред алеята за автомобили.

От прозорците струеше светлина и музиката се лееше към нея в уханния нощен въздух. Докато го вдишваше, очите ѝ се разшириха от копнеж. Това бе първото ѝ диво парти, но ако не грешеше, току-що бе изхвърлена от него.

На следващия ден, в осем сутринта, Грейси отново пристигна пред къщата на Боби Том Дентън. Преди да напусне мотела, тя позвъни в „Сенчести поляни“, за да провери как са госпожа Фенър и господин Маринети. Макар да бе загърбила живота си в старческия дом, тя си оставаше загрижена за хората, които бе изоставила преди три седмици. Олекна ѝ, като узна, че и двамата се подобряват. Позвъни и на майка си, но Фран Сноу беше на път за часа си по водна аеробика във вилата си в Сарасота и нямаше време за разговори.

Грейси паркира колата си на улицата, където не се виждаше от къщата заради храстите, но тя можеше да наблюдава алеята за автомобили пред нея. Внезапната сговорчивост, проявена снощи от Боби Том, я бе направила подозрителна, а тя нямаше намерение да оставя нищо на случайността.

През по-голямата част от изминалата нощ се беше разкъсвала между смущаващи еротични сънища и изнервящо будуване. Тази сутрин, докато бе под душа, си изнесе строга лекция. Нямаше никаква полза да си повтаря, че Боби Том не е най-красивият, най-възбуждащият и най-секси мъж, когото някога бе виждала, защото той бе точно такъв. Затова беше още по-важно да си напомня, че зад сините му очи, ленив чар и безкрайна вежливост се крие опасна комбинация от чудовищно его и остър ум. На всяка цена трябваше да остане нащрек.

Мислите ѝ бяха прекъснати от ретро форд „Тъндърбърд“, спортен модел, който се спусна на заден ход по алеята. И понеже очакваше подобно предателство, тя завъртя рязко ключа за запалването, натисна педала за газта и рязко подкара взетата под наем кола, за да блокира пътя на форда. После изключи двигателя, грабна чантата си и изскочи навън.

Ключовете за колата ѝ издрънкаха в джоба на последната ѝ модна издънка — прекалено широка за нея рокля, с цвят на горчица, чиято предна част се премятеше. Надяваше се да изглежда едновременно елегантна и делова, но вместо това приличаше на старомодна повлекана на средна възраст. Потропването от токовете на каубойските ботуши на Боби Том отекваше по алеята, когато се насочи към нея. В походката му се долавяше само леко накуцване. Грейси огледа нервно дрехите му. Коприената му риза, щампована с пурпурни палми, бе затъкната в чифт идеално избелели и безукорно разръфани дънки, плътно прилепващи към тесните му бедра и стройни крака на спортист, и то по такъв начин, че за нея бе невъзможно да откъсне очи от онези части по тялото му, в които бе по-добре да не приковава погледа си.

Успя да се окопоти едва когато той повдигна леко периферията на перленосивата си шапка „Стетсън“.

— Добро утро, госпожице Грейси.

— Добро утро — отвърна тя рязко. — Не очаквах да станеш толкова рано след снощния купон.

Минаха няколко секунди, докато се взираше в нея. Макар че очите му бяха полупритворени, тя долови някаква напрегнатост в тях, прикрита зад привидното му безразличие, което я накара още повече да настръхне.

— Не се очакваше да се появиш тук преди единайсет часа — промърмори той.

— Да, но подраних.

— Виждам и със сигурност ще ти бъде много признателен, ако дръпнеш колата си, за да не ми запреща пътя. — Ленивото му провлачено говорене контрастираше с лекото присвиване на устните му.

— Съжалявам, но не мога да го направя. Тук съм, за да те придружа до Телароса.

— Не искам да бъда неучтив, скъпа, но не се нуждая от бодигард.

— Не съм бодигард, а придружител.

— Каквото и да си, бих искал да преместиш колата си.

— Разбрах, но ако не те заведа в Телароса в понеделник сутринта, със сигурност ще ме уволнят, затова няма да отстъпя.

Той отпусна ръка на бедрото си.

— Разбирам проблема ти и затова ще ти дам хиляда долара, за да се махнеш оттук и повече да не се връщаш.

Грейси го зяпна изумено.

— Е, добре, да ги направим хиляда и петстотин, заради неудобството, което ти причинявам.

Грейси винаги бе предполагала, че само като я погледнат, хората разбират, че е почтена личност. Мисълта, че той е могъл да си помисли, че е способна да приеме подкуп, я обиди много повече, отколкото да я сбъркат със стриптийзърка.

— Не правя такива неща — процеди тя бавно.

Той изпусна дълга въздишка на съжаление.

— Наистина жалко, защото независимо дали ще вземеш парите или не, опасявам се, че днес следобед няма да се кача с теб на онзи самолет.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че смяташ да развалиш договора си?

— Не. Само ти съобщавам, че ще стигна сам в Телароса.

Тя не му повярва.

— Ти си подписал договора по своя воля. Не само че си задължен от закона да го спазваш, но имаш и морално задължение.

— Госпожице Грейси, говориш също като учителка от неделното училище.

Тя побърза да сведе очи. А той само се изсмя шумно и поклати глава.

— Май е вярно. Бодигардът на Боби Том Дентън е една проклета учителка от неделното училище.

— Вече ти обясних, че не съм твой бодигард. Аз съм само придружител.

— Боя се, че ще трябва да си потърсиш някой друг, когото да придружаваш, понеже съм решил да пътувам до Телароса с колата си, а не със самолет. Зная, че за една изискана дама като теб няма да е прилично да се натика в тъндърбърда с мъж с моята репутация. — Пристъпи към нейната кола и се наведе, за да се вгледа през прозореца откъм седалката до шофьора, търсейки ключовете ѝ за колата. — Притеснявам се да ти призная това толкова открито, госпожице Грейси, но нямам кой знае колко добра репутация, когато става дума за жени.

Тя припна след него, като упорито се стараеше да не се вторачва в избелелите му дънки, още по-плътно пристегнали бедрата му, когато се наведе напред.

— Няма достатъчно време, за да стигнеш до Телароса. Уилоу очаква да сме там довечера.

Боби Том се изправи и се усмихна.

— Непременно ѝ предай поздравите ми, когато се видиш с нея. А сега ще преместиш ли колата си?

— Твърдо не.

Той наведе глава и я поклати в израз на съжаление, след което пристъпи пъргаво напред, сграбчи дръжката на чантата на Грейси от рамото ѝ и я изхлузи от ръката ѝ.

— Веднага ми я върни! — Тя подскочи към него, за да сграбчи демодираната черна чанта.

— С удоволствие. Но след като намеря ключовете за колата ти. — Пак ѝ се ухили, този път още по-мило, докато държеше чантата подалеч от нея и я пребъркваше.

Грейси определено нямаше никакво намерение да се впуска в ръкопашна схватка с него, затова прибягна до най-строгия си тон:

— Господин Дентън, веднага ми върнете чантата. Разбира се, че ще бъдете в понеделник в Телароса. Подписали сте договор, в който...

— Извинявай, но ще те прекъсна, госпожице Грейси, макар да ми е ясно, че просто не те сдържа да докажеш правотата си, но точно сега времето ме притиска. — Върна ѝ чантата, след като не успя да намери в нея това, което търсеше, и закрачи обратно към къщата.

Грейси отново се втурна след него.

— Господин Дентън, въ, Боби Том...

— Бруно, може ли да излезеш за малко?

Бруно се появи от гаража с мърляв парцал в ръка.

— Трябва ли ти нещо, Би Ти?

— Разбира се. — Обърна се към Грейси. — Извинявай много, госпожице Сноу.

И без повече предупреждения той плъзна ръце под мишниците ѝ и започна да я претърсва.

— Престани! — Тя се опита да се отскубне от ръцете му, но Боби Том Дентън не би могъл да стане най-добрият рисийвър в Националната футболна лига, ако позволяваше на движещи се обекти

да се изплъзват от захвата му. Горкото момиче дори не успя да помръдне, когато той започна да я опипва от горе надолу.

— Кротувай и ще приключим с това без кръвопролитие. — Дланите му се плъзнаха по гърдите ѝ.

Дишането ѝ секна. Толкова бе вцепенена, че дори не успя да помръдне.

— Господин Дентън!

Ъгълчетата на очите му се присвиха.

— Между впрочем имаш много добър вкус по отношение на бельото. Нямаше как да не го забележа снощи. — Премести дланите си към талията ѝ.

Лицето ѝ пламна от срам.

— Спри! Веднага!

Ръцете му се заковаха на място, щом напипаха нещо издуто в джоба ѝ. Със самодоволна усмивка Боби Том измъкна от там ключовете ѝ.

— Върни ми ги!

— Би ли отместил онази кола, Бруно? — Подхвърли му връзката с ключовете, сетне повдигна леко шапката си към Грейси: — Приятно ми беше да се запознаем, госпожице Сноу.

Смаяна, тя го гледаше как крачи надолу по алеята към тъндърбърда и се качва в него. Хукна подире му, само за да осъзнае, че Бруно вече влизаше в нейната кола, спряна в края на алеята.

— Не пипай тази кола! — диво изкрещя тя и се втурна към него.

Двигателите на тъндърбърда и наетата от Грейси кола избумтяха едновременно. И като се озърна безпомощно назад и напред между двата автомобила — единият готов да потегли, а другият още препречващ пътя на първия — тя се изпълни с непоклатимото опасение, че ако сега позволи на Боби Том да ѝ се изплъзне, никога повече няма да се добере до него. Той имаше къщи навсякъде и цяла армия от лакеи, които да го пазят от хората, с които не желаше да се среща. Трябваше да го спре сега или завинаги губеше всякакъв шанс.

Колата ѝ, подкарана от Бруно, се стрелна напред и освободи края на алеята.

Грейси мигновено се извърна към тъндърбърда.

— Не тръгвай! Трябва да отидем на летището!

— Желая ти всичко хубаво. — Боби Том ѝ махна жизнерадостно за сбогом и даде на заден ход.

За един кошмарен миг тя видя как се връща в „Сенчести поляни“, за да поеме работата, която ѝ бяха предложили новите собственици. Дори ѝ замириса на лизол и болкоуспокояващи мазила. Припомни си вкуса на преварения зелен боб и картофеното пюре, залети с мазен жълтеникав сос. В съзнанието ѝ като на филмова лента преминаха годините, които я очакваха, през които ще носи ластични чорапи и дебели вълнени жилетки, докато скованите ѝ от артрит пръсти ще се опитват да изсвирят на разстроено пиано в старческия дом „Луна по жътва“^[1]. И щеше да остарее, преди да е имала шанса да бъде млада.

— Не!

Викът се изтръгна от дъното на съществуването ѝ, от мястото, обитавано само от мечтите, от всички онези разкошни мечти, които щяха завинаги да ѝ се изплъзнат.

Хукна към тъндърбърда, тичаше колкото може по-бързо, а чантата я удряше тежко отстрани. Боби Том вече бе извърнал глава, за да провери движението по улицата, преди да слезе на платното, затова не я видя, когато тя се втурна към него. Сърцето ѝ биеше до пръсване. В следващата секунда той щеше да изчезне от погледа ѝ, за да я обрече на доживотна монотонност. Отчаянието ѝ даде сили и тя се затича още по-бързо.

Той стигна края на алеята и завъртя волана. Тя се затича още по-енергично. Въздухът изпълни дробовете ѝ. Дишането ѝ се накъса. Тъндърбърдът започна да ускорява точно в мига, в който тя го настигна. С вик Грейси се хвърли през глава откъм дясната врата на спортното кабрио.

— *По дяволите!*

От рязкото заковаване на спиращките тялото ѝ се прекатури на седалката с главата напред. Лактите ѝ се удариха в постелката на пода, а краката ѝ останаха да висят над вратата. Примигна изплашено, докато се опитваше да се вкопчи в нещо. Студеният въздух се плъзна отзад по бедрата ѝ и чак тогава разбра, че полата се е вдигнала над главата ѝ. Унижена до смърт, тя трескаво се помъчи да я дръпне надолу и в същото време да намърда в колата висящата половина от тялото си.

Чу невероятно вулгарни псувни, които несъмнено само футболистите си разменяха. Никога не бе чувала подобни мръсни думи в „Сенчести поляни“. Обикновено се изкрещяваха на една сричка, но заради провлачения говор на Боби Том прозвучаха като две. Най-после върна полата си на мястото ѝ, миг след като се стовари на седалката, останала без дъх.

Изтекоха още няколко секунди, преди да събере достатъчно сили, за да посмее да го погледне. Той се вираше замислено в нея, опрял лакът на волана.

— Питам само от любопитство, скъпа — някога говорила ли си с лекаря ти да ти предпише някакви успокоителни?

Тя извърна глава и се загледа напред.

— Виж какво, госпожице Грейси, работата е там, че съм тръгнал към Телароса и ще пътувам сам.

Тя го изгледа недоверчиво.

— Тръгваш *сега*!

— Куфарът ми е в багажника.

— Не ти вярвам.

— Истина е. Сега би ли се разкарала от колата?

Тя поклати упорито глава, надявайки се той да не се досети, че силите ѝ са на изчерпване.

— Трябва да тръгна с теб. Длъжна съм да остана до теб, докато не стигнеш до Телароса. Това ми е работата.

Един мускул потрепна на челюстта му. Грейси с ужас осъзна, че най-после бе успяла да пробие черупката му на престорена вежливост на момче от провинцията.

— Не ме принуждавай да те изхвърля — процеди той с нисък, решителен тон.

Тя пренебрегна тръпките на ужас, пролазили по гръбнака ѝ.

— Винаги съм смятала, че е по-добре споровете да се решават с компромиси, а не с груба сила.

— Играл съм в Националната футболна лига, скъпа. Разбирам само от груба игра.

С тези заплашителни думи той се пресегна към своята врата и тя се досети, че след броени секунди ще бъде до нея, за да я сграбчи и изхвърли на улицата. Бързо, преди той да успее да натисне дръжката на вратата си, тя го улови за ръката.

— Не ме изхвърляй, Боби Том. Зная, че те дразня, но ще се постарая да не съжаляваш, че пътуваш с мен. Ще се увериш, че си струва да изтърпиш компанията ми.

Той се извърна бавно към нея.

— Какво точно имаш предвид?

Самата тя не знаеше какво имаше предвид. Беше изрекла думите импулсивно, защото не можеше да понесе мисълта, че ще трябва да позвъни на Уилоу Крейг, за да ѝ съобщи, че Боби Том е потеглил сам за Телароса. Много добре знаеше какво ще ѝ отговори Уилоу.

— Имам предвид точно това, което казах — повтори тя, като се надяваше да се измъкне, без да се впуска в подробности.

— Когато хората казват подобно нещо, обикновено предлагат пари. Това ли правиш?

— Категорично не! Ненавиждам подкупите. Освен това ти явно имаш толкова много пари, че не знаеш какво да ги правиш.

— Това е вярно, но какво тогава имаше предвид?

— Аз... Ами... — Тя трескаво затърси някакъв проблясък на вдъхновение. — Да шофирам! Това е! Ти ще можеш да си починеш, а аз ще се нагърбя с шофирането. От шестнайсетгодишна имам шофьорска книжка и никога не съм била глобявана.

— И действително ли се гордееш с това? — Той поклати глава, удивен от хрумването ѝ. — За твое нещастие, скъпа, аз не позволявам на никого да кара колите ми. Няма начин. Май накрая наистина ще трябва да те изхвърля от колата.

Той отново се пресегна към дръжката на вратата си и тя отново се вкопчи в ръката му.

— Тогава ще ти бъда навигатор.

Той я изгледа раздразнено.

— Че за какво ми е навигатор? Толкова пъти съм пътувал по този маршрут, че мога да го измина със затворени очи. Не, скъпа, трябва да измислиш нещо по-добро.

В този миг тя чу странно извънпяване, но ѝ бе необходим един миг, за да се досети, че гъндърбърдът бе оборудван с телефон.

— Изглежда често ти се обаждат по телефона. Ще вдигам вместо теб.

— Последното, което искам, е някой да отговаря вместо мен.

Мислите ѝ трескаво запрепускаха.

— Ами тогава, хм, мога да ти разтривам раменете, докато шофираш, за да не ти се схванат жилите по врата и гърба. Много ме бива в масажите.

— Добро предложение, но трябва да признаеш, че то едва ли си струва човек да вземе нежелан пътник за целия път чак до Тексас. Може би само до Пиория, ако си вършиш добре работата, но не и по-далеч. Съжалявам, госпожице Грейси, но досега не ми предложи нищо, което да ме заинтригува.

Тя се напрегна да измисли нещо. Какво би могло да заинтересува един практичен и обигран мъж като Боби Том Дентън? Тя умееше единствено да организира развлеченията и отдиha на самотни възрастни хора, разбираше от някои специални диети и как да се комбинират различни лекарства, беше слушала достатъчно спомените на обитателите в старческия дом, за да има забележителни познания за маневрите на войските от Втората световна война, обаче не можеше да си представи какво от всичко това би могло да убеди Боби Том да промени решението си.

— Притежавам отлично зрение. Мога да чета пътните знаци от невероятно голямо разстояние.

— Ловиш се за сламката, скъпа.

Тя се усмихна ентузиазирано.

— А чувал ли си удивителната история на Седма американска армия?

Той само я изгледа жалостиво.

Как можеше да го накара да промени решението си? От това, на което бе станала свидетел миналата нощ, тя остана с убеждението, че той се интересува само от две неща: футбол и секс. Познанията ѝ за спорта бяха минимални, а колкото до секса...

Сърцето ѝ едва не подскочи в гърлото, когато една опасна и много неморална идея изникна в мозъка ѝ. Какво ще стане, ако в замяна му предложеше тялото си? Веднага се ужаси от себе си. Как можеше въобще да ѝ хрумне подобно нещо? Нито една интелигентна, съвременна жена, която се възприема като феминистка, никога дори за миг не би и помислила... Самата идея... От всички други... Това определено беше следствие от тайния ѝ грях, че си позволяваше прекалено много сексуални фантазии.

„Защо пък не?“, прошепна едно дяволче в нея. „За кого толкова се пазиш?“

„Той е развратник!“, напомни тя на похотливата част в себе си, която ѝ бе толкова трудно да потиска. „Освен това той не би се заинтересовал от мен.“

„А как ще знаеш, ако не опиташ?“, продължи неуморно дяволчето. „Нали от години си мечтаеш за нещо подобно. Не си ли обеща, че в новия ти живот една от най-важните ти цели ще бъде да придобиеш сексуален опит?“

Мислите ѝ неволно бяха обсебени от видението как Боби Том Дентън навежда голото си тяло над нейното. Кръвта ѝ запулсира трескаво по вените ѝ. Цялата ѝ кожа настръхна. Сякаш усещаше силните му ръце да се плъзгат по бедрата ѝ, да ги разтварят, да докосват...

— Нещо не е наред ли, госпожице Грейси? Струва ми се, че нещо почервения. Като някой, на когото току-що са разказали мръсен виц.

— Явно сексът е единственото, за което мислиш! — кресна тя.

— Какво?

— Отказвам да спя с теб, само за да ми разрешиш да те придружа! — Ужасена от себе си, тя закри устата си с ръка. *Какво бе направила?*

Очите му блеснаха развеселени.

— Глупости.

Идеше ѝ да умре. Как можа така да се изложи? Преглътна с усилие.

— Прости ми, ако съм си направила невярно заключение. Зная, че съм най-обикновена жена. Сигурна съм, че не би се заинтересувал сексуално от мен. — Лицето ѝ стана още по-червено, когато осъзна, че с това само влошаваше още повече положението си. — Нито пък аз бих се заинтересувала — додаде забързано.

— Стига, Грейси, никоя жена не е обикновена.

— Много си любезен и аз го оценявам, но това не променя фактите.

— Сега вече привлече любопитството ми. Може да имаш право, че си обикновена и така нататък, но е трудно да се каже, след като се обличаш така. Нищо чудно под тези дрехи да се крие тяло на богиня.

— О, не — отрече тя с безцеремонна откровеност. — Мога да те уверя, че тялото ми е съвсем обикновено.

Крайчетата на устните му отново се повдигнаха.

— Не ме разбирай погрешно, но се доверявам повече на собствената си преценка, отколкото на твоята. Все пак съм нещо като познавач.

— Забелязах.

— Мисля, че снощи се изказах за краката ти.

Тя се изчерви и се напъна да измисли подходящ отговор, но опитът ѝ във воденето на интимни разговори с отракани мъжкарни бе толкова скромнен, че се затрудни какво точно да каже.

— Ти също имаш много хубави крака.

— Ами, благодаря ти.

— И торсът ти е хубав.

Той се засмя шумно.

— По дяволите, госпожице Грейси, май днес ще те оставя да ми правиш компания, макар и само за да ме забавляваш.

— Наистина ли?

Той сви рамене.

— Защо не? И без това след раздялата ми с футбола се държа като луд.

Направо не можеше да повярва, че Боби Том е променил мнението си. Той се подсмихна, докато вдеше куфара ѝ и помоли Бруно да върне колата ѝ на агенцията за коли под наем. Веселото му настроение обаче помръкна, когато отново се настани зад волана. Изглежда я строго.

— Няма да останеш с мен през целия път до Тексас, така че още сега се откажи от тази мисъл. Обичам да пътувам сам.

— Разбрах.

— Само за няколко часа. Може би до границата на щата. В минутата, в която започнеш да ме дразниш, ще те оставя на най-близкото летище.

— Сигурна съм, че няма да се наложи.

— Не разчитай на това.

---

[1] Песен на Нейл Йънг и филм на Грег Суорц за живота в един старчески дом. — Б.пр. ↑

3

Боби Том профуча с колата си през Уинди сити^[1] самоуверено, все едно го притежаваше. Той беше кралят на града, първенецът на света, върховният в цялата вселена. Докато радиото гърмеше с рок парчетата на „Аеросмит“, той потропваше с пръсти по волана, припявайки рефрена на „Джейни се сдоби с пистолет“.

В червения си спортен форд „Тъндърбърд“, нахлупил перленосива шапка „Стетсън“, той имаше доста крециящ вид. За искрено удивление на Грейси, другите шофьори минаваха покрай тях с надуты клаксони и спускаха прозорците на колите си, за да го поздравят. В отговор Боби Том им махаше с ръка и невъзмутимо продължаваше да кара.

Тя усети как кожата ѝ се зачерви от горещия насрещен вятър и невероятното удоволствие да се носи с шеметна скорост по широката магистрала на града във виненочервен тъндърбърд с толкова необикновен мъж. Непокорни кичури се изплъзнаха от безформения ѝ кок и се разпиляха по страните ѝ. Искаше ѝ се да има подръка шикозен розов дизайнерски шал, за да го увие около главата си, модни слънчеви очила на носа, а също и алено червило, с което да начерви устните си. Да има големи и стегнати гърди, прилепнала рокля и секси обувки с високи токчета. Както и златна верижка на глезена.

И може би една много дискретна татуировка във формата на сърце.

Поотпусна се за кратко с това примамливо видение за себе си като жена без задръжки, докато Боби Том звънеше и приемаше обаждания по телефона в колата си. Понякога използваше високоговорителя на телефона, но имаше и разговори, при които притискаше слушалката на телефона към ухото си, за да чува само той този, който му се обаждаше. Разговорите му се отнасяха за различни бизнес сделки и отражението им върху данъците, но също и за разнообразни дейности с благотворителна цел. На Грейси ѝ направи впечатление, че най-често го търсеха познати, за да му изкрънкат пари.

Макар че той винаги водеше тези разговори с притиснат до ухото си телефон, Грейси определено остана с впечатлението, че той винаги ги приключваше, като предлагаше повече пари, отколкото му бяха поискали. И така, само след един час в компанията му тя се убеди, че Боби Том Дентън беше лесна плячка за просителите.

Когато приближиха предградията, той се обади на някоя си Гейл и ѝ заговори с ленивото си, провлачено южняшко наречие, от което по гръбнака на Грейси отново полазиха тръпки.

— Искам само да знаеш, че толкова много ми липсваш, че в този миг очите ми се наливат със сълзи.

Той вдигна ръка, за да махне на една жена в син понтиак „Файърбърд“, която в негова чест натисна силно клаксона си. Грейси, много предпазлив шофьор, се вкопчи в дръжката на вратата, като видя, че в момента той крепеше волана само с коленете си.

— Да, така е... зная, скъпа, и на мен ми се иска да можехме. Родето не идва достатъчно често в Чикаго. — Обви пръсти около горната част на волана, докато затъкваше телефона между рамото и ухото си. — Не говори така. Е, предай ѝ моите най-добри пожелания, чу ли? Двамата с Кити си прекарахме страхотно преди няколко месеца. Тя дори се пробва с теста, но не беше учила достатъчно за финала на Суперкупата от 1969 година, за да го издържи. Веднага, щом мога, ще ти звънна, скъпа.

Докато оставяше телефона, Грейси го изгледа с любопитство.

— Нима многото ти приятелки не се ревнуват една друга?

— Разбира се, че не. Аз излизам само с мили дами.

И се държеше с всяка от тях като с кралица, предположи тя. Дори и с бременните.

— Националната организация за защита на жените би трябвало сериозно да се замисли дали да не ти изпрати наемен убиец.

Той я изгледа искрено изненадан.

— На мен? Аз наистина обичам жените. Всъщност много повече, отколкото харесвам повечето от мъжете. Дори имам членска карта за феминисткото движение.

— Само да не те чуе Глория Стейнмен^[2].

— Че защо не? Та тъкмо тя ми даде картата.

Очите на Грейси се разшириха от изненада.

Той ѝ се усмихна закачливо.

— Глория е много приятна дама, само това ще ти кажа за нея.

В същата минута тя осъзна, че дори за миг не може да си позволи да се разсейва, когато е с него.

Предградията на Чикаго започнаха да отстъпват пред зелените поля на Илинойс. Грейси го попита дали може да използва телефона му, за да позвъни на Уилоу Крейг, като го увери, че ще плати разговора с новата си кредитна карта, което явно доста го развесели.

Екипът на студиото „Уиндмил“ бе отседнал в хотел „Катълмен“ в Телароса. Веднага щом се свърза със своята работодателка, Грейси започна да ѝ обяснява с какъв проблем се бе сблъскала.

— Опасявам се, че Боби Том настоява да пристигне в Телароса с колата си, а не със самолет.

— Убеди го да се откаже от това си намерение — отговори ѝ Уилоу с характерния си властен, не търпящ възражения тон.

— Положих всички усилия, за да го разубедея, но за съжаление той въобще не ми обърна внимание. Вече сме на път. Току-що поехме на юг от Чикаго.

— Точно от това се опасявах. — Изтекоха няколко мъчителни за Грейси секунди, през които съвсем нагледно си представяше как елегантната ѝ работодателка си играе с една от големите си обици, с които никога не се разделяше. — Той трябва да бъде тук в понеделник сутринта, в осем часа. Разбра ли?

Грейси погледна крадешком към Боби Том.

— Май няма да е толкова лесно.

— Точно заради това избрах теб, за да го доведеш. От теб се очаква да умееш да се справяш с трудни личности. Влагаме цяло състояние в този филм, Грейси, и не можем да си позволим никакво забавяне. Дори хора, които не са спортни запаленковци, познават Боби Том Дентън, така че ще получим голяма публичност, ключвайки договор с него за първия му филм.

— Разбирам.

— Но той непрекъснато ни се изплъзва. Отне ни месеци да го склоним за този договор и аз искам този филм да стане! Няма да позволя студиото ни да фалира, само защото ти не умееш да си вършиш работата.

Стомахът на Грейси се сви на топка, след като бе принудена да слуша още цели пет минути заплахите за това, което ще я сполети, ако

не доведе Боби Том в Телароса в осем часа сутринта в понеделник.

Боби Том върна слушалката на мястото ѝ.

— Май добре те подреди, а?

— Тя просто очаква от мен да върша работата, за която ме е наела.

— На някого в студиото „Уиндмил“ хрумвало ли му е, че да те изпратят при мен е все едно да изпратят агне на заколение?

— Не мисля така. Аз съм изключително компетентна.

Тя го чу да се хили дяволито, но смехът му скоро бе заглушен от музиката от радиото, което той отново усили.

Заслушана в буйните ритми на рокендрола, толкова различни от спокойната музика, с която бе свикнала в старческия дом „Сенчести поляни“, Грейси за миг изпита такава прекрасна наслада, че напрежението ѝ спадна и тя едва не потръпна от удоволствие. Сетивата ѝ бяха извънредно изострени. Чувстваше се омаяна от свежия аромат на афтършейва на Боби Том, докато пръстите ѝ неволно галеха меките кожени седалки в колата, за която той ѝ бе обяснил, че е възстановен модел на форд „Гъндърбърд“ от 1957. За да е всичко идеално, липсваха само розовите зарове, полюшващи се на огледалото за обратно виждане.

Тази нощ бе спала толкова малко, че главата ѝ започна да клюма, но въпреки това не можеше да си позволи да затвори очите си за дълго. Макар Боби Том да ѝ бе позволил да пътува с него, това не я заблуждаваше, че ще успее лесно да го убеди да остане с него до края на пътуването. Освен ако дълбоко не грешеше, той се готвеше да я зареже при първия удобен повод, което означаваше, че не биваше да го изпуска от поглед, каквото и да ѝ струваше това.

Телефонът в колата пак зазвъня. Боби Том въздъхна, преди да натисне бутона на високоговорителя.

— Здравсти, Би Ти, обажда се Лутър Бейнс — обяви ведър глас.

— По дяволите, момче, вече бях изгубил надежда, че ще те откроя.

Болезнената гримаса, която се изписа по лицето на Боби Том, подсказа на Грейси, че на Боби Том му се щеше Лутър да не бе успял.

— Как сте, господин кмете?

— Свеж като репичка. Отслабнах с пет килограма, откакто се видяхме за последен път, Би Ти. По-лека бира и по-млади жени.

Рецептата действа безотказно. Разбира се, не е нужно да го казваме на госпожа Бейнс.

— Не, сър, със сигурност няма да ѝ го кажем.

— Бъди няма търпение да се видите.

— И аз много искам да го видя.

— А сега, Би Ти, да знаеш, че хората от организационния комитет за Хевънфеста започват малко да се изнервят. Очаквахме миналата седмица да дойдеш в Телароса, освен това трябва да сме сигурни, че ще доведеш всичките си приятели за голф турнира на знаменитостите в чест на Боби Том Дентън. Зная, че Хевънфестът е чак през октомври, но трябва още отсега да вдигнем шум. Сигурен съм, че ще е добре да изпишем няколко от тези известни имена по афишите. Свърза ли се вече с Майкъл Джордан и Джо Монтана?

— Напоследък бях доста зает. Но съм сигурен, че ще се съгласят да участват.

— Знаеш, че избрахме точно този уикенд, защото нито „Чикаго Старс“, нито „Каубоите“ ще имат мачове. Какво ще кажеш за Трой Ейкмън^[3]?

— О, напълно сигурен съм, че той ще присъства.

— Това е добре. Това наистина е добре. — От високоговорителя се разнесе плътен смях. — Тули ме предупреди нищо да не казвам, докато не пристигнеш тук, но искам още сега да го узнаеш. — Последва още смях. — Миналата седмица уредихме наема на къщата. Ще започнем Хевънфеста с тържествено осветяване на родния дом на Боби Том Дентън!

— Ааа, човече... Лутър, цялата тази идея е пълна лудост! Не искам да има никакво осветяване на родния ми дом. Най-малкото, защото съм роден в болница като всички останали, така че в това няма никакъв смисъл. Просто съм отрасъл в тази къща. Мислех, че ще спреш това.

— Изненадан съм и съм наранен от отношението ти. Хората тук все приказват, че е само въпрос на време, преди славата да ти замае главата, а аз не се уморявам да им повтарям, че грешат. Но сега започвам да се чудя. Знаеш колко сме зле с финансите тук долу, на юг. Особено зле ще стане, направо катастрофално, ако онзи кучи син затвори филиала на „Росатех“. Единствената ми надежда е да превърнем Телароса в Меката на туризма.

— Като поставите паметна плоча на тази стара къща, това не значи, че ще превърнете Телароса в Меката на туризма. Лутър, аз не съм президент на Съединените щати. Аз бях само един футболист!

— Мисля, че прекалено дълго живя на север, Би Ти, и това ти е размътило ума. Ти си най-добрият уайд рисийвър в историята на този спорт. Тук на юг ние не забравяме подобни неща.

Боби Том стисна отчаяно очи. Когато ги отвори отново, заговори с безкрайно търпение:

— Лутър, казах, че ще помогна за организирането на голф турнира и ще го направя. Но още отсега предупреждавам, че няма да участвам в тази щуротия с родния ми дом.

— Разбира се, че ще участваш. Тули планира да възстанови детската ти стая точно каквато е била, когато си бил малък.

— Лутър...

— Между впрочем, доброволките подготвят книга с готварските рецепти на Боби Том, която ще се продава в магазина за подаръци, и искат да включат в края ѝ специален раздел за знаменитости. Ивон Емърли каза да ти поръчам да се обадиш на Шер и на Кевин Костнър и на още няколко от познатите ти холивудски знаменитости, за да ти дадат някои от любимите си рецепти за руло „Стефани“ и други подобни.

Боби Том се загледа безизразно в правата лента на магистралата, по която в момента не се виждаха други автомобили.

— Навлизам в тунел, Лутър, и сигналът ще се изгуби. По-късно ще ти се обадя.

— Почакай само за минута, Би Ти. Още не сме говорили за...

Боби Том прекъсна разговора. С тежка въздишка се облегна назад в седалката.

Грейси бе попила всяка дума и макар да изгаряше от любопитство, не искаше да го дразни, затова предпочете да си държи езика зад зъбите.

Боби Том се извърна и я погледна.

— Хайде, започвай. Попитай ме как съм успял да не полудея, след като съм отраснал с такива откачалки.

— Той ми се стори... много ентусиазиран.

— Той е глупак, ето какъв е. Кметът на Телароса в Тексас е освидетелстван глупак. Цялата тази работа с Хевънфеста напълно

излезе от контрол.

— А какво точно е Хевънфест?

— Това е тридневен празник, фестивал, който се провежда през октомври като част от налудничавия им план да съживят икономиката в района чрез привличане на туристи в Телароса. Спретват центъра на градчето, добавят една галерия за изкуството в Дивия запад и два-три нови ресторанта. Има прилично голф игрище, ранчо за летовници и второкласен хотел, и с това горе-долу се изчерпва всичко.

— Забрави да споменеш родното място на Боби Том Дентън.

— Не ми го напомняй.

— Каза го, все едно е нещо отчайващо.

— По-скоро е налудничаво. Мисля, че хората в Телароса са толкова изплашени как да запазят работата си, че мозъците им съвсем са изветрели.

— А защо го наричат Хевънфест?

— Хевън^[4] е първото име на града.

— Явно църквата е оказала силно влияние при основаването на някои градове в Дивия запад.

Боби Том се засмя.

— Каубоите нарекли градчето Хевън, защото там се намирал най-добрият публичен дом между Сан Антонио и Остин. Но в началото на двайсети век по-благоприличните граждани го прекръстили на Телароса.

— Разбирам. — Грейси имаше още цяла дузина въпроси към него, но усети, че не е в настроение за по-нататъшни разговори и тъй като не желаше да го дразни, предпочете да си замълчи. Хрумна ѝ, че да си знаменитост си има и своите отрицателни страни. Ако можеше да се съди по разговорите от тази сутрин, изглежда ужасно много хора искаха да получат частица от Боби Том Дентън.

Телефонът зазвъня. Боби Том въздъхна и разтри очите си.

— Грейси, имаш ли нещо против ти да поемеш обажданията и да казваш на който и да се обади, че съм на голф игрището?

По принцип Грейси не беше привърженик на лъжите, но той изглеждаше толкова изтощен, че тя се съгласи да направи това, за което я помоли.

След още седем часа Грейси с недоумение се взираше в олющената червена врата на един занемарен бар в Мемфис със странното име „Бар на лъжците“.

— Изминахме стотици километри, за да дойдем тук?

— За теб ще е полезен житейски урок. Друг път стъпвала ли си в бар?

— Разбира се, че съм стъпвала в бар. — Не сметна за необходимо да му признае, че говореше за бар към един съвсем приличен ресторант. Докато този бар тук се отличаваше само с неоновата си реклама, оформена като голяма, но пречупена буква „М“, унило примигваща над един мръсен прозорец, наред някаква окаяна уличка, чийто тротоар отпред бе заринат с боклуци. Но тъй като той вече я бе задържал при себе си по-дълго, отколкото бе очаквала, не желаше повече да му възразява, макар в същото време да не искаше да изостави отговорността си.

— Опасявам се, че не разполагаме с време за това заведение.

— Грейси, скъпа, ако не свикнеш да приемаш живота побезгрижно, ще те тресне някой инфаркт още преди да си прехвърлила четирийсетте.

Тя нервно захапа долната си устна. Вече беше събота вечерта. Заради това отклонение им оставаше да пропътуват още хиляда сто и двайсет километра до Телароса. Напомни си обаче, че не бяха длъжни да се появят в градчето преди понеделник сутринта, така че все пак разполагаха с достатъчно време, освен ако Боби Том не се впуснеше в някакви много продължителни забавления. Но дори и така не беше спокойна.

Все още не можеше да повярва, че бе решил да стигне до Телароса по пътя, минаващ през Мемфис, когато — както на няколко пъти бе изтъкнала — според пътната карта в жабката най-прекият път беше през Сейнт Луис. Но той не спираше да твърди, че не би могъл да я остави да пропилее нито ден повече от живота си, което неминуемо щяло да се случи, ако не посетят най-приятното място за забавления на изток от река Мисисипи. Само допреди няколко минути тя си бе въобразявала, че ще я отведе в някакъв малък, но изискан и скъп ресторант, може би с френска кухня.

— Не можем да останем много дълго — твърдо му заяви тя. — Ще са ни необходими още няколко часа път с колата, за да наваксаме

това отклонение, преди да потърсим къде да пренощуваме.

— Както кажеш, скъпа.

Шумните звуци на кънтри и уестърн, долитащи от бара, започнаха да обиждат слуха ѝ още от мига, в който той разтвори широко вратата и тя пристъпи в задимения „Бар на лъжците“. Квадратни дървени маси бяха разхвърляни върху изронен и изпоцапан под с шахматно подредени оранжеви и кафяви плочки. Вътре бе пълно с реклами на бира, с календари с момичета, оплоти от мухите, а по стените висяха еленови рога. След като погледът ѝ набързо пробягна през тълпата, която никак не ѝ допадна, Грейси докосна ръката му.

— Зная, че искаш да се отървеш от мен, но ще ти бъде особено благодарна, ако не го направиш тук.

— Не бива да се безпокоиш за това, скъпа. Или поне докато не ме ядосаш с нещо.

Докато тя се опитваше да преглътне това тревожно предупреждение, една силно гримирана брюнетка с тюркоазна пола и плътно прилепнала бяла блуза се хвърли в прегръдките му.

— Боби Том!

— Здравей, Триш.

Той се наведе да я целуне. В момента, в който устните им се докоснаха, тя разтвори уста и го засмука като прахосмукачка, за да притегли езика му, сякаш беше килим, от който прахта не беше обирана от месеци. Боби Том се отдръпна от нея, след което ѝ подари една от своите изкусителни усмивки, от които омекваха колената на всички жени, които се озоваваха в опасна близост до него.

— Кълна ти се, Триш, че след всеки развод ставаш все по-красива. Шаг още ли е тук?

— Там е, в ъгъла, с Ей Джи и Уейн. Обадох се и на Пит, точно както ми поръча, когато ми се обади.

— Добро момиче. Здравейте, момчета.

Тримата мъже, седнали около една от правоъгълните маси в далечния ъгъл на бара, шумно се развикаха, за да го приветстват с добре дошъл. Двама от тях бяха чернокожи, а третият — бял. И тримата бяха едри като бронетранспортъори. Боби Том се отправи към тях, за да им стисне ръцете. Грейси забърза след него.

След ръкостисканията, потупванията по раменете и традиционните солени приятелски закачки, четиримата мъже се

впуснаха в разговор на спортни теми с неразбираем за Грейси жаргон, преди Боби Том да си спомни за нейното съществуване.

— Това е Грейси, моят бодигард.

Тримата местни мъже я изгледаха с любопитство. Боби Том разговаряше предимно с онзи, когото наричаше Шаг, който приличаше на негов бивш съотборник. Шаг посочи към нея с бирената си бутилка.

— Че за какво ти е бодигард, Би Ти? Да не би да си ядосал някого?

— Нищо подобно. Тя е от ЦРУ.

— Без майтап?

— Не съм от ЦРУ — възрази тутакси Грейси. — И всъщност не съм му бодигард. Той го казва просто така, за да...

— Боби Том, ти ли си това? Момичета, Би Ти е тук!

— Здравей, Ели.

Една много секси блондинка с джинси в златист металик сплете ръце около кръста му. Още три жени се появиха от другата страна на бара. Мъжът, когото всички наричаха за по-кратко само Ей Джи, придърпа още една маса и така Грейси, без да знае какво да очаква, се озова на един стол между Боби Том и Ели. От погледа ѝ не убягна, че Ели не остана никак доволна от това, че не седи до Боби Том, но когато Грейси ѝ предложи да си разменят местата, усети как една силна мъжка ръка я стисна за бедрото.

Докато разговорът около нея течеше оживено, Грейси се запита какво ли целеше Боби Том. Макар всичко да свидетелстваше за обратното, тя усещаше, че той не се забавлява толкова много, колкото се преструваше. Защо Боби Том я бе довел чак тук, ако не искаше да бъде с тези хора? Сигурно изпитваше много по-голяма неохота да се завърне в родния си град, отколкото тя предполагаше, и затова съзнателно удължаваше пътуването.

Някой натика в ръката ѝ бутилка с бира и тя така се разсея от потискащата представа как седи, с посивяла коса и приведени рамене на предната веранда в старческия дом „Сенчести поляни“, че отпи неусетно от бирата, преди да си спомни, че не пие алкохол. Остави бутилката настрана и се загледа безмълвно в стенния часовник с изрисувана на него реклама на „Джим Бийм“. Реши, че след половин час трябва да напомни на Боби Том, че е време да тръгват.

Келнерката се появи и Боби Том настоя да ѝ поръча нещо, твърдейки, че все едно не е живяла, ако не опита хамбургера с шунка, с три слоя сирене, малки люти чушлета и ситно нарязано сурово зеле. Но докато се мъчеше да я убеди да се тъпче с вредна за нивото на холестерола ѝ храна, тя забеляза, че самият той ядеше и пиеше много малко.

Измина един час. Боби Том раздаваше автографи, плащаше за всичко, което някой поръчваше, а накрая — ако правилно бе разбрала — даде на някого пари назаем, за да си купи ски джет. Тя се наведе под периферията на стетсъна му и прошепна:

— Трябва да тръгваме.

Боби Том се обърна към нея и ѝ заговори с тих, приятелски глас:

— Още една дума, скъпа, и аз лично ще ти поръчам такси, за да те отведе до летището. — След това се отправи към масата за билиард в ъгъла.

Изтече още един час. Ако не беше толкова разтревожена, че ще закъснеят, Грейси щеше да тръгне от възбуда от новото за нея преживяване да седи в долнопробен бар с толкова колоритна тълпа. Тъй като беше твърде безлична, за да събуди романтичния интерес на Боби Том, останалите жени не я възприемаха като заплаха. Така Грейси се наслади на продължителния разговор с няколко от тях, включително и с Ели, която се оказа изключителен спец по мъжката природа. И особено по частта със секса.

Тя забеляза как Боби Том на няколко пъти я изгледа крадешком и все повече се убеждаваше, че той възнамерява да се измъкне при първия удобен момент. Макар че много ѝ се искаше да отскочи до дамската тоалетна, тя се боеше да не го изпусне от поглед, така че кръстоса решително крака. Към полунощ обаче положението стана неудържимо и вече нито за миг не можеше да отлага отиването до тоалетната. Изчака Боби Том и Триш да се заприказват оживено на бара, преди да излезе.

Първите признаци на паника се надигнаха в стомаха ѝ, когато се върна след няколко минути и не го намери. Огледа набързо тълпата и затърси отчаяно сивия му стетсън, но не го видя никъде. Запроправя си път сред навалищата. Стомахът ѝ се сви на топка от притеснение. И точно когато беше готова да признае пред себе си, че го е изгубила, го зърна да седи с Триш в малко сепаре край автомата за цигари.

Вече си бе научила урока и нямаше никакво намерение отново да го изпуска от поглед. Заобиколи преградата, разделяща сепарето от основното помещение, и се озова в една тясна пища с телефон на стената. Докато оглеждаше телефонните номера и графитите, надраскани по стените, тя откри, че тук се чуваше леко ехо от разговора в сепарето. Макар да нямаше намерение да подслушва, различи с лекота вече познатия ѝ провлачен тексаски говор.

— От всички жени в живота ми ти най-добре ме разбираш, Триш.

— Радвам се, че ми вярваш толкова много, за да ми се довериш, Би Ти. Зная колко е трудно за мъж като теб да говори за миналото си.

— Нямам нищо против да заблуждавам някои жени, но ти, Триш, си наистина много мила дама и не бих могъл да ти причиня това, особено след като още си толкова уязвима след последния ти развод.

— Разбира се, всички ние се питаме защо не си се оженил.

— Сега вече знаеш, скъпа.

Явно това беше личен разговор и Грейси знаеше, че трябва да се отдалечи. Потисна решително любопитството си и тъкмо се канеше да отстъпи крачка назад, когато чу как Триш отново заговори:

— Никой не трябва да израства с майка, която е... Е, с майка като твоята.

— Можеш спокойно да го кажеш, Триш. Майка ми беше проститутка.

Очите на Грейси се разшириха от изненада.

Чувственият глас на Триш преливаше от симпатия.

— Не е нужно да говориш, ако не желаш.

— Понякога помага да се говори за тези неща — въздъхна Боби Том. — Може би няма да разбереш, но най-лошото не беше да си свидетел как влачи различни мъже у дома посред нощ или дори да не знаеш кой е баща ти. Най-лошото бе, когато се появяваше на спортните състезания в гимназията съвсем пияна, с размазан грим. Носеше обици с изкуствени диаманти и толкова прилепнали панталони, че всеки можеше да забележи, че под тях не носи бельо. Никоя жена, освен майка ми, не носеше обувки с високи токчета по време на състезанията в петък вечер. Тя беше най-пропадналата жена в Телароса, Тексас.

— Какво стана с нея?

— Още живее там. Още пуши цигари, пие уиски и върти номера, когато е в настроение. Колкото и пари да ѝ давам, няма никакво значение. Предполагам, че проститутката винаги си остава проститутка. Но тя е моя майка и аз я обичам.

Грейси остана трогната от неговата лоялност. В същото време силно се разгневи срещу жената, която така ужасяващо пренебрегваше майчинските си отговорности. Може би пропадналият начин на живот на майка му обясняваше нежеланието му да се завърне в Телароса.

В сепарето надвисна тишина и тя рискува, като надникна иззад ъгъла, но тутакси съжали. Триш се беше увила около Боби Том като лиана. И докато красивата брюнетка го целуваше, всичко в Грейси омекна и се разтопи. Въпреки че знаеше, че копнее за звездите, искаше именно тя да се притиска сега към силното му, кораво тяло. Искаше да бъде една от жените, които можеха на воля да целуват Боби Том Дентън.

Облегна се на стената и стисна очи, докато се бореше с пристъпа си, едновременно горчив и мъчителен. Дали някога някой мъж ще целува нея така?

Не който и да е мъж, прошепна дяволът в нея. А тексаски плейбой с порочна репутация.

Пое дълбоко дъх и се скастри да не бъде такава глупачка. Нямаше смисъл да плаче за луната, когато добрата стара здрава земя си оставаше най-доброто, на което можеше да се надява.

— Триш! Къде е тази кучка?

Унесът ѝ секна внезапно при звука на агресивен, пиански глас и Грейси видя едър, чернокос мъж да се втурва към Боби Том и Триш.

Очите на Триш се разшириха от ужас. Боби Том пристъпи чевръсто напред, за да я скрие зад гърба си.

— По дяволите, Уорън, мислех, че много отдавна си умрял от бяс.

Уорън изпъчи широките си гърди и се люшна напред.

— Това не е ли господин Хубавеца? Скоро духал ли си на някого?

Грейси ахна, но Боби Том само се усмихна.

— Не съм, Уорън, но ако някой ме помоли, със сигурност ще го насоча към теб.

Уорън очевидно не оцени чувството за хумор на Боби Том и със заплашително ръмжене се хвърли пиянски напред. Триш притисна пръсти към устата си.

— Не го дразни, Би Ти.

— О, скъпа, Уорън няма да се ядоса. Той е прекалено тъп, за да проумее кога го обиждат.

— Ще ти откъсна главата, хубавецо!

— Ти си пиян, Уорън! — изпищя Триш. — Моля те, върви си.

— Млъквай, шибана курво!

Боби Том въздъхна.

— Защо трябваше да идваш и да наричаш бившата си жена с такива гадни имена? — Със светкавично движение, което Грейси едва не пропусна, той замахна и юмрукът му се стовари върху челюстта на Уорън.

Бившият съпруг на Триш изрева от болка и рухна на пода. Тълпата клиенти в бара веднага наобиколи двамата мъже, като ги закри от погледа на Грейси. С помощта на лактите си тя си проправи път сред няколко жени. Когато излезе най-отпред, Уорън вече се изправяше, притиснал ръка към челюстта си.

Боби Том стоеше прав, опрял ръце на кръста си.

— Искаше ми се да беше трезвен, Уорън, да можем да направим представлението по-интересно.

— Аз обаче съм трезвен, Дентън. — Свъсен неандерталец, все едно излязъл от една и съща утроба с Уорън, пристъпи тромаво напред. — Какво стана миналата година, котенце, когато играхте срещу „Оукланд Рейдърс“? Ти игра като някакъв лайнян боклук. Да не ти беше дошъл мензисът?

Боби Том засия, все едно току-що бе получил коледен подарък.

— Е, сега вече стана интересно.

За огромно облекчение на Грейси, Шаг, приятелят на Боби Том, също пристъпи навътре към центъра на кръга и запретна ръкави.

— Двама срещу един, Би Ти. Не обичам неравната игра.

Боби Том обаче веднага го отпрати.

— Не е нужно да се намесваш, Шаг. Тези момчета се нуждаят от лека тренировка, както и аз.

Неандерталецът замахна, обаче рефлексите на Боби Том явно не бяха пострадали от травмата в коляното му. Наведе се ловко и заби

юмрук в ребрата на противника си, който тутакси се преви на две. В същия миг Уорън се хвърли напред и блъсна с рамото си Боби Том отстрани.

Боби Том се олюля, но бързо се изправи и халоса бившия на Триш така яко в корема, че го запрати на пода по гръб. Този път Уорън нямаше сили дори да се опита да се изправи на крака.

Неандерталецът обаче не беше чак толкова пиян, затова издържа по-дълго. Дори се опита да нанесе няколко удара, но накрая не успя да понесе мълниеносната атака на Боби Том. С разкъравен нос, мърморещ сърдито, той се заклатушка към изхода на бара.

Боби Том сбърчи разочаровано чело. Огледа тълпата със смътен копнеж, но не се намери друг желаещ да премери силите си с него. Накрая грабна една салфетка от най-близката маса, притисна я към малката рана на долната си устна, наведе се към ухото на Уорън и му прошепна нещо. Мъжът пребледня още повече, от което Грейси си направи извода, че Триш повече нямаше да има неприятности с бившия си съпруг. Боби Том се отдръпна от Уорън и прегърна Триш през кръста, преди да я поведе към джубокса.

Грейси въздъхна облекчено. Поне не се налагаше да звъни на Уилоу по телефона, за да ѝ съобщи, че е изгубила звездата в бъдещия филм при пиянско сбиване в долнопробен бар.

Два часа по-късно двамата с Боби Том стояха пред рецепцията на луксозен хотел, намиращ се на двацет минути път от бара.

— Надявам се да си разбрала, че не обичам да си лягам толкова рано — измърмори той.

— Сега е два през нощта. — През по-голямата част от живота си Грейси си бе лягала в десет вечерта, за да стане в пет сутринта, затова сега бе леко замаяна от умората.

— Тъкмо това ти казвам. Още е много рано. — Той довърши попълването на бланката за регистрация за апартамента, който бе поискал, отпрати пиколото, нарами сака си и взе лаптопа си от бюрото. — Ще се видим на сутринта, Грейси. — И тръгна към асансьора.

Рецепционистът я погледна очаквателно.

— Мога ли да ви помогна?

— Аз... въ... съм с него — запелтечи тя, изчервена до корените на косата си.

Грабна куфара си и забърза след него. Чувстваше се като кокер шпаньол, подтичващ след господаря си. Поне успя да се напъха в кабината на асансьора, миг преди вратите да се затворят.

Той я изгледа подозрително.

— Успя ли да се регистрираш?

— Тъй като ти... ъъ... си взе апартамент, помислих, че мога да спя на дивана.

— Грещиш.

— Обещавам ти, че дори няма да усетиш присъствието ми.

— Взemi си отделна стая, госпожице Грейси. — Говореше меко, но заплахата, спотаена в очите му, я разтревожи.

— Знаеш, че не мога да направя това. В мига, в който те оставя сам, ще потеглиш без мен.

— Не можеш да си сигурна, докато не се случи. — Вратите се отвориха и той пристъпи по застлания с килим коридор.

Тя се втурна след него.

— Няма да те безпокоя.

Той огледа номерата на стаите.

— Грейси, извини ме, че ти го казвам, но започваш да се превръщаш в истински трън в задника.

— Осъзнавам го и се извинявам.

Лека усмивка пробягна по лицето му, но изчезна веднага щом се спря пред вратата в края на коридора. Пъхна електронната карта в ключалката. Просветна зелена светлина и той натисна дръжката. Преди да влезе вътре, Боби Том се наведе назад към нея и леко я целуна по устните.

— Приятно ми е, че се запознахме.

Зашеметена, тя видя как вратата се тръшна пред лицето ѝ. Устните ѝ изтръпнаха. Притисна пръстите си към тях. Искаше ѝ се усещането от целувката да остане завинаги.

Секундите бавно отминаваха. Удоволствието от целувката помръкна. Раменете ѝ провиснаха. Той бе решил да продължи без нея. Тази вечер или по-точно тази сутрин... нямаше представа кога точно, но не се съмняваше, че ще потегли сам. Знаеше го със същата увереност, с която знаеше и другото — че не можеше да позволи това да се случи.

Изтощена, пусна куфара на килима, приседна до него и се облегна на вратата. Просто щеше да прекара нощта тук. Сви колене, обгърна ги с ръце и отпусна глава върху тях. Само ако я беше целунал истински... Очите ѝ неусетно се затвориха.

С леко възклицание политна назад, когато вратата се отвори зад гърба ѝ. Успя да се изправи на крака и се озова лице в лице срещу Боби Том. Но тъй като той не изглеждаше особено изненадан, младата жена заподозря, че я е наблюдавал през шпионката, докато я е чакал да си отиде.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита той с пресилено търпение.

— Опитвам се да поспя.

— Няма да прекараш нощта пред вратата ми.

— Ако някой ме види, просто ще си помисли, че съм една от почитателките ти.

— Ще си помисли, че си *откачена*. Това ще си помисли!

За някой, който се държеше толкова приятелски с всички около него, определено беше доста раздразнителен с нея. Грейси знаеше, че понякога наистина въздействаше така на хората.

— Ще си взема отделна стая, но само ако ми дадеш честната си дума, че на сутринта няма да тръгнеш без мен.

— Грейси, аз не зная какво ще направя дори след час, да не говорим за сутринта.

— Тогава, опасявам се, че ще трябва да остана тук.

Той потри брадичката си с палец — жест, за който тя вече знаеше, че означава, че вече е взел решение, но искаше да изглежда все едно още се колебае.

— Ето какво ще ти кажа. Още е твърде рано за сън. Може да ме позабавляваш малко, докато стане време за лягане.

Тя кимна в знак на съгласие, но се зачуди за какво ли забавление говореше.

Боби Том внесе куфара ѝ в апартамента и затвори вратата. Щом влезе вътре, Грейси се озова в просторен хол, декориран в прасковено и зелено.

— Красиво е тук.

Той се огледа, все едно за пръв път виждаше този хол.

— Предполагам, че е красиво. Не обърнах внимание.

Как можеше да не забележи нещо толкова красиво? В средата на хола имаше няколко удобни фотьойла и столове. Пред френските прозорци видя правоъгълна маса, с дървен плот, а върху античен скрин бяха аранжирани красиви разноцветни копринени цветя. Тя се заоглежда с възхищение.

— Как може да не забележиш всичко това?

— По-голямата част от живота си съм прекарал в хотели, затова мисля, че съм претръпнал.

Тя почти не го чу, когато се втурна към прозорците, за да се полюбува на пейзажа с тънещата в мрак вода и примигващите далечни светлини.

— Това там е река Мисисипи.

— Ъхъ. — Той свали стетсъна си и влезе в банята.

Обхвана я вълнение, докато се опитваше да възприеме факта, че се намира в хотелска стая, от която се разкриваше такава прекрасна гледка. Закрачи из хола, изпробва колко са удобни дивана и плетените столове. После започна да отваря чекмеджетата на бюрото, да докосва принадлежностите за писане на писма. Обърна се към високия шкаф с вграден телевизор. Погледът ѝ се плъзна машинално по телевизионната програма за седмицата и се спря върху едно заглавие — „Горещи мажоретки“.

Заглавието я привлече. При малкото случаи, когато бе отседнала в хотели, се бе изкушавала да погледа някои от филмите по платените порноканални, но винаги я обезсърчаваше мисълта, че таксата за тях ще се появи в сметката ѝ за престоя в хотела и някой можеше да я види.

— Искаш ли да погледаш нещо?

Главата ѝ рязко подскочи, когато Боби Том се появи изненадващо зад нея. Тя пусна телевизионната програма.

— О, не. Вече стана много късно. Прекалено късно. Ние наистина трябва... трябва да ставаме рано и...

— Грейси, да не би да гледаше програмата на порнофилмите?

— Порнофилми? Аз?

— Точно така. Точно това правеше. Готов съм да се обзаложа, че никога през живота си не си гледала порнофилм.

— Разбира се, че съм гледала. И то неведнъж.

— Каж ми няколко заглавия.

— Ами, „Неприлично предложение“.

— „Неприлично предложение“ ли? Това ли е представата ти за порнофилм?

— Поне в Ню Гърнди е.

Той се усмихна и сведе поглед към телевизионната програма.

— Току-що е започнал „Питстоп за страстта“. Искаш ли да му хвърлиш един поглед?

Усетът ѝ за благоприличие с много усилия надделя над любопитството ѝ.

— Не одобрявам подобни забавления.

— Не те попитах дали ги одобряваш. Попитах те само дали искаш да погледаш.

Тя се поколеба за един момент, който обаче се оказа доста дълъг.

— Категорично не.

Той се засмя, взе дистанционното и включи телевизора.

— Седни на дивана, госпожице Грейси. За нищо на света няма да пропусна това.

Вече натискаше бутоните за достъп до порноканала. Тя се постара да си придаде сдържан и незаинтересован вид и скръсти благовъзпитано ръце в скута си.

— Е, може би само този път. Винаги съм харесвала филмите за автомобилни състезания.

Той прихна толкова силно, че едва не изпусна дистанционното. Продължи да се смее, докато екранът се изпълваше с четири голи, плътно сплетени тела. Тя усети как лицето ѝ мигом пламна.

— О, боже!

Боби Том се захили и седна до нея.

— Кажете ми, ако не разбираш нещо от сюжета на филма. Сигурен съм, че вече съм го гледал.

Нямаше никакъв сюжет. Проумя го още през първите няколко минути. Само голи тела, лудуващи в червено спортно кабрио.

Боби Том посочи към екрана.

— Виждаш ли тази брюнетка? Която е опасала кръста си с колан с инструменти? Тя е главният механик. А другата жена е нейна помощничка.

— Аха.

— А онзи мъж с наистина много голе...

— Да — Грейси побърза да го прекъсне. — Онзи отдясно.

— Не, скъпа. Не този. Говоря за другия, с наистина много големите ръце.

— О, така ли?

— Та той е собственикът на колата. Той и приятелчето му са я закарали на ремонт, за да почистят момичетата клапаните.

— Клапаните ли?

— Те са загрижени и за течовете от маркучите.

— Разбирам.

— А също и за сачмените лагери.

— Тъхъ.

— Както и за огъването на пръта за измерване на нивото на маслото.

Грейси се извърна и видя, че гърдите му се тресяха.

— Всичко това си го измисли!

Той се засмя още по-силно, чак очите му се насълзиха.

Тя вирна брадичка.

— Ако спреш да ми говориш, ще мога сама да проследя действието на филма.

— Да, госпожице, както кажеш.

Грейси се извърна пак към екрана и запрегльща смутено, когато мъжът с големите ръце потопа едната от тях в отворена туба с моторно масло и започна да изцежда капките върху голата гръд на главния механик. От капките, стичащи се надолу по снежнобялото възвишение, зърната й щръкнаха. В отговор зърната на гърдите на Грейси също се стегнаха.

Съблазнителната увертюра продължи и Грейси не можа да отлепи очи от екрана, макар да съзнаваше болезнено, че не е сама. Облиза пресъхналите си устни. Сърцето й биеше до пръсване. Никога не е била толкова смутена, нито толкова възбудена. Искаше й се да изиграе с мъжа, седнал до нея, всяка от сцените, редуващи се на екрана.

Актьорът с големите ръце започна да си играе с колана с инструменти около кръста на жената. Устата му следваше пръстите му, които се спускаха надолу и все по-надолу. Между гърдите на Грейси се стекоха капки пот, докато езикът му се настаняваше в кътчето, съвсем малко по-наляво от инструментите, висящи от колана й.

Грейси притисна бедрата си едно в друго и се сгърчи. Боби Том измести тежестта си върху дивана до нея. Тя го стрелна крадешком с крайчеца на окото си и за свой голям ужас видя, че той гледа нея, а не екрана. И вече не се смееше.

— Трябва да свърша една работа — рече той рязко. — Изключи го, когато пожелаеш. — Грабна лаптопа си и се прибра в спалнята.

Грейси се загледа с недоумение след него. Защо се нацупи тъй внезапно? И тогава погледът ѝ пак се върна към екрана.

О, боже!

Боби Том стоеше в тъмната спалня и гледаше замислено през прозорците. Зад гърба си чуваше задъханото пъшкане, долитащо от телевизора. *Господи*. През последните шест месеца не бе изпитал никакво желание да прави любов с която и да е от красивите жени, които се навъртаха около него и се самопредлагаха, но ето че сега Грейси Сноу, с кльощавото си тяло, грозните дрехи, най-отвратителната прическа, която бе виждал, и с началническите си маниери, го бе изкарала от равновесие, беше го възбудила, както отдавна не му се бе случвало.

Опря кокалчетата на пръстите си върху рамката на прозореца. Щеше да се разсмее, ако не беше толкова нелепо. Онзи филм дори не беше истинско порно, а след първите пет минути тя вече се бе превърнала в бомба, която можеше да експлодира и той нямаше как да не реагира на това.

За един кратък миг, докато я наблюдаваше, той действително се замисли за възможността да се възползва от това, което тя бе прекалено готова да му предложи. И тъкмо това беше най-глупавото от всичко. За бога, та той бе самият Боби Том Дентън. Може и да беше напуснал спорта, но това не означаваше, че е паднал толкова ниско, че да се занимава с такива като Грейси Сноу.

Извърна се с гръб към прозореца и отиде до бюрото, свърза модема на лаптопа си към телефонната линия и седна на стола. Но ръцете му не помръднаха повече, след като въведе паролата за електронната поща. Тази нощ не беше в настроение да се занимава със сделки.

Не можеше да забрави изражението на Грейси, докато се любуваше на изгледа към Мисисипи. Откога самият той не бе изпитвал такъв ентузиазъм? През целия ден Грейси му обръщаше внимание на неща, които той от години бе престанал да забелязва: красивите очертания на облаците, шофьор на камион, който приличал на певеца Уили Нелсън, дете, което им помаха с ръка през задния прозорец на семеен ван. Кога бе изгубил досега си с обикновените удоволствия?

Погледна към клавиатурата и си припомни колко много се забавляваше със сделките си. Отначало просто играеше с акциите на фондовата борса, но после си купи малка компания за спортни стоки. След това инвестира в една радиостанция. Накрая дойде ред на компания за производство на маратонки. През годините беше допускал грешки, но успя да натрупа доста пари. Обаче сега не можеше да си спомни какъв е бил смисълът във всичко това. Мислеше си, че да участва във филм ще се окаже добър начин да се поразсее, но точно днес, в навечерието на началото на снимките, не успяваше да събере ентузиазъм и за тази идея.

Разтри очи с палец и показалец. Тази вечер бе обещал на Шаг да му помогне да открие новия си ресторант. Даде пари назаем на Ели и обеща на Ей Джи, че ще позволи на племенника му да го интервюира за училищния вестник. Боби Том смяташе, че след като още от момента на раждането си е бил орисан да стане звезда, нямаше право да отказва, но понякога чувстваше как бавно се задушаваше от всички искания, които отправяха към него.

Сега трябваше да отиде в Телароса, за да направи поредното плащане по дълга си към малкия град, където бе отраснал, обаче напоследък бе започнал да се съмнява дали постъпва правилно. Въпреки факта, че именно той бе настоял снимките на филма да бъдат там, не беше готов да се изправи пред съгражданите си. Знаеше, че вече е само бивша легенда, но те все още не го бяха осъзнали и продължаваха да искат частица от него.

Присъствието му в Телароса щеше да разбуни духовете, както ставаше винаги, и не всички щяха да го посрещнат с отворени обятия. Преди няколко месеца бе имал изключително неприятна среща с Уей Сойър заради плановете на Сойър да премести филиала на „Росатех“ — фирма за електроника, която до голяма степен подхранваше икономиката на Телароса. Този мъж бе безскрупулен и Боби Том не

умираше от желание отново да се среща с него. Сложни бяха отношенията му и с Джъмбо Такъри, новият шеф на полицията в градчето, враг на Боби Том Дентън още от училище. Ала най-лошото от всичко щеше да бъде роякът от жени, които нямаха представа, че сексуалното му желание бе изчезнало заедно с футболната му кариера и че той задължително трябваше да се погрижи те да не разберат за тази подробност от живота му.

Загледа се невидящо в клавиатурата. Какво да прави с останалата част от живота си? Толкова дълго бе живял под блясъка на славата, че нямаше представа как се живее без нея. От дете той винаги бе най-добрият: най-способният от Тексас, от всички американци, от всички професионалисти. Но вече нямаше да бъде най-добрият. От преуспелите мъже не се очаква да се изправят пред подобна криза, докато не се пенсионират около шейсетте. Но той се бе пенсионирал на трийсет и три и вече не знаеше кой е. Знаеше как да бъде най-добрият уайд рисийвър, знаеше как да бъде „Най-добрият играч на годината“, но нямаше представа как да бъде обикновено човешко същество.

Една особено продължителна женска въздишка, долетяла откъм телевизора, прекъсна мислите му и той се намръщи, като си спомни, че не е сам. Все по-рядко му се случваше да изпитва искрено забавление и тъкмо заради това бе позволил на Грейси Сноу да остане с него през целия ден, но като си припомни как тялото му реагира на нейната възбуда, повече не му беше до смях. Да се възбуди от такъв благотворителен случай, какъвто беше Грейси — и то по начин, за който дори не му се мислеше — му изглеждаше като последната степен на унижението. Символ на това, доколко ниско можеше да падне. Не че тя не беше наистина мила жена, но определено не беше от онези, за които Боби Том Дентън бе роден.

Точно тогава взе решението. Имаше предостатъчно проблеми в живота си и не искаше да си създава нови. Първата му работа на сутринта ще бъде да се отърве от нея.

---

[1] Град на ветровете, едно от жаргонните имена на Чикаго. — Б.пр. ↑

[2] Прочута журналистка, пламенна привърженичка на феминизма, издигнала лозунга „След освобождаването на чернокожите идва редът на нас, жените!“. — Б.пр. ↑

[3] Прочут куотърбек на „Далас Каубойс“. — Б.пр. ↑

[4] Heaven — небе; преносно: рай, блаженство (англ.). — Б.пр. ↑

4

Отвън се чуваше звън на църковни камбани, когато Грейси отиде до вратата на спалнята и почука леко.

— Боби Том, закуската е готова.

Никакъв отговор.

— Боби Том?

— Ти си истинска — простена той. — А аз се надявах, че си само лош сън.

— Поръчах закуска на румсървиса и я донесоха.

— Върви си.

— Вече е седем часа. Очакват ни дванайсет часа път. Наистина трябва да тръгваме.

— Тази стая има балкон, скъпа. Ако не ме оставиш на мира, ще те изхвърля през него.

Тя се отдалечи от вратата на спалнята му, отиде до масата в хола и хапна малко от пая с боровинки, но беше твърде уморена, за да яде повече. През цялата нощ се будеше и при най-малкия шум, изплашена да не би Боби Том да се измъкне от хотела, докато тя спи.

В осем часа позвъни на Уилоу, за да ѝ докладва за съмнителния напредък в мисията си. После отново се опита да го измъкне от леглото.

— Боби Том, наспа ли се, защото вече действително трябва да тръгваме.

Никакъв отговор.

Предпазливо отвори вратата. Устата ѝ пресъхна, като го видя проснат на леглото по корем, гол, само с усукан около бедрата чаршаф. Краката му бяха раздалечени, като единия бе сгънат. Въпреки плашещите белези около едното му коляно, краката му бяха силни и красиви. Кожата му изглеждаше бронзова на фона на колосания бял чаршаф. Златистите косъмчета по прасците му проблясваха на утринната светлина, проникваща през пролуката между завесите. Едното му стъпало беше заровено в одеялото в края на леглото;

другото беше открито, дълго и тясно, с висок и добре оформен свод. Погледът ѝ се задържа върху грозните червеникави белези по дясното му коляно, после продължи нагоре по бедрата му и чаршафа, увит около тях. Ако този чаршаф беше вдигнат само с осем сантиметра понагоре...

Грейси остана шокирана от силата на желанието си да види най-интимните части на тялото му. Всички мъжки тела, които бе виждала досега, бяха на старци. Дали Боби Том приличаше на онези мъже от порнофилма, който бе гледала снощи? Потръпна.

Той се претърколи на леглото и придърпа чаршафа към себе си. Косата му беше гъста и разрошена, леко накъдрена над слепоочията му. По кожата на бузата му се бе образувала гънка от притискането на главата му върху възглавницата.

— Боби Том — промълви тя тихо.

Едното му око леко се отвори. Гласът му беше дрезгав от съня.

— Съблечи се или излез.

Тя пристъпи решително към прозорците и дръпна шнура на завесите.

— Тази сутрин явно някой е много кисел.

Боби Том изпъшка, когато светлината обля стаята.

— Грейси, животът ти е сериозно застрашен.

— Искаш ли да пусна душа?

— И да ми изтриеш гърба?

— Не мисля, че е необходимо.

— Опитвам се да бъда любезен, но ти май не схващаш. — Най-после се надигна, затършува из портфейла, оставен върху нощното шкафче, и измъкна няколко банкноти. — Таксито до летището е за моя сметка — рече и ѝ подаде банкнотите.

— Първо душа, после ще поговорим. — С тези думи тя побърза да се изниже от стаята.

Час и половина по-късно той все още не се бе отказал от опитите си да се отърве от нея. Тя вървеше забързано по тротоара към фитнес клуба на Мемфис. В ръцете си стискаше бяла хартиена торбичка, съдържаща голяма чаша с прясно изцеден портокалов сок. Отначало не можа да го вдигне от леглото, а сетне той ѝ заяви, че няма и да помисли за тръгване, докато не си направи утринната гимнастика. Веднага щом влязоха във фойето на фитнес клуба, той пхна в ръката

й няколко банкноти и я помоли да отскочи до ресторанта зад ъгъла и да му вземе портокалов сок, докато той се преоблича в екипа за фитнес.

Когато изчезна в съблекалнята, с невинна усмивка и престорено простодушен поглед, младата жена заподозря, че спътникът ѝ се готвеше да изчезне, докато я няма. Окончателно се убеди в това, като видя какво държи в ръката си — две банкноти по сто долара. Само за някакъв си портокалов сок! Явно трябваше да предприеме нещо драстично.

Не беше изненадващо също, че ресторантът се оказа няколко пресечки по-далеч, отколкото ѝ бе казал. Справи се с покупката колкото можа по-бързо. Когато се върна пред фитнес клуба, подмина входа и вместо това се отправи към паркинга зад хотела.

Неговият тъндърбърд беше паркиран на сянка. Сега капакът на двигателя бе вдигнат и Боби Том се беше навел под него. Грейси се втурна към колата.

— Свърши ли с упражненията?

Боби Том изправи глава толкова рязко, че я удари в капака, а стетсъна му се килна настрани. Той изруга тихо и го намести.

— Гърбът ми нещо е схванат, затова реших да отложам упражненията за довечера.

На нея гърбът му ѝ изглеждаше съвсем наред, но предпочете да се въздържа от коментар. Не каза нищо и за опита му да отпрати, преди тя да се е върнала от ресторанта.

— Нещо не е наред с колата ли?

— Не иска да запали.

— Дай да погледна. Разбирам малко от двигатели.

Той я изгледа недоверчиво.

— Ти?

Тя не му обърна внимание, само остави мократа торбичка върху калника, надникна под капака и вдигна капачката на разпределителя.

— Мили боже, май си изгубил ротора си. Чакай да проверя. Може да имам един тук... — Отвори чантата си. — Да. Имам точно това, което ти трябва.

Подаде му малък ротор, точно за този модел „Тъндърбърд“, заедно с двата болта за закрепването му към капачката на разпределителя. Дори бе взела и швейцарското си ножче, за да може да

затегне отново капачката. Всичко това беше грижливо прибрано в найлоново пликче, което бе взела от хотелската стая.

Боби Том се взираше изумено в пликчето, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Увери се, че всичко е добре затегнато — додаде тя услужливо. — В противен случай може да възникнат проблеми. — Без да дочака отговора му, взе торбата с портокаловия сок, заобиколи забързано автомобила, плъзна се на седалката си и заби нос в пътната карта.

След малко цялата кола се разтресе, когато той хлопна капака. Разбра, че е много ядосан по забързаните му стъпки по асфалта. Боби Том стисна рамката на прозореца от нейната страна толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Когато най-накрая заговори, гласът му звучеше много тихо и много сърдито:

— Никой не си позволява да пипа моя тъндърбърд.

Тя прехапа леко долната си устна.

— Съжалявам, Боби Том, зная, че обичаш тази кола и не те обвинявам, че си толкова ядосан. Колата е страхотна. Наистина. Заради това трябва да съм честна с теб и ще ти призная, че съм способна да я повредя много повече, ако отново се опиташ да ми извъртиш някой номер.

Веждите му отхвъркнаха нагоре и той се вторачи невярващо в нея.

— Да не би да заплашваш да повредиш колата ми?

— Опасявам се, че да — заговори тя с извинителен тон. — Господин Уолтър Карни, Бог да даде мир на душата му, преди да почине, живя осем години в старчески дом „Сенчести поляни“. Преди да се пенсионира, е притежавал автосервиз в Кълъмбъс. От него научих доста за автомобилите, включително и за това как могат да се повредят, за да не потеглят. Разбираш ли, в „Сенчести поляни“ имахме проблеми с един социален работник, който ни посещаваше по няколко пъти месечно. Постоянно разстройваше обитателите на дома.

— И двамата с този господин Карни сте повреждали колата му.

— По-точно аз трябваше да върша цялата работа, понеже господин Карни страдаше от артрит в остра форма.

— И сега възнамеряваш да използваш специалните си умения, за да ме изнудваш.

— Не е нужно да казвам, че идеята много ме притеснява. От друга страна съм поела отговорност към студиото „Уиндмил“.

Очите на Боби Том направо изпускаха искри.

— Грейси, единствената причина да не те удуша на мига, въпреки че веднага щом чуе моята история, съдията моментално ще ме освободи, е защото онези акули от кабелните мрежи ще превърнат цялата нелепа история в телевизионен сериал.

— Аз просто трябва да си върша работата — рече тя тихо. — А ти не бива да ми пречиш.

— Съжалявам, скъпа. Двамата с теб бяхме дотук.

Преди да успее да го спре, той отвори вратата, вдигна я на ръце и я остави наред паркинга.

Тя тревожно извика:

— Нека да поговорим!

Той не ѝ обърна внимание, а отиде до багажника и извади куфара ѝ.

Тя се втурна към него.

— Ние сме разумни хора. Сигурна съм, че можем да постигнем компромис. Сигурна съм, че...

— Сигурен съм, че не можем. От хотела ще ти повикат такси. — Пусна куфара ѝ на асфалта, качи се в тъндърбърда, запали двигателя и го форсира.

Без да му мисли, Грейси се хвърли на асфалта пред гумите на тъндърбърда, като здраво стисна очи.

Дългите, натежали като олово секунди продължаваха да се низжат. Топлината от асфалта проникваше през торбестата ѝ жълтокафеникава рокля. От миризмата от ауспуха ѝ се зави свят. Тогавя усети как сянката му надвисна над нея.

— Ако искаш да запазиш живота си, ние с теб трябва да сключим сделка.

— Каква сделка? — Тя си позволи да отвори очи.

— Ще престана с опитите да се отърва от теб...

— Това е справедливо.

— ... ако до края на пътуването правиш само това, което ти кажа.

Докато се изправяше на крака, Грейси се замисли върху предложението.

— Не вярвам това да свърши работа — поде предпазливо. — В случай че никой не ти го е казал досега, трябва да знаеш, че невинаги се държиш отговорно.

Той присви очи под периферията на стетсъна си.

— Няма да се разберем, Грейси, ако не се съ согласиш на това. Ако искаш да пътуваш в тази кола, ще трябва да забравиш за началническите си маниери и да правиш това, което ти се казва.

При това положение на нещата, тя нямаше друг избор, освен да приеме поражението с финес.

— Много добре.

Той върна куфара ѝ в багажника. Грейси се настани на седалката до шофьора. Като се върна на мястото си зад волана, Боби Том гневно завъртя ключа.

Тя погледна часовника си, а после пътната карта, която вече бе разучила.

— Само още нещо, преди да потеглим. Може да не го осъзнаваш, но вече минава десет, а утре в осем сутринта трябва да сме на снимачната площадка. Остават ни около хиляда сто и двайсет километра път. Струва ми се, че най-късият маршрут е...

Боби Том изтръгна картата от ръцете ѝ, смачка я на топка и я изхвърли през прозореца. След броени минути излязоха на магистралата.

За нещастие поеха на изток.

Във вторник вечерта Грейси трябваше да признае пред себе си, че се е провалила. Докато гледаше как чистачките забърсват предното стъкло на тъндърбърда и слушаше ромона на дъжда по покрива над нея, премисляше случилото се през последните няколко дни. Въпреки че вече бяха стигнали до Далас, тя не бе успяла да заведе Боби Том в Телароса в уречения срок.

Дъждовните капки блестяха по капака на колата, когато ги осветяваха фаровете на насрещно движещите се коли. Грейси се опитваше да не мисли за гневните упреци на Уилоу по телефона, а вместо това се опита да се съсредоточи върху положителната страна на ситуацията. През последните няколко дни видя много повече от страната, отколкото си бе представляла, и се срещна с интересни хора:

кънтри певци, инструктори по аеробика, с много футболисти, както и с един мил травестит, който я научи на няколко хитри начина как да си връзва шалчето около врата.

Най-хубавото беше, че Боби Том не се опита да се отърве от нея. Макар още да не ѝ бе напълно ясно защо не я изостави в Мемфис, понякога я обземаше странното усещане, че той просто не искаше да остава сам. С изключение на един неприятен инцидент, когато спря тъндърбърда по средата на един мост, измъкна я от колата и я заплаши, че ще я хвърли, двамата се разбираха доста добре. При все това тази вечер тя определено се чувстваше неловко.

— Удобно ли ти е, Грейси?

Тя не отмести очи от чистачките на предното стъкло.

— Добре съм, Боби Том. Благодаря, че ме попита.

— Струва ми се, че доста си се притиснала към дръжката на вратата. Е, колата не е предназначена за трима пътници. Сигурна ли си, че не искаш да те върна в хотела?

— Сигурна съм.

— Боби Том, скъпи, нима тя възнамерява да остане с нас през цялата нощ? — Черил Лин Хауъл, дамата му за вечерта, прозвуча доста кисело, докато се сгушваше в рамото му.

— Повярвай ми, скъпа, никак не ми е лесно да се отърва от нея. Защо не се престориш, че просто я няма?

— Как да стане това, когато ти не спираш да си говориш с нея? Кълна се, Боби Том, тази вечер говориш повече с нея, отколкото с мен.

— Сигурен съм, че не е вярно, скъпа. Тя дори не седеше с нас в ресторанта.

— Седеше на съседната маса, а ти не спря да се въртиш и да ѝ задаваш въпроси. Освен това изобщо не ми е ясно защо ти е нужен бодигард.

— Защото на този свят има много опасни хора.

— Може и така да е, но ти си по-силен от нея.

— Но тя е по-добър стрелец. Грейси е истинска магьосница със своя „Узи“.

Грейси сподави усмивката си. Той беше пълен безсрамник, но невероятно изобретателен. Тя се измести леко към средата на седалката. Тясното купе на стария тъндърбърд не се оказа чак такъв проблем, колкото се опасяваше. Макар че двете с Черил Лин трябваше

да си поделят седалката до шофьора, бившата кралица на красотата на практика се бе настанила в скута на Боби Том. Някак си бе успяла да възседне скоростната кутия и пак да изглежда грациозно.

Грейси погледна със завист към дантелената ѝ рокля с коралов цвят със смъкнати рамене. А нейната широка черна пола и блузата ѝ на бели и червени райета я правеха да прилича на бостанско плашило.

Черил Лин отпусна ръка върху бедрото на Боби Том.

— Обясни ми отново кой точно те преследва. Мислех, че имаш проблеми само с делата за бащинство, а не с ЦРУ.

— Някои от онези дела за бащинство може яко да загрубят. В този конкретен случай въпросната млада дама забрави да спомене за тесните връзки на баща ѝ с организираната престъпност, докато не стана прекалено късно за признания. Нали така, Грейси?

Грейси се престори, че не го чу. Макар тайно да се възхищаваше на образа си като агент на ЦРУ, размахваща автоматичен пистолет „Узи“, Грейси знаеше, че с неговия характер не е особено разумно да го насърчава в лъжите.

Боби Том отново погледна към нея над бухналите руси къдрици на Черил Лин.

— Как бяха онези спагети, които поръча?

— Отлични.

— Не си падам много по онази трева, с която ги бяха поръсили.

— Да не би да говориш за соса песто?

— Каквото и да е, няма значение. Предпочитам сос с кайма.

— Не се и съмнявам. И с двойна порция мазни ребърца, нали?

— Само като си помисля за тях и устата ми се напълва със слюнка.

Черил Лин повдигна глава от рамото на Боби Том.

— Отново го правиш, Би Ти.

— Кое правя, скъпа?

— Говориш с нея.

— О, не е така, скъпа. Не и след като само ти си ми в ума.

Грейси леко се изкашля, само колкото да подсказе на Боби Том, че госпожица Самотна звезда и Кралица на каубойските сборища може да се впечатлява от неговите лигави глупости, обаче на Грейси тия не ѝ минаваха.

Макар че донякъде вечерта бе притеснителна, в същото време беше и поучителна. Не се случваше всеки ден простосмъртна като нея да има късмета да наблюдава истински гений в действие. Никога досега не си бе представяла, че един мъж може да манипулира жените толкова умело. Боби Том беше изключително отстъпчив, невероятно чаровен, постоянно им угаждаше. Неизменно внимателен и грижовен, така че нито една от жените край него изглежда не осъзнаваше, че той прави само това, което му се нрави.

Спряха пред редица от къщи в мисионерски стил. Черил Лин се наведе и прошепна нещо в ухото на Боби Том. Той се почеса отстрани по врата.

— Не зная, скъпа. Май ще е доста неудобно, след като Грейси ни гледа, но ако не те притеснява, предполагам, че всичко е наред.

Това бе твърде много дори за Черил Лин и кралицата на красотата се съгласи неохотно да се оттегли за през нощта. Грейси наблюдаваше как галантният кавалер разтвори чадъра ѝ и го държа над главата ѝ, докато я придружаваше до вратата. Според нея Боби Том проявяваше здрав разум като зарязваше Черил Лин, макар да не проумяваше защо изобщо се бе съгласил да излезе с нея. Кралицата на красотата беше капризна и своенравна егоистка и доста по-глупава от омара, който бе поръчала за вечеря. При все това Боби Том се отнасяше към нея все едно бе образец на женствеността. Той беше идеален джентълмен с всички, освен с нея.

Грейси видя как Черил Лин се спря пред вратата на къщата и се уви около него като змия около Дървото на познанието. Не че той имаше нещо против. Тя притисна бедра към неговите с увереността на отдавнашна любовница. Въпреки че Грейси се смяташе за кротък и търпелив човек, склонен бързо да прощава и трудно да избухва, усещаше, че колкото по-дълго продължава тази целувка за лека нощ, толкова по-бързо се разпалва негодуванието ѝ. Трябваше ли той да прави устна хирургия на всяка жена, която срещаше? Толкова много женски скалпове висяха на колана му, че можеше да се разхожда наоколо без гащи и никой нямаше да разбере, че е гол. Вместо да си губят времето с измислянето на нови и нови хапчета за отслабване, фармацевтичните компании биха направили много по-голяма услуга на женската част от населението, ако изобретят хапче против чара на Боби Том Дентън.

Гневът ѝ се надигна, докато гледаше как госпожица Кралица на седлото прави опити да се покатери по краката му. Когато той се върна при колата, тя вече вреше и кипеше.

— Май ще трябва да отидем в спешното, за да ти бият инжекция против тетанус! — изфуча.

Боби Том повдигна едната си вежда.

— Явно не харесваш Черил Лин.

— Тя прекара много повече време да се оглежда наоколо, за да се увери, че всички са забелязали с кого е, отколкото да гледа теб. И нямаше нужда да поръчва най-скъпите ястия от менюто, само защото си богат. — С избухването си Грейси изпусна парата, насъбрана през четирите дни на объркване и безпомощност. — Ти дори не я харесваш. Това прави всичко още по-отвратително. Ти не можеш да понасяш тази жена, Боби Том Дентън, и не се опитвай да го отричаш, защото си ми напълно ясен. Ясен си ми от самото начало. Лъжеш повече от рибар. Всички онези глупости за ЦРУ и узитата. И ще ти кажа още нещо. Не вярвам и на една дума от всички онези приказки за дела за бащинство.

Той я погледна развеселен.

— Значи не вярваш...

— Не, не вярвам. Само глупости говориш.

— Глупости ли? — Ъгълчето на устната му се повдигна леко. — Намираш се в Тексас, скъпа. Тук го наричаме с добрата стара дума...

— Зная как го наричат!

— Тази вечер определено си много кисела. Ето какво ще ти предложи. Само за да те разведрия. Какво ще кажеш, ако ти позволя да ме събудиш утре сутринта в шест? Ще потеглим направо към Телароса. До обяд ще сме пристигнали.

Тя го зяпна смаяно.

— Шегуваш се.

— Не съм чак толкова гаден, че да си правя майтап с нещо толкова близко и скъпо на сърцето ти.

— Обещавах ми, че ще потеглим направо за там? И няма да има никакви отклонения, за да разгледаш ферма за щрауси или да посетиш учителката си от първи клас?

— Нали казах, че тръгваме направо за там.

Раздразнението ѝ тутакси се изпари.

— Да. Добре. Звучи страхотно.

Грейси се отпусна в седалката, сигурна в едно. Ако утре пристигнат в Телароса, това щеше да стане, защото Боби Том иска да е там, а не защото тя настояваше.

Той се извърна към нея.

— Питам само от любопитство: защо не вярваш в онези дела за бащинство? Това е публично достояние.

Тя го бе заявила импулсивно, но след като се замисли над думите си, се убеди, че това е просто поредното преувеличаване на истината от страна на Боби Том.

— Мога да си представя, че си извършил нечестиви неща с много жени, но не мога да си представя, че ще изоставиш собственото си дете.

Боби Том я стрелна с поглед и устните му се извиха в едва доловима усмивка. Тя се разшири, когато той отново насочи вниманието си към пътя.

— Е? — изгледа го тя любопитно.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Само ако ми кажеш истината, вместо всички онези измишльотини, с които баламосваш останалите.

Той побутна нагоре периферията на стетсъна си.

— Много отдавна една моя приятелка ме цапардоса по главата с дело за бащинство. Макар да бях съвсем сигурен, че бебето не е мое, направих всички кръвни тестове. Оказа се, че виновникът е старото й гадже, но тъй като той е истински кучи син, реших малко да ѝ помогна.

— Дал си ѝ пари? — Грейси бе наблюдавала достатъчно дълго как действа Боби Том, за да го опознае.

— Защо едно невинно дете да страда, ако баща му е негодник? — Той сви рамене. — Това се разчу и се превърнах в лесна мишена.

— И последваха още дела за бащинство?

Боби Том кимна.

— Чакай да отгатна. Вместо да се съдиш с тях, ти си уреждал издръжките.

— Уредих няколко попечителски фонда, само колкото да покрият най-необходимото — защити се той. — По дяволите, имам повече пари, отколкото мога да изхарча, а и всички те подписаха документи, потвърждаващи, че не съм бащата. Така че какво лошо има?

— Предполагам, че няма нищо лошо. Но не е честно. Не би трябвало да плащаш заради чужди грешки.

— Нито пък хлапетата трябва да плащат.

Тя се зачуди дали си мисли за трагедията на собственото му детство, ала изражението му бе неразгадаемо.

Боби Том натисна бутоните на телефона в колата и вдигна слушалката до ухото си.

— Бруно, нали не те събудих? Добре. Виж какво, нямам номера на Стив Крей. Нали нямаш нищо против да му се обадиш и да му кажеш да подготви „Барон“ за полет до Телароса утре. — Той навлезе в лявата лента. — Добре. Да, мисля да попилотирам малко, докато не работя. Благодаря, Бруно.

Остави слушалката и си затананика „Лъкенбах, Тексас“.

— „Барон“? — заекна Грейси, когато отново си върна дар словото.

— Един малък класически турбосамолет. Държа го на летището на половин час път от къщата ми в Чикаго.

— Искаш да кажеш, че можеш да пилотираш?

— Не съм ли ти го споменал?

— Не — рече тя слисано. — Не си.

Той се почеса отстрани по главата.

— Да видим, изкарах курсовете за пилот... предполагам, че беше преди около девет години.

— Значи имаш собствен самолет? — процеди Грейси през стиснати зъби.

— Малка сладка играчка.

— И свидетелство за пилот?

— Определено.

— Тогава защо трябваше да *пътуваме с кола* до Телароса?

Той доби обидено изражение.

— Просто така реших. Това е всичко.

Грейси зарови лице в шепи и се опита да си представи ободряващата душата й картина, как той лежи проснат на сред пустинята, докато лешояди ръфат червясалите му меса, а мравки лазят в кухите му очни орбити. За съжаление въображението й не достигна, за да изрисува по-зловеща гледка. За пореден път той бе направил точно това, което искаше, без да се съобразява с никой друг.

— Онези жени не подозират какви късметлийки са — промърмори тя.

— За какви жени говориш?

— За всички онези, които са извадили късмет да се провалят на футболния тест.

Боби Том се изхили, запали пура и отново затананика „Лъкенбах, Тексас“.

Насочиха се на югозапад от Далас покрай безкрайни пасища с добитък и сенчести орехови градини. Докато пейзажът ставаше все по-хълмист и скалист, Грейси все по-често виждаше ферми, пригодени за туристи, мяркаха се и диви животни: пъдпъдъци, големи сиви зайци и диви пуйки. Телароса, както я информира Боби Том, се намираше в най-отдалечената хълмиста част на Тексас, на стотици километри сред пущинака. Заради относителната си изолираност, градът не беше от преуспяващите като Кървил и Фредериксбърг.

В разговора си с Уилоу тази сутрин работодателката ѝ бе наредила да заведе Боби Том направо в Ланиър — малко ранчо за коне, разположено на няколко километра източно от покрайнините на града, където щяха да заснемат по-голямата част от филма, така че Грейси щеше да види града чак вечерта. Тъй като Боби Том явно знаеше къде се намира мястото, описано ѝ от Уилоу, тя реши, че няма смисъл да му чете на глас картата. Отбиха от лъкатушешцото шосе по тесен асфалтиран път.

— Грейси, този филм, който ще снимаме... Може би няма да е зле да ми разкажеш малко за него.

— Като например? — Тя искаше да изглежда възможно най-добре, когато пристигнат, и сега ровеше в чантата си за гребена. Сутринта си бе облякла тъмносиния костюм, така че щеше да има съвсем професионален вид.

— Ами, като за начало да ми кажеш нещо за сюжета.

Ръцете ѝ замръзнаха.

— Да не искаш да ми кажеш, че не си чел сценария?

— Така и не стигнах до него.

Тя затвори чантата си и го изгледа изучаващо. Защо един явно интелигентен мъж като Боби Том ще приеме роля във филм, без дори

да е чел сценария? Толкова ли е нехаен? Знаеше, че не е особено ентузиазизиран от проекта, но въпреки това очакваше той да прояви поне малко интерес. Трябваше да има причина, но как бе възможно...

В този миг я осени ужасно подозрение, от което направо ѝ прилоша. Протегна се инстинктивно и постави длан върху горната част на ръката му.

— Ти не можеш да четеш, нали, Боби Том?

Той изви рязко глава, а очите му проблеснаха гневно.

— Разбира се, че мога да чета. Знаеш, че имам диплома от голям и уважаван университет.

Младата жена знаеше, че колежите проявяват изключителна либералност по отношение на футболните играчи, когато ставаше дума за академичните им занимания, така че подозренията не я напуснаха.

— В каква област?

— Мениджмънт на детски площадки.

— Знаех си! — Сърцето ѝ се изпълни със симпатия. — Не е нужно да ме лъжеш. Знаеш, че можеш да ми вярваш, че няма да кажа на никого. Можем заедно да подобрим четенето ти. Не е нужно никой да узнава... — Млъкна, зърнала дяволитите пламъчета в очите му. Със закъснение си спомни за лаптопа му и скръцна със зъби. — Будалкаш ме.

Той се ухили.

— Скъпа, трябва да спреш да вкарваш хората в определени стереотипи. Само защото съм футболист, не означава, че не съм научил азбуката. Успях да завърша университета в Тексас с доста прилични оценки и имам научна степен по икономика. Макар че ме е срам да си го призная, но бях в шестицата на Националната колежанска атлетическа асоциация.

— И защо не го каза веднага?

— Ти беше тази, която реши, че не мога да чета.

— А какво друго да си помисля? Никой със здрав разум няма да подпише договор за участие във филм, без преди това да прочете сценария. Дори аз съм го чела, а изобщо не участвам.

— Това е екшън филм, нали? Предполага се, че ще бъде доброто момче, което пък означава, че има и лошо момче, красавица и много каскади с коли. И със сигурност наоколо ще се навъртат руснаци, а лошото момче ще е или терорист, или наркотрафикант.

— Мексикански наркобарон.

Той кимна с изражение „нали ти казах“.

— Ще има много схватки, кървища, ужасии, псувни, повечето от тях неоправдани, но при все това защитени от Първата поправка. Аз ще се разхождам с мъжкарски вид наоколо, а героинята, имайки предвид другите подобни филми, ще тича гола наоколо и ще пици. Познах ли?

Беше познал, разбира се, но тя не искаше да окуражава нехайните му навици, като му го каже.

— Пропускаш главното. Би трябвало да прочетеш сценария, за да вникнеш в характера на героя, който ще играеш.

— Грейси, скъпа, аз не съм актьор. Нямам ни най-малка представа как да бъда някой друг, освен себе си.

— Ами в този случай ще бъдеш алкохолизиран бивш футболист, на име Джед Слейд.

— Никой не се казва Джед Слейд.

— Е, да, но ти ще се казваш така. Живееш в запуснато ранчо за коне в Тексас, което си купил от брата на героинята — жена на име Саманта Мърдок. Предполагам знаеш, че Натали Брукс ще играе Саманта. От студиото „Уиндмил“ са много щастливи, че подписаха договор с нея. — Боби Том кимна и тя продължи: — Само че ти не подозираш коя е Саманта, когато тя те забърсва в един бар и те съблазнява.

— Тя ме съблазнява?

— Също като в истинския живот, Боби Том, така че тази част не би трябвало да те затрудни.

— Сарказмът не ти отива, скъпа.

— Без да подозираш, Саманта те упоява, когато те завежда обратно в къщата ти.

— Преди или след необуздания секс?

Тя отново пренебрегна забележката му.

— Ти припадаш, но си як като вол и се свестяваш точно навреме, за да чуеш как тя откъртва една дъска от пода в къщата ти. Двамата се скарват жестоко. При нормални обстоятелства ти лесно можеш да я надвиеш, но тя има пистолет, а ти още си замаян от наркотика. Следва боричкане. Накрая ти започваш да я душиш, за да ѝ отнемеш пистолета и да я принудиш да ти каже истината.

— За нищо на света няма да душа жена!

Изглеждаше толкова възмутен, че тя се засмя.

— Междувременно откриваш, че тя е сестрата на мъжа, от когото си купил ранчото, а той работи за богат мексикански наркобос.

— Нека да отгатна. Братът на Саманта решава да измами наркобоса, който го очиства, но не преди братът да скрие голямата пара под дъската на пода в къщата.

— Мястото, където героинята очаква да намери парите, но те вече не са там.

— Междувременно наркобосът решава да отвлече героинята, защото си мисли, че тя знае къде са парите. Добрият стар Джейк Слейд...

— Джед Слейд — поправи го Грейси.

— Добрият стар Джед, който е истински джентълмен, макар и алкохолик, естествено трябва да я защити.

— Той се е влюбил в Саманта — осветли го тя.

— Което е добро извинение, за да я показват гола на екрана.

— Смятам, че ще има и гола сцена.

— За нищо на света.

5

Ранчото Ланиър помнеше и по-добри дни. Сега бяха останали само няколко дървени постройки с олющена боя, върху равен терен, простиращ се край брега на река Саут Ляно. В прахта, под един стар дъб в предния двор, се виждаха само няколко кокошки. До обора се издигаше вятърна мелница със счупени криле, замряла в юлската жега. Само конете зад оградата изглеждаха добре охранени.

Камионите и караваните на снимачния екип бяха паркирани близо до шосето. Боби Том спря своя тъндърбърд до един ван, посивял от прахта. Като излязоха от колата, Грейси зърна Уилоу, застанала пред макара с кабели до преносимия генератор, да разговаря със слаб мъж с угрижено лице и бележник в ръка. Край оградата се виждаха останалите от екипа, заети да нагласяват големите прожектори върху дебелия триножници.

Уилоу вдигна глава, когато Боби Том се появи пред нея със закъснение от почти две седмици. Той изглеждаше бляскаво в черните си панталони, червената си риза и елека си от сива коприна. На главата му се кипреше черен стетсън с лента от змийска кожа. Грейси очакваше с голяма доза удоволствие хапливата ѝ работодателка да се нахвърли върху него.

— Боби Том.

Уилоу изговори името му напевно, сякаш четеше строфа от сонет. Устните ѝ се извиха в лека усмивка, а очите ѝ засияха от замечтано удоволствие. Острите ѝ ръбове направо се бяха загладили и докато вървеше напред, тя протегна ръце, за да поеме неговите.

Грейси се стъписа. Припомни си всичките упреци, които бе принудена да изтърпи, Боби Том бе посрещнат като герой, макар да бе единственият виновник за закъснението!

Не можеше повече да понася как Уилоу му се мазни. Извърна глава и погледът ѝ попадна върху тъндърбърда. По блестящата доскоро повърхност на червената кола сега се бе наслоил много прах, а предното стъкло бе покрито със следи от убити мухички, но все още си

оставаше най-красивата кола, която някога бе виждала. Колкото и смущаващи да бяха последните четири дни, в същото време бяха най-вълшебните в живота ѝ. Боби Том и неговият червен тъндърбърд я бяха пренесли в един нов, вълнуващ свят. Независимо от конфликтите и споровете им, това бяха най-хубавите дни в живота ѝ.

Младата жена се приближи до фургона на кетъринга, за да си вземе чаша кафе, докато чакаше Уилоу да довърши преклонението си в нозете на Боби Том. Екзотична брюнетка с дълги сребърни обици стоеше зад бара във фургона. Имаше тежък грим, мургава кожа и голи загорели ръце със сребърни гривни по китките.

— Искаш ли поничка към кафето?

— Не, благодаря. Не съм много гладна. — Грейси напълни една пластмасова чаша от машината за кафе.

— Аз съм Кони Камерън. Видях те да пристигаш с Боби Том. — Така изгледа тъмносиния ѝ костюм, че Грейси се досети, че пак е направила грешен избор с облеклото си. — Отдавна ли го познаваш?

Отношението на жената в никакъв случай не би могло да се нарече приятелско и Грейси реши, че ще е по-добре да изясни недоразумението още от самото начало.

— Само от няколко дни. Аз съм една от асистентките на продукцията. Съпровождах го от Чикаго до тук.

— Хубава работа, ако успееш да я докопаш. — В погледа на Кони се появи хищен блясък, докато гледаше в далечината към Боби Том. — Едни от най-хубавите ми преживявания са в компанията на Боби Том Дентън. Той със сигурност знае как да те накара да се почувстваш стопроцентова жена.

Грейси не знаеше какво да отговори, затова само се усмихна и отнесе чашата си с кафе до една от сгъваемите маси. Взе си един стол и се опита за миг поне да забрави Боби Том, а вместо това да мисли само за новите си отговорности. Тъй като асистентите на продукцията бяха на дъното на йерархията, тя трябваше да се ограничава само до общуването с реквизиторите, разпечатването на списъците на екипа, изпълняването на всякакви дребни поръчки и още цяла дузина други подобни ангажименти. Като видя, че Уилоу се приближава, тя замря. Надяваше се да не чуе заповед за връщането си в офиса в Ел Ей. Не искаше това вълнуващо приключение да свърши, а при мисълта, че никога повече няма да види Боби Том Дентън, я прониза остра болка.

Уилоу Крейг беше малко под четирийсетте, кльоцава, с вид на заклета привърженичка на най-строгите диети. Излъчваше дива енергия, пушеше цигара след цигара „Марлборо“ и можеше да бъде рязка до грубост, но въпреки това Грейси изпитваше огромно възхищение към нея. Надигна се, за да я поздрави, но Уилоу ѝ махна с ръка да не става от стола си, като се отпусна на съседния.

— Трябва да поговорим, Грейси.

От резкия ѝ тон Грейси мигом се почувства притеснено.

— Добре. С нетърпение очаквам да науча какви са новите ми задължения.

— Това е едно от нещата, които искам да обсъдим. — Уилоу измъкна пакет „Марлборо“ от джоба на светлокафявия си работен комбинезон. — Знаеш, че не съм доволна от начина, по който се справи с тази задача.

— Съжалявам. Постарах се с всички сили, но...

— Резултатите, а не извиненията са важни в този бизнес. Неспособността ти да доведеш навреме нашата звезда ни струва извънредно скъпо.

Грейси преглътна всичките обяснения, които бяха на върха на езика ѝ и само каза:

— Осъзнавам го.

— Зная, че той е труден, но те наех именно защото смятах, че умееш да се справяш с трудни личности. — За пръв път сприхавата нотка изчезна от гласа ѝ и тя изгледа Грейси с лек проблясък на симпатия. — Отчасти и аз съм виновна. Знаех, че ти липсва опит в бизнеса, но все пак те наех. Съжалявам, Грейси, но ще трябва да те освободя.

Грейси усети как кръвта се изцежда от главата ѝ.

— Да ме освободиш? — прошепна. — Не.

— Харесвам те, Грейси. Бог ми е свидетел, че ти ми спаси живота, когато баща ми умираше в „Сенчести поляни“ и бях толкова разстроена. Но ако бях сантиментална, никога нямаше да стигна дотук. Бюджетът ни е много ограничен и не можем да си позволим мъртви души. Факт е, че ти бе възложена задача, а ти не успя да се справиш. — Гласът ѝ леко се смекчи, като се изправи. — Съжалявам, че не се получи за теб. Ако се отбиеш в офиса ни в хотела, ще си получиш чека.

С тези думи Уилоу си тръгна.

Горещите слънчеви лъчи прежуряха главата на Грейси. Искаше ѝ се да извърне лице към огненото кълбо и да го остави да я изгори, за да не бъде изправена срещу това, от което се страхуваше най-много. Бяха я уволнили.

В далечината Боби Том се показва от една от караваните, следван от млада жена с шивашки метър, праметнат през врата. Тя се засмя на нещо, което той ѝ каза, а той я дари с усмивка, толкова заредена с интимност, че Грейси беше повече от сигурна, че младата жена вече е влюбена до уши в него. Искаше да ѝ изкрещи, да я предупреди, че той раздава същите усмивки и на служителките, които събират таксите по платените магистрали.

Изсвириха автомобилни гуми и един сребрист лексус навлезе в ранчото. Шофьорът едва бе спрял колата, когато вратата се отвори и отвътре изскочи елегантно облечена блондинка. Лицето на Боби Том отново грейна в убийствено съблазнителна усмивка. Затича се към жената и я грабна в прегръдките си.

С болка в сърцето Грейси извърна лице. Запрепъва се през плетеницата от кабели, без да обръща внимание накъде отива, знаейки единствено, че трябва да остане сама. От другата страна на камионите с оборудването видя барака, наклонена под странен ъгъл към купето на ръждясала кола. Промъкна се зад порутената постройка, свлече се на земята под сянката и се облегна на грубото дърво.

Зарови лице в шепи. Всичките ѝ мечти отлитаха, отчаянието я сковаваше. Защо се опитваше да надскочи себе си? Кога ще се научи да се примирява с ограничените си способности? Тя беше една обикновена, грозновата жена от малък град, а не някоя неустоима авантюристка, която ще завладее света. Задушаваше се, все едно гърдите ѝ бяха притиснати от огромен юмрук, но нямаше да се разплаче. Ако го стори, никога нямаше да може да спре. Дните от живота ѝ се простираха пред нея като една от онези безкрайни магистрали, по които бяха пътували дотук. Беше очаквала толкова много, а бе получила толкова малко.

Нямаше представа колко дълго бе стояла там, преди грачещият звук от високоговорителя да пробие мъглата на отчаянието ѝ. Тъмносиният ѝ костюм бе прекалено плътен за горещия юлски следобед и блузата полепваше по кожата ѝ. Нещастната Грейси се изправи, погледна незаинтересовано часовника си и установи, че е

минал по-малко от час. Трябваше да стигне до Телароса и да си вземе чека със заплатата. За нищо на света нямаше да остане тук по-дълго, дори не й пукаше, че куфарът ѝ е заключен в багажника на Боби Том. Щеше да се уговори с някой от офиса да го прибере.

Спомни си, че видя табела на пътя, указваща, че Телароса се намира на по-малко от пет километра в западна посока. Със сигурност щеше да стигне дотам пеша и да си спести унижението да моли някой от хората от студиото „Уиндмил“ да я откара. Можеха да я уволнят, каза си тя, ала нямаше да ѝ отнемат малкото гордост, която ѝ бе останала. Младата жена изпъна рамене и закрачи покрай прашния банкет.

Бяха изминали едва петнайсет минути, когато осъзна, че доста е надценила издръжливостта си. Напрежението от последните дни, безсънните нощи, прекарани в тревоги, храната, която само бе човъркала, я бяха изтощили, а черните ѝ обувки с висок ток не бяха предназначени за ходене пеша на дълги разстояния. Един пикап профуча покрай нея и тя вдигна ръка, за да се предпази от облака прах. По-малко от пет километра, напомни си Грейси. Не беше чак толкова далече.

Слънцето прежуряше над главата ѝ, а небето бе избеляло до цвета на човешка кост. Дори плевелите край шосето изглеждаха изсъхнали и спаружени. Тя свали влажното си сако и го пъкна под мишница. Отдясно видя проблясъците на реката, но беше твърде далече, за да ѝ донесе прохлада. Препъна се, но бързо възвърна равновесието си. Погледна нагоре, надявайки се кръжащите над главата ѝ черни птици да не са лешояди.

Насили се да пренебрегне нарастващата си жажда и мазолите по краката от неудобните обувки. Опита се да реши какво да прави. Спестяванията ѝ бяха оскъдни. Въпреки че майка ѝ бе настоявала да вземе по-голямата част от печалбата след продажбата на старческия дом, Грейси бе отказала, тъй като искаше да е сигурна, че майка ѝ ще разполага с достатъчно средства, за да живее. Сега съжаляваше, че не бе заделила повече пари. Трябваше незабавно да се върне в Ню Грънди.

Потръпна, когато глезенът ѝ се изкълчи върху неравния път, но продължи да върви. Усещаше гърлото си като тръба, натъпкана с вата,

а цялото ѝ тяло бе плувнало в пот. Чу зад себе си шума от двигателя на кола и вдигна машинално ръка, за да предпази очите си от прахта.

Колата, сребрист лексус, спря до нея и десният прозорец се плъзна надолу.

— Искате ли да ви откарам до някъде?

Грейси позна в шофьора блондинката, която преди повече от час толкова възторжено се бе хвърлила на врата на Боби Том. Сега осъзна, че непознатата е по-възрастна, може би в началото на четирийсетте. Изглеждаше богата и изискана, сякаш бе от онези, които пиеха само бутилирана вода между сетовите на тенискорта в кьнтри клуба и спяха с красив бивш уайд рисийвър, когато съпругът им отсъства от града. Грейси нямаше желание да се сближава с една от жените на Боби Том, но беше твърде горещо, а тя бе много уморена, за да откаже.

— Благодаря ви. — Когато отвори вратата и се плъзна в хладното сиво купе, я обгърна уханието на скъп парфюм и успокояващата музика на Вивалди.

С изключение на широката венчална халка, по пръстите на жената нямаше други бижута, но върху ушите ѝ блестяха диамантени обици с големината на грахови зърна. Късо подстриганата ѝ руса коса бе разделена на път, с подвити краища — прическа, предпочитана от богатите жени. Елегантната ѝ млечнобяла блуза бе пристегната хлабаво в талията с колан от златни халки. Жената беше слаба и красива, а фината мрежа от бръчици около ъгълчетата на очите ѝ придаваше още по-изтънчен вид. Грейси никога не се бе чувствала по-неугледна.

Жената зад волана докосна с пръст бутона за вдигането на прозореца.

— В Телароса ли отивате, госпожице...?

— Сноу. Да. Но, моля, наричайте ме Грейси.

— Добре. — Усмивката на непознатата бе приятелска, но Грейси усети подчертана резервираност. Широката златна гривна върху дясната ѝ китка проблесна на слънчевата светлина, когато тя се пресегна, за да намали звука на радиото.

Грейси знаеше, че жената сигурно е любопитна защо тя върви пеша по шосето, но оцени факта, че не настоя за обяснения. От друга страна личното ѝ нещастие не бе извинение да се държи грубо.

— Благодаря, че ме взехте. Пътят се оказа малко по-дълъг, отколкото си мислех.

— Къде би искала да те оставя? — Акцентът ѝ бе определено южняшки, но изговорът ѝ бе по-скоро напевен, отколкото носов. Ако с очите си не бе видяла как спасителката ѝ се бе хвърлила на врата на Боби Том, Грейси щеше да реши, че тази жена е образец на самата грациозност и цивилизованост.

— В хотел „Катълмен“, ако това няма много да ви затрудни.

— Ни най-малко. Предполагам, че си от филмовата компания.

— Бях. — Грейси преглътна с усилие, но не успя да сдържи горчивите думи. — Уволниха ме.

Настана продължително мълчание.

— Съжалявам.

Грейси не искаше да я съжаляват, затова додаде припряно:

— Аз също. Надявах се, че ще се получи.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Спасителката ѝ звучеше едновременно съчувствено и уважително, затова Грейси усета как неволно откликва. Изпитваше силна нужда да сподели нещастieto си с някого и реши, че ако не разкрива твърде много, няма нищо лошо да поговори за случилото се.

— Бях асистент на продукцията в студиото „Уиндмил“ — поде предпазливо.

— Това звучи интересно.

— Работата не е много престижна, но исках промяна в живота си и се почувствах истинска късметлийка, когато ме назначиха. Надявах се да изуча бизнеса и постепенно да се издигна. — Стисна устни. — За нещастие се забърках с един самовлюбен, безотговорен, егоистичен, невъзпитан сваляч и загубих всичко.

Жената се извърна рязко и изгледа разтревожено Грейси.

— О, боже! Какво е направил този път Боби Том?

Грейси я зяпна слисано. Беше толкова изумена, че изминаха няколко секунди, преди да възвърне способността си да говори.

— Откъде знаете за кого говоря?

Жената повдигна едната от елегантно очертаните си вежди.

— Имам достатъчно опит. Повярвай ми, не ми бе трудно да се досетя.

Грейси я изгледа любопитно.

— Извини ме. Май не се представих, нали? Аз съм Сузи Дентън.

Грейси се опита да отгатне. Би ли могла тази жена да е негова сестра? Но още докато мисълта изникваше в съзнанието ѝ, си спомни венчалната халка на пръста на жената. Една омъжена сестра не би имала същата фамилия.

Стомахът ѝ се сви на топка. Онази лъжлива змия! И след всичките му футболни тестове!

— Боби Том не ми е казвал, че е женен — успя да промълви, опитвайки се да преодолее смайването си.

Сузи я погледна мило.

— Аз не съм негова съпруга, скъпа. Аз съм майка му.

— *Майка му?* — Грейси не можеше да повярва. Сузи Дентън изглеждаше твърде млада, за да бъде негова майка. И твърде порядъчна и почтена. — Но вие не сте... — Млъкна на средата на изречението, осъзнавайки какво едва не ѝ се бе изплъзнало от устата.

Венчалната халка на Сузи изтрака, когато тя ядосано удари с ръка волана.

— Ще го убия! Пак е разказвал онази история за проститутката, нали?

— Историята за проститутката?

— Не се притеснявай, че ще нараниш чувствата ми. И преди съм я чувала. Коя ти разказа? Че съм се появила пияна на един от футболните мачове в гимназията? Или онази, в която съм се предложила на треньора му пред всичките му съотборници на сред футболното игрище?

— Той... ъъ... не спомена за треньора.

Сузи поклати глава раздражено, после, за изумление на Грейси, ъгълчетата на устните ѝ започнаха да се извиват в усмивка.

— Вината е моя. Зная, че ако настоявам, той ще престане, но...

— Нотка на тъга се прокрадна в гласа ѝ. — Просто винаги съм била толкова порядъчна.

Стигнаха до едно кръстовище и Сузи наби спирачките пред „Стоп“ знака, пробит от куршум. Отдясно в подножието на хълма Грейси видя няколко ниски промишлени сгради, върху които се виждаше надпис в черно и бронзово: „Росатех Електроникс“.

— Само за сведение, трийсет години бях щастливо омъжена за бащата на Боби Том, докато той не загина при автомобилна катастрофа

преди четири години. Докато синът ми растеше, го подкрепях в скаутските му програми, грижех се за него у дома, ходех заедно с него по мачовете и тренировките. Противно на историите, които разказва, Боби Том имаше съвсем нормално детство.

— Но вие не изглеждате достатъчно възрастна, за да бъдете негова майка.

— Аз съм на петдесет и две. Двамата с Хойт се оженихме една седмица след като завършихме гимназия, а Боби Том се роди девет месеца по-късно.

Тя изглеждаше поне с десет години по-млада. Както винаги, общуването с някой толкова различен от нея възбуждаше любопитството на Грейси и тя не можа да устои на изкушението да я попита.

— Съжالياвали ли сте някога, че сте се омъжили толкова млада?

— Никога. — Усмихна се многозначително на по-младата си спътница. — Боби Том е същинско копие на баща си.

Грейси напълно я разбираше.

Въпреки че Сузи всячески се стараеше да прикрие любопитството си, Грейси все едно четеше мислите ѝ: как бе възможно такава невзрачна мишка, старомодно облечена и с ужасна коса, да се забърка със сина ѝ, мечта за всяка жена? Но след като Грейси вече знаеше с кого говори, едва ли би могла да се оплаква от държанието му.

Пресякоха няколко железопътни линии и навлязоха в центъра на града. Грейси веднага забеляза, че Телароса усърдно се стараеше да скрие неприятностите си от света. Да прикрие факта, че твърде много магазини пустееха, а благотворителни организации използваша витрините им за обявите си. Видя реклама за няколко занаятчийски проекта на витрината на някогашен магазин за обувки, а по прозорците на опразнената книжарница имаше плакати, рекламиращи автомивка. Върху тентата над пустеещото кино се четеше надписът: „Хевънфест, през октомври светът ще дойде в Телароса“. От друга страна някои от магазините изглеждаха нови: например художествената галерия с уестърнски мотиви, бижутерията, в която се рекламираха ръчно изработени сребърни украшения, викторианската къща, превърната в мексикански ресторант с маси от ковано желязо върху верандата.

— Много приятен град — отбеляза Грейси.

— Спадът в икономиката се отрази и на Телароса, но все още имаме „Росатех Електроникс“, за да поддържа стабилността. Минахме покрай фабриката на идване в града. За съжаление новият собственик изглежда е решен да я закрие и да премести производството в друга фабрика, близо до Сан Антонио.

— И какво ще стане тогава?

— Тогава Телароса ще загине — отвърна Сузи просто. — Кметът и градският съвет се опитват да развият туризма, за да попречат това да се случи, но градът ни е твърде изолиран и ще бъде трудно.

Минаха покрай парк с добре поддържани цветни лехи и много стар дъб, засенчващ статуята на герой от войната. Грейси се почувства като пълна егоистка. Собствените ѝ проблеми изглеждаха твърде незначителни в сравнение с катастрофата, надвиснала над това приятно градче.

Улицата правеше завой и Сузи се насочи към входа на хотел „Катълмен“. Спря на паркинга и отмести крака си от педала за спирачката.

— Грейси, не зная какво се е случило между вас двамата с Боби Том, но той не е несправедлив. Ако е допуснал грешка спрямо теб, съм сигурна, че ще ти се извини.

Малко е вероятно, помисли си Грейси. Когато Боби Том разбере, че е уволнена, ще подскочи от радост и ще покани всички жители на града на богата вечеря с пържоли и бира.

6

Боби Том свали стетсъна си, прокара пръсти през косата си, сетне го нахлупи обратно, докато оглеждаше Уилоу с хладен, сдържан поглед.

— Искам да се уверя, че съм разбрал правилно. Уволнила си Грейси, защото аз не съм пристигнал тук в понеделник сутринта?

Двамата стояха до караваната на продукцията. Минаваше шест часа и снимките за деня бяха приключили. Боби Том бе прекарал по-голяма част от времето си или да се мотае наоколо, потейки се в жегата, или да търпи някой да се суети около косата му. Нито едното от двете занимания не му се струваше привлекателно и той се надяваше утре работата да е по-интересна.

За днес единствената сцена, която изигра, беше да излезе от задната врата на къщата, да потопи главата си във ведро с вода и сетне да отиде до оградата. Бяха го снимали под всеки възможен ъгъл и Дейвид Гивънс, режисьорът на „Кървава луна“, изглеждаше щастлив.

— Бюджетът ни е много ограничен — повтори Уилоу. — Тя не си свърши работата, така че трябваше да си отиде.

Боби Том наведе глава и разтри веждите си с палец.

— Уилоу, боя се, че не разбираш нещо, което бе съвсем ясно на Грейси от мига, в който се запознахме.

— И какво е то?

— Аз съм напълно безотговорен.

— Разбира се, че не си.

— Определено съм. Аз съм незрял, недисциплиниран и егоцентричен, приличам на малко момче, затворено в мъжко тяло, макар че ще ти бъда задължен, ако не ме цитираш никъде.

— Това не е вярно, Боби Том.

— Факт е, че никога не мисля за никого друго, освен за себе си. Навярно трябваше да ти го кажа още от самото начало, ала агентът ми не ми позволи. Ще бъда честен с теб. Ако наоколо няма кой да ме

контролира, съществува голяма вероятност този филм никога да не бъде заснет.

Тя завъртя обичатата си, както правеха някои жени, когато са нервни.

— Предполагам, че ще трябва да наредя на Бен да се грижи за теб. — Кимна към един от сценичните работници.

— Онзи симпатяга с шапката на „Рамс“^[1]? — Боби Том го изгледа удивено. — Сериозно ли мислиш, че ще обърна внимание на фен на „Рамс“? Скъпа, аз съм спечелил пръстените на Суперкупата като играч в истински отбор.

Уилоу определено се затрудняваше как да му отговори.

— Струва ми се, че си падаш по Маги, една от реквизиторките. Ще я прикрепя към теб.

— Тя наистина е много готина дама, тази Маги. За нещастие в мига, в който се погледнем, помежду ни прехвърчат страстни искри, а веднъж щом започна да се увъртам край някоя жена, мога да я накарам да направи всичко. Разбираш, че не го казвам, за да се хваля, просто съм откровен. Съмнявам се, че Маги ще може дълго да ме контролира.

Уилоу го изгледа проникателно.

— Ако намекваш, че трябва да върна Грейси, забрави. Тя вече доказва, че не може да те контролира.

Боби Том я зяпна, сякаш си бе изгубила ума.

— Шегуваш се, нали? Онази жена може да преподава уроци на пазач в затвора. Виж, ако зависеше само от мен, може би щях да се довлека тук чак през октомври. Истината е, че трябваше да посетя чичо си в Хюстън, а освен това мисля, че не може един американец да се намира близо до Далас и да не посети родеото в Мескуит. А и трябваше да се подстрижа, а единственият бръснар, на когото имам доверие, живее в Талахаса. Но госпожица Грейси не преставаше да ме прищпорва и аз нищо не можех да направя. Познаваш я добре и едва ли би твърдяла, че не може да сложи в джоба си всички онези строги учителки по английски от гимназията.

— Сега, като го спомена... — Уилоу се усети, че той почти я бе притиснал в ъгъла и мигом се окопоти. — Разбирам какво се опитваш да постигнеш, но се боя, че няма да стане. Вече съм решила. Грейси трябва да си отиде.

Боби Том въздъхна.

— Извини ме, Уилоу, зная колко си заета, а аз ти губя времето, като не се изразявам съвсем ясно. — Усмивката му стана по-нежна, гласът по-мек, но сините му очи бяха твърди и студени като ледени късчета. — Имам нужда от личен асистент и искам това да е Грейси.

— Разбирам. — Тя сведе очи, добре осъзнаваща, че ѝ бе даден ултиматум. — Трябва да ти призная, че с този бюджет се налага да затягаме коланите и затова бях принудена да съкратя няколко длъжности. Ако я назнача обратно, ще трябва да уволня някой друг, а и без това не ни достигат хора.

— Няма нужда да уволняваш никого. Аз ще се погрижа за заплатата ѝ, макар че е по-добре никой да не знае за това. Грейси има малко странно отношение към парите. Колко ѝ плащаш?

Уилоу му каза.

Боби Том поклати глава.

— Ако разнасяше пици, щеше да печели повече.

— Това е работа за начинаещи.

— Няма да се разпростирам върху това що за начинаеща работа трябва да върши тя за тези пари. — Обърна се, тръгна към тъндърбърда и се спря. — Още нещо, Уилоу. Когато говориш с нея, искам едно нещо да е съвсем ясно. Кажете на Грейси, че аз командвам парада. На сто процента. Единствената ѝ цел в живота ще е да ме прави щастлив. Аз съм шефът и ще става това, което аз кажа. Разбра ли?

Тя се вторачи изумено в него.

— Но това противоречи на всичко, което изтъкна досега!

Той я удостои с широката си, разтапяща женските сърца усмивка.

— Ти не се тревожи за това. Двамата с Грейси ще се разберем.

В девет часа същата вечер Уилоу още не бе открила Грейси и дори свирепата тренировка във фитнес залата, която Боби Том бе оборудвал в апартамента над гаража, не успя да разсее гнева му от некомпетентността ѝ. Още мокър от душа, той се отпусна в шезлонга в спалнята на бялата дървена къща, разположена сред малката орехова горичка в покрайнините на Телароса. Беше я купил преди три години, за да може майка му да има поне малко спокойствие, когато се прибираще у дома. Сякаш в потвърждение на думите му, телефонът

започна да звъни. Той не му обърна внимание и остави да се включи секретарят. Последният път, когато провери, имаше деветнайсет записани съобщения.

През последните няколко часа Боби Том бе дал интервю за „Телароса Таймс“; Лутър бе цъфнал на прага му, за да пита за Хевънфеста; две от старите му гаджета, заедно с още една жена, която не познаваше, се отбиха, за да го поканят на вечеря, а треньорът на футболния отбор в гимназията го бе помолил да присъства на тренировката през седмицата. Това, което наистина искаше, беше да си купи хижа, сгушена сред най-отдалечените планински дебри, и да остане там съвсем сам, докато отново почувства, че има желание да се среща с хора. Щеше да го направи, ала точно в момента мразеше да е сам. Да бъде сам означаваше да си спомни, че е на трийсет и три години и не умее да бъде нищо друго, освен футболист. Да бъде сам означаваше да си спомни, че вече не знае кой е той.

Все още не можеше съвсем да си обясни защо не се бе отървал от Грейси в Мемфис, с изключение на това, че тя не спираше да го изненадва. Тя е истинска откачалка, помисли си Боби Том като си припомни как бе повредила колата му и се бе хвърлила пред гумите. Но същевременно беше мила. Най-хубавото на това, Грейси да е около него, беше, че без значение колко му лазеше по нервите, никога не го уморяваше както повечето хора. Когато беше с нея, не се налагаше да използва цялата си енергия, само за да се опитва да бъде себе си. Освен това адски го забавляваше, а точно на този етап от живота му това означаваше много.

Къде, по дяволите, беше тя? С невинността си и проклетото си любопитство вероятно вече се бе забъркала в някоя каша. Според Уилоу, никой не знаеше как е стигнала до града, ясно беше само, че си е взела чека и след това е изчезнала. Куфарът ѝ все още беше в багажника на колата му. Не че съдържанието му не трябваше да бъде изгорено заради доброто на човечеството. С изключение на бельото ѝ. По време на стриптийза ѝ и онзи скок през вратата на колата му, той бе забелязал, че Грейси притежава наистина хубаво бельо.

Преметна крака през страничната облегалка на шезлонга, изправи се и започна да се облича. Не искаше хората в Телароса да решат, че се е възгордял, затова подмина джинсите „Левис“ и вместо тях избра „Рангълърс“, после нахлузи светлосиня риза, черен джинсов

елек и чифт ботуши. Преди да излезе от стаята, грабна от гардероба сламената си каубойска шапка. Досега бе успявал да избегне слизането в града, но след като Грейси бе изчезнала, повече не можеше да го отлага.

Изпълнен едновременно с отчаяние и примирение, се приближи до малка картина, изобразяваща балерина, натисна отстрани позлатената рамка и картината се отмести, разкривайки малък сейф, вграден в стената. Набра комбинацията и когато ключалката щракна, извади синя кадифена кутия за бижута и отвори капака ѝ с палец.

Вътре бе скрит вторият му пръстен от Суперкупата.

Емблемата на отбора — три пресичащи се златни звезди в небесносин кръг — бе изобразено отгоре на пръстена, като краищата на звездите бяха инкрустирани с бели диаманти, а в центъра блестяха три големи жълти диаманта. С по-малки диаманти бяха изписани римските цифри — номерът на Купата и годината на финалния мач. Пръстенът бе голям и крещящ, както подобаваше на пръстените от Суперкупата.

Боби Том стисна устни, докато го плъзгаше върху пръста на дясната си ръка. Макар че винаги бе изпитвал неприязън към крещящи мъжки бижута, реакцията му не бе свързана с естетиката. Когато си слагаше пръстена, се чувстваше като мнозина от пенсионираните играчи, които бе познавал през годините — мъже, които все още се опитваха да съживят отдавна отминалите дни на славата, макар че животът продължаваше. Що се отнасяше до Боби Том, след травмата на коляното, сложила край на кариерата му, той дори не искаше да докосва този пръстен. Бижута му напомняше за най-хубавите дни от живота му, останали завинаги зад гърба му.

Но сега беше в Телароса — любимият син на един умиращ град — и нямаше значение какво иска той. В Телароса трябваше да носи пръстена на пръста си, така както бе носил и предишния, защото знаеше колко много означава това за местните хора.

Отиде в дневната и се насочи към кръглата маса, стгушена между двата фотьойла със златиста дамаска. Покривката на масата беше с щамповани розови и лилави цветя, обточена със зелена лента. Върху нея бе поставена малка кристална купа с изсушени розови листа, бяла мраморна статуетка на Купидон и ваза от костен порцелан с

изрисувани теменужки. Боби Том я вдигна, наведе я и от нея върху масата се изсипа връзката с ключове за пикапа му.

След като върна вазата на мястото ѝ, той огледа дневната и устните му бавно се извиха в усмивка. Докато оглеждаше тапетите в пастелен тон, дантелените завеси, привързани с панделки в яркорозово и жълто, малките дивани, тапицирани с пъстър кретон, помпозните фотьойли с воланчета отстриани, стигащи до килима, си напомни никога повече да не възлага на вътрешна дизайнерка, която му е бясна, да обзавежда къщата му.

Всичко тънеше или в дантела, или в розови багри с пъстри цветя, или бе обвито с воланчета. А на места и с всичко това закуп, макар че бившето му гадже, вътрешната дизайнерка, бе внимавала да не прекали. Тъй като нямаше желание приятелите му да припаднат от смях, докато му се подиграват, никога не бе разрешил на някое от списанията за вътрешен дизайн да снима интериора точно на тази къща. Но по ирония на съдбата това бе единствената къща, която харесваше. Въпреки че никога нямаше да го признае пред жива душа, тази сладникава бонбонена кутия, каквото представляваше къщата, му действаше успокоително. Беше прекарал голяма част от живота си в изключително мъжкарска обстановка и пребиваването на това място го караше да се чувства като на кратка ваканция от собствения му живот. За нещастие в мига, в който прекрочваше външната врата, ваканцията свършваше.

Тъндърбърдът му, заедно с черния му пикап шевролет, се намираха в просторния самостоятелен гараж зад къщата. Помещението над гаража бе превърнал във фитнес зала, а до нея имаше малък апартамент, където можеше да настанява гостите си, пристигнали без предупреждение. Двойка пенсионери се грижеха за всичко, когато не беше тук, което се случваше през по-голямата част от времето, защото да живее в тази къща, която обичаше най-много от всички други места на земята, понякога му идваше в повече.

Подкара пикапа по застлания с чакъл път, извеждащ на магистралата. От другата страна на пътя видя пистата за кацане, построена върху друг от парцелите, който притежаваше. Там, в малък хангар, бе прибран самолетът му „Барон“, зад малка овощна градина.

Един камион, превозващ прасета, профуча покрай пикапа. След като го отмина, Боби Том подкара по шосето. Припомни си всичките

онези летни нощи, когато с приятелите си бе устройвал автомобилни надбягвания по същия този път. Тогава те слизаха чак до Саут Ляно, където той веднъж изпи твърде много и здравата повръща. Когато беше на седемнайсет, вече беше разбрал, че не го бива със силните напитки и оттогава се въздържаеше с пиенето.

Мислите за реката му напомниха за вечерите, които бе прекарал тук с Тери Джо Дрискол. Тери Джо беше първото му истинско гадже. Сега беше омъжена за Бъди Бейнс. Бъди беше най-добрият приятел на Боби Том през всичките години в гимназията, но после Боби Том се издигна и прочу в целия свят, докато Бъди Бейнс — не.

Стигна до края на града и видя крайпътния надпис, издигнат на мястото, където през втората година от следването му бе обявен за най-добрия уайд рисийвър сред университетските отбори по американски футбол.

„Телароса, Тексас
Население: 4290 души
Родно място на Боби Том Дентън
И на «Титаните» от гимназията на Телароса“

Имаше брожения да заличат името му от надписа, когато от „Чикаго Старс“ успяха да го привлекат, изпреварвайки „Далас Каубойс“. За всички жители на Телароса беше мъчително да гледат любимия герой на града да играе за Чикаго, а не за Далас. Затова винаги, когато настанеше време за преподписване на договора му с „Чикаго Старс“, телефонът му прегриваше, защото видните жители на града му звъняха, за да му напомнят откъде са корените му. Само че на него му харесваше да играе за „Чикаго Старс“, особено след като Дан Кейлбоу стана старши треньор на отбора и започнаха да му плащат милиони долари заплата като компенсация за срама, че е станал половин янки.

Подмина отклонението, водещо към малкия изолиран квартал с красиви къщи, където живееше майка му. Тази вечер тя трябваше да присъства на среща на Комитета по образованието, но по-рано през деня двамата се бяха уговорили по телефона да прекарат известно време заедно този уикенд. Доскоро той смяташе, че майка му е

преодоляла смъртта на баща му. Тя бе станала президент на Комитета по образованието и бе продължила с благотворителната си дейност. Обаче напоследък бе започнала да иска мнението му по въпроси, за които никога преди това не го бе безпокоила, като например дали да се ремонтира покрива или къде да прекара почивката си. Той я обичаше безкрайно и би направил всичко за нея, но нарастващата ѝ зависимост не бе характерна за майка му и това го безпокоеше.

Боби Том прекоси железопътния прелез и погледна нагоре към водната кула, украсена с голяма оранжева наклонена буква „Г“ от „Телароса Хай“, после зави по „Мейн Стрийт“. Надписът, рекламиращ Хевънфеста върху тентата над стария театър, му напомни, че през някой от следващите дни трябва да се обади на приятелите си и да ги покани на голф турнира на знаменитостите. Но досега бе направил само приблизителен списък, колкото Лутър да не му мрънка.

Пекарната беше затворена още при предишното му идване тук, но „Домашна кухня Боби Том“ продължаваше да работи, както и автомивката „Бързо измиване Би Ти“ и химическото чистене „Шампионът Дентън“. Не всички фирми в Телароса бяха кръстени на него, но понякога му се струваше точно така. Доколкото знаеше, никой в града не бе чувал за авторско право, а дори и да бяха, щяха да го отхвърлят като някаква ненужна глупост. В Чикаго местните бизнесмени му плащаха близо милион долара за правото да използват името му, но жителите на Телароса си бяха присвоили тази привилегия, без въобще да си правят труда да искат разрешението му.

Той можеше да сложи край на това — и щеше да го направи, ако беше някъде другаде — но това бе Телароса. Хората тук смятаха, че го притежават и много щяха да се учудят на всякакви аргументи, опитващи се да докажат обратното.

Светлините в сервиза на Бъди бяха угасени, затова той зави зад ъгъла на малката дървена къща, където живееше някогашният му най-добър приятел. Щом пикапът пое по алеята за коли, предната врата се отвори с размах и Тери Джо Дрискол Бейнс изскочи навън.

— Боби Том! — Той се ухили, докато оглеждаше ниската ѝ пълничка фигура. След две деца и твърде много благотворителни разпродажби на торти и сладкиши, тя бе загубила някогашната си стройна линия, но за него все още си оставаше едно от най-красивите момичета в Телароса.

Изскочи от пикапа и я прегърна.

— Здравей, скъпа. Както винаги, си прекрасна.

Тя го тупна силно.

— Голям си ласкател. Дебела съм като свиня, но изобщо не ми пука. Хайде, дай да го разгледам по-добре.

Той протегна послушно ръка, така че тя да може да види по-добре най-новия му пръстен. Писъкът ѝ на възхищение сигурно се бе чул на километри наоколо.

— Боже! Толкова е красив, че направо ме шашва. По-красив е дори от предишния. Погледни всички тези диаманти! Бъди! Бъъди! Боби Том е тук и е сложил пръстена си!

Бъди Бейнс слезе бавно по стъпалата на предната веранда, откъдето ги наблюдаваше. За миг погледите им се кръстосаха и десетилетията стари спомени възкръснаха. После Боби Том усети познатия укор.

Макар че и двамата бяха на трийсет и три, Бъди изглеждаше по-възрастен. Напереният тъмнокос куотърбек, повел някога „Титаните“ към футболната им слава, сега бе пуснал малко коремче, но все още беше хубав мъж.

— Здравей, Боби Том.

— Здравей, Бъди.

Напрежението помежду им нямаше нищо общо с факта, че Боби Том бе първото гадже на Тери Джо. Всъщност проблемите бяха започнали, защото Бъди и Боби Том заедно бяха отвели отбора на Телароса до шампионската лига на щата Тексас, но само единият от тях получи пълна стипендия за университета в Тексас и само единият стана професионален играч. При все това двамата си оставаха много добри приятели и нито един от тях никога не го забрави.

— Бъди, виж новия пръстен на Боби Том.

Боби Том го свали от пръста си и го подаде на приятеля си.

— Искаш ли да го пробваш?

При всеки друг това би било същото като да сипеш сол в раната, но не и при Бъди. Боби Том бе сигурен, че Бъди знае, че поне два от тези диаманти му принадлежат по право, нещо, което и Боби Том признаваше. Колко стотици пасове му бе подал Бъди през годините? Къси, дълги, покрай страничните линии, от центъра. Бъди му хвърляше топките, откакто и двамата бяха шестгодишни и бяха съседи.

Бъди взе пръстена и го сложи на пръста си.

— Колко струва това нещо?

— Не зная. Вероятно няколко хиляди.

— Да. И аз така предположих. — Бъди се държеше така, сякаш по цял ден оценяваше скъпи пръстени, макар Боби Том да знаеше със сигурност, че двамата с Тери Джо живеят месец за месец. — Искаш ли да влезеш и да пийнем по бира?

— Тази вечер не мога.

— Стига, Би Ти — възпротиви се Тери. — Трябва да ти разкажа за новата си приятелка Гленда. Тя току-що се разведе и съм сигурна, че ти си точно това, от което се нуждае, за да се разсее от неприятностите.

— Наистина съжалявам, Тери Джо, но моя приятелка е изчезнала и съм доста разтревожен за нея. Бъди, случайно да си давал кола под наем на кльощава бяла жена със смешна прическа? — Освен че държеше сервиз, Бъди отдаваше и коли под наем.

— Не. Тя от хората от киното ли е?

Боби Том кимна.

— В случай че я видиш, ще съм ти много благодарен, ако ми се обадиш. Боя се, че може да се е забъркала в някакви неприятности.

Той си побъбри с двамата още няколко минути и им обеща, че ще изслуша всичко за Гленда при следващото си посещение. Когато се намери да си тръгва, Бъди свали пръстена на Суперкупата от пръста си и го подаде на някогашния си най-добър приятел.

Боби Том не го взе.

— През следващите два дни ще бъда много зает и се боя, че няма да имам време да се отбия да видя майка ти. Зная, че тя би искала да види пръстена. Защо не го задържиш и не й го покажеш вместо мен? Ще си го взема през уикенда.

Бъди кимна, сякаш това, което Боби Том му бе предложил, бе нещо съвсем естествено, и отново си сложи пръстена.

— Сигурен съм, че тя много ще се зарадва.

След като беше изключена възможността Грейси да е взела кола под наем, Боби Том поговори с Рей Дон Хортън, който работеше в автобусното депо на компанията за превози „Грейхаунд“, после с Донъл Джоунс, единственият таксиджия в града, както и с Джоузи Моралес, която прекарваше повечето си време да седи на предните

стъпала на къщата си, за да следи какво правят всички наоколо. Понеже беше играл с много хлапета от белите, чернокожите и латиноамериканските семейства, Боби Том винаги общуваше свободно с всички в града, независимо от расовите и етническите различия. Посещавал бе повечето от къщите в града, хранил се бе на масите им, навсякъде се чувстваше като у дома си, но въпреки широката си мрежа от познанства, никъде нищо не научи за Грейси. Никой не бе виждал жена с нейното описание. Обаче всички изразиха огорчението си, че не е взел със себе си пръстена. И всички искаха или да го запознаят с някое подходящо момиче, или се нуждаеха от пари назаем.

В единайсет часа Боби Том вече бе сигурен, че Грейси е направила нещо глупаво като например да се качи на автостоп в колата на непознат. Само мисълта за това го подлудяваше. Повечето от жителите на Тексас бяха добри, солидни хора, но имаше и доста откачени. Грейси с прекалено оптимистичното си мнение за човешката природа, като нищо можеше да е налетяла на някой от тях. Освен това не можеше да си обясни защо дори не се е опитала да си вземе куфара. Или просто не е имала възможност да го стори?

Ами ако нещо ѝ се е случило преди това?

При тази мисъл го обзе паника и той се замисли дали да не се отбие в полицейския участък и да поговори с Джимбо Такъри — новият шеф на полицията. Двамата с Джимбо се мразеха и в червата още от началното училище. Боби Том не можеше да си спомни защо бе започнала тази омраза, но когато бяха вече в гимназията и Шери Хопър реши, че предпочита целувките на Боби Том пред тези на Джимбо, омразата бе ескалирала в открита вражда. Винаги, когато Боби Том се връщаше в града, Джимбо си намираще някакво извинение да се държи гадно, затова Боби Том не можеше да си представи, че шефът на полицията ще измени на навика си и наистина ще му помогне да открие Грейси. Реши да се отбие на още едно място, преди да се остави на съмнителната милост на полицейското управление в Телароса.

„Деъри Куин“ се намираще в западния край на града и служеше за неофициален център на общността. Тук млечните шейкове „Орео“ и „Мистър Мистис“ бяха постигнали това, което не успяха всички закони за граждански права в Америка. Гражданите на Телароса ставаха равни, щом прекрачеха прага на „Деъри Куин“.

Когато влезе в паркинга, Боби Том видя един пикап, вързан със стоманено въже, спрял между форд „Бронко“ и едно беемве. Имаше различни семейни автомобили, два мотоциклета, а двойка непознати латиноамериканци слизаха от своя стар плимут. Понеже бе делник, нямаше много хора, но все пак вътре имаше повече посетители, отколкото му се искаше да види. Ако не бе толкова разтревожен за Грейси, нищо не би било в състояние да го застави да се появи в това гробище на отминалата му слава, място, където някога той и съучениците му всеки петък празнуваха победите си.

Паркира в най-отдалечения край на паркинга и с неохота слезе от пикапа. Знаеше, че с изключение на използването на мегафон, това бе най-бързият начин да се разчуе, че Грейси е изчезнала, но при все това никак не му се искаше да влиза вътре. Вратата на заведението се отвори и една позната фигура излезе навън. Боби Том изруга тихо. Ако някой го накараше да направи списък с хората, които най-малко искаше да види точно в този момент, на челно място щеше да бъде Уейланд Сойър, дори преди Джимбо Такъри.

Всякаква надежда, че Сойър няма да го забележи, се изпари тутакси, когато собственикът на „Росатех Електроникс“ слезе от тротоара и се спря. Ръката му с фунийка с ванилов сладолед застина във въздуха.

— Дентън.

Боби Том кимна.

Сойър близна от сладоледа, приковал студените си очи в по-младия мъж. Всеки, видял обикновените риза и джинси на собственика на „Росатех Електроникс“, щеше да реши, че е фермер, а не един от най-големите умове в електронната индустрия и единственият мъж в Телароса, богат, колкото Боби Том. Той беше едър мъж, макар и не толкова висок, колкото Боби Том, но набит и як. На петдесет и четири години лицето му все още бе привлекателно, но с твърде груби черти, за да бъде признато за класически красиво. Тъмната му права коса, леко прошарена, беше късо подстригана, но линията на косата му отпред се бе изтеглила едва забележимо назад, сякаш Сойър бе теглил невидима граница върху скалпа си, отвъд която никакъв косъм не можеше да падне.

Откакто плъзнаха слуховете за затварянето на „Росатех“, Боби Том се постара да научи всичко, което можеше за собственика на

фабриката, преди да се срещне с него през март. Уей Сойър бе израснал беден, без да познава баща си, в западния квартал на Телароса от другата страна на железопътния прелез. Като тийнейджър постоянно се забърквал в неприятности и бе попадал в затвора, както за кражби, така и за хвърляне на камъни по лампите върху верандите. Службата във флотата едновременно го бе дисциплинирала и му бе дала възможност за изява, а след завръщането си се бе възползвал от закона за военнослужещи, приет още през 1944 г. за ветераните от войната, за да следва и получи степен по икономика. След дипломирането си бе заминал за Бостън, където с комбинацията от интелект и безмилостност се бе изкачил до върха на разрастващата се компютърна индустрия и на трийсет и пет вече бе спечелил първия си милион. Беше се оженил, развел, и имаше дъщеря.

Макар жителите на Телароса да следяха кариерата му, Сойър никога не се завърна в града. Затова всички бяха изненадани, когато, след обявяването на оттеглянето му от корпоративния живот, преди осемнайсет месеца той се появи с контролния пакет акции на „Росатех Електроникс“ и обяви намерението си да управлява компанията. „Росатех“ беше незначително предприятие за човек с репутацията на Сойър, и никой не проумяваше защо го бе купил. И тогава, преди шест месеца, се появиха слухове, че той смята да затвори фабриката и да премести оборудването в Сан Антонио. Оттогава жителите на града бяха убедени, че Сойър бе купил „Росатех“ единствено, за да си отмъсти на Телароса за лошото отношение, което беше получил като дете. Доколкото Боби Том знаеше, Сойър не бе направил нищо, за да разсее този слух.

Сойър посочи с фунийката към пострадалото коляно на Боби Том.

— Виждам, че вече си се отървал от бастуна.

Боби Том стисна челюсти. Не искаше да мисли за онези дълги месеци, когато бе принуден да върви с бастун. По настояване на градската управа през март, докато се възстановяваше, се бе срещнал със Сойър в Далас, за да се опита да го убеди да не мести фабриката. Срещата беше напълно безполезна и Боби Том намрази Сойър. Всеки, който бе достатъчно жесток, че да съсипе живота на цял един град, не заслужаваше да се нарича човешко същество.

С ловко извиване на китката Уей хвърли едва наченатия си сладолед в избуялата трева.

— Как свикваш с новия си живот на пенсионер?

— Ако знаех, че ще е толкова забавно, щях да се оттегля още преди години — отвърна Боби Том с каменно изражение.

Сойър облиза палеца си.

— Чух, че ще ставаш филмова звезда.

— Един от нас трябва да донесе пари в този град.

Сойър се усмихна и извади от джоба връзката ключове за автомобила си.

— До скоро, Дентън.

— Боби Том, това ти ли си? — Женски възторжен писък се извиси откъм син „Олдсмобил“, който тъкмо паркираше. Тони Самюълс, която от години играеше бридж с майка му, се спусна напред, сетне замръзна, като видя с кого говори. Приветливото ѝ лице се скова в изражение на неприязън. Не беше тайна, че Уей Сойър е най-мразеният човек в Телароса и градът го бе отхвърлил.

Сойър изглеждаше недостижим за хорското презрение. Стисна ключовете в дланта си, кимна любезно на Тони и закрачи към тъмночервеното си беемве.

Трийсет минути по-късно Боби Том паркира пред голяма бяла къща в колониален стил, разположена на сенчеста улица, и излезе от пикапа си. Докато приближаваше, от предните прозорци върху тротоара струеше светлина. Майка му беше нощна птица, също като него.

Фактът, че никой в „Деъри Куин“ не бе виждал Грейси, бе засилил тревогата му и той бе решил да се отбие и да види дали майка му не би могла да му даде някакви идеи как би могъл да открие изчезнал човек, преди да се срещне с Джимбо. Тя държеше резервен ключ под саксията с мушкато, но той предпочете да натисне звънеца, за да не я изплаши с неочакваната си поява.

Просторната двуетажна къща имаше черни капаци на прозорците, боровинковочервена предна врата и месингово чукче. Баща му, основал малка застрахователна компания, която през годините се бе развила, за да се превърне в най-преуспяващата в Телароса, бе купил къщата, когато Боби Том заминаваше за колежа. Домът, в който бе отраснал, малко бунгало, което градският съвет

глупаво бе решил да превърне в туристическа атракция, се намираше в другия край на града.

Сузи се усмихна, когато отвори вратата и го видя.

— Здравей, сладкишче.

Той се засмя на името, с което тя го наричаше откакто се помнеше, пристъпи вътре и я притегли в прегръдките си. Тя обви ръце около кръста му и го стисна силно.

— Ял ли си?

— Не зная. Предполагам, че не.

Сузи го изгледа с нежен укор.

— Не разбирам защо трябваше да купуваш онази къща, когато тук има достатъчно стаи. Не се храниш както трябва, Боби Том. Зная, че е така. Ела с мен в кухнята. Ще ти претопля от лазанята.

— Звучи добре. — Той хвърли шапката си върху месинговата закачалка в ъгъла на преддверието.

Майка му се извърна към него и смръщи извинително чело.

— Не искам да те притеснявам, но успя ли да поговориш с майстора за поправката на покрива? За подобни неща винаги се грижеше баща ти и не бях сигурна какво трябва да направя.

Подобна проява на нерешителност от жена, която най-компетентно ръководеше разпределянето на бюджета за образование в града, разтревожи Боби Том, ала той запази опасенията за себе си.

— Обадох му се този следобед. Офертата му ми се стори приемлива и смятам, че трябва да го наемеш.

Чак сега забеляза, че плъзгащите се врати, водещи към всекидневната, са плътно затворени. Не си спомняше някога тази стая да е била затворена, затова наклони леко глава натам.

— Какво става?

— Първо хапни. По-късно ще ти кажа.

Той тръгна след нея, но внезапно спря, когато чу странен, приглушен звук.

— Има ли някой там?

Веднага щом въпросът се изплъзна от устата му, осъзна, че майка му бе облечена като за лягане в светлосин копринен халат.

Гърдите му се стегнаха болезнено. Тя никога не бе споменавала, че се среща с други мъже след смъртта на баща му, ала това не означаваше, че не го прави.

Каза си, че това е нейният живот и той няма право да ѝ се меси. Майка му все още беше красива жена и заслужаваше цялото щастие на света. Той определено не искаше тя да е самотна. Но независимо колко усърдно се опитваше да се убеди, идеята майка му да бъде с друг мъж, го караше да скърца гневно със зъби.

Прокашля се.

— Виж, ако се виждаш с някого, ще те разбере. Нямам намерение да ти преча.

Тя го погледна слисано.

— О, не. Наистина, Боби Том... — Пръстите ѝ се заиграха с колана на халата. — Грейси Сноу е там.

— Грейси? — Заля го огромно облекчение, тутакси изместено от още по-голям гняв. Грейси го бе изплашила до смърт! И докато той си я представяше да лежи мъртва в някоя канавка, тя си гукаше с майка му!

— И как така тя се озова тук? — попита той с отсечен, рязък тон.

— Качих я в колата от шосето.

— Тя е пътувала на стоп, нали? Знаех си! От всички проклети глупаци...

— Не пътуваше на стоп. Аз спрях, когато я видях. — Сузи се поколеба. — Както вероятно можеш да си представиш, тя е малко разстроена заради теб.

— Тя не е единствената, която е разстроена! — Извъртя се към плъзгащите се врати, но ръката на Сузи го спря.

— Боби Том, тя е пиана.

Синът ѝ се вторачи изумено в нея.

— Грейси не пие.

— За нещастие, не го знаех, докато не нападна запасите ми от плодово вино.

Представата как Грейси се налива с плодово вино го вбеси още повече. Стисна зъби и направи още една крачка към вратите, но майка му отново го спря.

— Боби Том, нали знаеш, че някои хора стават закачливи и се развеселяват, когато са пияни?

— Да.

Майка му повдигна вежди.

— Грейси не е от тях.

---

[1] Отборът на Сейнт Луис, Мисури, по американски футбол; играе в НФЛ. — Б.пр. ↑

Грейси се бе свила на дивана с измачкани дрехи, а косата ѝ стърчеше в разбъркани медни кичури. Имаше подпухнало лице, зачервени очи и розов нос. Някои жени изглеждаха хубави, когато са разплакани, но както Боби Том мигом забеляза, Грейси не беше от тях.

Изглеждаше толкова нещастна, че гневът му моментално се стопи. Докато се взираше надолу към нея, му беше трудно да повярва, че това жалко подобие на жена е същата смела и раздаваща команди особа, направила най-ужасния стриптийз в историята; която се бе хвърлила към вратата на колата му като жива торпила; а после бе повредила тъндърбърда му и бе изнесла на Слъг Маккуайър смразяващо саркастична лекция по въпросите на сексуалния тормоз, след като той започна да сваля доста напористо една от келнерките в „Бар на лъжците“.

При нормални обстоятелства той би предпочел да бъде заключен в стая с рояк жилещи пчели, отколкото с плачеща жена, но направи изключение, тъй като въпросната жена бе именно Грейси, същата, която някак си бе станала негова приятелка.

Сузи го погледна безпомощно.

— Поканих я да остане за през нощта. По време на вечерята беше добре, но когато се прибрах у дома след срещата с Комитета, я заварих в това състояние.

— Явно направо се е отрязала.

Щом чу гласа му, Грейси надигна глава, погледна го е помътнелите си очи и хлъцна.

— И сега аз... — Последва дълго хлъцване. — Никога няма да... — още едно хлъцване — правя секс.

Сузи забърза към вратата.

— Извинете ме, но мисля, че са останали още няколко коледни картички, на които трябва да напиша адресите.

Когато тя изчезна, Грейси протегна непохватно ръка към кутията с книжните кърпички, оставена на дивана до нея, но не можа да я

напипа през пелената от сълзи. Боби Том се приближи, измъкна една кърпичка и я пхна в ръката ѝ. Грейси зарови лице в нея. Раменете ѝ се тресяха, а от устата ѝ излизаха жални мяучещи звуци. Когато се отпусна до нея, той реши, че тя без съмнение е най-нещастният пияница, който бе виждал през живота си.

— Грейси, скъпа — заговори меко, — колко от онези бутилки с плодово вино пресуши?

— Аз н-не пия — изпелтечи тя между хлипанията. — Алкохолът е за слабците.

Той разтри раменете ѝ.

— Разбирам.

Грейси вдигна глава и с кърпичка в ръка посочи към масления му портрет, висящ над камината. Баща му го бе подарил на майка му за Коледа, когато Боби Том беше на осем години. Портретът го изобразяваше седнал със скръстени крака в тревата, прегърнал кучето, с което бе отраснал — голям стар голдън ретривър на име Спарки.

Грейси посочи портрета с пръст.

— Т-т-трудно е да се повярва как сладко дете като това може да се превърне в такъв п-покварен, егоистичен, незрял, с-сва-ляч, плъх, крадящ работата на хората!

— Понякога животът си прави шеги. — Той ѝ подаде още една кърпичка. — Грейси, скъпа, мислиш ли, че ще можеш да спреш да плачеш за достатъчно дълго време, за да можем двамата с теб да поговорим?

Тя поклати отрицателно глава.

— Никога няма да с-спра. И знаеш ли защо? Защото ще прекарам остатъка от живота си в ядене на картофено п-пюре и миришешца на дез... дези... фектант. — Още едно хълцане. — Знаеш ли какво се случва, когато с-смъртта е постоянно около теб? Тялото ти изсъхва! — Обхвана гърдите си с ръце и го сепна. — Те изсъхват, аз изсъхвам! И сега ще си умра, без дори да съм правила с-секс!

Ръката му застина върху рамото ѝ.

— Да не искаш да кажеш, че си девствена?

— Разбира се, че съм девствена! Кой ще иска да прави секс с някоя толкова об-б-бикновена като мен?

Боби Том беше прекалено добър джентълмен, за да остави думите ѝ без коментар.

— Ами всеки здрав и страстен мъж, скъпа.

— Ха! — Тя отдръпна ръце от гърдите си и се протегна за още една кърпичка.

— Говоря сериозно.

Макар и пиана, Грейси не се остави да бъде заблудена от нескопосания му опит да я утеши.

— Докажи го.

— Какво?

— Като правиш с-секс с мен. Веднага. Да! О-още в тази минута. — Пръстите ѝ се стрелнаха към копчетата на бялата ѝ блуза. Трескаво се зае да ги разкопчава.

Той укроти палавите ѝ ръце със своите, докато с мъка се сдържаше да не се ухили.

— Не мога да го направя, скъпа. Не и когато си пиана и така нататък.

— Не съм п-пиана! Казах ти вече, че не пия. — Изскубна ръцете си от хватката му и смъкна непохватно блузата от раменете си. И преди той да се усети, Грейси се оказа гола до кръста, като се изключи сутиена ѝ от прозрачна розова дантела, украсен с малки сърчица, които приличаха на ухапванията на страстен любовник.

Боби Том преглътна смутено, защото слабините му се втвърдиха за част от секундата. Мина му дивата мисъл, че и той полудява, заедно с Грейси. След тайните си тревоги, че сексуалното желание май го е напуснало едновременно с футболната му кариера, сега беше сериозно обезпокоен, че се е възбудил от една... ами толкова безлична жена.

Тя се вгледа в лицето му и отново се разрида неудържимо.

— Ти не искаш да правиш секс с мен! Гърдите ми са прекалено малки. Харесваш само жени с г-големи цици.

Това си беше самата истина, затова той не разбираше защо му е толкова трудно да откъсне поглед от малките ѝ заоблени гърди. Навярно, защото бе уморен и идването му в Телароса бе свалило емоционалните му бариери до такава степен, че бе в състояние да откликне на всичко.

— Това не е истина, скъпа — изрече внимателно, за да не нарани чувствата ѝ. — Не размерът има значение, а уменията на жената да постига разни неща с това, с което Бог я е дарил.

— Аз не зная к-какво да правя с това, с което Бог ме е дарил — проплака младата жена. — И откъде да зная, след като никой не ми е показал? Откъде да зная, след като единственият мъж, който по някакъв начин ме е окуражил, е педикюрисът, който не спираше да ме пита дали може да целуне стъпалото ми?

Нямаше какво да отвърне на това. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че иска Грейси да си облече блузата. Когато Боби Том се протегна, за да я вдигне от пода, където я бе захвърлила, тя се изправи, олюлявайки се.

— Обзалагам се, че дори и да се съблека ч-чисто гола пред теб, пак няма да ме пожелаеш.

Боби Том вдигна глава тъкмо навреме, за да види как новоизпечената екзотична танцьорка се опитва непохватно да разкопчае копчето на грозната си пола.

Изправи се.

— Грейси, скъпа...

Полата ѝ се свлече до глезените и той не можа да прикрие изненадата си. Кой би си помислил, че под тези грозни дрехи се крие толкова сладко, дребничко телце? По някое време тази вечер тя бе събула обувките и чорапогащника си, оставайки само по сутиен и гащички под дрехите. Наистина гърдите ѝ бяха малки, но имаше тънка талия и закръглени, добре оформени бедра, както и прави, стройни крака. Боби Том си повтори упорито, че контрастът, който тя представляваше в сравнение с всички онези амазонки с идеален тен и стегнати мускули, с които бе общувал през половината от живота си, е единствената причина да я намира за толкова привлекателна. Бедрата ѝ не бяха твърди като камък, с изваяни прасци от всекидневни посещения във фитнес залата или упражнения по аеробика, а бицепсите ѝ не приличаха на стоманени въжета, моделирани от гирите. Грейси притежаваше нормално женско тяло, меко и слабо на определени места, закръглено и чувствено на други.

Слабините го заболяха от желание, когато забеляза, че гащичките ѝ са в тон със сутиена. Върху гащичките ѝ се мъдреше едно сърце — голямо и розово вдясно от центъра, което не беше достатъчно голямо, за да скрие нежните къдрави косъмчета. Боби Том изпита перверзното желание да смъкне бикините ѝ още сега, в дневната на майка му, точно там под погледа на Спарки. Искаше да разтвори тези крака и да

провери дали бе толкова изсъхнала, колкото твърдеше. И ако беше така, искаше да използва всеки трик, който бе научил, за да я направи влажна, сладка и готова за него.

Улови се, че не на шега обмисля идеята. Няколко часа под чаршафите с госпожица Грейси нямаше да го убият. Щеше да бъде нещо като хуманитарен жест, но после реалността го отрезви. Последното, от което се нуждаеше в живота си точно в този момент, бе още някоя жена. Опитваше се да се отърве от жените, а не да добавя нова придобивка към менажерията си. Освен това, въпреки двайсетте си години сексуален опит, нито веднъж досега не бе имал работа с трийсетгодишна девственица, която вероятно ще получи удар, ако види гол мъж, независимо колко силно копнееше да вкуси забранения плод.

Ала Боби Том не беше безсърдечен и нещастното ѝ изражение направо късаше сърцето му. Пристъпи към нея, за да я прегърне. От устните ѝ се изтръгна дълга, сърцераздирателна въздишка и тялото ѝ се притисна към неговото, сякаш двамата изгаряха от страст.

Нещо в него избухна като фойерверк на Четвърти юли. Тя ухаеше толкова сладко и старомодно, на лавандула и люляк. Грозната ѝ коса бе мека на допир под брадичката му, а гладката кожа на тила ѝ бе като коприна под пръстите му. Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ до талията, а после застинаха малко по-надолу. Беше изненадан колко малка и крехка я усеща до себе си. Заради властната си природа тя създаваше впечатление на по-едра жена.

Ръцете ѝ се увиха около врата му.

— Сега ще правим ли секс?

Въпреки пулсиращите си слабини, забеляза развеселено, че тя звучи едновременно нетърпеливо и изпълнена с очакване.

Върховете на пръстите му докоснаха ръба на бикините ѝ и се плъзнаха вътре. Дланите му обхванаха голите полукълба на дупето ѝ и я притеглиха плътно към него, докато в същия миг се почувства смътно засрамен, задето се възползва от една девственица, твърде пияна, за да се защити. От друга страна отдавна не се бе любил с жена и реакцията му бе напълно оправдана.

— Не още, скъпа.

— О! А може ли да се целунем?

— Предполагам, че бихме могли. — Боби Том сведе поглед към мокрото ѝ от сълзи лице. Имаше хубава уста, широка и щедра, с

чувствено извита горна устна. Наведе глава и покри устните ѝ със своите.

Тя се целуваше като тийнейджърка на първа среща. Невинността ѝ едновременно го възбуждаше и дразнеше. Не беше правилно, че една трийсетгодишна жена няма никакъв опит с мъжете. Езикът му се плъзна леко в устата ѝ, само колкото да я накара да свикне с допира.

Тя бързо се учеше и не ѝ отне много време, за да разтвори устни. С тиха въздишка го пое в устата си.

Имаше вкус на плод и сълзи. Той я погали с език, докато ръцете му продължаваха да се наслаждават на удоволствието да милват женски бедра, които не са мускулести като неговите. Докато се радваше на дребничкото ѝ меко тяло, той напълно забрави за властната ѝ натура и дразнещия ѝ характер. Тя го накара да си спомни колко много години бяха минали, откакто е бил с девственица.

Чу леките въздишки, отронващи се от устата ѝ, докато езикът ѝ се впускаше във вълнуващо приключения с неговия. Тялото му откликна неудържимо. Измъкна ръце от бикините ѝ и дланите му повдигнаха задната част на бедрата ѝ. Тя инстинктивно ги разтвори и уви около неговите. Когато пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му, Боби Том усети как започна да се поти. Ако не спреше веднага, щеше да забрави коя е тя и да я обладае направо там, на пода в дневната на майка му. Стая, напомни си той, която имаше две незаклучващи се врати и портрет на невинно дете, гледащо ги от стената.

— Грейси... — Освободи бедрата ѝ от своите, за да я пусне на пода. Сетне се протегна, за да откопчи ръцете ѝ от раменете си. — Скъпа, май ще трябва да позабавим темпото.

— Не искам. Искам да ми покажеш какво следва.

— Разбирам, но истината е, че точно в момента не си готова за нищо друго, освен за целувки. — Отстрани я твърдо от себе си и се наведе, за да вземе дрехите ѝ. Докато беше с гръб към нея, намести набъбналата си мъжественост в джинсите, тъй като не искаше да я шокира.

Убеди я да облече дрехите си тъкмо навреме, защото докато закопчаваше полата ѝ, плъзгащите се врати се разтвориха и майка му влезе.

— Как е тя?

Преди Боби Том да успее да отговори, Грейси подсмръкна шумно и обидено.

— Синът ти не е никакъв джентълмен. Отказа да прави секс с мен.

Сузи го потупа по ръката, а в очите ѝ блеснаха дяволити пламъчета.

— Думи, които биха стоплили всяко майчино сърце.

Женската компания тази вечер му беше дошла до гуша. Той се извърна към Грейси.

— Сега ме чуй, скъпа. Тази нощ ще спиш тук и искам от теб да не се тревожиш за нищо. Уилоу ще дойде да те види утре рано сутринта.

Погледът на Грейси се плъзна покрай него и се впи в лицето на Сузи.

— Сигурно нямаш порнофилми, нали?

Сузи стрелна неодобрително сина си, после улови Грейси за ръката.

— Сега ние двете ще направим малка разходка до горния етаж.

За негово облекчение Грейси се подчини, без да протестира.

Той ги последва в преддверието и взе шапката си от закачалката. Когато започнаха да се изкачват по стълбите, погледна към майка си.

— Колко плодово вино изпи тя?

— Три малки бутилки — отвърна Сузи.

Три! Боби Том не можеше да повярва. Само след три питиета тя бе съблякла дрехите си и бе настояла той да прави секс с нея.

— Мамо? — Нахлупи шапката си.

— Да, скъпи.

— В никакъв случай не ѝ позволявай да доближи стека с шест бутилки.

Аспиринът прогаряше стомаха на Грейси, а слънчевите лъчи прорязваха като нож очните ѝ ябълки, когато пристъпи през плъзгащата се врата, водеща към вътрешния двор в къщата на Сузи Дентън. Бугенвилията бе избуяла в задната част, а орловите нокти бяха плъзнали по ръждясалата ограда от едната страна на двора, върху която хвърляха сянка стар орех и няколко магнолии. В пъстроцветната

градина растяха бели петунии, мушката, маргарити и синчец. Пръскачката съскаше близо до ниски храсти и всичко наоколо ухаеше на свежо и чисто от сутрешното поливане.

Домакинята й, облечена в шорти цвят каки и ярка тениска с щампован папагал отпред, бе коленичила пред малката си градинка с билки и подправки. Вдигна глава и се усмихна.

— Госпожица Крейг тръгна ли си?

Грейси кимна и мигом съжали за рязкото движение. Потръпна, сетне пристъпи бавно към края на вътрешния двор, където работеше Сузи.

— Уилоу иска отново да ме назначи. — Свлече се предпазливо върху горното стъпало.

— О?

— Но не като асистент на продукцията. А като асистент на Боби Том.

— О!

— Казах й, че ще си помисля. — Грейси придърпа краищата на омачканата си тъмносиня пола над коленете си. Нямахше какво друго да облече, след като куфарът й бе заключен в багажника на тъндърбърда на Боби Том. Младата жена преглътна с усилие. — Сузи, думи не ми достигат да ти кажа колко много съжалявам за миналата нощ. След всичко, което направи за мен, аз злоупотребих с гостоприемството ти и те засрамах в собствения ти дом. Държанието ми е осъдително, най-срамното нещо, което съм вършила в живота си.

Сузи се усмихна.

— Ти наистина си живяла като в саксия, нали?

— Това не е извинение.

— Вчера си преживяла ужасен шок — рече Сузи мило. — Всяка жена на твое място би била разстроена.

— Аз му се предложих.

— Той е свикнал на това, скъпа. Сигурна съм, че вече го е забравил.

Гордостта на Грейси настръхна при мисълта, че е била просто една от дългата редица жени, които се посрамят, предлагайки се на Боби Том, ала не можеше да отрече болезнената истина.

— Той винаги ли оказва такова силно въздействие върху жените?

— Той въздейства така на почти всички. — Сузи взе греблото от зелената пластмасова количка до коленете ѝ и започна да разрохва почвата покрай лехата с билки. — В много отношения животът на Боби Том беше лесен. Още от детството си той беше най-добрият спортист и винаги е бил отличник в училище.

Грейси потръпна вътрешно, като си спомни предложението ѝ да му помогне да се научи да чете. Сузи стри стрък лавандула между пръстите си и го поднесе към носа си, за да вдъхне уханието му. Грейси предположи, че няма да каже нищо повече, затова се изненада, когато по-възрастната жена изтупа ръцете си и продължи:

— Той беше много популярен сред другите деца. Момчетата го харесваха, защото не се опитваше да им се наложи. А момичетата дори още в началното училище измисляха всякакви извинения, за да дойдат къщи. Разбира се, той мразеше това, особено в четвърти клас, когато те наистина правеха живота му нещастен. Изпращаха му любовни бележки и се влачеха след него на детската площадка. Другите момчета най-безмилостно му се подиграваха.

Ръцете ѝ застинаха върху греблото и тя заговори с бавен, премерен тон, сякаш ѝ бе трудно да подбере думите си.

— Един ден Тери Джо Дрискол — сега тя е Тери Джо Бейнс — нарисова с тебешир голямо червено сърце на асфалта върху алеята за коли, а до него бе написала: „Боби Том обича Тери Джо“. Тъкмо рисуваше цветенца около него, когато той се появи на тротоара заедно с трима приятели. Боби Том я видя какво прави, профуча през предния двор и се нахвърли отгоре ѝ.

Грейси не знаеше много за деветгодишните момчета, но можеше да си представи колко засрамваща е била сцената за него.

Сузи поднови атаката си върху туфата плевели, израснали край босилека.

— Ако другите момчета не го наблюдаваха, всичко щеше да приключи дотук. Но като видяха какво е написала тя, всички избухнаха в смях. Тери Джо също се засмя и им заяви, че Боби Том искал да я целуне. Тогава той изгуби самообладание и я удари по ръката.

— Предполагам, че това е обяснима реакция на едно деветгодишно момче.

— Не и що се отнася до баща му. Хойт чу суматохата и изскочи през входната врата точно навреме, за да види как Боби Том я удря.

Стрелна се навън като ракета, сграбчи сина ни за тила и го натупа пред всичките му приятели. Боби Том беше унижен, а приятелите му — засрамени. Това бе единственият път, когато Хойт го е удрял, но съпругът ми смяташе, че един мъж не може да падне по-ниско от това да удари една жена. Не желаше да оправдае постъпката му с това, че тогава той бе едва на девет години.

Сузи се облегна на пети. По лицето ѝ пробягна тревожна сянка.

— Боби Том и баща му бяха много близки и той никога не забрави онзи урок. Може и да звучи глупаво, но понякога си мисля, че го е научил прекалено добре.

— Какво искаш да кажеш?

— Нямах представа колко много жени са му се предлагали през годините. При все това не помня някога да е бил нелюбезен с някоя от тях. Нито към футболните фенки, омъжените жени, сметкаджийките, сребролюбките. Доколкото зная, той успява да запази дистанция, без да ги обиди. Това не ти ли се струва странно?

— Той е усвоил много по-изтънчени стратегии, отколкото обикновената грубост, за да отблъсва жените. — Грейси се запита дали Сузи знае за футболните тестове на Боби Том.

— Точно така. С годините това се е превърнало в негова втора природа и не съм сигурна дали той осъзнава колко дебела стена е изградил около себе си.

Грейси се замисли над думите ѝ.

— Той е невероятен. Усмивва се на жените, ласкае ги безкрайно, казва им точно това, което искат да чуят. Кара всяка една от тях да се чувства като кралица. А след това прави точно това, което иска той.

Сузи кимна с тъжно изражение.

— Сега си мисля, че Хойт е трябвало да прояви повече разум и да реагира по друг начин, когато Боби Том удари Тери Джо. В крайна сметка това беше спонтанно изразяване на чувствата му, а той никога не е бил жестоко дете, така че нямаше да му стане навик. Бог ми е свидетел, че Тери Джо бързо се възстанови от цялото това преживяване. Тя беше първото му сериозно гадже. — Устните ѝ се извиха в мрачна усмивка. — Колкото и странно да звучи, но когато неотдавна му споменах за този инцидент, той заяви, че тогава баща му е постъпил правилно. Изглежда няма представа какво най-вероятно му е струвало.

Грейси не бе сигурна, че изобщо му е струвало нещо. Боби Том притежаваше изобилие от чар, талант, хубава външност и интелект. Така че какво чудно имаше в това, че егото му е толкова голямо? Той не вярваше, че на тази планета съществува жена, която да е достатъчно добра за него. Със сигурност не и една трийсетгодишна девственица от Ню Грънди, Охайо, с малки гърди и ужасна коса.

Сузи върна греблото в зелената пластмасова количка и се изправи. За кратко огледа красивата си градина. Ухаеше на босилек, лавандула и прясно изорана пръст.

— Обичам да работя тук. Това е единственото място, където се чувствам спокойна.

Изглеждаше смутена, все едно че бе споделила нещо прекалено лично и сега съжаляваше за това.

— Зная, че не е моя работа, Грейси, но не мисля, че трябва да позволиш случилото се снощи да ти попречи да приемеш тази работа. — Вдигна дръжките на количката. — Каза ми, че не искаш да се връщаш в Охайо и че нямаш друго предложение за работа. Боби е свикнал жените да си губят ума по него. Сигурна съм, че миналата нощ има много по-голямо значение за теб, отколкото за него.

Сузи ѝ се усмихна успокояващо и се прибра в къщата. Грейси разбираше, че Сузи се опитва да я успокои, но я заболя от думите ѝ, още повече, че бяха истина.

Тя не означаваше нищо за Боби Том, докато той бе всичко за нея. Беше си загубила ума по него, но още по-ужасяващо беше, че съвсем сериозно се опасяваше, че е загубила и сърцето си.

Опита се да затвори очи пред истината, която не искаше да знае, но напразно. Никога не бе лъгала себе си, нямаше да го направи и сега. Обви ръце около коленете си, преди да си признае, че през изминалата седмица се бе влюбила в Боби Том Дентън.

Беше безнадеждно влюбена до уши в мъж, който бе толкова недостижим за нея, че щеше да е смешно, ако не беше толкова тъжно. Онези ужасни бутилки с плодово вино просто бяха извадили наяве истината за онова, което чувстваше от мига, в който го видя.

Копнееше за него. Той бе див и необуздан, по-голям от живота, всичко, което тя не беше. Обичаше го с цялата несъбудена страст, тлееща от години в душата ѝ. Като обикновена и незабележима птичка, привлечена от лъскав и силен лебед, тя бе омагьосана от физическата

му красота. В същото време неговата увереност и непринуден чар я караха да се чувства отново млада и безгрижна.

През изминалите шест дни сякаш бе изживяла цял един живот, но когато притисна колене към гърдите си, се насили да се изправи срещу жестоката истина. Мечтите ѝ за бляскава кариера в Холивуд бяха само това — безпочвен блян, плод на отчаянието, толкова далеч от живота ѝ, колкото космическото пространство. Беше играла със самата себе си игра, която повече не можеше да си позволи и сега трябваше да се сблъска с болезнената действителност, че никакъв вълшебен живот не я очаква в Холивуд. Тази глупава работа в студиото „Уиндмил“ не бе начало на вълнуваща кариера, а само една фантазия. И когато всичко свърши, тя щеше да се завърне обратно в Ню Грънди, обратно в старческия дом, където ѝ беше мястото.

Признаването на истината ѝ донесе странно усещане за покой. Сега осъзна, че не домът за възрастни хора е бил грешното в живота ѝ, а самият ѝ живот. Тя обичаше работата си в дома, но я бе използвала, за да се изолира от връстниците си, защото винаги се бе смятала за особнячка. Беше се скрила в старческия дом, превръщайки го в свой живот, вместо да гледа на него само като на работа.

Докато умиротворяващите ухания в градината се прокрадваха към нея, младата жена изпита особено вълнение. Тя беше едва на трийсет години, все още достатъчно млада, за да се промени. Ала не по начина, който си представяше. Не като избяга. Вместо това ще се научи да изживява всеки миг от живота си без страх. Ще спре да се предпазва от възможността да стане обект на присмех или да я отхвърлят — тези неща нямаше да я убият — и ще започне, като се отдаде на любовта си към Боби Том с всяка клетка на съществуването си.

Сърцето ѝ запрепуска. Дали щеше да събере смелост? Когато всичко това свърши, тя ще трябва да се върне в старческия дом — насили се да го приеме. Но междувременно... Дали щеше да има достатъчно кураж и дързост, за да скочи от върха на планината, знаейки, че приземяването може да я убие? Притежаваше ли нужното самообладание, за да се вкопчи в това кратко време, което ѝ бе отредено да прекара с него, и да изживее всяка безценна секунда?

Взела решение, Грейси бе обзета от силно вълнение. Щеше да приеме работата като негов личен асистент и да се наслади на всеки миг от общуването си с този мъж, целунат от звездите, което сърцето ѝ

толкова неразумно бе избрало да обикне. Ще съхрани в себе си всеки поглед, който ще ѝ подари, всяка усмивка, всеки жест. Ще захвърли предпазливостта и ще му се отдаде без задръжки — толкова, колкото той пожелае да приеме от нея. Може би щеше да я люби. А може би нямаше. Но и в двата случая, тя щеше да бъде негова без условия и очакване, знаейки, че когато това свърши, най-доброто, на което можеше да се надява, щеше да е съкровищницата от безценни спомени.

Даде си твърдо обещание. Тази пламенна любов, която изпитваше към него, нямаше да ѝ попречи да го вижда ясно, доброто и лошото у него, огромното му емо и прекалено мекото му сърце, будния ум и опасния, манипулативен чар. Нито пък любовта ѝ ще я накара да прави компромиси с принципите си. Тя можеше единствено да бъде самата себе си, и въпреки че навярно това нямаше да му е достатъчно, то беше всичкото, което можеше да му предложи.

Затвори очи и образът му изплува в съзнанието ѝ — космически каубой с голямата си шапка „Стетсън“ и усмивка-убиец, мъж, който пръскаше звезден прах, докато вървеше. Частици от този звезден прах бяха паднали и върху нея, вдъхвайки нов живот на тялото ѝ и преждевременно изсъхналото ѝ сърце.

Знаеше, че историята между нея и Боби Том Дентън няма да има щастлив край и докато сърцето ѝ летеше от любов, главата ѝ трябваше да остане трезва и здраво привързана към реалността. Той нямаше да отвърне на любовта ѝ. Необикновените мъже са отредени за необикновени жени, а тя беше безнадеждно, отчайващо обикновена. Единственият начин да се отърве непокътната емоционално от това преживяване, бе никога да не забравя, че се е влюбила в мъж, който освен легенда, беше и човек. Достойнството ѝ никога нямаше да ѝ позволи да вземе каквото и да било от него, както правеха всички останали. Щеше да му отдаде цялото си преливащо от любов сърце, без да очаква нищо в замяна. И когато всичко свършеше, мъжът, който бе целунат от боговете, ще може поне да си спомня за Грейси Сноу като за единствения човек в живота му, който не е взел нищо от него.

Час по-късно, все още замаяна от разтърсващото решение, което бе взела, Грейси се приближи към караваната в кафяво и сиво,

определена за Боби Том. След случката от снощи, махмурлука и новооткритото самопознание, щеше да ѝ е доста трудно да се срещне с него, но нямаше как — горчивата чаша трябваше да бъде изпита до дъно. Ала преди да изкачи стълбите, вратата на съседната каравана се отвори и Натали Брукс излезе навън.

Грейси наблюдаваше слизането по стъпалата на дългокраката тъмнокоса актриса, възхвалявана като „новата Джулия Робъртс“, и настроението и току-що покълналата ѝ дързост и решителност тутакси помръкнаха като си спомни всички любовни сцени, които щеше да изиграе Боби Том с това великолепно създание. Грейси не можеше да откъсне очи от гъстата ѝ тъмнокестенява коса, нейна запазена марка, прибрана в момента на конска опашка, което обаче ни най-малко не намаляваше красотата ѝ. Въпреки че лицето ѝ бе лишено от всякакъв грим, двайсет и четири годишната актриса беше зашеметяваща. Чертите ѝ бяха дръзки: гъсти тъмни вежди, леко дръпнати и скосени зелени очи, широка, чувствена уста и равни бели зъби. Носеше измачканите си кафяви шорти и също толкова омачкано розово поло, все едно бяха дизайнерски модели.

— Здравсти. — Усмихна се приятелски на Грейси и протегна ръка. — Аз съм Натали Брукс.

— Грейси Сноу. — Трепна леко, когато отвърна на силното ръкостискане. — Много харесвам филмите ви, госпожице Брукс. Наистина съм ваша запалена почитателка.

— Наричай ме Натали. В момента Елвис спи, така че разполагаме с малко време, за да поговорим. — Посочи към двата съгъваеми алуминиеви стола, поставени в сянката на караваната.

Грейси нямаше представа кой е Елвис, но нямаше да пропусне възможността да си побъбри със знаменитост като Натали Брукс, особено след като това ѝ даваше отлично извинение, за да отложи срещата си с Боби Том.

— Зная от Антон, че препоръките ти са безупречни — рече Натали, след като се настаниха. — И двамата със съпруга ми сме благодарни, че долетя тук толкова бързо. Решени сме да осигурим най-доброто за Елвис.

Макар че Грейси не можеше да разбере за какво ѝ говори, намираще настойчивата откровеност на актрисата за много мила и чаровна.

— Първото, което трябва да ти кажа, е, че двамата с Антон не вярваме в стриктното дневно разписание. Елвис е на кърма и искам да ми го носиш веднага щом стане неспокоен. Той не приема никаква допълнителна храна. С Антон сме решили да му създадем имунитет, който се получава единствено от майчината кърма. Освен това сме разтревожени, защото в семейството имаме случаи на алергии. Антон има първа братовчедка, която е много алергична, така че през първите шест месеца Елвис няма да приема нищо друго, освен кърма. Ти си привърженичка на кърменето, нали?

— О, да. — Неведнъж Грейси си се бе представяла с бебе до гърдите и картината винаги я бе изпълвала с толкова остра горчивина, че беше почти мъчително. — Но шест месеца не са ли твърде дълъг срок едно бебе да не се захранва с нищо друго? Мислех, че трябва да им се дава някаква зърнена каша.

Натали я изгледа така, сякаш Грейси бе предложила да храни бебето си с арсеник.

— Съвсем не! Майчината кърма е идеалната храна за първите шест месеца от живота на бебето. Трябваше да помоля Антон да обсъди всичко това с теб. Толкова е трудно... Разбираш ли, той има бизнес в Ел Ей и за първи път се разделяме. Той ще идва през уикендите, но пак ще е трудно.

Грейси се скастри мислено, засрамена задето смяташе, че е по-малко ласкателно да я вземат за бавачка, отколкото за стриптийзърка. Явно характерът ѝ имаше повече недостатъци, отколкото бе предполагала.

— Съжалявам, Натали. Трябваше веднага да разсея недоразумението, но бях толкова очарована от това, което казваш, че се разсеях. Понякога ми се случва. Аз не съм вашата бавачка.

— Не си ли?

Грейси поклати глава и пронизващата болка в слепоочията ѝ напомни за изминалата нощ на пиянство и разгул. Опита се да остане неподвижна и заговори:

— Аз съм една от асистентките на продукцията. Всъщност бях асистент на продукцията, а сега съм личен асистент на Боби Том Дентън.

Грейси очакваше Натали да добие онзи замечтан поглед, както правеха всички, когато се споменаваше името на Боби Том, но

актрисата само кимна. Когато вдигна глава, в очите ѝ блесна тревога.

— Чу ли това?

— Да чуя какво?

Тя се изстреля от стола.

— Елвис. Той плаче. — Дългите ѝ крака на филмова звезда се понесоха нагоре по стълбите. Малко преди да изчезне вътре, подвижна през рамо: — Почакай ме тук и ще ти го покажа.

Грейси установи, че харесва Натали Брукс, въпреки че актрисата прекалено се вживяваше в ролята си на майка, а и беше любопитна да види бебето ѝ. В същото време не можеше безкрайно да отлага отговорностите си.

В този момент един от камионите с оборудването се премести и тя видя Боби Том да говори до оградата с няколко привлекателни млади жени. От модерните им дрешки беше ясно, че не са от снимачния екип и тя подозираше, че дамите от Телароса вече са започнали да се редят на опашка, за да вземат участие във футболния тест на Боби Том. Той беше само по джинси и ботуши. Слънчевите лъчи танцуваха върху светлокестенявата му коса и голите гърди. При гледката сърцето ѝ подскочи.

Една от гримьорките се приближи към него и го намаза с някаква течност от пластмасово шише, така че мускулите му започнаха да лъщят. Той сведе глава и се огледа. Дори от разстояние Грейси можеше да види, че е смутен и се усмихна неволно, докато наблюдаваше реакцията му към това, което явно смяташе за ненужно разкрасяване.

Натали се появи, понесла на ръце вързопче, увито в бархетна пелена, с блажена усмивка, трептяща върху прочутата ѝ уста.

— Това е Елвис — обяви гордо, докато се отпускате на стола. — Утре ще стане на четири месеца. Кажете „Здравей“, съкровище. Кажете „Здравей“ на Грейси.

Грейси се взря в лицето на най-грозното бебе, което някога бе виждала. Приличаше на миниатюрен сумо борец. Нослето му бе сплескано, а малките очички почти не се виждаха от дебелиите му бузки. А брадичката му просто не съществуваше.

— Какво... ъъ... красиво бебе — промълви тя вежливо.

— Зная — грейна Натали.

— И има такова необикновено име.

— Това е едно старо и почтено име — обясни актрисата с леко оправдателна нотка. Сетне доби разтревожено изражение. — Току-що се обадох на съпруга си, за да проверя какво е станало с бавачката. Оказа се, че миналата вечер той разбрал, че според нея на четиримесечните бебета трябва да се дава зърнена каша, така че се боя, че ще се наложи да се откажем от услугите ѝ. Сега събира информация за една от бавачките, която е работила за британското кралско семейство.

По съмнението, изписано върху лицето на Натали, Грейси заподозря, че дори и тази бавачка не е достатъчно добра за Елвис.

Извини се с неохота и се отправи към Боби Том, но в последния момент смелостта я напусна и тя зави към фургона на кетъринга. Може би след още една чаша кафе ще бъде готова да се срещне с него.

8

Боби Том беше в отвратително настроение. Да гледа как расте тревата щеше да е по-интересно, отколкото да се снима във филм. Откакто бе пристигнал, единственото, което свърши, беше да се разхожда наоколо гол до кръста, докато пие чай с лед в бутилка от уиски и да се преструва, че поправя оградата на заграденото място за конете. Преди дори да загрее, викаха „стоп“ и той трябваше да спре. Не му харесваше да е гримиран, не му харесваше да е навън без стетсъна си и най-много не му харесваше да пръскат гърдите му с онова бебешко олио, а още повече, когато ги посипваха с прах.

Цялото това суетене го караше да се чувства като някой педал. Те дори преправиха джинсите му така, че да не се налага непрекъснато да вдига и сваля ципа — сега V-образната цепка се спускаше толкова ниско, че отдолу не можеше да носи слипове. А пък джинсите му бяха толкова прилепнали, че Боби Том се надяваше да не се възбуди, защото ако това станеше, със сигурност целият свят щеше да узнае.

Като капак на всичко, половината население на Телароса се бе изтърсило тази сутрин на снимачната площадка, изгарящо от желание да го сватоса, а това още повече подклаждаше лошото му настроение. Представиха го на толкова много Тамита, Тифанита и Трейсита, че главата му се замая. А на всичкото отгоре и историята с госпожица Грейси Сноу... На дневна светлина инцидентът от предишната нощ вече не му изглеждаше толкова забавен.

Госпожицата бе толкова зажадняла за секс, че бе само въпрос на време да си намери някой, който да задоволи мерака ѝ. Той се съмняваше, че Грейси притежава достатъчно разум, за да провери медицинския картон на новоизлюпения си любовник, преди да се напъха в леглото му. В Ню Грънди възможностите ѝ са били ограничени, но тук мъжете от екипа бяха повече от жените и вероятно нямаше да е нужно дълго убеждаване, докато някой от тях сложи край на непорочността ѝ. Особено ако се разчуеше за сладкото малко телце,

криещо се под онези грозни дрехи. Боби Том решително пропъди последния спомен.

Трудно беше да се повярва, че на трийсет години все още не бе докосвана от мъж; макар че предвид властните ѝ маниери и терористичния ѝ подход към двигателите на колите, тя навярно бе подплашила по-добрата част от мъжкото население на Ню Грънди. Преди малко я видя с Натали Брукс. Когато свършиха разговора си, тя се запъти към него, но в последния момент изгуби кураж и сви към фургона на кетъринга. Предполагаше, че Кони Камерън — едно от бившите му гаджета — доста ѝ е посмачкала фасона. Сега Грейси се спотайваше зад камерите и ако не се лъжеше, дишаше дълбоко, за да се успокои. Реши да сложи край на страданията ѝ.

— Грейси, ще дойдеш ли тук?

Тя толкова се стресна, че едва не се спъна. Предполагаше, че ако снощи той бе на нейното място, нямаше да изгаря от нетърпение да се срещне с главния свидетел. Когато се запъти към него, краката ѝ се тътреха, все едно че бяха оковани с оловни тежести. Смачканият ѝ тъмносин костюм сякаш бе шит за някоя осемдесетгодишна монахиня и Боби Том се зачуди как човешко същество можеше да има толкова отчайващо лош вкус за дрехи. Тя спря пред него и бутна тъмните очила на главата си, където те потънаха в разрошената ѝ коса. Той огледа смачканите ѝ дрехи, зачервените очи, тебеширенобялата кожа. *Жалка гледка.*

Не смееше да срещне погледа му и Боби Том разбра, че тя все още изгаря от срам. Имайки предвид обичайното ѝ началническо държане, Боби Том осъзна, че трябва още от началото да хване юздите в ръце, ако иска да я държи изкъсо, докато работи за него. Макар да не му бе присъщо да рита паднал човек, знаеше, че нищо добро не може да очаква в бъдеще, ако още сега не тропне с крак и не ѝ напомни кой командва парада.

— Скъпа, имам няколко поръчки за теб, които трябва да изпълниш още днес. Сега, след като работиш за мен, реших, противно на здравия си разум, да ти разреша да караш моя тъндърбърд. Резервоарът на колата е празен. Портфейлът и ключовете ми са на масата в караваната, която са определили за мен. И като заговорих за временния си дом, искам да отбележа, че не е достатъчно чист, както

бих искал. Не е зле, докато си в града, да купиш отнякъде четка и препарат за чистене, за да поизтъркаш балатума.

Както и очакваше, думите му привлякоха светкавично вниманието ѝ.

— Да не би да ми казваш, че очакваш от мен да търкам пода на караваната ти?

— Само мръсните участъци. И, скъпа, докато си в града се отбий в аптеката, няма да те затрудни, нали, и ми купи кутия презервативи.

Устата ѝ зейна широко от възмущение.

— Искаш да ти купя презервативи?

— Разбира се. Когато се окажеш ходеща мишена за дела за бащинство, се научаваш да си внимателен.

По шията ѝ плъзна червенина и стигна чак до корените на косата ѝ.

— Боби Том, няма да ти купувам презервативи.

— Няма ли?

Новоизлюпената му асистентка поклати глава. Той пъхна пръсти в задните джобове на джинсите си и на свой ред поклати съжалително глава.

— Надявах се, че няма да се налага да го правя, но виждам, че ще трябва да се разберем много ясно от самото начало. Спомняш ли си каква е новата ти длъжност?

— Аз съм твоя... ъъ... лична асистентка.

— Точно така. А това означава, че се предполага да ми асистираш лично.

— Това не означава, че съм твоя робиня.

— А аз толкова разчитах, че Уилоу ти е разяснила всичко. — Боби Том въздъхна. — Когато ти каза за новата ти работа, случайно не ти ли спомена, че аз съм шефът?

— Струва ми се, че го спомена.

— А каза ли нещо за факта, че се предполага, че ти ще правиш това, което ти кажа?

— Тя... ами, да, каза го. Обаче съм сигурна, че нямаше предвид...

— О, аз пък сигурен, че е имала точно това предвид. Считано от днес, аз съм новият ти шеф и докато изпълняваш заповедите ми, съм убеден, че двамата с теб ще се разбираме чудесно. А сега ще съм ти

благодарен, ако свършиш с онзи балатум, преди да приключи със снимките за днес.

Ноздрите ѝ се издуха и той почти видя как от ушите ѝ изскочиха кълба пара. Сви устни, все едно се канеше да изстреля оттам куршуми, но само праметна чантата си през рамо.

— Много добре.

Боби Том я изчака да се отдалечи на няколко метра и я повика.

— Грейси?

Тя се извърна. Очите ѝ плуваха в сълзи.

— Относно онези презервативи, скъпа. Постарай се да са от най-големия размер. Всичко по-малко ми е твърде тясно.

Дотогава Боби Том никога не бе виждал жена да се изчервява два пъти един след друг, но Грейси успя да го постигне. Намери пипнешком очилата си, нахлузи ги на носа си и побягна.

Боби Том тихо се засмя. Знаеше, че трябва да изпитва срам, задето се бе отнесъл толкова грубо с нея, но вместо това се чувстваше безкрайно доволен от себе си. Грейси бе от онези жени, които можеха да подлудят мъжа, ако им се позволи. В края на краищата най-добре беше още в началото да наложи естественият ред на нещата.

Час по-късно, приключила с покупките, тя потегли с тъндърбърда от паркинга до аптеката. Бузите ѝ още пламтяха, като си спомнеше какво се бе случило преди малко на щанда в аптеката. След като си повтори, че една модерна, свободно общуваща жена непрекъснато купува презервативи без никакво притеснение, тя най-накрая събра смелост, за да постави покупката си до касата, но точно тогава Сузи Дентън се приближи към нея.

Кутията с презервативи се мъдреше съвсем открито, като тиктакаща бомба със закъснител. Сузи, разбира се, я видя и изведнъж прояви нескрит интерес към снимката на някакво куче с две глави на челната страница на някакъв таблоид. На Грейси ѝ идеше да умре.

Сега споделяше огорчението си с Елвис, наместен на сигурно място в детската седалка в колата.

— Точно когато си мисля, че няма как да се изложа повече пред Сузи, се случва нещо друго.

Елвис се оригна.

Тя се усмихна въпреки лошото си настроение.

— Лесно ти е на теб. Нали не ти купуваш презервативи.

Бебето се закиска и направи един мехур от слюнката си. Тъкмо когато потегляше от ранчото, бе налетяла на Натали, която обикаляше отчаяно наоколо, опитвайки се да намери някой отговорен и добросъвестен, на когото да повери грижите за Елвис за около час, докато снимаше първата си сцена за деня. Когато Грейси ѝ предложи помощта си, Натали я заля с благодарности и безкрайни инструкции и си отдъхна чак когато видя, че доброволната бавачка най-сетне започна да си води бележки.

Махмурлукът на Грейси бе изчезнал и главата вече не я болеше. Бе извадила от куфара в багажника на Боби Том чисти дрехи — унила и измачкана рокля на черни и кафяви райета, и се преоблече в караваната, преди да тръгне. Сега отново се чувстваше човешко същество.

Тъкмо бе достигнала покрайнините на града, когато остра миризма подразни ноздрите ѝ, последвана от нещастното хленчене на бебе, нямащо желание да стои с мръсен памперс. Грейси го погледна.

— Миризливко.

Елвис сгърчи личице и нададе вой. По пътя нямаше движение, така че тя отби встрани и спря. Успя да смени памперса на бебето. Тъкмо се настаняваше зад волана, когато до слуха ѝ достигна скърцането на гуми върху чакъл.

Когато се извърна в седалката, видя внушителен мъж в елегантен светлосив костюм да излиза от тъмнорвено беемве, спряло на отбивката зад нея. За годините си той беше доста привлекателен: късо подстригана, леко прошарена коса, впечатляващо лице и стегнато и мускулесто тяло, върху което не се виждаше и грам излишна тлъстина.

— Имате ли нужда от помощ? — попита непознатият, като спря до колата ѝ.

— Не, но ви благодаря. — Тя кимна към бебето. — Трябваше да му сменя памперса.

— Разбирам. — Мъжът ѝ се усмихна и тя, без да иска, отвърна на усмивката му. Беше хубаво да знаеш, че на този свят все още имаше хора, които биха си създали неудобство, за да помогнат на някой друг.

— Това е колата на Боби Том Дентън, нали?

— Да, така е. Аз съм Грейси Сноу, личната му асистентка.

— Здравейте, Грейси Сноу. Аз съм Уей Сойър.

Очите ѝ се разшириха леко, когато си припомни разговора, който бе чула по телефона в колата между Боби Том и кмета Бейнс. Значи това бе мъжът, за когото всички в Телароса говореха. Тя осъзна, че това бе първият път, когато чуваше името Уей Сойър без думите „кучи син“ пред него.

— Доколкото виждам, явно сте чували за мен — отбеляза той.

— В града съм по-малко от ден — избегна тя прекия отговор.

— Значи сте чували за мен. — Мъжът се ухили и наклони глава към Елвис, който отново започна да шава в детската седалка. — Това бебе ваше ли е?

— О, не. То е на Натали Брукс, актрисата. Аз само го гледам.

— Слънцето свети в очите му — осведоми я той. — По-добре да потегляте. Беше ми приятно да се запознаем, Грейси Сноу. — Кимна, извърна се и се запъти обратно към колата си.

— На мен също ми беше приятно, господин Сойър — извика Грейси след него. — И благодаря, че спряхте. Не всеки би го направил.

Той ѝ махна и докато отново потегляше с колата си по шосето, Грейси се запита дали хората в Телароса не преувеличат злодейството на Уей Сойър. На нея ѝ се стори много приятен човек.

Въпреки сухия памперс, Елвис сгърчи лице и започна да хленчи раздражено. Тя погледна часовника си и видя, че е минал почти час.

— Време е да се връщаме във фургона при мама, каубой.

Торбата с кутията с презервативи подскочи до бедрото ѝ и тя си припомни решението си да не подминава недостатъците на Боби Том, само защото се е влюбила в него. С въздишка на примирение Грейси осъзна, че трябва да предприеме нещо. Макар че официално той беше шефът ѝ и мъжът, който разтуптяваше сърцето ѝ, имаше нужда да му се напомни, че не може да се държи с нея като невъзпитан грубиян, без да си понесе последствията.

— Четири спатии.

— Пас.

— И аз съм пас.

Нанси Коперк въздъхна раздражено към партньорката си по бридж.

— Защо така, Сузи? Всъщност те питах колко аса имаш. Не трябваше да пасуваш.

Сузи Дентън се усмихна извинително на партньорката си.

— Извинявай, разсеях се. — Вместо за партията бридж, тя мислеше за случилото се в аптеката преди няколко часа. Грейси явно се подготвяше да прави любов със сина ѝ и тъй като много я харесваше, Сузи не искаше да я види наранена.

Нанси кимна приятелски към другите две жени, седнали около масата.

— Сузи е разсеяна, защото Боби Том си е у дома. Целият следобед не е на себе си.

Тони Самюълс се наведе напред.

— Снощи го видях в „Деъри Куин“, но нямах възможност да му спомена за племенницата си. Сигурна съм, че много ще си падне по нея.

Морийн, партньорката на Тони, се намръщи и вдигна на шест пики.

— Моята Кати е много повече негов тип, отколкото племенницата ти. Не си ли съгласна с мен, Сузи?

— Позволете да ви долея питиета. — Сузи остави на масата картите си, благодарна на жегата, че имаше повод да се измъкне за няколко минути. Обикновено се наслаждаваше на партиите бридж всеки четвъртък следобед, но днес нямаше настроение за карти.

Когато влезе в кухнята, остави чашите върху плота и отиде до еркерния прозорец, вместо до хладилника. Загледа се в къщичката за птички, която висеше от магнолията в двора. Несъзнателно притисна пръсти до бедрото си и усети малката лепенка с телесен цвят, осигуряваща на тялото ѝ естрогените, които то повече не можеше само да произвежда. Примигна заради внезапното парене в очите си. Кога остаря толкова, че да стигне до менопаузата? Струваше ѝ се, че са минали само няколко години от онзи горещ летен ден, когато се омъжи за Хойт Дентън.

Заля я вълна на отчаяние. Толкова много ѝ липсваше. Той беше нейният съпруг, нейният любовник, най-добрият ѝ приятел. Липсваше ѝ чистото му ухание на сапун, след като излезеше изпод душа. Липсваше ѝ усещането за силната му прегръдка, любовните думи, които ѝ шепнеше, докато я полагаше върху леглото, смехът му,

изтърканите вицове и ужасните дискусии. Докато се взираше в празната къщичка за птички, Сузи се обгърна с ръце, опитвайки се да си представи, че това са неговите ръце.

Беше навършил петдесет в деня преди колата му да бъде блъсната странично от един тир по време на ужасна буря. След погребението, към мъката и отчаянието се прибави и раздиращият душата ѝ гняв, задето я бе оставил сама и бе сложил край на брака им, който бе основата на живота ѝ. Беше ужасен период и тя не знаеше как би оцеляла, ако не беше Боби Том.

След погребението той я заведе в Париж и двамата прекараха цял месец в разглеждане на града, кратки екскурзии до френските села, средновековни замъци и катедрали. Смяха се заедно, плакаха заедно и през мъглата от болката ѝ тя се изпълни със смирена благодарност, че двама изплашени тийнейджъри са успели да създадат такъв син. Осъзнаваше, че напоследък бе станала твърде зависима от него, но се боеше, че той също ще се изплъзне по някакъв начин от нея.

Когато Боби Том се роди, Сузи бе сигурна, че той ще е първото от няколкото деца, които ще се появят, но това не се сбъдна. И понякога копнееше Боби Том отново да е малък. Искаше да го държи в скута си, да гали косата му, да превързва раните му, да вдъхва онзи потен мирис на малко момче. Но синът ѝ отдавна се бе превърнал в зрял мъж, а онези дни, когато мажеше ухапванията от комари с крем за успокояване и лекуваше болката му с целувки, бяха безвъзвратно отминали.

Само ако Хойт бе още жив.

Толкова много ми липсваш, скъпи мой. Защо ме остави сама?

В шест часа снимките за деня приключиха. Докато Боби Том се отдалечаваше от оградата, се чувстваше сгорещен, уморен, мръсен и раздразнен. През целия следобед бе тънал в прахоляк и мръсотия, а според графика, утрешните снимки нямаше да бъдат нещо по-различно. Що се отнасяше до него, този Джед Слейд беше най-тъпото същество в човешки облик, което бе виждал. Боби Том не се смяташе за експерт по конете, но знаеше достатъчно за тях, за да е абсолютно сигурен, че никой самоуважаващ се каубой, пиян или не, няма да се опитва полугол да обяздва кон.

С напредването на деня раздражението на начинаещия актьор от лътящите му, намазани с бебешко олио гърди, наплескани с прах, както и от вечно разкопчаните джинси, се бе превърнало в съвсем справедливо негодувание. Та те го третираха като сексуална играчка! Дявол да го вземе, беше адски унижително да го сведат единственото до мазен гръден кош и стегнат задник. Мамка му. Дванайсет години в Националната футболна лига и ето какво се бе получило в крайна сметка. Мускулести гърди и задник.

Крачеше ядно към караваната си, сподирян от облачета прах, надигащи се изпод подметките на ботушите му. Смяташе набързо да си вземе душ, да се прибере, да заключи вратата и да остане няколко часа сам, преди да отиде да посети Сузи. Надяваше се, че Грейси не е избягала, защото нямаше търпение да излее лошото си настроение върху някого. Отвори рязко вратата на караваната и влезе вътре само за да установи, че помещението е пълно с жени.

— Боби Том!

— Здравсти, Боби Том!

— Здравей, каубой!

Шест от тях се щураха наоколо като хлебарки, подреждаха гозби, режеха пайове и вадеха бира от хладилника. Една от тях му беше стара позната, смътно си спомняше, че с другите три се бе запознал през деня на снимачната площадка, а останалите две виждаше за пръв път. Цялата тази оживена дейност се ръководеше от седма жена — дяволска вещица в рокля на кафяви и черни райета, приличаща на опашка на миеша мечка, която го дари със злорада усмивка, докато стоеше изправена наред цялата суматоха и раздаваше заповеди.

— Шели, онова задушено изглежда страшно вкусно; сигурна съм, че Боби Том ще се наслади на всяка хапка. Марша, не си спомням да съм виждала толкова красив пай. Колко мило, че си го опекла. Свършила си прекрасна работа с пода, Лори. Сигурна съм, че Боби Том ще я оцени. Той много държи на чистия балатум, нали Боби Том?

Погледна го с ведрото спокойствие на мадона, но ясните ѝ сиви очи блестяха триумфално. Тази негодница знаеше дяволски добре, че цялото това нашествие на пърхащи наоколо, майчински настроени представителки на женския пол, бе последното нещо, с което искаше да се сблъска точно сега, ала вместо да се отърве от тях, тя ги

окуражаваше да останат! Най-после разбра ролята на Грейси в живота му. Тя бе Божието наказание за него.

Една жена с буйна грива и еластично, прилепнало потниче, му подаде кутия бира.

— Аз съм Мери Луиз Финстър, Боби Том. Племенникът на жената на Ед Рандолф е мой първи братовчед. Ед ми заръча да се отбия и да те поздравя.

Той взе бирата и се усмихна машинално, макар че бузите го заболяха от усилието.

— Много ми е приятно да се запозная с теб, Мери Луиз. Как е Ед напоследък?

— Ами, добре, благодаря, че попита. — Извърна се към жената до нея. — А това е най-добрата ми приятелка, Марша Уотс. Излизаше с Фил, брата на Райли Картър.

Една по една жените се бутаха напред. Той ръсеше любезности и ласкателства като шарени бонбони, докато главата му се пръскаше от болка, а цялото тяло го сърбеше от праха и бебешкото олио. Във въздуха се стелеше парфюм, достатъчен да образува нова озонова дупка, и той едва се сдържаше да не кихне.

Вратата зад него се отвори и го удари по задните части. Нещастният домакин отстъпи машинално встрани, действие, което за негов ужас позволи на още една жена да се намърда вътре.

— Не си ме забравил, нали, Боби Том? Аз съм Колийн Бакстър, моминското ми име беше Тимс, но вече се разведох с онзи кучи син, който работеше в магазина за козметика на Еймс. Двамата с теб учехме заедно в гимназията, но аз съм с две години по-малка.

Той се усмихна на Колийн през червената пелена, стелеща се пред очите му.

— Станала си толкова красива, скъпа, че едва те познах. Не че още тогава не беше страхотно малко сладурче.

Пискливият ѝ кикот го накара да стисне челюсти. Забеляза размазано червило върху един от предните ѝ зъби.

— Ти наистина си неотразим, Боби Том.

Потупа го игриво по ръката, сетне се извърна към Грейси и ѝ подаде найлонова торба от супермаркети „Ай Джи Ей“.

— Донесох онзи неаполитански сладолед, който ми каза, че Боби Том обича, но по-добре веднага да го сложиш във фризера.

Климатикът в колата ми се развали и той съвсем се е разтопил.

Боби Том мразеше неаполитански сладолед. Като повечето житейски компромиси, просто не му доставяше удоволствие.

— Благодаря ти, Колийн. — Докато Грейси вадеше кутията със сладолед от торбата, благата ѝ усмивка на учителка от неделното училище беше в ярък контраст с дяволитите искри в сивите ѝ очи. — Не е ли много мило, че Колийн е дошла чак от града, за да ти донесе сладолед, Боби Том?

— Наистина е много мило. — Въпреки че говореше спокойно, погледът, който ѝ хвърли, съдържаше толкова недвусмислено обещание за пъклените му намерения, че едва не я изпепели на място.

Колийн се опита да го сграбчи за ръката, но пръстите ѝ се плъзнаха по бебешкото олио, втривайки още по-дълбоко прахта и мръсотията в кожата му.

— Учих много за футбола, Боби Том. Надявам се да имам шанс да се явя на теста, преди да си тръгнеш от Телароса.

— Аз също уча — не остана по-назад Марша. — Целият рафт с книги за американски футбол в библиотеката се опразни на минутата, когато се разчу, че ще идваш.

Той бе достигнал до границата на търпението си и с въздишка на искрено съжаление отпусна ръце върху рамото на всяка от двете жени.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, дами, но истината е, че снощи Грейси премина теста и всички единодушно се съгласихме, че тя ще е бъдещата госпожа Боби Том.

В караваната се възцари мъртвешка тишина. Грейси застина на мястото си, докато половината сладолед се стичаше между пръстите ѝ.

Погледите на жените се стрелкаха между двамата, а ченето на Колийн увисна.

— Грейси?

— Тази Грейси? — рече смаяно Мери Луиз, докато погледът ѝ констатираше отчайващите модни тенденции в облеклото и външния вид на Грейси.

Боби Том я озари с най-добрия вариант на нежната си усмивка, която пазеше за някого, когото възнамеряваше да убие най-хладнокръвно.

— Точно тази малка сладка дама. — Промуши се покрай бухналата прическа на Рийба Макинтайър, за да стигне до нея. —

Казах ти, че няма да можем да запазим дълго тайната, скъпа.

Обви ръка около раменете ѝ и я притегли към голите си гърди, като се постара да наплеска достатъчно прах и бебешко олио върху едната ѝ буза.

— Казвам ви, дами, Грейси знае за историята на Суперкупата много повече, отколкото всяка друга жена, която съм срещал. Господи, тя е истинска магьосница, когато трябва да прави разбор на мачовете от миналия сезон. Начинът, по който вчера вечерта изрецитира процентите за подаванията между играчите, направо ми скри топката, скъпа, и едва не ме разплака.

Тя издаваше странни задавени звуци до гърдите му, докато я притискаше все по-силно. Как не му бе хрумнало досега? Да представи Грейси за своя годеница бе идеалният начин да си осигури малко мир и спокойствие по време на престоя си в Телароса. Завъртя я, така че да може да изплеска и другата страна на лицето ѝ, после рязко си пое дъх, когато студената втора половина от неаполитанския сладолед се размаза по корема му.

Мери Луиз Финстър изглеждаше така, сякаш се бе задавила с рибена кост.

— Но, Боби Том, Грейси не е... Тя наистина е много мила и всичко останало, но не е точно...

Той пое остро дъх заради студената лепкава гадост по корема си и заби пръсти в тила на Грейси под косата, където никой не можеше да види.

— Мамка му, да не би да имаш предвид как изглежда Грейси в момента? Понякога се облича по този начин, само защото аз съм я помолил. В противен случай мъжете ще се захласват постоянно по нея, нали така, скъпа?

Отговорът ѝ бе заглушен от гърдите му, докато в същото време се опитваше да го смушка в ребрата с кутията със сладолед. Той стисна още по-здраво тила ѝ, надянал най-фалшивата си усмивка.

— Някои момчета от снимачния екип ми се струват малко необуздани и се страхувам, че могат да се развълнуват прекалено много, когато са край нея.

Точно както се надяваше, обявяването на годеча му развали купонджийското настроение на момичетата. Правейки всичко възможно да не обръща внимание на стичащия се по тялото му

сладолед, той продължаваше да притиска Грейси към гърдите си, докато се сбогуваше с гостенките. Когато вратата на караваната се затвори зад последната от тях, той я пусна и погледна надолу към нея.

Лицето ѝ и по-голямата част от предницата на абсурдната ѝ рокля бяха изцапани с прах и бебешко олио, докато топящата се сладоледена каша се стичаше изпод капака на смачканата картонена кутия и образуваше шоколадови, ягодови и ванилови капки по пръстите ѝ.

Боби Том очакваше тя да избухне от възмущение, но вместо изблик на гняв, очите ѝ се присвиха решително. Тъкмо когато си спомни, че Грейси е доста непредсказуема, ръката ѝ се стрелна напред и тя сграбчи V-образната цепка на джинсите му. Преди Боби Том да успее да реагира, личната му асистентка изсипа остатъка от топящия се сладолед в гащите му. Той изкреця и подскочи във въздуха. Грейси захвърли кутията на пода със замах и скръсти ръце пред гърдите си.

— *Това* — заяви — е задето ме накара да ти купувам презервативи пред *майка ти!*

Беше трудно едновременно да крещи, да подскача нагоре-надолу, да проклина и да се смее, но Боби Том го постигна.

Докато шефът ѝ страдаше, Грейси стоеше наред увеличаващата се локва топящ се неаполитански сладолед и гледаше. Справедливостта изискваше да се възхити от поведението му. Нямахше право да я дразни и унижава, но тя му го върна и с изключение на циничните му подмятания, той прие изключително добре отмъщението ѝ.

Точно в този момент Грейси видя как ръката му се придвижва към ципа и осъзна, че твърде рано си е позволила да се отпусне. Отстъпи инстинктивно от него, но токчето ѝ се закачи за картонената кутия. В следващия миг лежеше по гръб, вперила поглед в него.

— Виж ти, какво си имаме тук сега? — В очите му танцуваха лукави пламъчета, докато се взираше надолу към нея, едната му ръка все още върху ципа, а другата върху бедрото му. Грейси усети лепкава студенина отзад по бедрата си, там, където полата ѝ се бе вдигнала. Опря длани върху балатума, за да се опита да стане, но Боби Том я изпревари и се отпусна на колене до нея.

— Не бързай толкова, скъпа.

Тя го изгледа предпазливо, докато се опитваше да се изплъзне настрани.

— Не зная какво си си наумил, но каквото и да е то, можеш още сега да забравиш за него.

Едното ъгълче на устата му се изви злобно.

— О, ще е нужно доста дълго време, за да забравя нещо подобно.

Грейси изсъска тревожно, когато лепкавите му ръце стиснаха раменете ѝ и той я обърна по корем. Бузата ѝ потъна в купчината разтопен сладолед и тя изскимтя. Преди да успее да се надигне, усети нещо върху кръста си, което ѝ заприлича на коляното му.

— Какво правиш? — извика младата жена, озовала се прикована към балатума.

Той задърпа ципа ѝ.

— Не се тревожи за нищо, скъпа. Събличам жени, откакто се помня. За няколко секунди ще сваля тази рокля.

Грейси си бе представяла много сцени с него, но точно тази не беше сред тях.

— Не искам да събличаш роклята ми!

— Разбира се, че искаш. — Ципът се откопча. — Широките райета са забавни, но освен ако не възнамеряваш да си съдия на футболен мач, предлагам ти за в бъдеще да ги избягваш.

— Нямам нужда от лекция по мода... Ох! Остави на мира този цип! Престани! — Той разтвори роклята на гърба ѝ, вдигна коляно и без да обръща внимание на възмутените ѝ викове, започна да я смъква надолу по бедрата ѝ.

— Стой спокойно, скъпа. По дяволите, бельото ти наистина е страхотно. — С едно движение Боби Том съблече роклята ѝ, обърна я по гръб, но погледът му се задържа доста дълго върху белия ѝ дантелен секси сутиен и бикините.

Ръката ѝ напипа бучка от поразтопения сладолед и я запрати по него.

Той нададе смаян вик, когато лепкавата смес го удари по челюстта, после се метна върху картонената кутия.

— Това ти носи наказание от петнайсет метра за груба игра.

— Боби Том... — Тя нададе пронизителен писък, когато той загреба една голяма шепа с ванилов и шоколадов сладолед, изтърси я

върху корема ѝ и започна с длан да я маже върху кожата ѝ. Грейси изохка от студения допир и се изви, опитвайки се да се измъкне.

Той ѝ се ухили.

— Кажете ми, Боби Том, сър, задето ви причиних всичките тези неприятности. Обещавам, че от тук нататък ще изпълнявам всичко, което ми кажете. Амин“.

Вместо това тя повтори една от любимите му псувни, а той се засмя, давайки ѝ златна възможност да размаже по гърдите му малко ягоди от сладолед.

От там нататък започна нещо като свободна борба. Боби Том имаше предимство, тъй като все още бе облечен с джинсите и по-добре от нея се задържаше върху хлъзгавия под. Освен това беше спортист в отлична форма, който знаеше твърде много мръсни номера, достойни за титлата Спортист на годината. От друга страна доста често се разсейваше, докато мажеше със сладолед различните части от тялото ѝ и тя се възползва от тази негова слабост, за да го омаже с всичко, до което успя да се докопа. Грейси пицеше, смееше се и в същото време го умоляваше да спре. Но той бе по-издръжлив от нея и не след дълго тя капитулира.

— Спри! Не мога повече. — Отпусна се по гръб на пода. Задъхана от схватката, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха, напирайки да изскочат от сутиена.

— Кажете ми, „много те моля“.

— Много те моля. — Младата жена едва си поемаше дъх. Навсякъде имаше сладолед — по косата, устата, по цялото си тяло. Някога бялото ѝ бельо бе нашарено в розови и кафяви петна. Не че той изглеждаше много по-добре. Особено удоволствие ѝ достави, като видя, че цялата му коса е оплескана с ягоди от сладолед.

После устата ѝ пресъхна, когато погледът ѝ се плъзна по гърдите му и стигна до линията от златистокестеняви косъмчета, започваща от пъпа му и стигаща до цепката на джинсите. Тя се вторачи в огромната издупчина. Нима тя бе причината за нея? Вдигна очи към неговите.

Развеселеният поглед на Боби Том се плъзна по нея. За миг и двамата останаха неподвижни, сетне той заговори с дрезгав глас:

— Много те моля, със сладолед отгоре.

Тя потръпна, но не от студа, а заради горещата вълна, която я обля. Разпалената борба беше прикрила бурната реакция на тялото ѝ,

причинена от емоциите, които я заливаха. Внезапно осъзна контраста между студения сладолед и изгарящата топлина на кожата ѝ. Усети грубия допир на джинсите до бедрата ѝ, хлъзгавото бебешкото олио по пръстите си, грапавата мръсотия, полепнала по гърдите му, която сега покриваше и нея.

Боби Том пъхна показалеца си в локвичката ягодов сладолед около пъпа ѝ и нежно го плъзна надолу, докато стигна до тесния ластик на напълно съсипаните ѝ бикини.

— Боби Том... — Грейси имаше чувството, че сърцето ѝ е спряло. Изрече името му с едва доловим, умоляващ шепот.

Ръцете му се придвижиха нагоре до раменете ѝ. Пъхна палци под презрамките на сутиена ѝ и започна нежно да я масажира.

Острият сладък копнеж, разлял се в тялото ѝ, бе почти непоносим. Толкова отчаяно го желаше.

Сякаш прочел мислите ѝ, ръцете на Боби Том се преместиха до закопчалката на сутиена и я разкопчаха. Грейси застина неподвижно, боейки се, че той ще си спомни, че е мъж, когото всяка жена желае, а тя бе жена, която откакто бе завършила гимназия всяка вечер си стоеше у дома.

Но той не спря. Вместо това отметна хладната мокра дантела и погледна надолу. Гърдите ѝ никога не ѝ се бяха стрували толкова малки, но нямаше да му се извинява заради това. Той се усмихна. Грейси задържа дъха си, изплашена, че ще се подиграе на размера им, ала вместо това Боби Том заговори с нежен, провлачен глас, от който във вените ѝ лумнаха огнени искри.

— Опасявам се, че съм пропуснал няколко места.

Грейси го гледаше как потапя пръст в смачканата картонена кутия, която лежеше отворена близо до рамото ѝ. Загреба малко ванилов сладолед и посегна към зърното ѝ. Тя затаи дъх, когато Боби Том го пусна върху чувствителното връхче.

Зърното ѝ мигом се втвърди. С върха на пръста си той започна да чертае малки кръгчета около настръхналата плът. Грейси простена и отметна глава настрани. Той отново потопи пръст в кутията със сладолед и повтори същото и с другото зърно.

От устните ѝ се изтръгна стон, когато почувства сладостната болка от допира на студения сладолед върху тръпнещата част от тялото ѝ. Краката ѝ инстинктивно се разтвориха, когато плътта помежду им

запулсира. Искаше още. Грейси стенеше, докато той си играеше с двете зърна, притискайки ги между палеца и показалеца си, за да ги стопли, след което потапяше за пореден път пръст в сладоледа и отново ги изстудяваше.

— О, моля те... моля те... — Грейси съзнаваше, че го моли, но не можеше да се спре.

— Спокойно, скъпа. По-бавно.

Боби Том продължи да рисува по зърната ѝ със студения си пръст, после ги разтриваше, за да ги стопли, сетне отново рисуваше. Огън и лед. Тя цялата се превърна в огън. Горещината я изгаряше между краката, а зърната ѝ набъбнаха от желание. Бедрата ѝ се задвижиха в най-древния ритъм, а от устните ѝ се изтръгнаха чувствени стенания.

Пръстите му застинаха върху гърдите ѝ.

— Скъпа?

Но тя повече не можеше да говори. Беше на ръба на нещо необикновено.

Той отмести ръката си от гърдите ѝ и я плъзна между краката ѝ. Грейси почувства топлината на докосването му през тънката материя на бикините си, усети натиска на дланта му.

И изведнъж тя цялата се разтърси.

9

Боби Том стоеше в средата на почистения балатум и се взираше през прозорците на караваната, докато чакаше Грейси да освободи душа за него. Случилото се го докосна повече, отколкото бе склонен да си признае. Въпреки богатия си опит с жените, никога не бе виждал някоя от тях да откликва така. Едва я докосна, а тя тутакси достигна върха.

След това двамата почистиха кухнята в пълно мълчание. Грейси нито веднъж не го погледна, а и той беше прекалено ядосан и въобще не му се искаше да говори. Как, по дяволите, бе могла да остане девствена толкова дълго? Нима не разбираше, че е твърде чувствена, за да си забранява едно от най-основните удоволствия в живота?

Чудеше се дали е по-бесен на нея, или на себе си. Трябваше да призове целия си самоконтрол, за да не разкъса онези миниатюрни бикини и да не се възползва от това, което му се предлагаше. И защо не го направи? Защото тя беше Грейси Сноу, дявол да го вземе, а той много отдавна се бе отказал да чука само от милосърдие. Всичко беше дяволски сложно.

В този миг взе решение. Явно сексуалното му желание се бе завърнало с пълна сила и той щеше да отлети за Далас в мига, в който имаше възможност. А когато се озовеше там, възнамеряваше да се обади на една красива разведена позната, която обичаше свободния и лесен живот без усложнения, също толкова, както и самият той. Много повече се интересуваше от това да я съблекат гола, отколкото от разни романтични вечери на свещи с дълги и отегчителни разговори. И след като престанеше да живее като монах, повече нямаше да се изкушава от Грейси Сноу.

Спомни си, че не беше извадил куфара ѝ от багажника на своя тъндърбърд, както ѝ бе обещал. Излезе от караваната и видя, че край оградата за конете се бяха събрали неколцина от членовете на снимачния екип. Зарадва се, че бяха достатъчно далече, за да му се налага да обяснява защо е оплескан със засъхнал сладолед.

Веднага щом отвори багажника на колата, чу един провлачен глас зад гърба си.

— Виж ти, виж ти. Аз пък си помислих, че вони така от някое кучешко лайно. Каква е тази гадост по теб?

Боби Том измъкна куфара, без да поглежда назад.

— Радвам се да те видя, Джимбо.

— Само Джим. Джим, разбра ли?

Боби Том се извърна бавно и се озова лице в лице със стария си враг. Джимбо Такъри изглеждаше все така грамаден и тъп, както винаги, дори и в униформа. Тъмните му гъсти вежди почти се сключваха над очите му. Още имаше и същата онази леко набола брада, която Боби Том можеше да се закълне, че помни едва ли не от детската градина. Шефът на полицията не беше глупав — Сузи му бе казала, че си върши добре работата, откакто Лутър го бе назначил — но определено приличаше на глупак с якото си плещесто телосложение и голяма глава. Освен това имаше твърде много зъби и демонстрираше всеки от тях с мазната си усмивка, която изкушаваше Боби Том да опита умениято на юмука си в областта на челюстната хирургия.

— Струва ми се, господин кинозвезда, че ако сега дамите можеха да те видят, едва ли щяха да те помислят за толкова неотразим жребец.

Боби Том го изгледа раздражено.

— Не ми казвай, че още те е яд заради Шери Хопър. Та това беше преди петнайсет години!

— Разбира се, че не. — Полицейският началник се приближи бавно и качи крака си върху бронята на колата. — Точно сега съм ядосан, задето застрашаваш сигурността на жителите на този град, като бръмчиш наоколо с колата си, на която единият фар е счупен. — Измъкна един розов бележник, ухили се широко и започна да пише фиш за глоба.

— Какъв счупен фар... — Боби Том млъкна. Не само че предният му ляв фар бе счупен, но и парченца от стъклото се бяха пръснали по земята, подсказвайки му съвсем ясно кой го бе сторил. — Ти, кучи...

— По-кратко, Би Ти. Докато си тук, ще трябва да внимаваш как разговаряш с представителите на закона.

— Ти си направил това! Ти, копеле проклето!

— Здравей, Би Ти. Здравей, Джим.

Химикалката на Джимбо застина във въздуха, той се извърна и се ухили на тъмнокосата жена с подрънкващи сребърни гривни, изникнала ненадейно зад тях. Откакто Боби Том бе пристигнал вчера, в старанието си да привлече вниманието му, Кони Камерън — жената, която работеше във фургона на кетъринга и старо негово гадже — бе направила всичко възможно да привлече вниманието му, с изключение на това да се съблече пред него. Сега, като забеляза влюбените искри, танцуващи в очите на Джимбо, той осъзна примирено, че го очакват допълнителни неприятности.

— Здравей, скъпа. — Джимбо докосна с устни нейните. — След няколко минути смяната ми свършва и си мислех да те изведа на вечеря. Хей, Би Ти, чу ли, че двамата с Кони се сгодихме? Сватбата ще бъде в Деня на благодарността и очакваме страхотен сватбен подарък от теб. — Джимбо го удостои със самодоволната си усмивка и с усърдие поднови писането на фиша.

— Поздравления.

Кони изпиваше Боби Том със зажаднял поглед.

— Какво ти се е случило? Имаш вид, сякаш си се търкалял в кочина.

— Не съвсем.

Тя го изгледа подозрително, но преди да успее да продължи с разпита, Джимбо шляпна фиша в дланта му.

— Можеш да го платиш в кметството.

— Какво е това? — попита Кони.

— Трябваше да глобя Би Ти. Кара със счупен фар.

Кони погледна първо фара, след това разпилените по земята счупени стъкла. С възмутено изражение измъкна фиша от пръстите на Боби Том и го скъса на две.

— Забрави, Джим. Няма пак да започваш старата вражда с Би Ти.

Джимбо изглеждаше сякаш всеки миг ще експлодира, но на Боби Том му беше ясно, че полицаят не искаше да го прави пред възлюбената си. Вместо това обгърна рамото ѝ и рече:

— По-късно ще говорим, Дентън.

— Нямам търпение.

На сбогуване Джимбо му хвърли един изпепеляващ поглед и отведе Кони. Боби Том остана да се взира в скъсаните парченца от

фиша, лежащи в прахта. Определено имаше чувството, че Кони не му бе направила услуга.

— Не разбирам защо не искаш да ми кажеш какво е станало с фара.

— Защото това не е твоя работа, дявол да го вземе, ето защо. — Боби Том затръшна вратата по-силно от необходимото, докато излизаше от колата.

Грейси бе толкова обидена от ината му, че дори не погледна към къщата, когато го последва по алеята. Той беше току-що изкъпан, облечен в синя памучна риза на карета, с навити до лактите ръкави. С идеално избелелите джинси и перленосивия стетсън приличаше на модел, рекламиращ маркови облекла, докато тя бе принудена да се напъха в изпомачкана маслинозелена размъкната пола и блуза, която бе купила в миг на умопомрачение, решавайки (както винаги погрешно), че е истински образец на спортен дизайн.

След случилото се между тях в караваната, сега изпитваше неистовото желание да се скара с него. Цялото удоволствие беше едностранно, а не това искаше тя. Искаше да дава, не само да получава, но много се боеше, че той ще започне да гледа на нея като обект на съжаление. Като се има предвид как му се бе хвърлила на врата миналата нощ и това, което се бе случило този следобед, какво друго би могъл да си помисли?

Преминавайки в тръс, тя най-сетне успя да го настигне.

— Аз последна карах колата.

Той я изгледа сърдито изпод ръба на стетсъна си.

— Ти не си счупила фара.

— Тогава защо не ми кажеш как е станало?

— Няма да говоря повече за това.

Грейси тъкмо се канеше да го притисне, когато вниманието ѝ бе привлечено от къщата. Семплата бяла дървена постройка изглеждаше толкова различно от чикагската му резиденция, че ѝ беше трудно да повярва, че двата имота имат един и същ собственик. Четири боядисани бетонни стъпала водеха към верандата с бели перила, с дървена люлка и метла, подпряна близо до вратата. Широките дъски по пода бяха боядисани в същото тъмнозелено, както и входната врата.

Двойните френски прозорци бяха без капаци и гледаха право към орехите в двора. Нямаше нито месингови фенери, нито бляскави брави, които да украсяват фасадата. Къщата беше малка, солидна и удобна.

И тогава Боби Том отвори входната врата, за да влезе Грейси вътре.

— Господи!

Той се засмя.

— Секва ти дъхът, нали?

Изпълни я чувство на удивление, докато оглеждаше преддверието, приличащо на бонбонена кутия. С благоговение направи три крачки в дневната отляво.

— Красиво е.

— Предположих, че ще ти хареса. При повечето жени е така.

Грейси имаше чувството, че се е озовала в куклена къща за възрастни — един изящен свят в пастелнорозово и кремаво, с преобладаващи нюанси на нежно лилаво и най-бледия оттенък на морскозеленото. Воланите, цветните мотиви и дантелите биха изглеждали прекалени, но всичко бе подбрано с такъв изискан вкус, че ѝ се прииска да се сгуши в едно от креслата с дамаска на бели и розови райета, с чаша ментов чай, ангорска котка и роман от Джейн Остин.

Стаята ухаеше на рози. Ръцете я засърбяха да докосне ефирните дантелени завеси, лъскавия кретон, кристалите и позлатата. Искаше ѝ се да погали светлосините копринени възглавнички с ресни по краищата, да прокара пръстите си през панделките, придържащи покривката за маса с десен на цветя. Дали наситеното сладко ухание на пръст идваше от пищната папрат, висяща от бялата плетена кошница между двата прозореца? Дали пшеничените стръкове и изсушените рози, кацнали върху полицата на камината, ще изпукат под пръстите ѝ?

В следващия миг сърцето ѝ подскочи, когато Боби Том пристъпи в средата на стаята. Би трябвало да изглежда глупаво сред цялата тази изящна обстановка, но вместо това никога не бе имал толкова подчертано мъжествен вид. Контрастът между нежния финес на стаята и грубата му безкомпромисна сила караха сърцето ѝ да се разтопи. Само един мъж, който не се съмнява в своята мъжественост, можеше да се разхожда с такава увереност в толкова женствена обстановка.

Той захвърли стетсъна си върху мекия диван и наклони глава към портала с дъговиден свод в дъното на стаята.

— Ако наистина искаш да си напълниш очите, хвърли един поглед на спалнята ми ето там.

Изминаха няколко секунди, преди да се насили да откъсне поглед от него. Краката ѝ трепереха, докато вървеше надолу по тесния коридор, боядисан в перленорозово, като вътрешността на раковина. Пристъпи в стаята и се спря на прага, толкова смаяна, че дори не разбра, че Боби Том е застанал зад гърба ѝ, докато той не заговори.

— Давай. Кажи какво мислиш.

Тя се взираше в огромното легло с блестящи позлатени колони и най-невероятния балдахин, който някога бе виждала. Пласт след пласт от ефирна бяла дантела опасваше леглото като пенлив водопад от пищни драперии, пристегнат с гроздове от розово-лилави сатенени панделки.

Очите ѝ заискриха.

— Трябва ли всяка сутрин да чакаш принца да те събуди с целувка?

Домакинът ѝ се засмя.

— Отдавна се каня да го изхвърля, но като че ли все не ми дава сърце.

Приказната стая с леглото с балдахин, позлатените скринове, малките розово-лилави възглавнички, пръснати навсякъде, люлеещият се стол, опасан в къдрички, все едно бяха донесени от замъка на Спящата красавица. След годините, през които бе живяла сред безличните бежови стени на приюта, и бе вървяла по подове, покрити с твърди керамични плочки, на Грейси ѝ се искаше да остане тук до края на живота си.

Телефонът в кабинета му започна да звъни, но той не му обърна внимание.

— Над гаража има малък апартамент, където можеш да се настаниш. Там са и фитнес уредите ми.

Тя го зяпна удивено.

— Няма да остана тук.

— Разбира се, че ще останеш. Не можеш да си позволиш да отседнеш другаде.

За частица от секундата, младата жена не разбра за какво говори, сетне си припомни напрегнатия разговор, който бе провела с Уилоу същата сутрин. Докато работеше като асистент на продукцията, квартирата и храната се плащаха от студиото „Уиндмил“, но Уилоу даде съвсем ясно да се разбере, че новата ѝ длъжност не включва тези привилегии. Грейси бе толкова разстроена от всичко, което се бе случило, че дори не се замисли над проблема, който произтичаше от това.

— Ще си намеря някой евтин хотел — заяви твърдо.

— С твоята заплата трябва да е повече от евтин. Трябва да е безплатен.

— Откъде знаеш каква е заплата ми?

— Уилоу ми каза. И това ме накара да се зачудя защо направо не купиш препарат за чистене на прозорци и не заемеш позиция на някой светофар, за да миеш стъклата на колите. Гарантирам ти, че ще изкараш повече пари.

— Парите не са всичко. Бях готова на известна саможертва, докато се докажа в студиото.

Телефонът отново зазвъня и той отново го игнорира.

— В случай че си забравила, двамата с теб сме сгодени. Хората тук ме познават достатъчно добре, за да знаят, че моята годеница не може да живее никъде другаде, освен в непосредствена близост до мен.

— Сгодени?

Боби Том сви раздражено устни.

— Много ясно си спомням, че стоеше точно до мен, когато казах на онези дами в караваната, че си преминала футболния тест.

— Боби Том, онези жени не приеха думите ти на сериозно. А и ще осъзнаят колко са абсурдни, когато се замислят.

— Тъкмо заради това трябва да сме много убедителни.

— Да не би да ми казваш, че сериозно искаш хората да повярват, че ние двамата сме сгодени? — Гласът ѝ се извиси почти до писък, когато надеждите ѝ избуяха, но само за да бъдат смазани от инстинкта ѝ за самосъхранение. За него всичко това може и да беше игра, но не и за нея.

— Нали точно това казах. Противно на това, което може би си мислиш, аз не говоря, само за да се наслажда на звука на гласа си. През

останалата част от престоя ни в Телароса ти ще си бъдещата госпожа Боби Том.

— Изключено! И бих искала да спреш да се изразяваш така. Госпожа Боби Том! Сякаш жената, която ще се ожени за теб, не е нищо повече от безправен придатък!

Той изпусна дълга и измъчена въздишка.

— Грейси... Грейси... Грейси... Всеки път, когато реша, че комуникационните канали помежду ни са отворени, ти правиш нещо, за да ми покажеш, че греша. Най-важната част от работата ти като мой личен асистент е, да се постараяш престоят ми тук да е тих и спокоен. Как точно очакваш това да се случи, когато всички досадници, които ме познават откакто съм се родил, искат да ме запознаят с необвързаните си роднини от женски пол?

И сякаш в потвърждение на думите му звънецът на вратата издрънча. Той не му обърна внимание, както бе сторил с телефона преди малко.

— Нека ти обясня нещо. Точно в този момент има поне дузина жени от тук до Сан Антонио, които се опитват да запомнят през коя година Джо Тейсман е играл в професионалната лига и да разберат с колко метра се наказва отборът, ако капитанът не се появи за жребия. Ето как стоят нещата. Без дори да поглеждам, мога да кажа с пълна увереност, че в момента пред вратата ми стои поредната кандидатка или някой, който иска да ме запознае с такава. Това е Телароса и хората тук си мислят, че ме притежават.

Тя се опита да призове здравия му разум.

— Но никой нормален човек няма да повярва, че ти ще се ожениш за мен. — И двамата знаеха, че това е вярно, така че нямаше защо да не говорят открито.

Звъненето спря, заменено от силно блъскане по вратата, но Боби Том не помръдна.

— След като те понагласим, ще повярват.

Грейси го изгледа предпазливо.

— Какво имаш предвид с това „понагласим“?

— Точно това, което казах. Ще ти направим онова, как му казват... пълна промяна, както правят с всички гости в „Шоуто на Опра“.

— А ти какво знаеш за „Шоуто на Опра“?

— Ако си прекарала толкова много дни в хотелски стаи, колкото мен, ще си наясно с всички дневни шоута по телевизията.

Тя долови развеселената нотка в гласа му.

— Изобщо не го мислиш сериозно. Искаш само да ми го върнеш, задето пуснах всички онези жени в караваната ти.

— Никога не съм бил по-сериозен. Случилото се днес е само един пример, какво ме очаква през следващите няколко месеца, освен ако не разполагам с истинска годеница до себе си. Единствената личност, освен нас двамата, която трябва да знае истината, е майка ми. — Думкането по вратата най-после бе спряло и той отиде до телефона. — Ще ѝ се обадя още сега, за да съм сигурен, че ще се включи в играта.

— Чакай! Не съм казала, че съм съгласна. — Но го искаше. О, как го искаше. Толкова малко време ѝ оставаше да бъде с него, че всяка секунда беше скъпоценна. Тя не се заблуждаваше за чувствата му към нея, така че не бе изложена на опасността да смеси реалността с илюзиите. Припомни си обещанието, което бе дала на себе си — само да дава, без да взима. За втори път днес реши да разпери криле и да рискува.

Той я изгледа така предизвикателно, сякаш знаеше, че е спечелил. Тя си напомни, че държи прекалено много на него, за да поощрява недостатъците му, като го остави той да диктува всички условия. Пристъпи към него и скръсти ръце.

— Добре — изрече Грейси с нисък, решителен глас. — Ще се съглася. Но ти, при никакви обстоятелства няма да говориш за мен като за „бъдещата госпожа Боби Том“, разбра ли? Защото ако го кажеш още веднъж, само веднъж, аз лично ще разглася на целия свят, че годещът ни е измама. Освен това ще обявя, че ти си... си... — Отвори уста, но пак я затвори. Бе започнала доста силно и решително, но сега не можеше да измисли нищо достатъчно ужасно, с което да го заплаши.

— Сериен убиец? — предложи той услужливо. Тя не отговори и той опита отново: — Вегетарианец?

Изведнъж ѝ просветна.

— Импотентен!

Боби Том я изгледа, сякаш беше полудяла.

— Ще кажеш на всички, че аз съм импотентен?

— Само ако ме наречеш с онова противно име.

— Съвсем сериозно те съветвам да се придържаш към версията за серийния убиец. Тя звучи по-достоверно.

— Ти имаш голяма уста, Боби Том, но от личните си наблюдения спокойно мога да заявя, че само си приказваш.

Думите се изплъзнаха, преди да има време да помисли. Не можеше да повярва какво е изрекла. Тя, трийсетгодишна девственица, без никакъв опит във флирта, бе отправила сексуално предизвикателство към един професионален Дон Жуан. Той я зяпаше слисано и Грейси осъзна, че най-последно му го бе върнала, оставяйки го безмълвен. Макар че краката ѝ заплашваха всеки миг да се подкосят, младата жена вирна високо брадичка и гордо се изнесе от спалнята.

Когато стигна до коридора, устните ѝ бавно се разтеглиха в усмивка. Със сигурност един съперник като Боби Том не би оставил подобна обида без отговор. Несъмнено още в този миг вече планираше подходящо отмъщение.

— Господин Сойър вече е готов да ви приеме, госпожо Дентън.

Сузи се надигна от кожения диван и прекоси добре обзаведената приемна на изпълнителния директор на „Росатех Електроникс“. Пристъпи вътре и чу леко изщракване, когато секретарката на Уейланд Сойър затвори вратата зад нея.

Сойър не вдигна глава от бюрото си. Тя не беше сигурна дали това бе добре пресметнат жест, целящ да я постави на мястото ѝ или просто обноските му не се бяха подобрили, откакто бе ученик в гимназията. И двата случая не вещаеха нищо добро. От градската управа вече бяха изпращали група уважавани представители, за да поговорят с него, ала той беше вбесяващо уклончив. Сузи Дентън осъзнаваше, че тя, като президент на Комитета по образованието, беше последният, твърде отчаян опит да се умиловичи сърцето на Сойър.

Кабинетът бе обзаведен като библиотека на бизнесмен, със стени, облицовани с дървена ламперия, удобни мебели с тъмночервена дамаска и ловни картини по стените. Докато посетителката вървеше бавно по ориенталския килим, той продължаваше да се взира в папката с документи през очила с бифокални стъкла, приличащи много на нейните, които след цял живот на идеално зрение, напоследък бе принудена да носи.

Маншетите на синята му риза бяха навити, разкривайки изненадващо мускулести ръце за мъж на петдесет и четири. Нито ризата, нито вратовръзката на тъмносини и червени райета, нито очилата, можеха да скрият факта, че той приличаше повече на градски хулиган, отколкото на промишлен бос. Напомняше ѝ на малко поостаряла версия на Томи Лий Джоунс, родения в Тексас актьор и любимец на нейния бридж клуб.

Опита се да не позволи на тишината да я смути, но не беше като онези талантливи млади жени, които се справяха много по-добре в заседателната зала, отколкото в кухнята. Отглеждането на билки в градината ѝ я интересуваше много повече, отколкото борбата с властни

мъже. Освен това беше със старомодно възпитание и бе свикнала на общоприетата любезност.

— Може би моментът не е подходящ — отрони тя тихо.

— Ей сега ще ви обърна внимание. — Гласът му прозвуча нетърпеливо. Без да я поглежда, той кимна рязко с глава към един от столовете пред бюрото му, все едно тя беше куче, на което му заповядваха да легне на пода. Обидният жест я накара да осъзнае колко безсмислена е мисията ѝ. Уейланд Сойър беше невъзможен в гимназията и очевидно нищо не се бе променило. Без да промълви нито дума повече, тя прекоси килима, отправяйки се към вратата.

— Къде си мислите, че отивате?

Сузи се извърна към него и заговори с тих глас:

— Посещението ми очевидно е излишно безпокойство за вас, господин Сойър.

— Аз съм този, който ще прецени това. — Свали рязко очилата си и кимна към стола. — Ако обичате.

Думата бе изляяна като заповед и Сузи не можеше да си спомни случай, когато да е изпитвала толкова мигновена неприязън към някого. Макар че, като се замислеше, не беше чак толкова мигновена. Уей беше две години по-голям от нея, най-големият хулиган в гимназията на Телароса, от тези момчета, с които само най-отворените момичета се осмеляваха да излизат. Имаше смътен спомен за него, застанал пред физкултурния салон с цигара, висяща от единия ъгъл на устата му, с твърди като на кобра очи. Беше трудно да се свърже тийнейджъра хулиган с бизнесмена мултимиллионер, ала едно нещо не се бе променило. Както и тогава, той все още я ужасяваше.

Сузи потисна треперенето си и се запъти към стола. Той я изучаваше открито и тя съжали, че не бе пренебрегнала лятната жега и не бе облякла костюм, вместо тъмнокафявата копринена рокля, подчертаваща фигурата ѝ. Полата на роклята се прихлупваше от едната страна и се надипли на меки гънки, когато седна. Около шията си носеше плътна златна верижка, в комплект с нежни обици. Копринените ѝ тъмнобежови чорапи бяха в тон с дизайнерските ѝ елегантни обувки, чиито лъскави квадратни токчета бяха украсени отстрани с фин златен кант. Не се съмняваше, че тоалетът ѝ бе абсурдно скъп — подарък за рождения ѝ ден от Боби Том, след като не му позволи да ѝ подари скъп апартамент в Хилтън Хед.

— Какво мога да направя за вас, госпожо Дентън?

В думите му прозвуча подигравателна нотка. Сузи можеше да се справи с много по-агресивни членове на Комитета от мъжки пол, защото ги бе познавала през по-голямата част от живота си, но не се чувстваше в свои води с човек като него. Но колкото и да ѝ се искаше да си тръгне, трябваше да се опита да свърши работата, за която бе дошла. Децата в Телароса щяха да изгубят твърде много, ако този ужасен мъж изпълнеше намеренията си.

— Дошла съм тук като представител на Комитета по образованието на Телароса, господин Сойър. Искам да се уверя, че сте премислили последствията, които ще окаже затварянето на „Росатех Електроникс“ върху децата в този град.

Очите му бяха тъмни и смразяващи върху грубо изсеченото му лице. Той опря лакти на бюрото, притисна един към друг върховете на пръстите си и я изгледа над тях.

— И в качеството на каква представлявате Комитета?

— Аз съм президентът.

— Разбирам. И това е същият Комитет по образованието, който ме изрита от училище само месец преди да се дипломирам?

Въпросът му я слиса и тя нямаше представа какво да каже.

— Е, госпожо Дентън?

Очите му бяха потъмнели от враждебност и посетителката осъзна, че за пръв път слуховете се бяха оказали верни. Уей Сойър вярваше, че жителите на Телароса се бяха отнесли несправедливо с него и сега се бе върнал, за да си отмъсти. Тя си припомни старите истории. Знаеше, че Уей е незаконно дете, поради което той и майка му Труди бяха отхвърлени от обществото. Известно време Труди беше чистила къщите — беше чистила и къщата на майката на Хойт — но накрая стана проститутка.

Сузи сплете пръсти в скута си.

— Да не би да възнамерявате да накажете всички деца в града, само защото преди четирийсет години са се отнесли лошо с вас?

— Не беше преди четирийсет години. И споменът е все още жив.

— По устните му пробягна лека усмивка, която не стигна по-далеч от гълччетата на устата му. — Това ли смятате, че правя?

— Ако преместите „Росатех Електроникс“, Телароса ще загине.

— Компанията не е единственият източник на доходи за града. Съществува и туризмът.

Тя видя циничната извивка на устните му и се скова, когато осъзна, че той я провокира.

— И двамата знаем, че туризмът никога не е изхранвал този град. Без „Росатех Електроникс“ Телароса ще умре.

— Аз съм бизнесмен, а не филантроп и моята отговорност е да направя компанията още по-печеливша. В момента сливането ѝ със завода в Сан Антонио изглежда най-добрият начин да го постигна.

Сузи се постара да овладее гнева си и се наведе леко напред.

— Искате ли следващата седмица да ви разведе из училищата?

— И да накарам всички онези малки деца да се разпищят от ужас и да се разбягат, само като ме видят? Не, благодаря.

Подигравателните искри в очите му ѝ подсказаха, че ролята на отхвърления от града ни най-малко не го притеснява.

Сузи сведе поглед към дланите в скута си, сетне отново вдигна глава.

— Значи няма начин да промените решението си?

Той се взря продължително в нея. До слуха ѝ долитаха приглушените шумове от приемната, тихото тиктакане на стенния часовник, дори собственото ѝ дишане. По лицето му пробяга нещо, което не можа да определи, но я обзе лошо предчувствие. Позата му излъчваше едва забележимо напрежение, което я плашеше.

— Може би има. — Столът изскърца, когато той се облегна назад. Твърдите, безпощадни черти на лицето му ѝ напомниха за назъбените гранитни склонове в тази част на Тексас. — Можем да го обсъдим в неделя на вечеря в дома ми. Ще изпратя колата да ви вземе в осем.

Не беше учтива покана, а директна команда, изречена по възможно най-обидния начин. Искаше ѝ се да му каже, че по-скоро ще вечеря с дявола, отколкото с него, но на карта бе заложено твърде много. Затова докато се взираше в тези мрачни, неумолими очи, тя знаеше, че няма да посмее да откаже.

Взе чантата си и се изправи.

— Много добре — рече тихо.

Той вече бе надянал отново очилата на носа си, насочил вниманието си към документите. Когато Сузи излезе от кабинета му,

Уей Сойър дори не си направи труда да каже „довиждане“.

Все още беше бясна, когато стигна до колата си. Що за отвратителен тип. Никога не се бе сблъсквала с такъв като него. Хойт беше открит и слънчев човек, пълна противоположност на Уей Сойър. Докато търсеше с треперещи ръце ключовете на колата, се питаше какво ли иска той от нея.

Знаеше, че Лутър Бейнс ще очаква телефонното ѝ обаждане веднага щом се прибере, а тя не знаеше какво да му каже. Определено нямаше да сподели, че се е съгласила да вечеря със Сойър. Не би могла да го каже на никого, особено на Боби Том. Ако той разбереше колко много Сойър я беше сплашил, щеше да се вбеси. Залогът бе твърде голям, за да рискува намесата му. Колкото и да бе разстроена, трябваше да се справи сама.

— По-добре да се откажа, Боби Том.

— Хайде сега, не позволявай на онези розови фламинги и на онази градина с цветя, посадени в автомобилни гуми, да те изплашат, Грейси. Шърли наистина много я бива в прическите.

Боби Том задържа отворена вратата на „Холивудски прически при Шърли“. Салонът за красота се помещаваше в гаража на малка едноетажна къща в жилищната част на Телароса. Тъй като трябваше да бъде на снимачната площадка чак на обяд, Боби Том бе заявил, че ще използва сутринта за нейното преобразяване. Той я избута решително в помещението и кожата на ръцете ѝ настръхна. Като всички останали обществени места в Тексас, салонът за красота имаше климатик и температурата вътре беше близка до точката на замръзване.

Три от стените на малкия салон бяха боядисани в успокояващо розово, докато четвъртата бе покрита с огледални плочки в черно и златисто. В салона имаше две стилистки — едната, спретнатата брюнетка със светлосиня престилка, а другата — румена блондинка с най-бухналата коса, която Грейси някога бе виждала. Пълничките ѝ бедра бяха напъхани в пурпурни ластични панталони и тясна, розова тениска, плътно обгръщаща огромните ѝ гърди. Върху тениската имаше надпис „Господи, иска ми се това да бе мозъкът ми“.

Грейси мислено се помоли Шърли, която трябваше да прави косата ѝ, да се окаже спретнатата брюнетка, но Боби Том вече се

приближаваше с бодра крачка към колежката ѝ.

— Здравей, кукличке.

Жената вдигна глава от огромния куп гарвановочерна коса, която оформяше със сешоар, и нададе гърлен кикот.

— Боби Том, ти, красив кучи сине, крайно време беше да се появиш.

Той лепна една целувка върху бузата ѝ, покрита с крещящ червен руж, а тя го тупна по задника със свободната си ръка.

— Все още е най-стегнатият в целия щат.

— Казано от познавач като теб, го смятам за комплимент от най-високо ниво. — Боби Том се усмихна на другата фризьорка и клиентката ѝ, после поздрави двете жени, които надникнаха изпод каските. — Велма, госпожо Карлсън, как сте днес, дами?

Те се изкискаха сподавено. Боби Том праметна ръка през раменете на Грейси и я избута напред.

— На вниманието на всички — това е Грейси Сноу.

Шърли я огледа с явно любопитство.

— Всички чухме за теб. Значи ти си бъдещата госпожа Боби Том. Той пристъпи забързано напред.

— Грейси е нещо като феминистка, Шърли, и не ѝ харесва да я наричат така. Ако трябва да съм честен, може би ще се споразумеем за фамилия с тире.

— Наистина ли?

Боби Том сви рамене и вдигна ръце с дланите напред — истинско възпльщение на последния разумен мъж в този луд свят.

Шърли се извърна към Грейси и изрисуваните ѝ вежди се извиха във високи дъги.

— Не го прави, скъпа. Грейси Сноу-Дентън звучи доста ексцентрично, все едно, че живееш в някой английски замък.

— Или като забележителност върху географската карта — подсказа Боби Том услужливо.

Грейси отвори уста, за да обясни, че няма никакво намерение да слага тире във фамилното си име, но побърза да я затвори, осъзнала капана, който ѝ бе поставен. В очите на Боби Том танцуваха сребристи дяволити пламъчета и тя решително потисна усмивката си. Нима бе единствената личност на земята, за която той беше напълно прозрачен?

Шърли поднови работата си върху гъстата грива пред нея, докато в същото време изучаваше Грейси в огледалото.

— Чух, че не й даваш да се разкрасява, Боби Том, но никога не съм си представяла, че си оставил нещата да стигнат толкова далеч. Какво искаш да направя с нея?

— Ще я оставя изцяло в твоите ръце, макар че Грейси е доста дива душа, така че не бъди много консервативна.

Грейси се ужаси. Боби Том току-що бе казал на фризьорката с русия кошер на главата, която бе гримирана като цирков клоун да не бъде много консервативна, докато оформя косата й?! Понечи да отхвърли решително напътствията му относно разкрасяването й, но той я разсея с една бърза целувка по устните.

— Трябва да свърша някои задачи, скъпа. Мама ще те вземе и ще те заведе да пазарувате дрехи, така че можеш да се огледаш и за булчинската рокля, за която нямаш търпение. Сега, след като ти позволих отново да бъдеш страхотно парче, да не вземеш да се разколебаеш и да откажеш да се омъжиш за мен.

Всички жени прихнаха от смях заради абсурдната идея, че някоя жена може да се откаже от възможността да се омъжи за Боби Том Дентън. Той повдигна ръба на шапката си за поздрав и се насочи към вратата. Въпреки обзелото я раздражение, Грейси се запита дали тя е единствената, която имаше чувството, че слънцето си е отишло заедно с него.

Шест чифта любопитни очи се взираха в нея. Тя се усмихна плахо.

— Аз не съм... въ... дива душа. — Покашля се. — Той малко преувеличава и аз...

— Седни, Грейси. След минута ще дойда при теб. Ето там е новият брой на списание „Пийпъл“. Можеш да го разгледаш.

Напълно изплашена от тази личност, която държеше в ръцете си бъдещето на косата й, Грейси се свлече на стола и грабна списанието. Една от жените под каските се втренчи в нея над пластмасовите рамки на очилата си и Грейси се подготви за неизбежното.

— Как се запознахте двамата с Боби Том?

— От колко време се познавате?

— Кога взе футболния тест?

Разпитът бе бърз, навлизаше в детайли и не спря, дори когато Шърли я извика на стола, за да започне работа по косата ѝ. Тъй като Грейси не обичаше лъжата, трябваше да се концентрира върху заобикалянето на истината, без всъщност да лъже, така че не можеше да проследи щетите, които фризьорката нанасяше на косата ѝ. Не че и да искаше би могла да ги види, тъй като Шърли бе завъртяла стола настрани от огледалото.

— Къдриците ти са страхотни, Грейси, но имаш твърде много коса. Трябва да я изтъним. Харесва ми косата да е на етажи. — Ножиците на Шърли защракаха и мокри медни кичури се посипаха навсякъде.

Грейси успя да избегне въпроса за редовността на менструалния ѝ цикъл, докато умираше от притеснение за косата си. Ако Шърли я подстрижеше твърде късо, нямаше да може да я прибира на кок — прическа, която макар да не я правеше красавица, поне беше спретнатата и позната.

Тежък кичур, дълъг почти осем сантиметра, падна в скута ѝ и тревогата ѝ се усили.

— Шърли, аз...

— Джанин ще те гримира. — Шърли кимна към колежката си. — Тази седмица започна да продава козметика „Мери Кей“ и си търси клиентки. Боби Том каза, че искал да ти купи нови запаси от козметика, за да замени старите, които си загубила по време на земетресението в Южна Америка, докато си охранявала вицепрезидента.

Грейси едва не се задави, опитвайки се да сподави смеха си. Той беше влудяващ, но определено забавен.

Шърли включи сешоара и завъртя стола към огледалото. Грейси ахна ужасено. Приличаше на мокра мишка.

— Ще те науча как да се справяш сама. Всичко е въпрос на умели пръсти. — Фризьорката задърпа косата ѝ и Грейси си представи къдриви кичури, щръкнали във всички посоки от главата ѝ. Може би щеше да успее да ги покрие с онези широки ленти за коса, помисли си с нотка на отчаяние. Или просто ще си купи перука.

Тогава, толкова постепенно, че едва можа да повярва на очите си, започна да се получава нещо прекрасно.

— Ето. — Шърли най-сетне отстъпи назад. Пръстите ѝ бяха сътворили истинско чудо.

Грейси се втренчи изумено в отражението си.

— О, боже!

— Сладко, нали? — ухили се Шърли в огледалото.

„Сладко“ едва ли бе точната дума. Прическата на Грейси бе абсолютно модерна. Дръзка. Екстравагантна. Секси. Всичко, което самата Грейси не беше и ръката ѝ трепереше, когато докосна косата си.

Косата ѝ беше по-къса, отколкото бе свикнала — едва стигаше до брадичката, с бретон сресан настрани. Кичурите падаха на меки, красиви вълни, а покрай ушите и страните ѝ се спускаха фини масурчета. Деликатното ѝ лице и прекрасните сиви очи вече не бяха засенчени от някогашните тежки къдрици и Грейси бе като омагьосана от отражението си. Наистина ли бе тя?

Дори не бе успяла да се разгледа по-внимателно, когато Шърли я предаде във вещите ръце на Джанин, за да я гримира. През следващия час Грейси научи как да се грижи за кожата си и да се гримира така, че да подчертава естествения си тен. С очната линия, кехлибарените сенки, тъмния туш за мигли, Джанин подчерта изразителността на очите ѝ. Когато най-после остана доволна, предаде щафетата на клиентката си. Грейси напудри леко страните си, после си сложи от светлорозовото червило, което Джанин ѝ подаде. Взираше се удивено в огледало и не можеше да повярва, че жената, която я гледаше отсреща, е самата тя.

Гримът бе дискретен, но в същото време подчертаваше красотата ѝ. Със страхотната си бунтарска прическа, блестящи сиви очи, дълги и извити мигли, тя изглеждаше по-красива от всякога: женствена, желана и... да, малко дива. Сърцето ѝ се разтуптя. Да, сега изглеждаше различна. Възможно ли бе Боби Том да я намери за привлекателна? Може би ще започне да гледа на нея по друг начин. Може би той ще...

Побърза да обуздае забързаните си мисли. Нали тъкмо това си бе обещала да не прави. Всичките фризьорки и гримьорки на света не можеха да я превърнат в някоя от бляскавите красавици, непрекъснато кръжащи около Боби Том, затова тя не биваше да си позволява да гради мечти, които никога нямаше да се сбъднат.

Грейси извади портмонето си, но Шърли я прекъсна с въпроса дали не е откачила. Подразбираше се, че Боби Том ще се погрижи за

сметката. Неприятно усещане прободеше стомаха на Грейси. Замисли се за дългия списък от хора, на които Боби Том раздаваше пари и осъзна, че той я бе причислил към списъка си с хора, ползващи се от неговите благодеяния.

Трябваше да го очаква. Явно той не я възприемаше като способна и независима жена, а за него бе просто поредната сред множеството неудачници. Заболя я, когато го разбра. Искаше ѝ се той да гледа на нея като на равна, само че това никога нямаше да се случи, ако и занапред той ще плаща всичките ѝ сметки.

Лесно ѝ беше да се заканва, че няма да приеме нищо от него, но сега осъзна, че реалността няма да е толкова проста. Той имаше скъпи вкусове и щеше да очаква от нея да изглежда сякаш и тя ги споделя, но как можеше да го постигне с жалкия си доход? Помисли си за скромните си спестявания, единствената ѝ финансовата сигурност. Готова ли беше да ги рискува заради принципите си?

Само няколко секунди ѝ бяха нужни, за да обмисли това и да реши, че е твърде важно за нея да не отстъпва. Стисна упорито устни. В името на душата ѝ и всичко, в което вярваше, трябваше да му се отдаде с безкористно и любящо сърце. Това означаваше, че не бива да взима нищо от него. По-скоро щеше да си тръгне, но не и да се превърне в поредния паразит в живота му.

С учтив, но твърд тон тя отклони предложението на Шърли и написа чек, за да плати солидната сметка, като я помоли да върне парите, оставени от Боби Том. Жестът я въодушеви. Тя щеше да бъде единствената личност в живота му, която няма да е купена.

Малко по-късно се появи Сузи, която се възхити на Грейси от всеки възможен ъгъл и я обсипа с щедри комплименти. Чак след като напуснаха салона за красота и се настаниха в лексуса, за да поемат към магазините, Грейси забеляза, че Сузи е леко разсеяна, но реши, че може би е имала безсънна нощ.

Грейси също не бе спала добре, въпреки удобното си легло в малкия апартамент над гаража на Боби Том. Мебелите от светло дърво, съчетани с модерни тонове в тъмносиньо и бяло, подсказваха, че стаите не са дело на същия дизайнер, обзавел къщата. Макар че жилището бе малко, то се оказа много по-люксово, отколкото бе очаквала. Или повече, отколкото можеше да си позволи, осъзна тревожно Грейси, докато мислено добавяше към разходите сумата за

наема, която допълнително щеше да утежни финансовите ѝ затруднения.

Апартаментът се състоеше от дневна, с малка кухня към нея, и спалня, разположена успоредно на помещението за фитнес на Боби Том. Спалнята ѝ гледаше към задната страна на къщата. През нощта, след като дълго не можа да заспи, тя стана и откри, че не бе единствената, страдаща от безсъние. Видя през прозореца на стаята му на долния етаж примигващата светлина на телевизор.

Ярката слънчева светлина подчертаваше изопнатото лице на Сузи и Грейси се почувства виновна, че ѝ се натрапва.

— Не е нужно да пазаруваме точно днес.

— Но за мен ще е удоволствие.

Отговорът ѝ прозвуча искрено, затова Грейси не протестира повече. В същото време реши, че трябва да е напълно откровена със Сузи.

— Притеснена съм от този фалшив годеж. Опитах се да го убедя, че цялата идея е абсурдна.

— Не и от негова гледна точка. Хората винаги са го преследвали за едно или друго. Ако чрез този годеж синът ми успее да си осигури поне малко спокойствие, докато е в града, то аз съм изцяло „за“. — Когато зави по „Мейн Стрийт“, Сузи смени темата. — За щастие имаме прекрасен бутик в града.

Грейси настръхна веднага, щом чу думата „бутик“.

— Скъп ли е?

— Това няма значение. Боби Том ще се погрижи за всичко.

— Той няма да купува дрехите ми — заяви Грейси с тих, но категоричен тон. — Няма да го позволя. Ще си ги купя сама, но се опасявам, че бюджетът ми е много ограничен.

— Разбира се, че той ще плати. Идеята беше негова.

Грейси поклати упорито глава.

— Ти сериозно го мислиш, нали?

— Напълно сериозно.

Сузи изглеждаше изумена.

— Но Боби Том винаги плаща сметките.

— Не и моите.

За миг Сузи не изрече нищо. После се усмихна и направи обратен завой.

— Обичам предизвикателствата. Има един аутлет мол на около четирийсет и пет километра оттук. Ще бъде много забавно.

През следващите три часа Сузи се държеше като фелдфебел, докато я развеждаше от щанд на щанд, където усилено пазаруваха. Пренебрегна напълно предпочитанията на Грейси и вместо това я облече в младежки, провокативни дрехи, каквито самата Грейси никога не би дръзнала да си купи. Сузи ѝ избра ефирна пола и копринена блуза в ярка и бляскава разцветка. Към тях добави розова рокля с презрамки, свободно спускаща се от талията по бедрата, избелели джинси и различни потничета, скандално къси поли и памучни пуловери, плътно прилепващи към гърдите ѝ. Грейси изпробва безброй колани и колиета, сандали и равни обувки, гуменки, украсени с изкуствени диаманти, и сребърни обици в причудливи форми. И когато всичко, до последната покупка, беше прибрано в багажника на лексуса, тя с ужас установи, че огромна част от спестяванията ѝ се бяха стопили. Чувстваше се замаяна и малко нервна.

— Сигурна ли си за това? — Тя сведе поглед към червеното гащеризонче без презрамки — последната ѝ придобивка. Горницето му прилепваше толкова плътно към тялото ѝ, че нямаше да може да го носи със сутиен. В трикото бяха втъкани златисти нишки, а широк колан отделяше плътно прилепващото горнище от по-широките шорти. Удобните, но непретенциозни еспадрили бяха заменени с чифт яркочервени сандали с каишки. Целият тоалет я караше да се чувства все едно е откраднала чужди дрехи и се представя за някоя, която не беше.

— Стои ти фантастично — изрече Сузи, може би за стотен път този следобед.

Грейси отчаяно се мъчеше да овладее надигащата се в нея паника. Скромните жени не носеха фантастични дрехи. Тя се залови за това, което ѝ се стори достатъчно убедително извинение, за да обясни непрестанното си колебание.

— Тези сандали не поддържат добре сводовете на ходилата.

— Да не би да имаш проблеми с ходилата?

— Не. Може би защото винаги нося удобни обувки.

Сузи се усмихна и я потупа по ръката.

— Не се тревожи, Грейси. Изглеждаш прекрасно.

— Не приличам на себе си.

— Мисля, че приличаш точно на себе си. И бих казала, че беше крайно време.

Кой, по дяволите, караше тъндърбърда му? При това дяволски бързо! Боби Том видя облака прах от близо километър и грабна сценария от стълба на оградата, където го бе подпрял, за да разучи сцената, която щяха да снимат същия следобед.

Тъндърбърдът отби от шосето и следван от пушилката спря до караваната му. Спирачките остро изскърцаха. Като присви очи, за да се предпази от лъчите на превалящото слънце, той видя дребна, облечена в червено много секси мацка да слиза от колата му и кръвното му отхвърча до небесата. Мамка му! Грейси беше единствената, която имаше разрешение да кара тъндърбърда му. Беше я помолил да вземе автомобила от сервиза на Бъди, след като свърши с покупките си, но тя очевидно бе решила да му даде нов урок, прилъгвайки някаква хищна самка да свърши работата.

Стисна челюсти и закрачи към караваната, все още присвил очи заради слънцето, чудейки се коя е жената, но не различи нещо повече от хубаво дребно тяло, къса секси коса и лице, скрито отчасти зад малки слънчеви очила с кръгли стъкла. Закле се, че ще одере кожата на Грейси заради това своеволие. Тя най-добре знаеше, че фалшивият им годеж има за цел да го предпазва тъкмо от подобни неща.

И тогава замръзна насред крачката си, когато слънцето улови познатите медни отблясъци в тази развяваща се от вятъра коса. Погледът му се плъзна надолу по тялото с привлекателни извивки, стройни слаби крака и изящни глезени, които би разпознал и насън. Имаше чувството, че са го цапардосали с нещо много тежко. В същото време се нарече с десетина цветисти разновидности на определението глупак. Та нали самият той бе накарал Грейси да се „нагласи“? Как така не бе предвидил крайния резултат?

Грейси го гледаше с очакване, докато се приближаваше. Вече знаеше достатъчно за начина, по който Боби Том се държи с жените, за да предвиди какво точно ще каже. Ще ѝ отпрати няколко дръзки комплимента, навярно ще заяви, че тя е най-красивата жена, която някога е виждал в живота си, и под водопада от абсурдните му комплименти, тя няма да разбере какво наистина мисли за промяната

във външния ѝ вид. Само ако можеше да бъде честен с нея, за да знае дали изглежда смешна, или не.

Боби Том се спря пред нея. Няколко секунди отминаха, докато младата жена чакаше онази убийствена усмивка, поразяваща всяко женско сърце, да разцъфне върху лицето му и ласкателствата да започнат да я засипват. Боби Том потри брадичка с кокалчетата на ръката си.

— Изглежда Бъди е свършил добра работа. Даде ли ти фактура?

Напълно слисана, тя го зяпаше безмълвно как мина покрай нея, погледна сменения фар и се наведе, за да провери новите гуми. Предвкусаното удоволствие от мига се изпари и тя се почувства измамена.

— В жабката е.

Той се изправи и я стрелна ядосано с поглед.

— И защо, по дяволите, караше толкова бързо?

Защото една красива дама с предизвикателна прическа и безумно екстравагантни сандали е свободен дух, който не се тревожи за досадни неща като ограниченията на скоростта.

— Предполагам, че съм била твърде заета да мисля за други неща. — Кога щеше да ѝ каже, че тя е най-хубавото малко нещо, което някога е зървал в живота си, както убеждаваше всяка друга жена?

Устата му се сви раздражено.

— Възнамерявах да ти разреша да караш тъндърбърда ми, докато сме тук, но сега сериозно се замислям дали да не променя решението си след това, на което току-що станах свидетел. Шофираше тази кола все едно е някаква раздрънкана таратайка.

— Извинявам се. — Грейси стисна зъби, когато гневът надделя над болката от разочарованието. Днес беше похарчила цяло състояние, а той дори не забеляза!

— Ще съм ти много благодарен, ако повече не се повтаря.

Тя изпъна рамене, вирна брадичка, решена да не позволява повече да я тормози. Знаеше, че за пръв път в живота си изглежда хубава и ако той не мислеше така, толкова по-зле за него.

— Няма да се повтори. А сега, ако си свършил да ми крещиш, ще отида да кажа на Натали, че този следобед ще се грижа за Елвис.

— Предполага се, че си моя асистентка, а не бавачка!

— Няма разлика — процеди Грейси и се отдалечи с горда походка.

Тъмнокфявият линкълн спря пред входа на просторната, боядисана в бяло тухлена къща с изглед към реката, която Уейланд Сойър бе построил. Когато шофьорът заобиколи, за да ѝ отвори вратата, Сузи реши, че Сойър не би могъл да намери по-добър начин да покаже на жителите на Телароса, че е постигнал успех в живота, от изграждането на това великолепно имение. Според местните слухове, той планираше, след като продаде „Росатех“ да продължи да го използва като провинциално кътче за отдих.

Когато шофьорът отвори вратата и ѝ помогна да слезе, дланите ѝ бяха влажни. След срещата ѝ със Сойър преди два дни не можеше да мисли за нищо друго. Беше решила да облече широки кремави вечерни панталони вместо рокля. Върху вървящата в комплект риза, както и върху стигащото до бедрата ѝ сако, в екстравагантен стил бе щампована пасторална сцена от Шагал в преливащи тонове на коралово, тюркоазно, пурпурно и зеленикавосиньо. Единствените ѝ бижута бяха венчалната халка и обиците с големи диаманти, които Боби Том ѝ бе подарил след сключването на първия си договор с „Чикаго Старс“.

Една латиноамериканка, която Сузи не познаваше, я покани вътре и я придружи по покрития с черен мрамор под до обширна всекидневна с класически прозорци в древногръцки стил, извисяваща се на два етажа и гледаща към розова градина, дискретно осветена с приглушени светлини. Лампи с копринени абажури пръскаха нежни отблясъци върху стените с цвят на слонова кост. Диваните и креслата, разположени на уютни групи, бяха тапицирани в студени нюанси на синьо и зелено. От двете страни на камината имаше елегантни гипсови ниши във формата на раковина, в които бяха поставени матови теракотени делви, пълни с изсушени хортензии.

Уей Сойър стоеше до малък блестящ роял от абанос, поставен пред най-големия прозорец. Притеснението ѝ се усили, когато видя, че домакинът ѝ бе облечен целия в черно като някой съвременен гангстер.

Ала вместо кожен жакет и кожени панталони, спортният му дизайнерски костюм без подплънки беше италиански, както и копринената му риза. Мекото осветление в стаята не успяваше да смекчи твърдите черти на лицето му.

Държеше в ръка кристална чаша и се взираше в нея с празните си тъмни очи, които изглежда не пропускаха нищо.

— Какво да ви предложи за пиене?

— Бяло вино би било добре.

Той отиде до малък шкаф, върху който бе поставен огледален поднос, пълен с най-различни бутилки и чаши. Докато й наливаше вино, Сузи се опитваше да се успокои, като обикаляше стаята и разглеждаше картините по стените. Имаше няколко големи маслени платна и множество акварели. Спря се пред малка черно-бяла графика на майка и дете.

— Купих я на търг в Лондон преди няколко години.

Не го чу кога е застанал зад нея. Подаде й чашата с вино и докато отпиваше малки глътки, той започна да й разказва по малко от историята на всяка картина. Думите му бяха бавни и добре премерени, даваха информация, но не намаляваха притеснението й. Беше й трудно да свърже този мъж, който говореше спокойно за търг на произведения на изкуството в Лондон, с онзи намръщен хулиган, който пушеше цигари до физкултурния салон и излизаше с най-отраканите момичета.

През изминалите няколко седмици бе направила малко проучване, за да попълни празнините в миналото на Сойър. Според историята, която успя да сглоби от разказите на неколцина от по-възрастните си съграждани, на шестнайсет години майка му Труди съобщила, че е била изнасилена от трима работници на шосето, а в последствие се оказала бременна с Уей. Това се случило няколко години преди края на Втората световна война и никой не повярвал на историята й, така че тя била отхвърлена от обществото.

През годините, които последвали, Труди едва успявала да осигури храната за себе си и сина си, като чистела къщите на малкото семейства, които я допускали до праговете си. Тежката работа и отхвърлянето й от обществото постепенно я съсипвали. Когато Уей постъпил в гимназията, тя вече окончателно се предала и се примирила с всеобщото мнение за нея. Тъкмо тогава започнала да се продава на

мъжете, преминаващи през града. На трийсет и пет години умряла от пневмония, а скоро след това Уей постъпил в морската пехота.

Докато Сузи го изучаваше над ръба на чашата с вино, безпокойството ѝ нарастваше. Трудни Сойър е била жертва на несправедливост, а мъж като Уей Сойър не би го забравил. Докъде можеше да стигне в желанието си да си отмъсти на всички?

За нейно облекчение се появи прислужницата и обяви, че вечерята е сервирана. Уей я придружи до официалната трапезария, декорирана в бледозелено с нефритени оттенъци. Когато сервираха предястието, той поведе учтив, неангажиращ разговор, а когато поднесоха основното блюдо — съомга върху плато от див ориз — нервите ѝ вече бяха опънати до крайност. Защо не ѝ казваше какво иска от нея? Ако знаеше защо той бе настоял да вечеря с него в дома му, може би щеше да се отпусне.

Мълчанието помежду им изглежда не го притесняваше, но за нея ставаше непоносимо, затова го наруши.

— Забелязах пианото. Вие ли свирите?

— Не. Пианото е на дъщеря ми Сара. Купих ѝ го, когато беше на десет и двамата с Дий се разведохме. Това бе утешителният ѝ подарък, задето изгуби майка си.

Това бе първото лично нещо, което споделяше.

— Получили сте попечителство над нея? Това е доста необичайно за времето си, нали?

— Дий се затрудняваше да бъде майка. Съгласи се да се споразумеем.

— Често ли виждате дъщеря си?

Той разчупи на две хлебчето, поръсено с маково семе, и за пръв път тази вечер чертите му се смекчиха.

— Не достатъчно често. Тя е фотограф на свободна практика в Сан Франциско, така че се виждаме веднъж на няколко месеца. Живее в евтин и малък апартамент — затова пианото все още е при мен — но е самостоятелна и щастлива.

— Предполагам, че в наши дни това е най-доброто, което може да иска един родител. — Замисли се за сина си, докато побутваше парчето съомга в чинията си. Той определено беше самостоятелен, ала тя не вярваше, че е много щастлив.

— Искате ли още вино? — попита домакинът рязко.

— Не, благодаря. Ако изпия още една чаша, ще ме заболи главата. Хойт обичаше да казва, че съм най-евтиното гадже в града.

Той дори не се усмихна на нейния вял опит да разведри атмосферата. Вместо това заряза всички преструвки, че се храни и се втрени в нея с интензивност, която я накара да се замисли колко рядко всъщност хората се вглеждат един в друг. Сепна се, когато осъзна, че ако сега го видеше за пръв път, щеше да го намери за привлекателен. Макар че беше пълна противоположност на слънчевия ѝ съпруг, грубите му сурови черти и силно излъчване притежаваха притегателна сила, която бе трудно да се игнорира.

— Хойт все още ви липсва, нали?

— Много.

— Двамата с него бяхме връстници и учихме в съседни класове. Той беше златното момче на гимназията в Телароса, също като вашия син. — Усмивката не достигна очите му. — Дори излизаше с най-хубавото момиче от девети клас.

— Благодаря за комплимента, но никога не съм била най-хубавото момиче. През онази година все още носех шини на зъбите.

— За мен бяхте най-хубавата. — Той отпи от виното си. — Тъкмо събрах смелост да ви поканя на среща, когато чух, че двамата с Хойт сте гаджета.

Не би могла да е по-изненадана.

— Нямах представа.

— Трудно е да се повярва, че наистина съм си въобразявал, че мога да имам шанс със Сузи Уестлайт. В крайна сметка аз бях синът на Труди Сойър и живеех в напълно различен свят от този на дъщерята на доктор Уестлайт. Вие бяхте израснали от правилната страна на железопътната линия и се обличахте в хубави дрехи. Вашата майка ви возеше с блестящия си червен олдсмобил, а вие винаги ухаехте на чисто и свежо. — Думите му бяха поетични, но той ги изричаше с груб, насечен тон, който ги лишаваше от всякаква сантименталност.

— Това беше много отдавна — отрони тя. — Вече не съм свежа. — Прокара пръсти по копринената материя на вечерните си панталони и напипа малката издутина от естрогенната лепенка. Още един знак, че животът вече не беше толкова обещаващ и вълнуващ.

— Няма ли да се засмеете на идеята някакъв нехранимайко като мен да иска да ви покани на среща?

— Но вие винаги сте се държали така, сякаш ме мразите.

— Не съм ви мразил. Мразех факта, че бяхте толкова недостижима за мен. Двата с Хойт идвахте от различен свят. Свят, до който дори не можех да се докосна. Златното момче и златното момиче — щастливи завинаги.

— Но вече не. — Тя сведе глава, а в гърлото ѝ бе заседнала огромна буца.

— Съжалявам — рече безцеремонно той. — Нямах намерение да бъда жесток.

Сузи вдигна рязко глава, в очите ѝ блестяха сълзи.

— Защо правите това? Зная, че играете някаква игра с мен, но не зная какви са правилата. Какво искате от мен?

— Мислех, че вие сте тази, която иска нещо от мен.

Равнодушният му отговор ѝ подсказа, че не е трогнат от очевидното ѝ страдание. Тя примигна, решена да не му достави удоволствието да я види разплакана, но почти не бе спала от първата си среща с него и ѝ бе трудно да се овладее.

— Аз не искам да разрушите този град. Твърде много съдби ще бъдат погубени.

— И какво точно сте готова да пожертвате, за да попречите на това да се случи?

Лепкавите пръсти на страха плъзнаха по гръбнака ѝ.

— Нямам какво да пожертвам.

— Напротив, имате.

Безмилостната нотка в гласа му помете и последните останки от самообладанието ѝ. Сузи смачка салфетката за хранене и се изправи.

— Сега бих искала да си вървя.

— Боите се от мен, нали?

— Не виждам никаква причина да продължавам тази вечеря.

Той се изправи на крака.

— Искам да ви покажа градината ми с рози.

— Мисля, че ще е по-добре, ако си тръгна веднага.

Уей Сойър бутна стола си назад и се приближи към нея.

— Бих искал да я видите. Моля ви. Мисля, че ще ви хареса.

Макар че не повиши тон, властната нотка в гласа му беше съвсем ясно доловима. Той отново бе решил всичко да става по неговата воля, а тя не знаеше как да се противопостави на твърдата му ръка, която

силно стисна рамото ѝ, за да я поведе през високите до тавана врати в края на трапезарията. Мъжът натисна извитата месингова дръжка. И щом тя пристъпи навън, топлата южняшка нощ я обгърна като уханна парна баня. Сузи долови дъхавия аромат на рози.

— Красиво е.

Той я поведе по настланата с обли камъни пътека, виеща се през цветните лехи.

— Наех озеленител от Далас, за да я проектира, но стилът му бе твърде натруфен. Накрая сам свърших по-голяма част от работата.

Тя не искаше да си го представя как засажда рози в градината. Градинарите, които познаваше, бяха ведри и добри хора, а Сузи не искаше да мисли за него по този начин.

Стигнаха до малко езеро с японски риби кои, разположено сред висока зелена трева и гъсти декоративни растения. Захранваше се от изкуствен водопад, чиято вода се стичаше върху терасовидни скални късове, а индиректната светлина хвърляше отблясъци върху тлъстите риби, плуващи под восъчните листа на водните лилии. Тя знаеше, че той няма да я пусне да си отиде, докато не ѝ каже каквото си е наумил. Приседна на една от двете пейки от ковано желязо, по които пълзяха листата на лоза, образувайки уютно кътче за отдих до пътеката.

Сузи преплете пръсти в скута си и се опита да се успокои.

— Какво искахте да кажете, когато ме попитахте какво съм готова да пожертвам?

Сойър седна на пейката срещу нея и протегна дългите си крака. От светлините на езерото върху скулите му се образуваха сенки, придавайки допълнителна строгост на чертите му, което още повече я изнервяше.

— Искан да зная доколко сте решена да задържите „Росатех“ тук.

— Живяла съм в този град през целия си живот и бих направила всичко, за да попреча да загине. Но аз съм само президент на Комитета по образованието; не притежавам действителна власт в общината.

— Вашата власт в общината не ме интересува. Не това искам от вас.

— Тогава какво?

— Може би искам това, което не можах да имам преди толкова много години, когато не бях нищо повече от незаконния син на Труди Сойър.

Сузи чуваше ромоленето на водопада, далечното бръмчене на климатичната инсталация, която охлаждаше къщата, но тези познати и умиротворяващи шумове правеха тихо изречените думи още по-злокобни.

— Не зная какво имате предвид.

— Може би искам най-хубавото момиче от девети глас на гимназията.

В нея се прокрадна ледена боязън и внезапно нощта, която ги обгръщаше, се изпълни с опасност.

— За какво говорите?

Уей Сойър подпря лакът на облегалката на пейката и кръстоса глезените си. Въпреки нехайната му поза, тя усещаше някакво напрежение у него и то я плашеше.

— Реших, че се нуждая от придружителка, но съм твърде зает да управлявам „Росатех Електроникс“, за да си потърся подходяща. Искам тази личност да сте вие.

Устата ѝ бе толкова пресъхнала, че усещаше езика си подут.

— Придружителка?

— Нуждая се от някой, който да ме придружава на светски събития и по време на пътуванията ми, да изпълнява ролята на домакиня, когато приемам гости.

— Мислех, че си имате придружителка. Чух, че се виждате с някаква жена в Далас.

— През годините съм излизал с много жени. Сега търся нещо малко по-различно. Малко по-близо до дома. — Говореше спокойно, все едно обсъждаше делово споразумение, но у него имаше нещо, може би засилващо се чувство на тревога, което я караше да смята, че събеседникът ѝ далеч не е толкова спокоен, колкото се преструваше. — Ние двамата бихме могли да продължаваме да водим досегашния си начин на живот, но вие трябва да сте... — Замълча и тя имаше чувството, че очите му пронизват нейните, прогаряйки черепа ѝ. — Трябва да сте ми на разположение, Сузи.

Начинът, по който изрече провлачено „на разположение“, я смрази.

— На разположение? Нали не... това звучи като... — Не успя да прикрие ужаса си. — Няма да спя с вас!

За миг мъчителят ѝ не отвърна нищо.

— Това ще ви е омразно, нали?

Тя скочи на крака.

— Вие сте полудял! Не мога да повярвам, че ми предлагате подобно нещо! Вие не говорите за придружителка; вие говорите за любовница!

Мъжът повдигна едната си вежда и нещастната Сузи си помисли, че никога не е виждала толкова студен човек, толкова лишен от чувства.

— Нима? Не си спомням да съм използвал тази дума.

— Престанете да си играете с мен!

— Зная, че водите активен социален живот и не очаквам заради мен да се откажете от него, но понякога, когато се нуждая от присъствието ви, бих желал да правите компромиси.

Кръвта бучеше в ушите ѝ, а гласът ѝ сякаш идваше много отдалеч.

— Защо ми причинявате това?

— Причинявам ви какво?

— Изнудвате ме! За това е всичко, нали? Ако спя с вас, ще оставите „Росатех“ в Телароса. Ако не, ще преместите компанията. — Той не каза нищо и Сузи не успя да потисне надигащата се вълна от истерия в гърдите ѝ. — Аз съм на петдесет и две години! Ако си търсите любовница, защо не постъпите като останалите мъже на вашата възраст и не си намерите някоя млада жена?

— Младите жени не ме интересуват.

Сузи се извърна с гръб към него, ноктите ѝ се забиха в дланите.

— Толкова много ли ме мразите?

— Изобщо не ви мразя.

— Зная какво правите. Отмъщавате си за нещо, случило се преди трийсет години.

— Отмъщението ми е свързано с града, не с вас.

— Но аз съм тази, която е наказана.

— Ако го възприемате по този начин, няма да се опитвам да ви разубедея.

— Няма да направя това.

— Разбирам.

Тя се обърна рязко към него.

— Не можете да ме принудите.

— Никога не бих ви принудил. Решението зависи изцяло от вас.

Липсата на емоция в гласа му я изплаши повече, отколкото един гневен изблик. Той е луд, помисли си жената. Ала тъмните му очи я наблюдаваха с интелигентен и ужасяващо бистър поглед.

Когато заговори, в гласа ѝ се промъкна умолителна нотка, която не успя да потисне.

— Обещайте ми, че няма да преместите „Росатех“.

За пръв път Сойър се поколеба, сякаш водеше някаква война със самия себе си.

— Няма да ви обещаю нищо, докато не отделите време, за да помислите над разговора ни.

Сузи пое дълбоко дъх.

— Сега искам да си отида у дома.

— Добре.

— Оставих си чантата вътре.

— Ще ви я донеса.

Тя остана сама в градината, опитвайки се да разбере какво се случваше с нея, ала ситуацията бе толкова далеч от досегашния ѝ опит, че не можеше да я проумее. Помисли си за сина си и кръвта ѝ се вледени от страх. Ако Боби Том някога узнаеше за това, щеше да убие Уей Сойър.

— Готова ли сте?

Сузи подскочи, когато докосна рамото ѝ. Той тутакси отдръпна ръката си и ѝ подаде чантата.

— Колата ми е отпред. — Посочи към покритата с тухли пътека, която заобикаляше едната страна на къщата и тя забърза по нея, преди да успее отново да я докосне.

Когато стигнаха отпред, видя беемвето му на мястото на линкълна с шофьора, който я бе докарал, и разбра, че той възнамерява да я откара лично до дома ѝ. Отвори ѝ вратата и Сузи се плъзна вътре, без да пророни нито дума.

За нейно облекчение, Сойър не се впусна в разговор. Тя затвори очи и се опита да си представи, че до нея седи Хойт, ала тази вечер той беше непоносимо далеч. *Защо ме остави? Как сега ще се справя сама с това?*

Петнайсет минути по-късно кавалерът ѝ спря автомобила на алеята за коли пред дома ѝ, погледна я и заговори тихо:

— Около три седмици ще бъда извън страната. Когато се върна...

— Моля ви — прошепна жената. — Не ме принуждавайте да го правя.

Гласът му бе студен и далечен.

— Когато се върна, ще се обадя, за да чуя решението ви.

Сузи изскочи от колата и се затича към къщата, сякаш по петите я гонеха всички кучета на Ада.

Седнал зад волана в колата си, най-мразеният мъж в Телароса, Тексас, я наблюдаваше как изчезва в къщата. Когато вратата се затръшна зад нея, лицето му се изкриви от гняв, болка и безкраен копнеж.

За пръв път през цялата вечер никой не навираше коктейлна салфетка под носа на Боби Том за автограф, не го канеше на танц, нито се опитваше да му измъкне подробности за голф турнира. Най-сетне имаше няколко минути за себе си и се бе облегнал в ъгъла на сепарето. „Фургона“ беше любимото хонки тонк^[1] заведение в Телароса и тълпата през тази събота вечер се забавляваше на пълни обороти, особено след като Боби Том черпеше.

Той остави бирената бутилка върху изпонадрасканата маса и угаси една от тънките пури, които си позволяваше от време на време. В същото време наблюдаваше как Грейси се излага, опитвайки се да танцува в редица под ритъма на новата песен на кънтри дуета „Брукс и Дън“. Бяха изминали две седмици от нейното „преобразяване“ и Боби Том смяташе, че хората вече би трябвало да са свикнали, но всички в града продължаваха да ахкат и охкат от възторг край нея.

Въпреки всички подобрения във външния ѝ вид, не можеше да се каже, че се е превърнала в неотразима красавица. Беше сладка, това не можеше да се отрече. Дори хубава. На фона на онази разрошена буйна грива, новата дръзка прическа, която Шърли ѝ направи, можеше да се определи като истински шедьовър. Начинът, по който обграждаше лицето ѝ като пухкав облак, с топли и медни отблясъци, беше истинска наслада за окото. Но Боби Том предпочиташе жените да са руси и ослепителни, с крака, стигащи до подмишниците и гърди на порнозвезди. Истински секс трофеи, това харесваше той и нямаше намерение да се извинява за предпочитанията си. Беше си извоювал тези секс трофеи от женски пол върху кървавите полета на Националната лига. Беше си ги заслужил в жестоките тренировки, понякога по две на ден; беше си ги спечелил, понасяйки удари, толкова свирепи, че не можеше да си спомни името след това. Те бяха трофеите от безмилостните войни по футболните игрища и да се откаже от тях, бе равносилно на това, да се откаже от собствената си идентичност.

Отпи солидна глътка от бутилката „Шинър“, но бирата не можа да запълни празнотата в него. Сега трябваше да започва сезона, а вместо това се перчеше пред камерата като някой проклет женчо и се преструваше на сгоден за властна мадама, която никой не би сбъркал със секс трофей.

Не че дребничката фигура на Грейси не изглеждаше съблазнително, напъхана в тези джинси, толкова тесни, че Лен Браун направо не можеше да отлепи поглед от задника ѝ. Припомни си, че каза на майка си да подсигури поне два чифта джинси за Грейси, но не си спомняше да ѝ бе дал разрешение да купува такива, от които тя щеше да получи мускулни крампи.

Мисълта за дрехите на Грейси го накара да се намръщи. Не можа да повярва, когато майка му го уведоми, че Грейси е настояла да плати сама дрехите си и затова са пазарували из аутлетите. Той трябваше да ѝ купи дрехите! Идеята бе негова, нали? Освен това той беше богат, а тя бедна, и Боби Том очакваше, дяволите да го вземат, че всяка жена, за която се предполагаше, че ще се жени, ще има най-доброто. Двамата с Грейси проведоха разгорещен спор, който прерасна в още поразгорещена разправа, когато Шърли му върна парите, които ѝ бе дал за прическата и грима на Грейси, защото тя бе настояла и тях да си плати сама. По дяволите, наистина беше твърдоглава. Не само че отказваше да вземе каквото и да било от него, но имаше наглостта да му заяви, че възнамерявала да му плаща наем.

Обаче последната дума щеше да е негова. Още вчера отиде в бутика на Мили и избра една модна, черна коктейлна рокля за Грейси. Мили бе обещала да ѝ каже, че се придържа към стриктната политика да не приема обратно закупена стока, ако Грейси се опита да я върне. По един или друг начин, възнамеряваше да се наложи.

Почопли с палец етикета върху бирената бутилка. Май няма да е зле да си поговори с Уилоу. Започна да го осенява прозрението, че трябва дяволски добре да се подсигури, така че Грейси никога да не разбере кой плаща онзи жалък чек.

Намръщи се, когато Грейси пропусна още няколко стъпки. Какво, по дяволите, си е мислила майка му, че да я посъветва тази вечер да си облече елек? Веднага след като осведоми Грейси, че вечерта ще я води във „Фургона“, я чу да се обажда по телефона на Сузи и да я пита

какво би трябвало да си облече за хонки тонк бар в събота вечер. Сега разбираше защо я чу да пита: „Ама само по елек ли?“.

Благодарение на майка му, Грейси се бе издокарала в елек от златист брокат, като под него не носеше нищо друго, в комбинация с тесни черни джинси и чифт нови каубойски ботуши. Всъщност елекът не беше скандално неприличен. Наниз от малки перлени копчета го закопчаваше отпред, а заострените му долни краища покриваха колана на джинсите ѝ. Но имаше нещо провокативно в идеята да е облечена в моден елек на голо, което я караше да прилича на секси парче, макар че не можеше да е по-далеч от истината, въпреки вторачения поглед на Лен Браун. Горката Грейси сигурно щеше да се засрами до сълзи, ако разбереше как се излага.

Песента на „Брукс и Дън“ свърши и започна бавна балада. Примирен с ролята си на джентълмен, Боби Том се надигна, за да я спаси, преди да е принудена да краси самотно някоя стена на бара като дама, останала без кавалер за танца. Но не бе направил повече от три крачки, когато Джони Петибоун я издърпа от ръцете на Лен и двамата се впуснаха в танц. Боби Том спря, чувствайки се малко глупаво, сетне си напомни да благодари на Джони, задето е бил толкова мил с Грейси. Наистина всички бяха много мили с нея. Не че това го изненадаваше. Фактът, че тя беше избраницата на Боби Том, бе гаранция, че ще се отнасят към нея като с кралица.

Докато наблюдаваше как Джони придърпва Грейси по-плътно, Боби Том изпита леко раздразнение. Тя беше сгодена и двамата не би трябвало да танцуват толкова интимно притиснати, но Боби Том не забелязваше дори сянка на съпротива от нейна страна. Нещо повече — тя бе извърнала лице към партньора си като слънчоглед, попивайки всяка дума на Джони. За някой, който би трябвало да се чувства засрамен и не на място, тя определено се забавляваше много добре.

Припомни си проблема на Грейси със сексуалната ѝ неудовлетвореност и се намръщи. Ами ако тя не можеше да контролира хормоните си сега, когато „преобразяването“ ѝ бе спечелило малка частица от мъжкото внимание? Идеята дяволски го притесни. Не би могъл да я упреква, че има желание да прави съвсем естествени неща, но със сигурност нямаше да ги прави, докато е сгодена за него. В Телароса нямаше много тайни и не му се искаше

дори да си помисли на какво ще бъде подложен, когато градът откриеше, че жена като Грейси Сноу го мами.

Потисна въздишка на досада, когато Кони Камерън се приближи към него с бавна полюшваща се походка.

— Хей, Би Ти, искаш ли пак да танцуваме?

Отпусна длан върху бледолилавата копринена риза, която бе облякъл с джинсите и черния стетсън, сетне отърка леко гърдите си в него. За нещастие явно фактът, че и двамата са сгодени, ни най-малко не я обезкуражаваше.

— Бих искал, Кони, но Грейси яко се напушва, ако танцувам повече от веднъж с красива жена, така че трябва да пазя поведение.

Тя отметна няколко кичура от тъмната си коса, които се бяха заплели в една от сребърните ѝ обици.

— Не съм си и помисляла, че ще настъпи денят, когато ще позволиш на жена да те държи под чехъл.

— Нито пък аз, но това беше преди да срещна Грейси.

— Ако се тревожиш какво ще си помисли Джим, тази вечер той е дежурен. Дори няма да разбере, че сме танцували. — Наблегна на последната дума, като леко нацупи устните си, така че той да разбере, че танцът не е единственото, което му предлагаше.

Боби Том не се съмняваше, че Джимбо следи изкъсо Кони, но не това бе причината, поради която отклони поканата. Просто вече му беше все по-трудно да прикрива раздражението си, когато беше в компанията на жени като нея.

— Не се тревожа толкова заради Джимбо. Загрижен съм за Грейси. Тя наистина е много чувствителна.

Кони се извърна към танцуващите и я изгледа критично.

— Грейси изглежда по-добре, откакто ѝ позволи да се нагласи. Но дори и така, пак не изглежда твоят тип. Хората тук си мислеха, че ще се ожениш за модел или кинозвезда.

— Е, неведоми са пътищата на човешкото сърце.

— Предполагам. Имаш ли нещо против да ми направиш услуга, Би Ти?

Заля го вълна на безкрайна умора. Още услуги. Прекарваше на снимачната площадка поне по дванайсет часа на ден, а последните няколко дни бяха изтощителни. Обикновено се наслаждаваше на екшън сцените, но не и когато включваха побой над жена. Ужасяваше

се от сцената с Натали в началото на филма и беше толкова неубедителен, че хората от снимачния екип бяха принудени да наемат дубльор.

Когато не беше на снимачната площадка, го тормозеха непрестанни телефонни обаждания, неочаквани посетители, радатели на благотворителни каузи. С всичко това не му се събираха повече от четири часа сън за цялата седмица. Миналата вечер, след като свърши със снимките, бе отлетял с частния си самолет до Корпус Кристи, за да се появи на благотворителен банкет, а предишната нощ бе участвал в нощно радиошоу, за да рекламира Хевънфеста, но единствената благотворителна дейност, която му донесе истинска радост, беше тайното му посещение при децата в педиатричното отделение на общинската болница.

— От какво се нуждаеш?

— Може ли да се отбиеш някоя вечер у дома и да подпишеш двете футболни топки, които съм купила за двамата си племенници?

— С удоволствие. — Несъмнено щеше да се отбие. С Грейси под ръка.

Песента клонеше към своя край и той се извини, за да отърве Грейси от Джони Петибоун. Лен Браун се добра пръв до нея, но той нямаше да позволи това да му попречи.

— Здравсти, момчета. Ще ми позволите ли един танц с моята малка любима?

— Ами, разбира се, Боби Том. — Явната неохота в гласа на Лен Браун го подразни. Междувременно Грейси му хвърли кръвнишки поглед, целящ да го срази заради „малката любима“. Фактът, че е успял да я вбеси, забележително повдигна настроението му.

И двамата бяха твърде заети през последните няколко седмици и не бяха прекарвали много време заедно, което и беше причината за настояването му да се появят тази вечер във „Фургона“. Никой нямаше да повярва, че са сгодени, ако не ги виждаха да излизат заедно. Тя беше толкова дяволски ефективна, че той не можеше да измисли достатъчно работа, за да запълва времето ѝ. И тъй като мразеше да бездейства, Грейси се бе превърнала в момиче за всичко на филмовата компания и бавачка на половин ден на Натали.

Той погледна надолу към зачервеното ѝ лице и не можа да съдържи усмивката си. Грейси имаше най-хубавата кожа, която бе

виждал у жена, а освен това харесваше и очите ѝ. Имаше нещо в начина, по който искряха, което повдигаше настроението му.

— Тази вечер са измислили нов танц в редица, Грейси. Хайде да опитаме.

Тя погледна несигурно към танцуващите, които демонстрираха серии от бързи и сложни стъпки.

— Не успях да схвана добре и предишния танц. Може би е по-добре да пропусна този.

— И цялото забавление? — Издърпа я към редицата, като в същото време изучаваше танцуващите пред него. Стъпките бяха доста заплетени, но той беше специалист в броенето на стъпки и ловки смени на посоката точно в подходящия момент, така че не му бяха нужни повече от трийсет секунди, за да схване същността. От друга страна Грейси явно доста се затрудняваше.

На половината от песента тя все още не се бе напаснала към ритъма на останалите танцуващи. Боби Том реши, че е истински негодник щом я доведе тук, след като знаеше, че тя няма да се справи, но една незряла част от него искаше да ѝ напомни, че това тук е неговата територия, а не нейната и тя не е упълномощена да танцува с мъже, с които не е сгодена. Но угризенията на съвестта му много скоро се трансформираха в раздразнение, докато я наблюдаваше как отмята коса и се смее на грешките си, все едно не ѝ пукаше, че е най-окаяният танцьор на дансинга.

Влажните, медни къдрици бяха полепнали по страните и врата ѝ. Тя се извърна с лице към него, когато всъщност трябваше да се обърне на другата страна, и той видя как горното копче на елека ѝ се разкопча, разкривайки извивките на онези нейни сладки малки изкушения, порозовели от горещината и блестящи от капките пот. Още едно копче и целите щяха да изскочат навън. Представата го изпълни с искрено негодувание. Та тя беше учителка в неделно училище, за бога! Би трябвало да знае как да се държи!

Но тя явно бе прекалено заета да флиртува с всичко живо в панталони, за да забележи възмущението му, което само се усили, когато някакви мъже, за които той дори не подозираше, че ги познава, започнаха да я окуражават с викове.

— На другата страна, Грейси. Можеш да се справиш!

— Точно така, Грейси!

Мускулестото колежанче от другата ѝ страна вече си бе спечелило неодобрението на Боби Том заради тениската си на колежа „Бейлър“. Когато хлапакът улови Грейси за ханша и я обърна в правилната посока, Боби Том присви очи.

Тя се засмя и разлюля къдрици.

— Никога няма да го схвана!

— Разбира се, че ще го схванеш. — Хлапакът вдигна бутилката бира, която държеше и я поднесе към устните ѝ.

Тя отпи глътка и се задави. Момчето се засмя и понечи да ѝ даде още една глътка, но пренебрегнатият годеник нямаше намерение да я наблюдава как се превръща в пропаднал алкохолик пред очите му. Обви ръка около раменете ѝ, хвърли свиреп поглед на хлапака и я дръпна настрана.

Момчето се изчерви.

— Извинете, господин Дентън.

Господин Дентън! Това преля чашата! Той сграбчи Грейси за китката и я повлече към пожарния изход в дъното. Тя се препъна.

— Какво не е наред? Къде отиваме?

— Нещо ме пробожда отстриани. Нуждая се от чист въздух.

Перна резето на задната врата с опакото на ръката си и я повлече навън към покрития с чакъл служебен паркинг. Очукан зелен контейнер за боклук се мъдреше зад разнородна колекция от автомобили, в съседство с барака, изградена от бетонни блокове.

Освен миризмата на пържени картофи и прах, Боби Том не усети нищо друго, но Грейси въздъхна със задоволство, когато пое дълбоко въздух.

— Много ти благодаря, че ме доведе тук. Не помня някога да съм си прекарвала толкова добре. Всички бяха толкова мили.

Звучеше като замаяна от щастие, а очите ѝ блестяха като коледни светлини. Изглеждаше толкова хубава, че в този миг Боби Том изобщо не смяташе, че не е неотразима красавица. Климатикът бучеше шумно, но не успяваше съвсем да заглуши музиката от бара. Грейси отметна кичур коса от бузата си, сетне склучи ръце зад врата си и се облегна на грубите дървени дъски на сградата, като в същото време гърдите ѝ щръкнаха предизвикателно.

Къде бе научила подобен трик? Внезапно Боби Том изпита желание да си върне обратно старата Грейси, с онази абсурдна рокля и

безформена коса. Чувстваше се удобно с предишната Грейси и фактът, че тъкмо той бе отговорен за преобразяването ѝ във фурията на кълтри баровете, още повече го вбесяваше.

— Хрумвало ли ти е, че може да не ми се нрави годеницата ми да показва деколтето си на целия град?

Тя сведе поглед и ръката ѝ се стрелна към разкопчаното копче.

— О, боже.

— Не зная какво се е вселило в теб тази вечер, но мисля, че е по-добре да се осъзнаеш и да започнеш да се държиш като сгодена жена.

Очите ѝ се вдигнаха и срещнаха неговите. Тя се вгледа продължително в него, скръцна със зъби и разкопча и второто копче.

Боби Том бе толкова сличан от дързостта ѝ, че му отне няколко секунди, докато си възвърне дар словото.

— И какво точно си въобразяваш, че правиш?

— Наоколо няма никой. Горещо ми е, а ти си имунизиран срещу чара ми, така че какво значение има?

На нея ѝ било горещо. Хубаво, на него също. Не проумяваше какво я бе прихванало тази вечер, но смяташе да му сложи край.

— Никога не съм казвал, че съм имунизиран срещу чара ти — заяви той войнствено. — Ти си жена, нали?

Очите ѝ се разшириха. Беше гаднярска забележка и той тутакси се засрами от себе си. Срамът му нарасна, когато смаяното ѝ изражение се замени със загриженост.

— Коляното те боли, нали? Затова през цялата вечер си толкова вкиснат.

Дай ѝ на Грейси да намери извинение за грубиянското му държание. Тя винаги искаше да види най-доброто у хората, факт, който караше всички на този свят да се възползват от нея. Все пак нямаше намерение да разрушава илюзиите ѝ за него като ѝ признае, че на коляното му нищо му няма. Вместо това се протегна надолу и го разтри през джинсите.

— Имал съм и по-добри дни.

Тя сграбчи китката му.

— Чувствам се ужасно. Толкова много се забавлявах, че не помислих за никой друг, освен за себе си. Да си вървим у дома, за да ти сложа малко лед.

Боби Том се почувства по-долен и от змия.

— Навярно е по-добре да продължа да се движа, за да не се скове напълно. Нека потанцуваме.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Свирят парче на Джордж Стрейт, нали?

— Така ли?

Той я улови за ръката и я притегли към себе си.

— Да не искаш да ми кажеш, че не разпознаваш Джордж Стрейт?

— Не зная много за кънтри певците.

— В Тексас той е повече и от светец. — Вместо да я поведе отново към бара, Боби Том я притисна към гърдите си и започна да се движи. Те танцуваха между стар форд „Феърлейн“ и тойота, а косата ѝ ухаеше на праскови.

Докато подметките на ботушите им проскърцваха върху чакъла на паркинга, той не можа да устои, плъзна ръка под края на елека ѝ и я отпусна върху долната част на гърба ѝ. Почувства извивката на гръбнака и мекотата на кожата ѝ. Тя потръпна, което му напомни, че се нуждае от мъж толкова отчаяно, че имаше опасност да падне в лапите на първото появило се зализано копеле.

Перспективата дяволски го разстрои. Не се срамуваше да признае, че харесва Грейси и беше повече от сигурен, че не желае тя да се съблече за някой, който нямаше да се отнесе с нея с внимание и грижовност. Ами ако се отдаде на някой от онези кучи синове, които са прекалено егоистични, за да я пазят? Или на някой разгонен негодник, който ще я обладае твърде грубо и завинаги ще ѝ съсипе удоволствието от секса? По света имаше милион беди, които можеха да сполетят отчаяни жени като Грейси.

Той си бе затварял очите пред истината твърде дълго и знаеше, че моментът на разплатата най-сетне бе настъпил. Ако искаше да продължи да се гледа с чиста съвест в огледалото всяка сутрин, трябваше да забрави задръжките си спрямо чукането от съжаление и да направи това, което трябваше да се направи. Тя беше негова приятелка, дяволите да го вземат, а той никога не обръщаше гръб на приятелите си. И това не му оставяше избор. Единственият начин да е сигурен, че работата ще бъде свършена както трябва, беше да се нагърби лично с посвещаването на Грейси в любовната игра.

За пръв път тази вечер лошото му настроение се разсея. Испита доволство, граничещо дори със самодоволство. По същия начин се чувстваше и когато подписваше петцифрени чекове за благотворителност. Тук не ставаше дума само за секс. Като почтено човешко същество той се бе нагърбил с отговорността да защити тази жена от собственото ѝ невежество. Без да си даде повече време за размисъл върху усложненията, които определено щяха да се появят, той се гмурна презглава в дълбокото.

— Грейси, през последните няколко седмици избягваме темата, но мисля, че е време да се изясним. Онази нощ, когато беше пияна, ти ми каза някои неща.

Почувства как тя се скова в ръцете му.

— Ще съм ти благодарна, ако забравиш за онази нощ.

— Това ще е доста трудно. Ти беше много настоятелна.

— Както сам каза, бях замаяна от алкохола.

Той беше казал, че е пияна, но сега не беше най-добрият момент да внася корекция в подбора ѝ на думи.

— Алкохолът понякога изважда истината наяве и след като сега сме само двамата, няма защо да се лъжем. — Плъзна ръка още сантиметър по-нагоре по гърба ѝ и разтри една от издатините на гръбнака ѝ с показалец. — Така, както аз виждам нещата, ти си буквално като буре с барут, само че заредено със сексуална енергия, което всеки миг ще избухне, а това е съвсем разбираемо, имайки предвид факта, че толкова дълго си си забранявала една от най-големите радости в живота.

— Не съм си я забранявала. Просто на пътя ми никога не се е изпречвала благоприятна възможност.

— От това, на което бях свидетел в бара, възможността всеки миг може да ти се изпречи на пътя. Онези момчета са обикновени човешки същества, а факт е, че ти направо им се предлагаше на тепсия.

— Не е вярно!

— Добре. Да кажем само, че флиртуваше доста напористо.

— Флиртувала ли съм? Наистина ли?

Очите ѝ се разшириха от удоволствие и той осъзна, че е направил тактическа грешка. С нейната типична непредсказуемост, тя не бе възприела забележката му като конструктивна критика, както той

възнамеряваше. И преди главата ѝ толкова да се замае от фантазията, че е неотразима южняшка красавица, че да престане да обръща внимание на думите му, той побърза да продължи:

— Работата е там, че смятам, че е крайно време да съберем глави, както се казва, и да измислим план, който да удовлетворява и двама ни.

Песента беше към своя край. Той неохотно измъкна ръката си изпод елека ѝ и я пусна. Облегна се отстрани на форда и скръсти ръце пред гърдите си.

— Така, както аз виждам нещата, и двамата имаме проблем. Ти доста си позакъсняла за уроци по сексуално изкуство, но тъй като се предполага, че двамата сме сгодени, не можеш да вземаш уроци от когото ти падне. Аз, от друга страна, съм свикнал на редовен сексуален живот, обаче, след като съм официално сгоден, а това е малък град, не мога просто така да се обадя на някое старо гадже и да си уредя нещо, ако ме разбираш.

Грейси дъвчеше нервно долната си устна.

— Да, аз, въ... ами, това определено е проблем.

— А не бива да е.

Гърдите ѝ започнаха да се повдигат и спускат, сякаш бе пробягала дълго разстояние.

— Предполагам, че не бива.

— И двамата сме разумни хора и няма причина да не сме в състояние да си помогнем взаимно.

— Да си помогнем взаимно? — попита тя с едва доловим глас.

— Разбира се. Аз бих могъл да ти преподам уроците, от които ти се нуждаеш, а ти би могла да ме държиш настрана от разгулния живот. Мисля, че ще се получи идеално.

Тя облиза притеснено устната си.

— Да, това е, въъ, звучи логично.

— И практично.

— И това също.

Той долови в отговора ѝ леко разочарование и тъй като познаваше жените достатъчно добре, реши, че е време за деликатната част.

— Виж сега, работата е там, че сексът не е много забавен, ако двамата партньори търсят само удобство.

Тя отново задъвка устната си.

— Не, това не би било никак забавно.

— И така, ако решим да се захванем с това, трябва от самото начало да забравим за удобството и да правим нещата както трябва.

— Да правим нещата както трябва?

— Което не означава, че няма да установим някои основни правила. Винаги съм смятал, че изясняването на правилата от самото начало гарантира отличен успех при дългосрочната работа.

— Зная, че си привърженик на отворените комуникационни канали.

Заедно с онова нервно потрепване в гласа ѝ, той беше почти сигурен, че долови и раздразнение и едва не се разсмя на глас. Стегна се, изглежда я мрачно и с глас, сериозен като на евангелистки проповедник по телевизията, каза:

— Ето какво си мисля... Очевидно е, че това ще бъде доста стресиращо преживяване за мен.

Тя вдигна рязко глава. Лицето ѝ изразяваше толкова искрен потрес, че му бе нужно цялото самообладание, за да не се разсмее.

— И защо трябва да е стресиращо за *теб*?

Боби Том я дари с поглед на наранена невинност.

— Скъпа, та това е очевидно. Аз съм като неукротим жребец още от пубертета. И след като съм опитният партньор, а доколкото зная, твоят опит не се простира по-далеч от онзи педикюрис, пожелал да целуне стъпалото ти, аз ще съм изцяло отговорен за правилното ти посвещаване в изкуството на секса. Има вероятност — твърде нищожна, трябва да отбележа, но все пак съществува — да оплескам всичко и ти да се травмиращ за цял живот. Подобна отговорност е тежко бреме за съвестта ми и единственият начин да мога да гарантирам, че всичко ще протече добре за теб, е още от самото начало да поема пълен контрол върху нашата сексуална връзка.

Тя го изглежда предпазливо.

— И какво по-точно включва това?

— Боя се, че ще те шокирам толкова много, че може да решиш да се откажеш, още преди да сме започнали.

— Кажи ми!

Гласът ѝ се бе извисил до звук, наподобяващ писък, и Боби Том вече не можеше да си спомни защо по-рано вечерта се беше вкиснал

толкова. Нетърпението ѝ му напомняше за някой, улучил първите пет числа от тотото и очакващ последното. Наклони ръба на стетсъна си с палец.

— Работата е там, че за да съм абсолютно сигурен, че преживяването ще ти достави удоволствие, ще трябва да имам пълен контрол върху тялото ти още от самото начало. Трябва да го *притежавам*, така да се каже.

— Трябва да притежаваш тялото ми? — попита тя, с едва доловима дрезгава нотка в гласа.

— Тъхъ.

— Да го *притежаваш*!

— Да. Тялото ти ще принадлежи на мен, вместо на теб. Все едно съм се въоръжил с един от онези големи маркери и съм изрисувал инициалите си върху всяко кътче от тялото ти.

За негова изненада, отговорът ѝ прозвуча по-скоро смаяно, отколкото обидено.

— Звучи ми като робство.

Той успя да си придаде наранен вид.

— Не съм казал, че ще притежавам *съзнанието* ти, скъпа. Само *тялото* ти. Има определена разлика и съм изненадан, че не можеш да я видиш сама, а се налага аз да ти я изтъквам.

От гърлото ѝ успяха да излязат членоразделни звуци, след като преглътна с усилие.

— Ами ако насилиш мен — или тялото ми, в зависимост от това как гледаме на нещата — да направя нещо, което аз не желая?

— О, аз определено ще те насилвам. В това няма съмнение.

От възмущение очите ѝ щяха да изхвъркнат от орбитите.

— Ще ме насилваш?

— Разбира се. Ти имаш да наваксваш години, а ние разполагаме с ограничено време. Няма да те нараня, скъпа, но със сигурност ще се наложи да те понасиля, в противен случай никога няма да стигнем до материала за напреднали.

Боби Том видя, че последната му забележка почти я довърши. Очите ѝ приличаха на две големи сиви езера, а устните ѝ бяха леко отворени. При все това не можеше да не се възхити на силата на духа ѝ. От самото начало бе разбрал едно нещо за Грейси: тя притежаваше кураж.

— Аз... хм... ще трябва да си помисля.

— Не виждам какво има да му мислиш. Или ти звучи правилно, или не.

— Не е толкова просто.

— Определено е. Повярвай ми, скъпа, зная за какво говоря много по-добре от теб. Най-доброто, което можеш да кажеш в този миг е: „Доверявам ти живота си, Боби Том, и ще направя всичко, което ми наредиш!“.

Очите ѝ блеснаха гневно.

— Това означава контрол над съзнанието ми, не над тялото ми!

— Само те пробвах, за да съм сигурен, че разбираш разликата, и ти взе блестящо изпита. Гордея се с теб, скъпа. — Той реши да я срази напълно. — Това, което искам в действителност от теб сега, е да разкопчаеш и останалите копчета на елека си.

— Но ние сме навън!

Той забеляза, че тя не възрази срещу действието, а само срещу местоположението им и реши да я попритисне още малко.

— Доколкото си спомням, аз съм опитният партньор от двама ни, а ти — девственицата. Или ще ми довериш тялото си, или споразумението ни няма да се получи.

Почти я съжали, докато гледаше как чувството ѝ за приличие се бори с онова предателско сексуално влечение, което тя не можеше да контролира добре. Бедното създание мислеше толкова усилено, че Боби Том направо чуваше как се въртят колелцата в мозъка ѝ и очакваше устните ѝ да се разтворят и да му заяви да се разкара по дяволите. Вместо това тя пое колебливо дъх.

Когато погледът ѝ се стрелна към паркинга, Боби Том знаеше, че е победил. В гърдите му се надигна вълна от емоции — удоволствие, радост и странна нежност. В този миг се закле пред себе си, че никога няма да стори нещо, което да накърни доверието ѝ. Неловката мисъл за това, кой плаща заплатата ѝ, се промъкна в съзнанието му, но той я прокуди решително. Наведе се и я целуна по бузата, докато дланта му погали другата.

— Хайде, скъпа. Направи каквото ти казах.

За миг тя не помръдна, сетне той усети движението на пръстите ѝ между нейните гърди и неговите.

— Аз... чувствам се глупаво — пророни Грейси с дрезгав глас.

Боби Том се усмихна, опрял лице до бузата ѝ.

— В случая аз съм този, който отговаря за чувствата.

— Всичко това изглежда толкова... неприлично.

— О, толкова си е. А сега се разкопчай.

Пръстите ѝ отново се плъзнаха между телата им.

— Разкопча ли го до долу?

— Д-да.

— Добре. Сега обвий ръцете си около врата ми.

Тя се подчини. Краищата на елека ѝ докоснаха леко дланите му и той ги разтвори. През копринената си риза мигом усети топлината на голите ѝ гърди. И отново прошепна в ухото ѝ.

— Свали ципа на джинсите си.

Ученичката му не помръдна. Не че беше изненадан. И без това вече я бе тласнал много по-далеч, отколкото очакваше. Освен това самият той толкова се бе вживял в тази сексуална игра, че беше на път да забрави, че наистина е игра.

Простена тихо, когато тялото ѝ се докосна до неговото. Тя се бе повдигнала на пръсти. Опитният наставник усети как бузата ѝ се отърка в брадичката му и чу нежния ѝ шепот.

— Първо ти.

Боби Том едва не експлодира. Обаче, преди да успее да реагира, откъм едната страна на паркинга, препъвайки се, се появиха двама мъже, увлечени в разгорещен спор.

Всеки мускул в тялото ѝ се напрегна.

— Шшт... — Боби Том я притисна нежно към сградата, като я закри с тялото си. Разтвори бедра, улови нейните между своите и притисна устни към ухото ѝ. — Малко ще се поцелуваме и понатискаме, докато си отидат. Искаш ли?

Тя вдигна лице към него.

— О, да.

Въпреки мъчителното напрежение в джинсите, той изпита желание да се усмихне на липсата ѝ на преструвки, но знаеше, че тя няма да разбере и се овладя. Наведе глава и докосна с устни нейните, като засенчи лицата им с периферията на шапката си. Устните ѝ останаха здраво стиснати и той реши, че има нещо безкрайно вълнуващо да целува жена, която не се опитва да напъха езика си в

гърлото му, преди да има възможност да си изясни дали го иска, или не.

Обаче определено искаше езика на Грейси, което означаваше, че се налага да даде най-доброто от себе си, за да извади наяве авантюристичната ѝ природа. С безмерно търпение подмами устните ѝ да се разтворят. Ръцете ѝ се стегнаха около врата му, а върхът на езика ѝ потрепна като малко птиче на прага на устата му. Тя бе толкова погълната от случващото се с езиците им, че той не искаше да я разсейва, като се впусне в изследване на тези голи, малки гърди, сгушени толкова изкусително до неговите. Затова събра цялата си воля, за да пропъди спомена за начина, по който изглеждаха под тънките струйки сладолед, стичащи се по извивките им, както и за малките зърна, щръкнали като напъпили цветчета.

Споменът го възбуди до крайност и той притисна силно бедрата си в нейните. Агресивността му ни най-малко не я изплаши. Вместо да се отдръпне, тя се отърка в него като палаво малко котенце, жадно да го погалият.

Точно тогава и там, той осъзна, че не той ръководи парада, както му се искаше. Пръстите ѝ се забиха в раменете му и от гърлото ѝ се отрониха тихи стенания. Всички мускули на тялото му се стегнаха, а сърцето му заблъска лудешки в гърдите. Членът му бе толкова възбуден, че пулсираше, а той я желаше със страст, която го изплаши до смърт.

Замъгленото му съзнание регистрира факта, че натрапниците на паркинга бяха изчезнали, а той не можеше да се сдържа нито секунда повече. Сграбчи ръцете, стискащи врата му, и я отдалечи от себе си на достатъчно разстояние, за да погледне към гърдите ѝ. Те проблясваха на нощната светлина, а малките им зърна щръкнаха подканващо под погледа му. Той пусна ръцете ѝ и погали върховете им с палците си. Грейси се изви назад към дървената стена, облегна глава и затвори очи.

Боби Том наведе глава и засмука гърдите ѝ. Езикът му докосна зърната ѝ — малки, твърди връхчета, настояващи за вниманието му. Той ги пое последователно в уста, обхвана ги с език, смука ги яростно и дълго. В същото време стискаше бедрата ѝ, притискайки я малко по-грубо, отколкото възнамеряваше, но се чувстваше добре, толкова дяволски добре, а меките ѝ гърлени стенания, отекващи в ушите му, заплашваха окончателно да го сринат. Плъзна пръсти между бедрата ѝ

и потърка шева на джинсите ѝ. Знаеше, че трябва незабавно да се зарови дълбоко и силно в нея, преди да е експлодирал.

Сграбчи колана на джинсите ѝ и дръпна яростно.

— Боби Том... — изплака тя името му и ръцете му замръзнаха, защото реши, че я е изплашил.

— По-бързо — замоли се тя. — Моля те, по-бързо.

Страстта му се изстреля нагоре, когато осъзна, че тя приветстваше агресивността му. В същото време една малка, мъждукаща искра от здравия му разум му напомни къде се намираха и той разбра, че това, което бе започнал като игра, заплашваше да излезе от контрол. Не можеше да я обладае по този начин — не и притиснатата към стената на сградата. Трябваше да е напълно полудял, за да позволи нещата да стигнат дотук. Какво, по дяволите, ставаше с него?

Беше му нужен целият самоконтрол, за да събере краищата на елека ѝ. Очите ѝ се отвориха рязко, изражението им бе смесица от страст и смут. Той нахлупи шапката си ниско на челото. Тя бе новак в първата си голяма игра, а той никога нямаше да ѝ позволи да разбере колко близо е била до детронирането на един шампион.

— Мисля, че има надежда да се получи доста добре, нали? — Обикновено чевръстите му ръце бяха тромави и несръчни, докато закопчаваха копчетата ѝ, и той продължи да говори, за да прикрие смущението си. — Ще действаме постепенно. Явно си пропуснала цялото въведение, така че ще има доста да наваксваме. Не мисля, че някой от двамата ни ще издържи прекалено дълго, сама го разбираш, но би трябвало поне да направим усилие.

— Това означава ли, че свършихме за тази вечер?

Изглеждаше толкова разочарована, че му се прииска да я задуши в прегръдките си.

— По дяволите, не. Просто малко ще си поемем дъх. Когато се приберем у дома, ще започнем отначало. А може и да минем покрай реката, за да видим колко време ще ни е нужно, за да запотим прозорците на пикапа.

Грейси подскочи, когато вратата се разтвори с трясък и Джони Петибоун подаде глава.

— Боби Том, току-що се обади Сузи. Исква веднага да отидеш у тях. Смята, че под мивката има мишка. — Джони изчезна отново вътре.

Боби Том въздъхна. Дотук със запотените прозорци. Веднъж да попадне в лапите на Сузи, тя нямаше да го пусне толкова лесно.

Грейси го дари със съчувствена, макар и леко потрепваща усмивка.

— Всичко е наред. Майка ти се нуждае от теб. Аз ще се прибера с един от асистентите на продукцията. Всъщност така навярно е по-добре. Тъкмо ще имам време, за да... свикна. — Отново задъвка устната си. — Тази твоя идея, че трябва да притежаваш тялото ми... мислех си... Хрумна ми...

— Хайде, изплюй камъчето, скъпа. Няма да висим тук, докато остареем.

— Искам да се редуваме — изгърси тя.

— Да се редуваме в какво?

— В това нещо. Притежаването на тялото. В притежаването на твоето тяло.

Напуши го смях, ала вместо това се намръщи и се опита да си придаде сърдит вид.

— Никога не съм очаквал една интелигентна жена да е толкова нелогична. Ако и двамата ще притежаваме телата си, никога няма да знаем кой ще трябва да направи следващия ход.

Тя го изгледа сериозно.

— Сигурна съм, че ще го уредим.

— Не мисля.

Грейси стисна устни.

— Съжалявам, Боби Том, но ще се наложи да проявя твърдост по въпроса.

Той понечи да се заяде с нея, само заради самото удоволствие, ала преди да успее да отвори уста, тя се извърна на пети и закрачи към вратата. Малко преди да изчезне вътре, му хвърли скромнен поглед през рамо.

— Благодаря ти за изключително приятната среща. Беше много просвещаваща. — Вратата се затвори зад нея.

За миг той остана там да се взира след нея, сетне се ухили. Всеки път, когато си мислеше, че е поставил Грейси там, където искаше да бъде, тя успяваше да го изненада. Но и той криеше в ръкава си още няколко изненади. И докато вървеше към пикапа си, не се съмняваше,

че посвещаването на Грейси Сноу в тайните на секса определено щеше да се окаже едно от най-страхотните удоволствия в живота му.

---

[1] Хонки тонк — характерен за Юга бар с кънтри музика на живо. — Б.пр. ↑

13

Дотук със сделките, помисли си Грейси, докато паркираше тъндърбърда до понтиака „Транс Ам“ на Уилоу и взе индианското одеяло, което я бяха изпратили да донесе.

Докато слизаше от колата, въздъхна. Бяха минали две седмици, откакто Боби Том я бе завел във „Фургона“, но за нейно разочарование, физическата страна от връзката им не бе отбелязала никакъв прогрес. Изглеждаше, сякаш е размислил. От друга страна трудно можеше да се каже, че обстоятелствата благоприятстваха каквато и да била интимност. Той имаше дълги работни дни и много странични ангажименти.

В неделя, след вечерта в хонки тонк бара, Боби Том и Сузи играха голф, а Грейси прекара деня, помагайки на Натали да направи по-удобна малката къща, която бе наела. Същата вечер един от бившите му съотборници бе цъфнал на прага на дома му и бе останал няколко дни, обсебвайки всяка минута от свободното време на Боби Том. Следващият уикенд Боби Том отлетя до Хюстън за предварително насрочена среща с хората от „Американ Експрес“, за да обсъди заснемането на телевизионна реклама за тях, а след това имаха нощни снимки — снимаха сцените с преследването, включващи Боби Том и злодея във филма. Ала въпреки че знаеше, че двамата не бяха имали реална възможност да останат сами, Грейси се улови да се замисля над доста тревожната вероятност, че предложението на Боби Том е било просто една от присъщите за него шеги, и че няма никакво намерение да продължава с изпълнението му. Но тъй като уикендът приближаваше с главоломна скорост, а той нямаше планове да напуска града, много скоро щеше да разбере.

През последната седмица снимаха сцените между Боби Том и Натали в малък каньон на север от града. Камионите с оборудването и караваните бяха паркирани в началото на каньона, достатъчно далеч, така че шумът от движението по шосето да не пречи на снимките.

— Грейси!

Грейси вдигна глава и видя Кони Камерън да я вика от фургона на кетъринга. Когато излезе иззад барплота, устните ѝ бяха извити в самодоволна усмивка.

— Боби Том те търсеше. При него е трудно да се каже, но съм сигурна, че пак си го ядосала.

— О, боже.

Кони огледа критично дрехите ѝ, а Грейси си напомни, че няма защо да се притеснява. Сутринта си бе облякла жълто прилепнало горнище с презрамки, минаващи покрай врата, в комплект с къса пола в стил саронг с щамповани жизнерадостни цветя. От ушите ѝ висяха халки от ахат, а елегантните сандали с кожени каишки излагаха на показ ноктите на краката ѝ, които предишната вечер бе лакирала с тъмнорозов лак. Искаше ѝ се да може да се пристраши и да си купи дискретна златна верижка за глезен, но когато попита Боби Том за мнението му, той избухна в толкова гръмогласен смях, че тя тутакси заряза идеята. Може би беше за добро. И без това не можеше да си я позволи.

Изплащането, дори на части, на безбожно скъпата черна коктейлна рокля, която Боби Том бе купил без нейно разрешение от бутика на Мили, поглъщаше по-голямата част от мижавия ѝ чек, но Грейси бе решила да се издължи докрай. Отначало, когато разбра, че Мили няма да приеме обратно роклята, тя реши просто да я върне на Боби Том и да му каже той да си я носи. За нещастие, първо направи грешката да я пробва. Изглеждаше толкова прелестна, че не можа да ѝ устои. Знаеше, че беше глупаво да притежава нещо толкова екстравагантно, но искаше да види изражението на лицето му, когато най-после я облече в негова чест. А фактът, че дотогава щеше да му се е издължила до последния цент, правеше момента още по-сладък.

Днес беше денят за плащане на заплати и когато отдели парите, които смяташе да му даде за наема и вноската за черната рокля, нямаше да ѝ остане почти нищо за най-основните ѝ нужди. При все това, за някой, застанал на ръба на финансовата бездна, тя изпитваше забележително облекчение. Беше си обещала, че любовта ѝ ще е безвъзмезден дар и фактът, че спазваше думата си, я изпълваше с гордост и замайващо усещане за свобода.

Гърдите на Кони опънаха тясното ѝ потниче, когато се наведе, за да избърше една от масите, разположени под тъмносинята брезентова

тента близо до фургона на кетъринга.

— Странно е, че вие двамата не се разбирате добре. Уверявам те, че Боби Том никога не ми се сърди. Ти си единствената жена, с която някога съм го чувала да се кара.

— Ние вярваме в поддържането на комуникационните канали отворени — отвърна ѝ Грейси с най-сладкия си глас, на който бе способна.

— Ето те и теб! Какво те забави толкова дълго? — Марк Уърст, отговорникът по реквизита, се спусна към нея, а сивата му конска опашка се развя зад него.

През изминалия месец всички от продукцията бяха започнали да гледат на Грейси като на момиче за всичко. Боби Том негодуваше, че хората се възползват от нея и възнамеряваше да сложи край на това, но младата жена го бе помолила да не се намесва. Въпреки многословните му излияния колко много се нуждаел от някой, който да се грижи за него, на Грейси не ѝ бе отнело много време да открие, че той е един от най-способните хора, които някога бе познавала, и с всеки изминал ден ставаше все по-ясно, че не може да ѝ измисли достатъчно работа, за да ѝ запълни деня. За щастие, студиото „Уиндмил“ можеше, а и след като официално се водеше техен служител, тя се чувстваше удовлетворена, че им дава много повече, отколкото ѝ плащаха. Макар че никога нямаше да направи кариера в Холивуд, беше решена да се труди усилено и упорито, докато е на тази работа. Грейси подаде одеялото на реквизитора.

— Каза ми да не бързам, а Уилоу ме помоли да отнеса някакви документи в офиса. — Понякога Грейси се дразнеше колко лесно Уилоу бе успяла да забрави факта, че я бе уволнила.

— Промениха графика на снимките — обясни Марк. — Ще снимат любовната сцена в каньона тази сутрин, а не утре, и затова се нуждаят от одеялото.

На Грейси ѝ прималя. Знаеше, че рано или късно щеше да се изправи срещу това, но предпочиташе да е по-късно. В много малко филми заснемаха сцените в сюжетната им последователност, и макар че това щеше да бъде първата любовна сцена, която щяха да заснемат, във филма тя беше финалната и най-романтичната. Грейси си бе изнесла сурова лекция относно професионалното си държание. Боби Том и Натали щяха да имат няколко разгорещени любовни сцени и тя

не можеше да си позволи да се поддава на ревността при всяка една от тях.

Осъзнаваше, че радостта, която изпитваше, задето Боби Том се затруднява да откликва на чара на Натали, лепва позорно петно върху характера ѝ, още повече, че тя ѝ бе станала приятелка. Но с приказките си за Елвис и кърменето Натали му лазеше по нервите. Въпреки това той се отнасяше към партньорката си във филма с такова внимание и уважение, че изглежда тя не осъзнаваше, че го подлудява.

— Мисля, че някои неща трябва да си останат съкровено лични — оплака се Боби Том на Грейси по време на вчерашната почивка. — Не желая да зная за нейния — как го нарече — млечен рефлекс.

— Кърмачески рефлекс.

— Каквото и да е, не искам и да го чувам.

— Мисля, че решението на Натали да кърми бебето си е достойно за възхищение. Това не е лесно за една работеща жена.

— Присъединявам се към възхищението ти. Но аз не съм ѝ съпруг, Елвис не е мое дете и няма нужда да съм запознат с подробностите.

Грейси се прозина, докато крачеше към караваната на Боби Том. След като през цялата изминала седмица имаха само нощни снимки, отново се бяха върнали към дневните, и вътрешният ѝ часовник явно се бе повредил. Очевидно и този на Боби Том. Миналата нощ, когато стана, за да отиде до тоалетната, погледна към задната част на къщата от прозореца на апартамента си над гаража и видя проблясването на телевизора през прозореца на кабинета му.

Отмина Роджър, един от гримьорите, който носеше Елвис в кенгуру. Натали още не си бе намерила бавачка, която да удовлетворява всичките ѝ изисквания, и бебето се предаваше от ръце на ръце, докато тя беше на снимки. Грейси се спря за секунда, за да пощипне гушката на Елвис. Той изгука от задоволство и зарита в кенгуруто. Наистина беше сладко бебе, въпреки че не беше красавец. Тя го целуна набързо по челцето и напомни на Роджър, че когато му се доспи, започва да смуче юмручето си.

Изкачи се по стълбите на караваната и когато отвори вратата, Боби Том скочи от кушетката.

— Къде, по дяволите, беше цяла сутрин?

— Отидох да взема одеялото, което ще ти трябва за любовната сцена с Натали тази сутрин.

Той пристъпи към нея със сценария в ръка. Грейси отбеляза с облекчение, че за разнообразие, този път той беше напълно облечен. Хрумна ѝ ироничната мисъл, че от всички сцени, които бяха заснели досега, точно любовната щеше да е една от малкото, в които Боби Том щеше да е с дрехите си. Като никога, ципът на джинсите му беше вдигнат, а джинсовата риза, с навити ръкави, покриваше голите му гърди.

Когато тя не му даде подробно обяснение за дългото си отсъствие, той я изгледа подозрително.

— Е?

— Трябваше да занеса някои документи на Уилоу в офиса.

— И...

Грейси капитулира пред неизбежното.

— Отбих се в „Гористите хълмове“.

— „Гористите хълмове“?

— Това е местният старчески дом, Боби Том. Сигурно си го виждал. Забелязах го онзи ден, когато изпълнявах една поръчка на Уилоу.

— О, да, спомням си. Но какво правеше там? Мислех, че искаш да се махнеш по-далеч от старческите домове.

— Професионално любопитство. Когато минавах покрай дома с колата, зърнах опасна пукнатина върху предните стъпала. Съвсем естествено, трябваше да вляза и да им обърна внимание, а докато бях там, установих, че залите им за отдих и забавление са ужасни. Освен това не останах много доволна от управителя. — Не виждаше нужда да добавя, че напоследък, винаги щом имаше възможност, бе добила навик да прекарва известно време с някои от обитателите на дома, а освен това се надяваше да убеди управителя да направи някои подобрения.

— Е, аз пък не съм особено доволен от теб. Трябва да науча репликите си за следващата сцена и бих искал да получа малко помощ.

— Нима само не въздишаш и пъшкаш?

— Забележката ти никак не е смешна. — Той започна да кръстосва из тясното пространство в караваната. — В случай че никой още не ти го е обяснил, Грейси, не всичко в този живот е шега.

Да не би Боби Том Дентън, мъжът, който никога не приемаше нещо на сериозно, да ѝ изнасяше лекция по неуместно лекомислие? Тя потисна напушилия я смях, когато ѝ хрумна интересна мисъл.

— Боби Том, да не би да си нервен заради любовната сцена?

Той се закова на място наред крачката си.

— Нервен? Аз? Я по-добре веднага ела тук, за да подуша дъха ти, защото започвам сериозно да се притеснявам, че пак си нападнала нечий запаси от плодово вино. — Зарови пръсти в косата си. — Ти би трябвало да знаеш, че в живота си съм изиграл повече любовни сцени, отколкото повечето мъже в мечтите си.

— Но не и пред камера. И не когато цяла тълпа те наблюдава. — Тя замълча, когато я осени друга, не толкова забавна и обезпокояваща мисъл. — Или си го правил?

— Разбира се, че не! Е, не точно. *И освен това не е твоя работа!* Работата е там, че след като съм решил да се снимам в този дяволски тъп филм, нямам намерение да приличам на идиот. — Подхвърли ѝ сценария. — Ето. Започни с: „За тези твои мускули ти трябва разрешително“. — Изглежда я ядосано. — И да не съм чул никакви язвителни остроумия относно диалога, ясно ли е?

Грейси решително потисна усмивката си. Той наистина беше разстроен заради тази работа с любовните сцени. Когато се облегна на малкия кухненски плот, се почувства много по-добре, отколкото преди минути.

След като намери въпросното място в сценария, тя изрече първата реплика с най-сластната интонация, която успя да издокара:

— *За тези твои мускули ти трябва разрешително.*

— Какво не е наред с гласа ти?

— Нищо. Вживявам се в ролята.

Боби Том завъртя очи.

— Просто кажи тъпата реплика.

— Не е задължително да е тъпа. Някои биха я намерили за остроумна.

— Тъпа е и двамата го знаем. А сега, продължавай.

Тя се покашля.

— *За тези твои мускули ти трябва разрешително.*

— Не е нужно да четеш, все едно си в кома.

— Ти не знаеш следващата реплика, нали? Ето защо ме критикуваш.

— Мисия.

— Вместо да ме нападаш, не можеш ли просто да кажеш: „Грейси, скъпа, изглежда съм забравил следващата си реплика. Имаш ли нещо против мъ-ъ-ничко да ми подсказеш?“.

Имитацията на говора му го накара да избухне в смях. Боби Том се просна върху кушетката. Беше твърде къса за дългите му крака и той подпря ходилата си, обути в плътни бели чорапи, на стената.

— Извини ме, Грейси. Ти си права. Подскажи ми малко.

— Ти казваш: „Като те гледам, май ти...“.

— Сетих се. „Като те гледам, май ти трябва да си извадиш разрешително, сладурче?“ По дяволите, тази е по-тъпа и от предишната. Нищо чудно, че не мога да я запомня.

— Не е толкова зле, колкото следващата. „Защо не ме претърсиш, за да разбереш дали нямам?“ — Грейси вдигна глава и го погледна угрижено. — Прав си, Боби Том. Това наистина е тъпо. Струва ми се, че и сценаристът като теб не си пада по любовните сцени. Останалата част от сценария е много по-добра.

— Нали ти казах. — Той седна на кушетката. — Май ще трябва да разиграя една от онези сцени, достойни за кинозвезда, за които четем в списание „Пийпъл“. Сценарият трябва да се пренапише.

— Наистина няма време за това. — Тя сведе отново поглед. — Знаеш ли, може и да се получи, ако вие двамата не се опитвате да го изиграете прекалено сладникаво. Просто си подхвърляйте репликите с лека усмивка. И двамата знаете, че диалогът е глупав. Любовни закачки, нищо повече.

— Чакай да видя. — Той протегна ръка към сценария. Грейси му го подаде и той го прегледа набързо. — Може би си права. Ще поговоря с Натали за това. Когато не дрънка за бебето, понякога демонстрира някои остатъци от здрав разум.

Прекараха следващите десет минути в работа върху текста. След като Боби Том реши, че няма да се изложи, научи репликите си забележително бързо и когато го извикаха за снимките, вече беше направо перфектен.

— Ти ще дойдеш с мен, Грейси.

— Боя се, че няма да мога. Имам да върша прекалено много неща. — Въпреки че Боби Том не изпитваше романтични чувства към Натали, той беше здрав, чувствен мъж и съвсем неизбежно физическият контакт щеше да го възбуди. А тя не искаше да бъде наоколо и да гледа, когато това се случи. Коя нормална жена съзнателно ще иска да гледа любимия си, докато се люби с друга жена, особено с някоя красавица като Натали Брукс?

— Всичко може да почака. Искам те в каньона с мен. — Измъкна чифт износени ботуши.

— Само ще се пречкам. Наистина е по-добре да не идвам.

— Това е заповед, Грейси. От шефа ти. — Грабна сценария, улови я за ръката и я поведе към вратата. Но тъкмо посегна към дръжката и ръката му застина във въздуха. Извърна се и се вгледа изпитателно в нея, така че кожата ѝ настръхна от възбуда.

— Грейси, скъпа, ако нямаш нищо против, бих искал да си събуеш гащичките, преди да тръгнем.

— Какво!

— Струва ми се, че бях съвсем ясен.

Пулсът ѝ запрепуска от звука на дрезгавия му провлачен говор.

— Не мога да изляза навън без бельо!

— И защо не?

— Защото... Защото е навън и аз ще...

— Ще бъдеш гола под тази твоя къса секси поличка, но ако седиш като дама, не виждам как някой друг ще разбере. С изключение на мен, разбира се.

Погледът му отново се плъзна по нея, а кожата ѝ изведнъж стана влажна и гореща. Явно не разбираше, че тя не беше от жените, които се разхождат наоколо без бельо, дори и в новата си, преобразена версия.

Видял колебанието ѝ, той изпусна една от пресилено търпеливите си въздишки, които пускаше в действие, когато искаше да манипулира някого.

— Не мога да повярвам, че спорим за това. Очевидно фактът, че през последните две седмици имах прекалено много странични занимания, те е накарал да забравиш за уговорката ни. Ти знаеш не по-зле от мен, че аз *притежавам* това, което е под тази пола. — Поредна въздишка. — Никога не съм мислил, че ще трябва да изнасям на теб —

бивша учителка в неделно училище — лекция по въпросите на етиката.

Борейки се с желанието да се изкиска, което само щеше да го окуражи да бъде още по-възмутително нахален, тя се опита да прозвучи разумно.

— Бившите учителки в неделните училища не се разхождат без бельо.

— Покажи ми къде в Библията е написано.

Този път тя не издържа и се разсмя.

— Търпението ми се изчерпва, скъпа. — Искрите в тъмносините му очи секваха дъха ѝ. — Свали ги, скъпа, или ще се наложи аз да го направя.

О, *боже*. Леко дрезгавият му тембър сякаш се плъзгаше по тялото ѝ като интимна милувка и тя изживя един миг на чисто безразсъдство. Очакваше я живот, през който щеше да бъде предишната невзрачна Грейси Сноу. Но сега беше една дива жена.

С пламтяща кожа се обърна с гръб към него, плъзна ръце под полата си и смъкна яркожълтите си гащички.

Боби Том се засмя и ги издърпа със замах от пръстите ѝ.

— Благодаря ти, скъпа. Мисля, че ще ги взема със себе си за вдъхновение.

Пъхна ги дълбоко в джоба на джинсите си, а те бяха толкова фини, че дори не го издуха.

— *За тези твои мускули ти трябва разрешително.*

— *Като те гледам, май ти трябва да си извадиш разрешително, сладурче?*

— *Защо не ме претърсиш, за да разбереш дали нямам?*

Натали и Боби Том се усмихваха, докато си разменяха глупавите реплики, карайки ги да звучат секси, но не лигаво. Двамата се бяха излегли върху одеялото, донесено по-рано от Грейси, което бе разстлано върху малка горска поляна под един чинар и клонест дъб.

— *Мисля да направя точно това.* — Боби Том се усмихваше, докато притегляше Натали по-плътно в прегръдките си и издърпваше връзката на блузката ѝ.

„И защо да не се усмихва?“, помисли си Грейси и се извърна, когато платът се плъзна надолу по кадифеното рамо на Натали. Той беше майстор в превръщането на секса в забавна малка игра.

Топлият бриз проникна под полата ѝ, галейки голото ѝ дупе. Свръхчувствителната ѝ кожа настръхна. Беше едновременно възбудена от голотата си и в същото време се боеше, че внезапен порив на вятъра ще разтвори праметнатите краища на полата ѝ и ще разкрие тайната ѝ пред света. За всичко беше виновен Боби Том. Беше достатъчно лошо, задето му позволи да я убеди да излезе на публично място почти гола, но докато двамата с Натали репетираха, бе добавил към греховете си и още, като я поглеждаше и нарочно докосваше джоба на джинсите си, напомняйки ѝ какво се крие вътре. Тя никога досега не бе споделяла сексуална тайна с мъж и закачката му я караше да се чувства едновременно лекомислена и възбудена.

Над нея листата на дърветата прошумоляха, а във въздуха над каньона се понесе лекия мирис на кедър. Диалогът продължаваше, докато не бе прекъснат от звуците на целувки. Въпреки клетвата ѝ да се държи професионално, не можеше да се насили да погледне. Искаше тя да е жената в прегръдките му върху онова шарено одеяло. Само те двамата. Голи.

— О, мамка му!

Възкликанието на Натали я изтръгна от унеса.

— Стоп! — извика режисьорът. — Какво не е наред?

Грейси погледна точно навреме, за да види как Боби Том се отдръпва от партньорката си.

— Нараних ли те, Натали?

— Млякото ми потече. Господи, извинявам се на всички. Млякото ми изтича. Трябва ми нова блуза.

Боби Том скочи на крака, сякаш току-що се бе изложил на смъртоносна зараза.

— Десет минути почивка за всички — обяви режисьорът.

— Нека гардеробиерите да се погрижат за госпожица Брукс. Не е ли по-добре и вие да се преоблечете, господин Дентън?

Боби Том замръзна. Сетне сведе глава.

Върху лицето му се появи изражение на неподправен ужас, когато видя двата влажни кръга върху предната част на ризата си.

Грейси я напуши смях. Май никога не беше виждала някой да разкопчава ризата си толкова скоростно. Пъхна я в ръцете на една от асистентките гардеробиерки и тутакси се отправя към Грейси.

— Ела.

С присвити очи и стиснати челюсти, той я задърпа през дърветата, после заобиколиха една малка отвесна скала. Вървеше толкова бързо, че тя се препъна. Боби Том я дръпна по-близо към себе си, но не забави ход. Чак след като се отдалечиха достатъчно, за да не ги виждат останалите, се спря и се облегна на ствола на един орех.

— Това започва да се превръща в най-ужасното преживяване в живота ми. Не мога да го направя, Грейси. По-добре да ям плъхове, отколкото да се върна там и да сваля блузата на онази жена. Не мога да се любя с кърмачка.

Изглеждаше толкова нещастен, че Грейси не можеше да не изпита огромна симпатия към него, макар че беше обидил феминистичните ѝ чувства. Опита се да говори с най-разумния си тон, което не беше лесно заради близостта му.

— Първоначалната и най-важна функция на женските гърди е да хранят бебетата, Боби Том. Не говори добре за теб, че го намираш отблъскващо.

— Не съм казал, че го намирам отблъскващо. Просто за мен е невъзможно да забравя, че целувам чужда жена. Притеснявам се да се любя с Натали Брукс. Противно на това, което си мислиш, аз не се забърквам с омъжени жени.

— Не, не мисля, че би го направил. Въпреки типично мъжките ти, шовинистични възгледи, ти си много почтен.

Някои мъже биха се отнесли към това заявление като към доста съмнителен комплимент, но Боби Том изглеждаше доволен.

— Благодаря ти.

Двамата се взираха продължително един в друг. Когато той заговори, гласът му бе дрезгав.

— Боя се, че ще се наложи отново да ме предразположиш, ако все още съществува някакъв шанс днес да свърша каквато и да е прилична работа.

— Отново да те предразположа?

Той я придърпа към гърдите си и впи устни в нейните, сякаш искаше да я погълне. Откликът ѝ бе незабавен. В кръвта ѝ лумнаха

пламъци и тя отвърна на страстта му със своята. Устата му бе отворена, а езикът — агресивен. Пръстите ѝ се заровиха в косата му, когато ръката му се плъзна под полата ѝ. Големите му длани обхванаха дупето ѝ и я повдигнаха от земята. Тя обви крака около тялото му и усети как грубият плат на джинсите му се отърка в чувствителната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ. Боби Том се извъртя така, че гърбът ѝ да се притисне към ствола на дървото. Грейси почувства мъжествеността му, възбудена и твърда, да се трие в нея и една покварена частица в нея изпита желание да разкъса джинсите, за да премахне бариерата помежду им.

Годините на лишения я тласнаха до самите граници на самоконтрола ѝ. Изгаряща от неустойимо желание, тя простена и го стисна още по-плътно между бедрата си.

В този миг чу тихото му проклетие. Той пусна дупето ѝ и я остави да стъпи на земята.

— Съжалявам, скъпа, постоянно забравям колко си всеотдайна. Не биваше да започвам това.

Младата жена се отпусна до него. Той обхвана тила ѝ и привлече главата ѝ към голите си гърди. Боби Том ухаеше толкова приятно, на сапун и слънце. Тя стисна очи. Искеше ѝ се да се бе възпротивила поне малко.

— Върни ми бикините, моля те.

Боеше се, че той ще откаже, но очевидно бе осъзнал, че я е дразнил твърде дълго. Пусна я, за да бръкне в джоба си. Погледът на Грейси остана забит в гърдите му, докато ѝ подаваше тънкото парче жълта дантела. Когато заговори, целият присмех бе изчезнал от гласа му и тонът му беше изпълнен с твърда решителност.

— Утре вечер нищо няма да попречи на двама ни да довършим започнатото.

Преди да успее да отговори, той се отдалечи.

На Грейси ѝ бяха нужни няколко минути, за да се съвземе и да се върне неохотно на мястото на снимките. Натали бе облякла чиста блуза, а Елвис се бе сгушил в прегръдките ѝ. Боби Том, все още гол до кръста, стоеше между нея и режисьора, който явно им даваше последни напътствия. Режисьорът се обърна към оператора, а една от гримьорките се приближи към Натали с флакон лак за коса.

Актрисата вдигна ръка.

— Само за момент. Не искам Елвис да диша изпаренията. Ще го подържиш ли, Боби Том? — и без да дочака съгласието му, тръсна пълничкото бебе в ръцете му и се отдалечи на няколко крачки, за да й напръска косата.

Веждите на Боби Том отскочиха паникьосано нагоре. В същото време тялото му реагира със светкавичните инстинкти на супер уайд рисийвър и той машинално притисна бебето към гърдите си.

Елвис изгука щастливо. Почувствал познатия допир на топла кожа до бузката си, той инстинктивно извърна глава към добре оформените голи зърна на Боби Том и разтвори алчните си малки устенца.

Боби Том го изгледа строго.

— Не си го и помисляй, приятелю.

Елвис изгука и вместо това засмука пръста му.

На следващата вечер, докато се смрачаваше, Грейси и Боби Том седяха на дървената скамейка на най-горната редица, вперили погледи в пустото футболно игрище, разположено зад „Телароса Хай“.

— Не мога да повярвам, че никога не си ходила на някой от футболните мачове в училище — рече той.

— Вечерно време имаше много работа в „Сенчести поляни“. Трудно беше да се измъкна. — Дори в собствените ѝ уши гласът ѝ прозвуча напрегнато. Вчера в каньона той бе заявил, че тази нощ ще довършат започнатото и тя беше толкова нервна, че едва се удържаше на едно място. В същото време, както винаги, той бе хладен и овладян. Идеше ѝ да го убие.

— Май не си имала много забавления като дете. — Докосна леко крака ѝ отстрани и тя подскочи. Боби Том я изгледа невинно, сетне се протегна, за да вземе пилешкото бутче от кутията с пържено пиле, което бе купил за двамата, заедно с пържени картофки, салатата и кошничка с топли бисквити.

Може би докосването му бе случайно. От друга страна, след като вече го познаваше достатъчно добре, беше напълно възможно съзнателно да се опитва да я изнерви. Сигурно осъзнаваше, че тя е на тръни, откакто отвори вратата на малкия си апартамент и го видя да стои от другата страна. Бе облечен в джинси, със сламена шапка на главата и избеляла тениска с надпис „Титаните на Телароса“, която сигурно му е била по мярка преди петнайсет години, преди да се сдобие с такива внушителни мускулести гърди, но определено му беше тясна в момента. Тъй като Боби Том подбираше изключително внимателно дрехите си, Грейси бе сигурна, че си е сложил старата тениска нарочно, като част от опита му да пресъздаде гимназиална среща.

Тя гризна края на пърженото картофче и щом той се извърна настрани, го пусна между краката си и го остави да падне на земята

под пейката, тъй като от нерви стомахът ѝ бе толкова свит на топка, че не можеше да побере никаква храна.

— Много ти липсва, нали?

— Гимназията? Изобщо. Всички онези домашни се отразяваха доста пагубно на социалния ми живот.

— Не говоря за домашните. Говоря за футбола.

Той сви рамене, върна обратно пилешкото бутче, като междувременно потърка ръката си в нейната. Тя се почувства като разтърсена от токов удар.

— Рано или късно трябваше да се откажа. Един мъж не може вечно да играе футбол.

— Но не си планирал да е толкова скоро.

— Може би ще се заема с треньорска дейност. Да си остане само между нас, но говорих с двама души. Треньорският пост май ще е следващата стъпка за мен.

Грейси очакваше да долови ентузиазъм в гласа му, ала такъв липсваше.

— Ами актьорската ти кариера?

— Някои неща в нея ми допадат. Харесва ми динамиката. — Устните му се извиха в гримаса на отвращение. — Но определено ще съм доволен, когато тези любовни сцени приключат. Знаеш ли, че днес очаквах от мен да си сваля панталоните?

Въпреки нервната си възбуда, тя се усмихна.

— Аз бях там, забрави ли? И когато свърши с цялото онова потриване на брадичка, клатене на глава, разтакаване и раздразнени възклицания, не мисля, че Уилоу или останалите от екипа имаха и най-малка представа за това, което казваше.

— Но успях да си запазя панталоните, нали?

— Но не и горката Натали.

— Да се съблича, е съдбата на всяка жена. И колкото по-рано го приеме, толкова по-щастлива ще е. — Той я потупа по коляното, предизвиквайки тръпки на желание из цялото ѝ тяло, като задържа ръката си малко по-дълго от необходимото.

Струваше ѝ огромна доза самоконтрол, за да не отвърне на заяждането му. Не само, че беше прекалено нервна, за да си разменят остроумия, но изпитваше забележителна търпимост към него, въпреки сексуалното му изтезание. Беше трогната от държането му спрямо

Натали, докато снимаха любовната сцена. През последните два дни гърдите на партньорката му продължаваха да пускат мляко, през повечето време отгоре му, а Натали толкова се срамуваше, че едва сподавяше сълзите си. Боби Том беше идеалният джентълмен — шегуваше се с нея, докато се отпусне, държеше се така, все едно подобни неща му се случват постоянно, сякаш денят му нямаше да е завършен без това, като че ли очакваше с нетърпение предницата на ризата му да подгизне от кърма.

Способността му да прикрива истинските си чувства понякога я плашеше. Никой не биваше да притежава толкова много самоконтрол. Тя определено нямаше такъв. Точно в момента само мисълта да се люби с него разтапяше вътрешностите ѝ.

Той попи голия ѝ крак със салфетката си, въпреки че не бе изпуснала нищо върху него. Палецът му се плъзна по вътрешната извивка на бедрото ѝ и младата жена затаи дъх.

— Нещо не е наред ли?

Грейси скръцна със зъби.

— Не... Не, хм, няма нищо. — Той я превръщаше в емоционална развалина с леките си невинни докосвания. Отъркваше се леко в крака ѝ, докато сменяше позата си, докосваше леко гърдите ѝ с ръка, като се протягаше да си вземе от пиленето. Всяко едно от тези докосвания беше толкова краткотрайно, че би могло да мине за случайно, но след като Боби Том никога не правеше нищо случайно, сигурно разиграваше някоя от игрите си. Само ако беше повдигнал въпроса за нощта, която ги очакваше, за да си изяснят нещата и тя да спре да тръпне от очакване! Реши, че сама ще го стори, макар да нямаше ни най-малка представа как.

Изгърси няколко бисквитени трохи от чисто белите си къси панталонки, за да намери занимавка на ръцете си. Той ѝ бе казал тази вечер да облече панталонки. Струваха ѝ се твърде обикновено облекло, но си припомни ласкателния комплимент за краката ѝ и се примири с желанието му. Освен това си избра късо памучно пуловерче, което разкриваше кръста ѝ всеки път, щом се наведеше напред — факт, за който бе сигурна, че не е убягнал от вниманието му.

— Бих искала да започнеш да гледаш кадрите, заснети през деня — рече тя, опитвайки се да откъсне съзнанието си от разгорещеното си тяло. — Може би те ще те изпълнят с повече ентусиазъм за филмовата

ти кариера. Всички знаеха, че си фотогеничен, но не мисля някой да е допускар да си толкова добър.

На няколко пъти бе имала възможност да присъства, когато Уилоу, режисьорът и други членове на екипа на „Кървава луна“ се събираха, за да гледат материала, заснет предишния ден. Присъствието на Боби Том на екрана беше много по-дискретно, отколкото на живо, но изпълнението му бе толкова естествено, че все едно изобщо не играеше. Беше цялостно и съдържано, и донякъде успяваше да тушира предвидимостта на сценария.

Вместо да се почувства поласкан от похвалата ѝ, той се намръщи.

— Разбира се, че съм добър. Да не мислиш, че щях да се заема с нещо подобно, ако смятах, че ще се издъня?

Тя го изгледа подозрително.

— От самото начало си изненадващо уверен за някой, който твърди, че никога преди не е играл. — Очите ѝ се присвиха, когато ѝ хрумна нещо. — Не проумявам как досега не съм се досетила. Това е една от поредните ти измами, нали?

— Нямам и най-малката представа за какво говориш.

— За уроци по актьорско майсторство, ето за какво говоря.

— Уроци по актьорско майсторство?

— Добре ме чу. Взимал си уроци, нали?

Той се нацупи.

— Може няколко пъти да съм говорил с едно от другарчетата ми по голф, докато играем, но това е всичко. Два-три разговора, докато напредваме от една дупка до друга. Няколко съвета между два леки удара към дупката. Това е всичко.

Отговорът му ни най-малко не разсея подозренията ѝ и тя прикова най-твърдия си поглед в него.

— И кое по-точно е това твое другарче по голф?

— Какво значение има?

— Боби Том...

— Може да е бил Клинт Ийстуд.

— Клинт Ийстуд! Взимал си уроци от Клинт Ийстуд! — Тя завъртя очи.

— Това не означава, че смятам да се занимавам сериозно с актьорство. — Боби Том бутна шапката си нагоре, за да се почеше по

челото. — Да се любя с дами, които не ме привличат, не се покрива с представата ми как да прекарам остатъка от живота си.

— Аз харесвам Натали.

— Предполагам, че всичко ѝ е наред. Но не е моят тип жена.

— Може би тъкмо защото е жена, а не момиче.

Той се наежи.

— И какво трябва да означава това?

Нарастващото ѝ напрежение я бе направило дръзка и заядлива.

— Неоспорим факт е, че не притежаваш най-добрия вкус, що се отнася до женска компания.

— Това е лъжа.

— Излизал ли си с жена, чийто коефициент на интелигентност е по-голям от размера на сутиена ѝ?

Погледът му се плъзна по гърдите ѝ.

— *Доста* по-голям.

Грейси усети как зърната ѝ се втвърдиха.

— Аз не се броя. Ние не излизаме официално.

— Забравяш за връзката ми с Глория Стейнмен.

— Не си излизал с Глория Стейнмен!

— Не можеш да го знаеш със сигурност. Това, че сме сгодени, не ти дава право да ми държиш сметка какъв тип дами ме привличат.

Явно шикалкавеше. Докосна голия ѝ прасец с крака си и кожата ѝ настръхна. Грейси знаеше, че така доникъде няма да стигне с него и затова изостави този фронт и мина в настъпление по друг.

— Ти определено имаш предприемачески нюх. Може би ще си по-щастлив да се посветиш на бизнеса, отколкото да си актьор. Нямах представа в колко много успешни бизнес начинания участваш. Джак Ейкън ми каза, че имаш вроден талант.

— Винаги съм можел да правя пари.

Никога не бе чувала подобно изявление, изречено с такава липса на ентузиазъм. Докато пускаше скришом още едно картофче под пейката, се опита да разбере защо. Боби Том беше интелигентен, хубав, чаровен и можеше да постигне успех, с каквото и да се захванеше. С изключение на единственото, което най-много желаше — да играе отново футбол. Изведнъж осъзна, че за цялото време, откакто го познаваше, нито веднъж досега не го бе чувала да се оплаква, че кариерата му е приключила толкова нещастно. Не беше от тези, които

хленчат, но Грейси бе сигурна, че ще се почувства по-добре, ако излее чувствата си.

— Държиш много неща затворени вътре в себе си. Ще ти помогне ли, ако поговориш за случилото се?

— Не се опитвай да ми правиш психоанализа, Грейси.

— Не се опитвам, но за всеки би било трудно, ако изведнъж животът му се преобърне с главата надолу.

— Ако очакваш от мен да започна да хленча, защото повече не мога да играя футбол, по-добре забрави. Вече имам много повече, отколкото повечето хора са си мечтали, а самосъжалението не е начело в списъка ми с предпочитани личностни качества.

— Никога не съм познавала някой, който да е по-малко склонен към самосъжаление от теб, но целият ти живот е бил подчинен на футбола. Съвсем естествено е да изпитваш огромна празнота сега, след като вече не присъства в живота ти. Определено имаш право да си огорчен заради това, което се е случило с кариерата ти.

— Кажй това на някой, който няма работа или на някой бездомник. Обзалагам се, че на секундата ще пожелаят да си сменим местата.

— Ако следваме логиката ти, никой, който има покрив над главата си и храна, не би трябвало да се чувства нещастен. Но животът е много повече от сигурен дом и храна.

Той избърса устните си със салфетката, като при това движение лакътят му докосна гърдата ѝ, разпалвайки куп усещания в нея.

— Грейси, не се обиждай, но ме отегчаваш до смърт с този разговор.

Тя го стрелна косо с поглед, за да разбере дали милувката е била нарочна, или случайна, ала лицето му не изразяваше нищо.

Боби Том изпъна крака си, за да бръкне в джоба на джинсите и платът се стегна около бедрата му. Сърцето ѝ сякаш се качи в гърлото.

— Ти ме раздразни толкова много, че почти забравих какво исках да направя тази вечер. — Извади нещо, като го стискаше в юмрука си.

— За да наваксаме всичко, което си пропуснала в отношенията си с противоположния пол, трябва да извървим обратно целия път до играта на „чичко доктор“ зад гаража, но реших, че можем да пропуснем тази част и да скочим направо към гимназията, когато нещата стават много по-интересни. Когато скъсахме, Шери Хопър така

и не ми върна пръстена от гимназията, затова ще трябва да се задоволим с този. — Разтвори дланта си.

Върху нея лежеше най-големият мъжки пръстен, който някога бе виждала. Пищната му колекция от жълти и бели диаманти, подредени във формата на три звезди, блещукаха на гаснещата светлина. Пръстенът бе нанизан на тежка златна верижка, която той промуши през главата ѝ.

Пръстенът тупна с глух звук между гърдите ѝ. Тя го вдигна и леко присви очи, за да го разгледа по-добре.

— Боби Том, това е пръстенът ти от Суперкупата!

— Бъди Бейнс ми го върна преди два дни.

— Не мога да нося пръстена ти от Суперкупата!

— Не виждам защо не. Един от нас трябва да го носи.

— Но...

— Хората в града ще станат подозрителни, ако нямаш пръстен. На всички ще им хареса идеята, че това е годежният ти пръстен. Макар че, ако съм на твое място, не бих разчитал, че ще свърша набързо някоя работа в града. Всички ще искат да го пробват.

Колко ли жестоки удари бе понесъл, за да извоюва това? Колко счупени кости и натъртени мускули бе изтърпял? На трийсет години тя най-после се бе сдобила с пръстен и то какъв!

Докато си повтаряше, че го има само временно, Грейси си припомни болката, която бе изпитвала като тийнейджърка, когато бе виждала момичетата в гимназията да се кипрят с пръстените от гаджетата си, висящи около шиите им. Колко много бе копняла и тя да има такъв.

Грейси се постара да прикрие чувствата си. Това не беше истинско и тя не биваше да позволява да означава твърде много за нея.

— Благодаря ти, Боби Том.

— В подобни случаи момчето и момичето ще подпечатат мига с целувка, но честно казано, ти си твърде страдна за мен, за да те удържа на публично място, така че ще го отложим, за когато останем насаме.

Тя стисна по-силно пръстена в дланта си.

— Често ли си давал пръстена си от гимназията?

— Само два пъти. Вече споменах Шери Хопър, но Тери Джо Дрискол беше първото момиче, което някога съм обичал. Сега тя е

Тери Джо Бейнс. Между другото, ти ще се запознаеш с нея; обещах им тази вечер да се отбием у тях. Съпругът ѝ Бъди беше най-добрият ми приятел в гимназията, а Тери Джо е наистина наранена, задето още не съм те запознал с нея. Разбира се, ако предпочиташ да правиш нещо друго... — Хвърли ѝ кос поглед. — Вероятно бихме могли да отложим посещението за утре.

— Тази вечер е добре! — Гърлото ѝ бе пресъхнало и гласът ѝ прозвуча пискливо. Защо удължаваше мъчението ѝ по този начин? Може би беше размислил и не искаше да се любят. Може би просто се опитваше да се отърве от нея.

Ръката му докосна мястото точно над кръста ѝ, когато се протегна зад нея към картонената кутия, която тя бе оставила на пейката. Грейси подскочи.

Боби Том я погледна. Тъмносините му очи изглеждаха невинни като на бебе.

— Ще ги помогна с чиниите.

И с дяволита усмивка започна да събира остатъците от пърженото пиле, което ядоха за вечеря, и да ги пъха в книжната торба, като междувременно я докосваше тук-там, карайки я цялата да настръхва. Боби Том отлично знаеше какво прави, реши Грейси. Нарочно се опитваше да я подлуди.

Десет минути по-късно двамата бяха въведени в претрупаната с мебели всекидневна на малка, едноетажна къща от пълничка, но все още хубава жена с бебешко лице и силно изрусена коса, облечена в червен потник, бял клин и чифт износени сандали. Приличаше на някой, който е понесъл доста удари в живота, но не се е предал, а обичта ѝ към Боби Том беше толкова открита и безкористна, че Грейси мигом я хареса.

— Крайно време беше Боби Том да те доведе. — Тери Джо стисна ръката на гостенката си. — Кълна се, че всички в града направо щяха да умрат, когато разбраха, че най-последно се е сгодил. *Джозийн!* Чувам шумоленето на хартия! Веднага остави пакета с онези бисквити! — Посочи към чистата, но обзаведена със стари мебели всекидневна и кухнята зад нея. — Това беше Джозийн. Тя е по-голямата. Тази вечер брат ѝ Кени ще спи при приятел. *Бъди!* Боби Том и Грейси са тук! *Бъъъдиии!*

— Престани да крещиш, Тери Джо. — Бъди влезе тромаво в дневната откъм кухнята, като пътьом избърса устата си. Грейси заподозря, че той бе шумолял с пакета с бисквитите, а не дъщеря му.

Грейси вече бе виждала веднъж за кратко Бъди Бейнс, когато закара тъндърбърда в сервиза му, за да смени гумите. Също като къщата, в която живееше, от него лъхаше на занемареност. С тъмната си коса и мургава кожа той все още беше хубав мъж, но около талията му се бе натрупала излишна тлъстина, а се забелязваше и наченка на двойна брадичка. Все пак тя можеше да си го представи като гимназист, също толкова красив като Боби Том, но тъмнокос вместо рус. Тримата — Боби Том, Бъди и Тери Джо — сигурно са били доста впечатляващи.

След като Джолийн се втурна като вихър, за да поздрави с влажна и ентузиасирана целувка чичо си Боби Том, Тери Джо повлече Грейси към кухнята, за да ѝ помогне да донесат бирите и чипса. Грейси нямаше желание за нито едно от двете, но не ѝ даде сърце да откаже на сърдечното гостоприемство на Тери Джо. Тя бе пъхнала пръстена на Боби Том под пуловера и той се бе сгушил между гърдите ѝ. Докосна го, докато оглеждаше кухнята. Беше бедна, но уютна като дневната, с детски рисунки, залепени с магнитчета върху вратата на хладилника и купчина вестници, струпани на пода до паничката с вода за кучето.

Тери Джо задържа отворена вратата на хладилника с бедро, докато вадеше кутиите с бира и ги подаваше на Грейси.

— Сигурно знаеш, че бащата на Бъди е кметът Лутър Бейнс и той ми поръча да ти кажа, че са те избрали за член в Комитета за родното място. Имаме събрание в понеделник в седем. Ако искаш, можеш да минеш да ме вземеш и да отидем заедно.

Грейси се втренчи тревожно в нея, докато притискаше четирите студени кутии с бира към гърдите си.

— Комитет за родното място?

— За Хевънфеста. — Тери Джо затвори вратата на хладилника, грабна от плота пакет с чипс и изсипа съдържанието му в две сини пластмасови купи. — Зная, че Боби Том ти е казал, че градът купи къщата, в която е отраснал. Откриването ѝ ще е в чест на фестивала, но се нуждаем от доста помощ, за да я подготвим.

Грейси си припомни мнението на Боби Том за странното намерение да се превърне домът от детството му в туристическа атракция.

— Не зная, Тери Джо. Боби Том не е много доволен от идеята.

Тери Джо пое двете бири от Грейси и ѝ подаде едната купа с чипса.

— Той ще се примири. Едно е сигурно за Боби Том. Той знае какво дължи на този град.

Грейси не смяташе, че Боби Том дължи нещо на града, но тъй като не беше тукашна, нейната гледна точка се различаваше от тази на местните жители.

Когато двете жени се върнаха в дневната, Боби Том и Бъди спореха за шансовете на „Чикаго Старс“ отново да спечели Суперкупата. Боби Том бе кръстосал глезена си върху коляното, а сламената му шапка бе кацнала върху прасеца му. Грейси се приближи до дивана и му подаде бирата. Пръстите му погалиха леко нейните и тръпки на възбуда преминаха по цялата ѝ ръка. Той впери в нея онези тъмносини като нощта очи и тя усети как коленете ѝ омекват.

Остави купата с чипса върху масичката за кафе и седна до него. В този миг осъзна, че Бъди я наблюдава с неприкрит интерес. Усети как погледът му се плъзга от гърдите ѝ до краката. Когато Боби Том я гледаше по този начин, цялата настръхваше, но внимателният оглед на Бъди само я притесняваше. Ако знаеше, че ще се отбият на гости у приятелите му, щеше да пренебрегне молбата на Боби Том и да си обуе панталони.

Бъди пое бирата от съпругата си, облегна се назад в пластмасовия шезлонг и огледа Боби Том.

— Как се чувстваш сега, когато не участваш в предсезонните демонстрационни срещи? Това ти е за пръв път от колко години?

— Тринайсет.

— Доста ти е тежко. Ти счупи някои рекорди, но ако беше играл по-дълго, може би щеше да надскочиш повечето по-важни.

Бъди съзнателно сипваше сол в раните на Боби Том и Грейси очакваше Боби Том да отвърне на заяждането с някое от остроумията си. Вместо това той само сви рамене и отпи от бирата си. Изведнъж младата жена бе обхваната от желание да го закриля. Ето че сред приятелите си от детството той изглеждаше уязвим.

Наведе се импулсивно и потупа бедрото на Боби Том през джинсите. Мускулите под дланта ѝ бяха твърди и силни.

— Сигурна съм, че повечето хора в града са благодарни, че той се снима във филм, вместо да е на тренировъчен лагер. „Уиндмил“ налива много пари в местната икономика. Но защо ли ти го казвам, а, Бъди? Сервизът ти изпълнява доста поръчки на студиото, нали?

Бъди се изчерви. Боби Том ѝ хвърли многозначителен поглед. Тя отново го потупа по бедрото, сякаш имаше право да докосва всяка част от тялото му, която си пожелае. Тери Джо прекъсна неловкото мълчание, впускайки се в подробен отчет за извършеното от различните комитети за фестивала и накрая обяви, че Грейси е избрана за член в Комитета за родното място.

Боби Том присви очи.

— Казах на Лутър, че не желая да имам нищо общо с това, нито пък Грейси. Това е дяволски глупава идея и който я е измислил, трябва да отиде да му прегледат главата.

— Идеята беше на Лутър — заяви Бъди войнствено.

Боби Том вдигна кутията си с бира.

— Аз казах мнението си.

Грейси очакваше домакинът им да се впусне да защитава баща си, ала вместо това той изръмжа и загреба шепа чипс от купата пред себе си. Когато се извърна към Грейси, устата му беше пълна.

— Градът беше доста изненадан да научи за вас двамата. Ти не си обичайният тип на Боби Том.

— Благодаря ти — отвърна Грейси учтиво.

Боби Том се засмя.

Бъди я изгледа по-внимателно, сетне погледът му се отмести към приятеля му.

— Как прие Сузи годежа? Или тя е твърде заета да прекарва времето с новото си гадже, за да се интересува?

— Шшт, Бъди! — възкликна Тери Джо. — Не зная какво ти става, че се държиш толкова злобно тази вечер. И не е нужно да споменаваш нещо, което вероятно е само слух.

— Да споменава за какво? — попита Боби Том. — За какво говорите?

Бъди напъха още една шепа чипс в устата си.

— Ти му кажи, Тери Джо. На мен няма да ми повярва.

Кутията с бира на Тери Джо издрънча върху венчалната ѝ халка, докато я въртеше между дланите си.

— Просто приказки. Вероятно няма нищо вярно.

— Ако е свързано с майка ми, искам да зная за какво става дума.

— Ами, Анджи Котър говорила с Нели Ромеро, а ти я знаеш каква е — не може да запази нищо в тайна, дори животът ѝ да зависи от това. Но половината от нещата, които казва, не са верни. Миналият месец ме видя да отскачам до старата хлебарница, облечена със старата риза на Бъди и следващото, което узнах, беше, че разправяла наляво и надясно из града, че отново съм бременна. Така че и сега сигурно е нещо такова.

Боби Том я погледна спокойно.

— Кажи ми какво разправя.

— Ами, слухът е, че Сузи се среща с Уей Сойър.

— Какво? — Боби Том се засмя. — Не мога да повярвам. Тук някои неща никога не се променят.

— Виждаш ли, Бъди, казах ти, че е лъжа.

Бъди се наведе напред.

— Анджи каза, че е видяла шофьора на Уей Сойър да взима Сузи от дома ѝ преди няколко седмици. Ако това се окаже истината, майка ти няма да има нито един приятел в този град.

— Ще има мен — заяви Тери Джо. — Аз обичам Сузи и ще я подкрепя, независимо от всичко.

Грейси осъзна, че бе забравила да спомене на Боби Том за срещата си с Уей Сойър, но сега не ѝ се струваше подходящия момент да поправи пропуската си. Господин Сойър ѝ бе харесал. Не всеки щеше да спре, за да я попита нуждае ли се от помощ и ѝ стана неудобно да ги слуша да говорят за него по този начин.

Боби Том отпусна ръка върху облегалката на дивана, като закачи рамената на Грейси. После палецът му се плъзна разсеяно под пуловера и погали ключицата ѝ. Кожата на гърдите ѝ настръхна и тя се ужаси, че нещо много засрамващо става със зърната ѝ, а тъй като материята на пуловера ги обгръщаше плътно, сигурно всички вече бяха забелязали. Гъста червенина плъзна по страните ѝ.

Боби Том продължи да я гали с палеца си.

— Сигурен съм, че тя ще оцени лоялността ти, Тери Джо, но няма да е необходимо. Мама обича този град и аз ти *гарантирам*, че

никога дори не би си и помислила да се среща с онзи кучи син.

— Точно това заявих на всички — кимна Тери Джо. — Честно, Боби Том, не зная как ще се справим, след като „Росатех“ се премести. Градът преживява тежки времена дори и сега, когато компанията е тук. Ако Хевънфестът не ни постави на туристическата карта, със същия успех бихме могли да заковем с дъски „Мейн Стрийт“.

Бъди загреба и последния останал чипс.

— Лутър каза, че Майкъл Джордан със сигурност ще участва в празничния турнир по голф.

В очите на Боби Том се появи странно изражение, което накара Грейси да заподозре, че Боби Том още не бе поканил именития спортист, както бе обещал. А тъй като много малко неща убягваха от вниманието му, тя бе сигурна, че това не беше неволен пропуск. Опитва се безуспешно да се измъкне изпод дразнещия му палец, който сега галеше тила ѝ.

— Не със сигурност, а почти сигурно — промърмори Боби Том.

— Ако Джордан вземе участие, това ще привлече туристите. Колко от „Каубоите“ ще дойдат, освен Ейкмън?

— Още не съм получил окончателната бройка. — Боби Том вдигна ръка от тила ѝ и нахлупи шапката си. Докато се изправяше на крака, я дръпна нагоре. — Двамата с Грейси трябва да вървим. Обещах ѝ, че тази нощ ще избираме имена за децата си. В момента тя се е спряла на Алоишъс за име на първото ни момче и ще трябва да пресека това ѝ желание още в зародиш.

Грейси едва не се задави с чипса, който преглъщаше. Тери Джо демонстрира приятелско отношение, изтъквайки, че Алоишъс е много хубаво име. Добрите маниери изискваха Грейси да ѝ благодари, докато в същото време Боби Том искрено се забавляваше. Той я потупа по дупето и тя отново се изчерви. Ръката му се задържа там и тя едва успя да смотолени нещо за довиждане. Малкото храна, която бе погълната тази вечер, се бе събрала на топка в стомаха ѝ.

Докато пикапът излизаше на заден ход от алеята за коли и се насочи към „Мейн Стрийт“ помежду им се възцари тишина. Тя кършеше нервно ръце в скута си. Секундите бавно се нижеха. Боби Том затърси някаква музика по радиото.

— В какво настроение си — за кънтри или рок? Или може би искаш да послушаш нещо класическо?

— Все ми е едно.

— Звучиш ми малко дръпнато. Нещо не е наред ли?

Въпросът му прозвуча толкова невинно, без никаква следа от лукавство, така че тя мигом разбра, че нарочно я предизвиква. Стисна зъби.

— Класическа става.

— Извинявай. Тази станция нещо не се хваща добре тази вечер.

Сега вече нервите ѝ не издържаха. Стисна ръце в юмруци и му се разкрещя.

— Защо ми причиняваш всичко това? Нарочно ли се опитваш да ме подлудиш? Няма значение. Не ми отговаряй. Само ме отведи у дома. Веднага!

Той я дари с доволна усмивка, като че ли бе направила нещо, което му е доставило огромна радост.

— Мили боже, Грейси, тази вечер направо си кълбо от нерви. Скъпа, не мисля, че ще има някаква болка, ако за това се тревожиш. Е, не съм гинеколог, но ти си на трийсет години и каквато и бариера да е имало там, когато си била млада, на тази твоя преклонна възраст сигурно вече отдавна се е изпарила.

— Дотук беше! Веднага спри, за да сляза! Няма да остана с теб нито минута повече! — Въпреки че никога не е била от жените, които крещят, се чувстваше добре да му вика и затова продължи с пълно гърло. — Ти може и да си мислиш, че всичко това е много забавно, но не е! И ти не си секси, без значение какво си мислят всички други жени за теб. Ти си жалък, ето какъв си. Грозен, глупав и жалък!

Той се засмя.

— Знаех си, че тази вечер ще си прекараме добре.

Тя подпря лакти върху голите си колене и отпусна чело върху дланите си. Раменете ѝ увиснаха.

Боби Том се пресегна, пхна ръка под пуловера ѝ и я потупа по гърба.

— Всичко ще е наред, скъпа. Очакването е част от забавлението.

— Прокара върховете на пръстите си по изпъкналите прешлени на гръбнака ѝ.

— Не искам да очаквам — простена младата жена. — Искам да започнем и да свършим по-бързо.

— Скъпа, ние започнахме преди няколко часа. Не си ли го разбрала още? Само защото все още не сме си свалили дрехите не означава, че не сме се заели сериозно със задачата още от мига, в който се качи в пикапа ми тази вечер. — Пръстите му очертаха малки кръгчета в подножието на гърба ѝ.

Тя извърна глава и го погледна. Той измъкна ръката си изпод пуловера и ѝ се усмихна. Стори ѝ се, че видя нежност в очите му, но навярно е било само плод на желанието ѝ. Пикапът започна да подскача и тя се изправи.

— Къде сме?

— Край реката. Точно както ти обещах и както правехме в гимназията. Ще я караме стъпка по стъпка, скъпа, за да не се почувстваш измамена. Е, ако трябва да съм наистина точен във всичко, първо трябваше да се отбием в „Деъри Куин“ за фунийка сладолед, но ако трябва да съм честен, нито секунда повече не мога да удържа ръцете си далеч от теб.

Спря пикапа, угаси двигателя и фаровете, после свали прозореца. Хладният нощен бриз нахлу в купето и тя чу шума на течащата вода. През предното стъкло се виждаше лунната светлина, проблясваща върху листата на ореховите и кипарисовите дървета, които се извисяваха край брега на реката.

Тя преглътна.

— Тук ли ще... Знаеш какво. Тук. В пикапа?

— Искаш да ти съобщя точния дневен ред ли?

— Ами, аз...

Той се усмихна и свали шапката си.

— Ела тук, Грейси Сноу. На секундата.

Грейси се плъзна в прегръдките на Боби Том с такава лекота, все едно го бе правила през целия си живот. Той я сгуши под брадичката си и пъхна ръка под пуловера ѝ. Тъй като ухото ѝ бе притиснато към гърдите му, тя чуваше силните, равномерни удари на сърцето му.

Той погали косата ѝ, докато палецът му обхождаше гърба ѝ.

— Грейси, скъпа, знаеш, че това не е завинаги, нали? — Гласът му бе нежен и много по-сериозен, отколкото някога досега. — Ти си моя добра приятелка и за нищо на света няма да те нараня, но просто не съм от мъжете, които мечтаят за домашно огнище и искат да се установят. Още не е твърде късно да промениш решението си, ако не си сигурна, че ще можеш да понесеш нещо временно.

Тя знаеше от самото начало, че това не е завинаги, ала не вярваше, че не е от мъжете, които искат да се установят. Просто той не би мечтал за домашно огнище с някоя толкова обикновена като нея. Беше свикнал да е заобиколен от зашеметяващи блондинки и умопомрачителни червенокоси красавици, от жени с тела, стегнати от аеробика и диети, и с огромни гърди. Кралици на красотата и родео кралици, модели, които позират, надянали единствено усмивките си. Бъдещата му съпруга щеше да бъде някоя от тях, но Грейси много се надяваше, че ще притежава и ум, защото иначе той нямаше да е щастлив.

Тя вдъхна мириса му и плъзна върха на показалеца си по избелялото „Л“ върху старата гимназиална тениска.

— Всичко е наред. Не очаквам край от рода на „И заживели щастливо завинаги“. — Наклони лице към него и го погледна сериозно. — Не искам нищо от теб.

Боби Том повдигна вежди, искрено озадачен от заявлението ѝ.

— Говоря искрено и ти го знаеш. Не искам дрехи, пари, нито автограф за моите роднини. Няма да продам историята ти на таблоидите, нито ще те моля да сключиш изгодни сделки с мен. Когато

филмът свърши, ще ти върна обратно пръстена на Суперкупата и ключовете на тъндърбърда. Няма да взема нищо от теб.

Очите му бяха затворени, а изражението на лицето — неразгадаемо.

— Не разбирам защо ми казваш всичко това.

— Естествено, че разбираш. Хората винаги вземат по нещо от теб, ала аз няма да съм една от тях. — Вдигна ръка и прокара пръсти по извивката на брадичката му. После свали стетсъна му и го остави на седалката. — Боби Том, покажи ми как да ти доставя удоволствие.

Той стисна очи и за секунда на нея ѝ се стори, че го усеща как потреперва, но когато отвори очи, Грейси видя в тях само обичайните закачливи пламъчета.

— Сложила ли си секси бельото си тази вечер?

— Да.

— Е, това е добро начало.

Грейси облиза устни, внезапно припомнила си, че е забравила нещо много важно. Решена да го изрече с нехаен тон, тя се прокашля.

— Аз... Вероятно трябва да знаеш, преди да сме стигнали подалеч... аз взимам противозачатъчни — изгърси на един дъх.

— И в момента ли?

— Веднага след като напуснах Ню Грънди, реших, че щом това ще е ново начало за мен, трябва да съм подготвена, за да не пропусна нито едно... ново преживяване. — Впери поглед в полегатото „Т“ върху тениската му. — Но въпреки че съм подготвена, знаая, че ти водиш много активен живот. — Отново се прокашля. — Имам предвид в сексуално отношение. — Направи пауза. — Така че очаквам ти да... Трябва да използваш презерватив.

Той се усмихна.

— Зная, че този разговор не е лесен за теб, но постъпи правилно, като го поде и трябва да направиш същото и с бъдещите си любовници. — Сянка премина по лицето му и мускулите около устата му се стегнаха. После разтри бузата ѝ с кокалчетата си. — Сега ще ти кажа нещо и въпреки че е самата истина, не искам да ми повярваш на секундата, защото мъжете не обичат да използват презервативи и са готови да кажат всичко, за да ги избегнат. Факт е, скъпа, че аз съм чист като момина сълза и разполагам с кръвни тестове, за да го докажа.

Още преди делата за бащинство, съм бил много внимателен във връзките си с противоположния пол.

— Вярвам ти.

Боби Том въздъхна.

— Какво ще правя с теб? Знаеш, че лъжа като Пинокио. Аз съм последният човек на земята, на когото би трябвало да повярваш за нещо толкова важно.

— Ти си първият, на когото ще повярвам. Никога не съм познавала друг като теб, който толкова да мрази да наранява хората. Каква ирония, нали, имайки предвид жестокия начин, по който си изкарваш хляба?

— Грейси?

— Да?

— Не нося бельо.

Тя стисна очи.

Боби Том се ухили и целуна върха на носа ѝ. Сетне усмивката му бавно помръкна и очите му потъмняха. Плъзна се настрани към нейната седалка, обхвана брадичката ѝ с шепи и се наведе, за да покрие устата ѝ със своята.

В мига, в който устните им се докоснаха, по тялото ѝ се разля блажено усещане. Имаше чувството, че всяка фибра от съществуването ѝ запулсира с нов живот. Устата му бе върху нейната, топла и мека, и Грейси се разтвори за него. Върхът на езика му проникна между устните ѝ и тя се потопи в интимната сладост да поеме част от него в себе си. Обви ръце около силния му врат и докосна езика му със своя. Пуловерът ѝ се вдигна нагоре, когато ръцете му се пъхнаха под него, малко над талията.

Докато целувката им се задълбочаваше, тя усети влажната топлина на тялото му през тениската. Впи пръсти в раменете му и пое по-надълбоко езика му в устата си. Останалият свят изчезна, останаха само усещанията. Дробовете ѝ започнаха да изгарят и тя осъзна, че е забравила да диша. Отдръпна се назад и пое дълбоко дъх, докато той прокараваше устни по шията ѝ.

— Боби Том! — простена тя името му.

— Да, скъпа? — Дишането му беше по-учестено и от нейното.

— Може ли да го направим сега?

— Не, скъпа. Ти още не си напълно готова.

— О, готова съм. Наистина съм готова.

Той се засмя, после изпъшка, когато палците му подразниха голата ѝ кожа.

— Това е само за загревка. Ела тук. По-близо. — Повдигна я така, че тя да възседне скута му.

Когато се намести отгоре му, Грейси го почувства — твърд и корав, опитващ се да проникне в нея направо през джинсите и нейните панталонки.

— Аз ли съм причината за това? — прошепна младата жена до устните му.

— Още преди три часа — промърмори той.

Тръпнеща от удоволствие, тя се раздвижи в скута му. Разтри бедра в неговите и пое устните му в своите.

— Престани — простена той.

— Ти не си единственият, който иска да си играе — напомни му тя, мълвяща в полуотворените му устни.

— Понякога съм твърде умен за свое собствено добро. Господи, не прави това!

— Да не правя какво? — Грейси размърда таза си, искаше да изчезнат всички бариери помежду им.

Боби Том сграбчи края на пуловера ѝ и го вдигна нагоре, заедно със сутиена ѝ. Избута я назад, така че раменете ѝ да се опрат в предното стъкло, и разкри гърдите ѝ.

Грейси нададе тих вик, когато той обхвана едната ѝ гърда и пое зърното в уста. Тя заби пръсти в раменете му, докато я смучеше. Позата ѝ беше неудобна, но тялото ѝ сякаш не ѝ принадлежеше и непознатото напрежение в разтворените ѝ бедра само засилваше възбудата ѝ. Тя почувства горещото засмукване на устата му, пулсирането между краката си, мокрия, тънък и износен плат на тениската му под дланите си. Боби Том пхна ръце под бедрата ѝ и палците му се провряха под късите ѝ панталонки.

Грейси се протегна и измъкна края на тениската му от джинсите, после затърси между телата им копчето над опънатия цип на джинсите. Най-после го разкопча и се зае с ципа. Боби Том вече бе смъкнал нейния и преди тя да се осъзнае, той дръпна панталонките ѝ надолу до мястото, където разтворените ѝ бедра опъваха твърде силно материята, за да продължи по-нататък.

Накъсаното им дишане изпълваше кабината на пикапа. Грейси праметна единия си крак през бедрата му, за да може да коленичи на седалката до него и да продължи с опитите да смъкне ципа му с двете си ръце. Той изхлузи тениската си през глава, като удари с лакът волана и клаксонът изсвири. Боби Том изруга, а послушната му ученичка пое едно от зърната му в уста, докато продължаваше да се бори с упорития цип. Тя го засмука силно, както той бе направил с нейното и усети как цялото му тяло се напрегна.

Ципът поддаде.

Той я отместил от себе си, колкото да издърпа пуловера през главата ѝ и да го захвърли на седалката. Сутиенът го последва и тя коленичи до него като дръзка палавница с разрошена коса, с пръстена на Суперкупата, висящ между голите ѝ гърди, а разкопчаните панталонки смъкнати надолу върху бедрата.

Грейси се вторачил в отворения цип.

— Толкова е тъмно — прошепна. — Не мога да те видя. — Докосна корема му с върховете на пръстите си.

— Искаш ли да ме видиш?

— О, да.

— Грейси... — Звучеше така, сякаш се бореше за глътка въздух. — Идеята изглежда добра, но нещата се развиват малко по-бързо, отколкото си представях, а тази кабина е дяволски тясна. — Завъртя енергично ключа на стартера и подкара пикапа толкова рязко, че тя се блъсна във вратата. Изпод гумите се разхвърча чакъл, когато той даде назад, сетне обърна. Пикапът подскочи върху твърдата земя и се понесе по тъмното шосе.

Тя се протегна зад седалката, за си вземе пуловера. Той улови ръката ѝ, преди да го напипа.

— Ела тук. — Без да дочака съгласието ѝ, той я бутна надолу, така че да легне, с глава върху бедрата му. Въпреки че караше прекалено бързо, със свободната си ръка продължи да дразни гърдите ѝ.

Пикапът летеше в нощта, докато пръстите му я милваха. Тя виждаше през предното стъкло прелитащото небе и върховете на дърветата. Рееше се на ръба на нещо необяснимо и когато повече не можеше да издържа на сладкото му мъчение, извърна гърдите си към него.

Пикапът се носеше по тъмното шосе, а отвореният цип на джинсите му дращеше бузата ѝ. Младата жена притисна устни към твърдия му, плосък корем и усети как всеки мускул се сви. Той изстена и повдигна единия ѝ крак. Дланта му я обхвана през панталонките и започна да я милва. Грейси сякаш полетя.

— Не, недей — прошепна Боби Том и отдръпна ръката си. — Не и този път. Не и докато не съм в теб.

Грейси се наклони на една страна, когато той зави по алеята, водеща към дома му. Дъжд от чакъл се посипа отстрани по кабината. Боби Том натисна рязко спирачките, за секунда угаси двигателя и изскочи от колата.

Тя все още търсеше пуловера си, когато той отвори вратата.

— Няма да ти трябва — обви ръка около кръста ѝ и я издърпа от пикапа.

Макар че къщата беше изолирана, а дворът пуст, Грейси притисна ръце към гърдите си, докато той я влачеше през тревата. Зърна усмивката му на мъждивата светлина от единствената крушка, която светеше на верандата и ѝ хрумна, че с голите си гърди и разтворения цип, в момента Боби Том удивително много приличаше на героя си от първите дни на снимките на филма. Трополенето на ботушите му по дървените стъпала заглуши по-нежното потропване на токетата на сандалите ѝ. Той пъкна ключа в ключалката и когато вратата се отвори, я издърпа вътре не особено нежно.

Поведе я към спалнята с настойчивост, която едновременно я възбуди и изплаши. Харесваше ѝ да знае, че я желае, ала не беше съвсем сигурна, че ще успее да го задоволи. Винаги е била малко трوماва и непохватна във физическите дейности, а тази определено си беше най-физическата. Погледът ѝ се прикова в огромното легло с волани и завеси като на Спящата красавица, което запълваше почти цялата стая, и преглътна с усилие.

— Вече е твърде късно да промениш решението си, скъпа. Боя се, че още преди две седмици пресякохме границата, от която няма връщане назад. — Боби Том се отпусна на леглото и свали трескаво ботушите и чорапите си. Погледът му се плъзна към бялата дантела на гащичките ѝ, която се подаваше от отворения цип на панталонките.

Сред натруфената по женски спалня той би трябвало да изглежда по-малко застрашителен, ала вместо това никога не ѝ се бе струвал по-

могъщ, толкова първично мъжествен. Сексуалната ѝ възбуда отстъпи пред тревогата. Тя се взираше в него и се питаше как е могла да се озове в подобна невъзможна и опасна ситуация. Как се бе стигнало дотук, да се предлага на тексаски спортист, мултимиллионер и плейбой, преследван от най-съблазнителните жени на света?

И тогава той ѝ се усмихна и всичките ѝ съмнения се стопиха, а сърцето ѝ се изпълни с любов. Тя му се предлагаше, защото го искаше. Натрупваше спомени, които да топят дните ѝ през остатъка от живота ѝ. Боби Том протегна ръка и тя пристъпи към него.

Пръстите, които се склучиха около нейните, бяха силни и успокояващи.

— Всичко е наред, скъпа.

— Зная.

— Знаеш ли? — Сграбчи я за кръста и я придърпа между разтворените си бедра.

— Тъхъ. Ти вече ми каза, че не правиш нищо, в което не си добър.

— Вярно е, скъпа. Разбира се, ти се оказа истинска палавница, пълна с изненади. — Сведе устни към гърдите ѝ и пъкна ръце в късите ѝ панталони, за да ги смъкне, заедно с бикините. Тя отпусна едната си ръка върху рамото му и събу финото дантелено парче плат, доволна да се освободи от него. Почувства се като пеперуда, избягала от пашкула, държал я твърде дълго затворена. Погледът му се прикова в медните къдрави косъмчета между бедрата ѝ. Грейси обви пръсти, доколкото можа, около горната част на ръката му, и го задърпа, докато той се изправи.

Когато вече беше на крака, тя плъзна пръсти към колана на джинсите, които бяха разкопчани отпред и се бяха свлекли, и установи, че той не се шегуваше, когато каза, че не носи бельо. Ръцете ѝ трепереха и тя се поколеба.

Боби Том обхвана тила ѝ и прокара нежно пръсти между къдриците ѝ.

— Продължавай, скъпа. Всичко е наред.

Устата ѝ пресъхна, докато бавно дърпаше надолу мекия памучен плат. Забила поглед в пода, тя коленичи. С безкрайно внимание плъзна джинсите по силните му и стройни бедра до глезените. Той ги изрита настрана. Изпълнена с трепетно очакване, тя приседна на прасците си.

Погледът ѝ се вдигна нагоре покрай белезите на коляното му и се спря върху бедрата му.

— О, боже...

Не беше очаквала да е толкова внушителен, толкова... могъщ. Устните ѝ се разтвориха и тя не можеше да откъсне поглед. Беше великолепен, много по-прекрасен, отколкото си беше представяла. Челото ѝ се смръщи, но тя побърза да пропъди тревогите си за размера му. Някак си беше сигурна, че ще се нагоди.

— Май това ще се окаже пълен провал — промърмори Боби Том. Главата ѝ отскочи рязко нагоре и тя го погледна ужасено. По кожата ѝ запълзя червенина. Засрамена, тя скочи на крака.

— Съжалявам! Нямах намерение да зяпам така...

— Не, бебче. — Той я привлече в прегръдките си и се засмя гальовно. — Не говоря за теб. Ти си съвършена. Става дума за мен. Толкова ме подлудяваш с начина, по който ме гледаш, че съществува реална опасност цялата работа да свърши за по-малко от десет секунди.

Младата жена изпита такова облекчение, че не бе сторила нищо нередно, че в гърдите ѝ се надигна смях.

— В такъв случай, предполагам, че ще се наложи да го направим още веднъж, нали?

— Грейси Сноу, ти се превръщаш в развратница направо пред очите ми. — Изхлузи верижката с пръстена на Суперкупата през главата ѝ. — Това определено е щастливата ми нощ.

Обсипа я отново с целувки, а ръцете му бяха по цялото ѝ тяло — мачкаха дупето ѝ, притискаха я към мускулестите му гърди. Тя се опиваше от усещането на голата му кожа, притисната в нейната. Обви ръце около врата му и двамата се заплетоха във водопада от завески с воланчета и панделки, обграждащи балдахина. Боби Том се освободи нежно от хватката ѝ, дръпна със замах завеските и я положи върху огромното легло на Спящата красавица, но той не беше прекрасният принц, дошъл само да я целуне целомъдрено.

Погледът ѝ се преплете с неговия и тя разтвори бавно крака, готова да му се отдаде с радост. Той се усмихна, настани се в леглото до нея и отпусна длан върху корема ѝ.

— Ти си изключителна, скъпа.

Сведе глава и отново я покри с целувки, докато пръстите му се плъзгаха през копринените къдрави косъмчета, сетне се преместиха, за да погалят вътрешната страна на бедрата ѝ. Започна сладкото мъчение на милувките му, докато се приближаваше все по-близо и по-близо, но без всъщност да я докосва.

Тя се изви под ръката му, всеки мускул на тялото ѝ се напрегна докрай.

— Моля те! — Горещият ѝ дъх опари устните му. — Не спирай...

— Няма, скъпа. Повярвай ми, няма.

Разтвори я, а дъхът ѝ премина в сподавен стон, когато върхът на пръста му нежно обходи най-съкровеното ѝ място. Цялото ѝ тяло започна да трепери. Пръстът му проникна в нея и тя изведнъж се освободи от напрежението, достигайки върха със силен вик.

Той я прегърна, докато тялото ѝ се разтърсваше от конвулсиите на оргазма. Щом се успокои и го почувства отново притиснат и твърд отстрани до бедрото си, Грейси с усилие сподави сълзите си. Искаше да даде, а всъщност получи само тя.

— Аз... съсипах всичко. Аз... толкова съжалявам. Знаех си, че ще оплескам всичко. — Преглътна риданието си. — Исках да бъде съвършено, но никога не съм била много добра във физ... физическите неща. Никой не ме искаше в отбора си в часа по физическо и сега вече знаеш защо. Аз свърших, а ти... а ти не, и аз с-съсипах всичко. — Беше толкова сломена от прибързания си оргазъм, че едва усети движението на устните му до слепоочието си.

— Никой не може да е добър във всичко, скъпа. — В гласа му се долавяше странна, задавена нотка.

— Но аз толкова много исках да бъда... добра в *това*!

— Разбирам. — Боби Том се нагласи отгоре ѝ и разтвори бедрата ѝ със своите. — Понякога човек просто трябва да приеме провалите си. Малко по-широко, скъпа.

Това беше най-малкото, което можеше да стори за него. Отново усети как ръката му помилва бедрата ѝ, сетне пръстът му нахлу в нея.

— Толкова си тясна — изпъшка той.

— Съжалявам. Това е защото никога... — Ахна, когато милувките му бавно и ритмично отприщиха поток от усещания в нея. Докосваше я навсякъде, а умелите му, любопитни пръсти чертаеха интимни, копринени пътечки.

— Боби Том? — прошепна името му като въпрос.

— Не се извинявай, скъпа. Не си виновна за провала си. — През пелената на възбудата осъзна, че той се усмихва до потната ѝ буза. Ала преди да разбере защо, усети твърд натиск върху малкия вход към тялото си. Ръцете ѝ се впиха конвулсивно в раменете му, когато разтърсващи вълни на удоволствие се разлиха в нея.

— О...

Той проникна в тялото ѝ, разтваряйки я лека-полека, давайки ѝ време да се приспособи към размера му. Тя усещаше как се въздържа по напрегнатите му мускулите под ръцете си. Цял живот бе чакала този миг.

— Побързай — пророни Грейси. — Моля те, побързай.

— Не искам да те нараня, скъпа. — Гласът му звучеше напрегнато, както когато вдигаше тежести.

— Моля те. Не се сдържай.

— Ти не знаеш за какво ме молиш.

— Зная.

Той потрепери и навлезе докрай. Лъчи от наслада проникнаха през плътта ѝ, запяха в кръвта ѝ. Тя повдигна бедра и обгърна тялото му с крака. Той пъкна ръце под нея и я повдигна по-нагоре, прониквайки с мощни тласъци все по-надълбоко. Грейси се чувстваше замаяна от способността си да понесе тежестта му, да приеме мъжествеността му и от устните ѝ се изтръгна вик на радост от вечната магия на жената, която позволяваше на тялото ѝ да се пригоди с такава лекота към неговото.

Дишането му бе учестено и накъсано, а тя се движеше в синхрон с него, сякаш го беше правила цял живот. Усещанията, които я обливаха, бяха много по-силни от всичко, което някога си бе представяла, като помитащ вятър и оглушителен гръм. Той я отнасяше все по-нависоко и по-нависоко към облаците, към мистериозното място, където властваше единствено екстазът. Влагата на телата им се смесваше с виковете им на наслада, докато не се сляха с облаците. За миг се задържаха там в идеално съзвучие. А после полетяха надолу заедно в топъл, сребърен дъжд.

Изминаха минути или дори часове, преди тя да се върне на земята. Светът около нея се завърна на късчета: полъх на хладен въздух върху ръката ѝ, далечният звук на самолет над главите им.

Тялото му натежа върху нейното, но посрещна с радост тежестта му. Прониза я болка на загуба, когато той се отдръпна от нея.

Боби Том се претърколи по корем. Лицето му бе извърнато към нея, а ръката му лежеше праметната малко под гърдите ѝ. Унесе се в лека дрямка, а тя остана да лежи по гръб, впила поглед в него, запомняйки всеки детайл от лицето му: чувствената долна устна, сенките, които хвърляха дългите му мигли върху скулите, правия нос, влажните руси къдрици на слепоочията. Кожата му изглеждаше златиста на меката светлина на лампата. Той беше толкова красив, че дъхът ѝ секна.

Заля я огромна вълна на радост. Искеше да танцува, да се покачи на покрива на къщата и да закрепчи с цяло гърло. Никога не се бе чувствала по-жива, по-изпълнена с енергия.

— Боби Том?

— Ммм...

— Може ли да отвориш очи?

— Ъмм...

Спомни си едно анимационно филмче, което бе гледала отдавна, за танцуваща мишка, държаща над главата си чадър с къдрички. Точно така се чувстваше в този миг, докато лежеше гола до този мъж, изпълнена с щастие като танцуващата мишка с кукленското чадърче.

— Беше дори по-хубаво, отколкото си мислех. Знаех, че ще бъдеш отличен любовник — и ти наистина си, Боби Том — сигурна съм, че си нещо изключително. Но не биваше да ме дразниш, когато си мислех, че съм съсипала всичко с преждевременния си оргазъм.

Той отвори едното си око, бузата му все още притисната към възглавницата, докато се взираше в нея.

— В случай че още не си разбрала, за една жена няма такова нещо като преждевременен оргазъм.

— И откъде да знам? Казвам го в конструктивен смисъл, така че, ако обичаш, не се обиждай, но имаш дразнещия навик да си правиш шеги, които само ти разбираш.

Той се усмихна и повдигна ръката си, която бе отпуснал върху гърдите ѝ, за да си поиграе с косата ѝ.

— Онова твое изказване беше просто неустойимо. — Изсмя се. — Преждевременен оргазъм.

— При мъжете се случва. Не разбирам защо жените да са изключение.

— По дяволите, вие модерните жени искате всичко, нали? Е, скъпа, ние, мъжете, ще запазим това единствено за себе си, дори да ни влачите чак до Върховния съд. — Прозина се и се претърколи по гръб, като се омота с по-голямата част от чаршафа.

Грейси седна и се облегна на таблата.

— Гладен ли си? Аз съм. По-рано не можах да ям много, защото бях твърде нервна, но сега, кълна се, че бих могла да погълна цял вол. Макар че ще се задоволя и с един сандвич или купа с овесени ядки, или супа. Или може би...

— Ти си една малка бърбровка, нали?

— Мислиш ли, че ще можем да го направим отново?

Той изпъшка.

— Нужно ми е малко време, за да се възстановя. Не съм толкова жизнен, колкото бях преди два часа.

— Аз пък си мислех... Ами, зная, че има различни пози и, за да съм напълно честна, бях доста очарована от... ъъ... мъжкия орган, а и не съм имала голяма възможност да го проуча и...

Замълча, защото леглото започна да се тресе от бурния му смях.

— Мъжкият орган!

Грейси го изгледа раздразнено.

— Не разбирам какво е толкова смешно. Аз съм твърде стара за подобно невежество и имам доста да навакзвам.

Челото му се сбръчка от престорен ужас.

— Надявам се, че не искаш да стане за една нощ.

— Не зная защо, но имам чувството, че изобщо няма да се затрудниш да поддържаш темпото с мен. — Не бе пропуснала, че въпреки думите си, той гледаше разголените части на тялото ѝ с непогрешими признаци на интерес.

Телефонът попречи на усамотението им. Макар че звукът на телефона върху нощното шкафче до леглото му бе изключен, тя чуваше, че телефонът в кабинета му звъни на равни интервали, още откакто бяха влезли в къщата. Грейси бе свикнала той да оставя секретарят да поема по-голямата част от обажданията и не му обърна внимание. Този път Боби Том въздъхна и вдигна слушалката.

— Може би, ако се обадя, който и да е, ще ни остави на мира за останалата част от нощта. Ало... Не, Лутър, всичко е наред, не спях. Ъхъ. Да, трябваше да потвърдя онзи списък преди ден-два... Искаш също и Джордж Стрейтс, така ли? — Завъртя очи. — Не мога да говоря повече, Лутър. Имам обаждане на другата линия и съм абсолютно сигурен, че е Трой Ейкман. Да, ще ѝ кажа.

Тресна слушалката и се облегна на възглавниците.

— Каза ми да ти напомня за събранието на Комитета за родното място. Няма да ходиш. Проклети глупаци.

— Всъщност смятам да отида. Един от нас трябва да знае какво замислят.

— Откачени неща, ето какво замислят, и е по-добре да стоиш подалеч, защото лудостта им може да е заразна. — Погледът му се плъзна към гърдите ѝ. — Готова ли си за втори рунд или предпочиташ да си седим и да си бърбим през цялата нощ?

Тя му се усмихна.

— Определено съм готова за втори рунд.

— Добре.

— Но... — Събра кураж, решена да не му позволи всичко да стане според неговите желания, въпреки че имаше десетилетия повече опит от нея и макар да не беше толкова уверена в новопридобитите си способности на секс сирена. — Готова съм за втори рунд, но този път искам аз да съм тази, която ще командва парада.

Той я изгледа предпазливо.

— И какво по-точно имаш предвид?

— Няма нужда да се правиш на невеж, Боби Том. Доколкото зная, комуникационните ни канали все още са напълно отворени.

Той се засмя. Грейси се протегна към смачканите чаршафи, които закриваха бедрата му, и ги дръпна.

— Мисля, че най-доброто място, където бих могла да задоволя любопитството си, е душът.

— Душът?

— Ако нямаш нищо против.

— Ни най-малко. Но напълно ли си сигурна, че си готова? Да вземеш душ с мен, със сигурност ще означава, че за една нощ от начинаеща ще се прехвърлиш в класа на напредналите.

Тя го погледна, а устните ѝ се извиха в усмивка, древна като изкусителката Ева.

— Нямам търпение.

На следващия ден се качиха на самолета му и тя бе развълнувана от възможността да лети с малък самолет. Сутринта Боби Том бе обявил, че ще я води в Остин, за да ѝ покаже част от града, включително и старите му любими колежански заведения. Денят беше ясен и докато ѝ изреждаше имената на реките и каньоните, над които летяха, тя не спираше да му хвърля странични погледи.

Миналата нощ той бе изцяло такъв, какъвто си го бе представяла: нежен и настойчив, насърчаваше страстта ѝ и не ѝ позволяваше да се съдържа нито за миг. Беше му се отдала с цялото си сърце и не съжаляваше за нищо. След много години, когато ще настъпи сетният ѝ час, щеше да намери успокоение и утеха в спомените за нощта, когато Боби Том Дентън я бе любил с такава страст и всеотдайност.

— Дяволски е добре да се откъснем поне за малко от онзи телефон — рече той, докато накланяше самолета. — Лутър ми се обажда по шест пъти на ден, да не споменавам всички, които искат нещо от мен.

— Наистина не можеш да обвиняваш кмета Бейнс, че е малко нервен заради голф турнира — изтъкна тя. — Фестивалът е само след два месеца, а ти още не си му дал списъка с имената. Не мислиш ли, че е време да започнеш да се обаждаш на приятелите си, за да ги поканиш?

— Предполагам — отвърна той без всякакъв ентузиазъм.

— Зная защо отлагаш. Ти би направил услуги на всеки на този свят, но не искаш никакви в замяна.

— Ти не разбираш, Грейси. Хората постоянно преследват спортистите. Ако не е за едно, ще е за друго.

— Да не би да ми казваш, че нито един от тези мъже никога не те е молил за услуга?

— Малцина.

— Обзалагам се, че са повече — усмихна му се тя съчувствено. — Защо не ми дадеш списък на приятелите ти? Първата ми работа

утре сутринта ще е да им се обадя от твое име.

— Ти просто искаш да се сдобиеш с номера на Трой Ейкмън. Съжалявам, скъпа, но той не е твой тип.

— Боби Том...

— Хммм?

— Никак не ми се иска да ти развалям мнението за себе си, но нямам и най-малка представа кой е Трой Ейкмън.

Той завъртя очи.

— Той е много известен куотърбек, скъпа. Спечелил е две Суперкупи за „Каубоите“.

— Предполагам, че щеше да ми е доста трудно да взема футболния тест.

— Само се надявам някоя от местните дами да не реши да те предизвика.

Грейси беше напрегната по време на кацането на малката писта, но Боби Том приземи самолета толкова гладко, че тя едва усети как докосна пистата. Имаше ли нещо, което този мъж да не прави добре?

След като се озоваха на земята, Боби Том нае кола от един от познатите си в гаража на летището и я заведе на разходка из града, включваща сградата на Капитолия на щата Тексас и кампуса на университета. По залез-слънце се разходиха до Таун Лейк — популярна местност в центъра на Остин.

— Много скоро ще видиш нещо, което никога не си виждала в Ню Грънди.

Тя се втренчи във величествената сграда, заобикаляща езерото и моста над него. По водата плаваха лодки и хората седяха в тях, все едно всеки момент очакваха да започне представление с фойерверки и тогава тя видя многобройни големи тъмни птици, които се стрелкаха към небето. Долови също някаква леко остра миризма, която ѝ напомни на зоологическа градина.

— Днес видях много неща. Какво има там?

Той ѝ се ухили дяволито.

— Едно от най-добрите шоуа на майката природа. Харесваш ли прилепи, скъпа?

— Прилепи? — Грейси се вторачи слисано в големите тъмни птици. Острата миризма на диви животни подразни ноздрите ѝ. Чу и пищящите звуци. — Не мисля... О, боже!

Сякаш като по даден сигнал, огромна тъмна вълна от прилепи излетя от убежището си под моста, бяха направо хиляди. Последваха ги още толкова. Докато Грейси ги гледаше като омагьосана, излитаха още и още, с хиляди, които запълниха небето като гъст черен дим. Тя изписка сепнато, когато няколко прилепа прелетяха твърде близо до нея.

Боби Том се засмя и я притегли към себе си.

Грейси не беше от малодушните и страхливи жени и за нищо на света не би пропуснала подобна гледка, но прилепите си оставаха прилепи и когато един приближи повече, отколкото ѝ се нравеше, машинално зарови глава в гърдите му, което само го накара да избухне в още по-гръмогласен смях.

— Знаех си, че ще ти хареса. — Ръката му разтри гърба ѝ. — Остин има най-голямата популация на прилепи от които и е град в света. Огромни ята от тях живеят под този мост. Не зная точно бройката им, но разправят, че тези прилепи изяждали почти един тон насекоми на нощ. Обикновено не излизат, преди да се стъмни, заради което е трудно да се видят, но напоследък беше доста сухо и те излизат по-рано, за да има достатъчно време да се нахранят, което ми напомня, че огладнявам. Какво ще кажеш за някое тексаско-мексиканско блюдо?

— Звучи чудесно.

Както обикновено, да се храни на публично място с Боби Том означаваше, че ще се запознае с много нови хора. Отидоха в „Дупката в стената“, едно от традиционните нощни заведения в Остин, където послушаха някои от прочутите местни музиканти. Когато стана време да си тръгват, Грейси искаше да плати вечерята си, но след като той, както можеше да се очаква, бе избрал маса, пълна с други хора, тя изчака, докато се запътят към колата, за да пъхне парите за вечерята си в джоба му.

Той тутакси ги измъкна.

— Какво е това?

Тя се въоръжи със смелост, защото знаеше, че това никак няма да му хареса.

— Плащам си вечерята.

Веждите му се стрелнаха нагоре и лицето му потъмня, сякаш всеки миг ще избухне.

— Дяволите да го вземат, няма да плащаш нищо! — Напъха обратно парите в чантата ѝ.

Грейси знаеше, че не може да спечели при физически сблъсък с него, затова реши да добави сумата към парите, които му дължеше.

— Няма да забравя, особено сега, след като спяхме заедно. Казах ти, Боби Том. Няма да взема нищо от теб.

— Но ние сме на среща!

— Да, но всеки си плаща за вечерята.

— Аз не позволявам на жените, с които излизам, да си плащат вечерята! Никога! Така че си го избий от главата! А това ми напомня... вчера намерих много банкноти в чекмеджето на бюрото си. Реших, че съм ги оставил там и съм забравил, но сега започвам да се чудя. Ти не знаеш нищо за това, нали?

— Това са парите за наема...

— Наем! Не ми дължиш никакъв наем!

— ... и за онази черна коктейлна рокля, която ми купи.

— Онази рокля беше подарък! Не си го и помисляй да ми я плащаш!

— Не е редно да приемам подаръци от теб.

— Ние сме сгодени!

— Ние не сме сгодени. Аз си плащам сметките, Боби Том. Осъзнавам, че е нещо, което ти е трудно да приемеш, но за мен е много важно и искам да ми обещаеш, че ще уважиш желанието ми, особено след като сега спим заедно.

Той скръцна със зъби.

— Това е най-нелепото нещо, което съм чувал. Ако вярваш, че ще докосна и цент от парите ти, много се заблуждаваш.

— Какво ще правиш с тях си е твоя работа, но аз си плащам дълговете.

— Но това не са дългове!

— За мен са. От самото начало ти казах, че няма да взема нищо от теб.

Той се отдалечи с гневна крачка, ругаейки под нос. Когато стигнаха до колата, свали шапката си и я тупна шумно в крака си. Грейси определено остана с усещането, че би предпочел да тупне нея.

Обратният полет до Телароса протече в мълчание. Никак не ѝ се нравеше, че доброто му настроение от деня се беше развалило, но

трябваше да разбере, че решението по въпроса ѝ бе непоколебимо. Когато се прибраха, той изглеждаше малко по-спокоен. Тя му благодари за чудесно прекараното време и се насочи към стълбите, водещи към апартамента ѝ. Вътре си свали дрехите и влезе под душа.

Когато излезе, дъхът ѝ секна, щом го видя да седи на единствения стол, само по джинси.

— Заклучих вратата — рече тя.

— Аз съм твоят хазаин, забрави ли? Имам ключ.

Пръстите ѝ се вкопчиха в бялата хавлиена кърпа, с която се бе увила. Боби Том не се усмихваше и тя не знаеше какво да очаква.

— Седни на леглото, Грейси.

— Може би... може би трябва да поговорим за това.

— Направи го!

Тя седна.

Боби Том стана от стола и свали ципа си. Тя заби пръстите на свободната си ръка в матрака, изпълнена със смущаваща смесица от нервност и възбуда. Боби Том пристъпи към нея.

Сърцето ѝ биеше толкова силно в гърдите, че ударите му отекваха в гърлото ѝ. Боби Том се протегна и смъкна кърпата ѝ.

— И за това ли ще ми платиш?

Преди да успее да отговори, той взе една възглавница и я бутна под бедрата ѝ.

— Какво...

— Тихо. — Подпря едното си коляно на ръба на леглото, хвана бедрата ѝ и ги разтвори. За миг остана да се взира в нея, сетне палците му я разтопиха.

Дъхът ѝ секна в гърлото, когато той наведе глава. Усети търкането на брадата му във вътрешната страна на бедрото си. Устните му докоснаха нежно плътта ѝ.

— А сега ще ти доставя удоволствие.

И тогава, тъй като не успя да наложи господството си със силата на волята, той я завладя по друг начин.

Накрая се оказа, че Сузи нямаше избор. Беше минал близо месец, откакто Уей Сойър бе отправил отвратителното си предложение, но оттогава тя почти не можеше да мисли за нищо друго. Преди седмица

той най-после се бе върнал в града, но до вчера не й се бе обаждал. Само звукът на гласа му я паникьоса и когато обяви, че дава вечеря на свои делови партньори в Сан Антонио и желае тя да е негова домакиня, Сузи едва успя да отрони няколко думи.

Веднага щом затвори телефона, се опита да се свърже с Боби Том, но не за да му каже какво се е случило — не би могла да направи това — а само, за да чуе познатия звук на гласа му. Обаче той не си беше у дома и след като говори с Грейси тази сутрин, разбра, че двамата са били в Остин.

Докато шофьорът се отдалечаваше с линкълна от къщата й на път за Сан Антонио, в гърдите й се надигна истерия. Чувстваше се като Жана д'Арк в менопауза, готова да се пренесе в жертва за доброто на хората си. Ала не беше толкова глупава, че да очаква благодарност от тях. Когато връзката й с Уей станеше публично достояние, щеше да бъде тотално заклеймена, защото се е сприятелила с врага.

Уей обитаваше горните два етажа на красива стара сграда от бял варовик, с апартаменти с изглед към прочутия парк Ривъруок на Сан Антонио. Беше въведена от прислужница, която пое пътната й чанта от шофьора и я осведоми, че господин Сойър скоро ще пристигне. Двуетажният апартамент излъчваше просторна, тропическа атмосфера. Бледожълтите стени с тебеширенобял перваз подчертаваха удобните меки мебели, тапицирани с дамаска в яркожълто и алено. Горните половини на високите, тесни прозорци бяха покрити с ръчно изработена решетка от ковано желязо, а ъглите бяха пълни с буйна зеленина, придавайки на стаята успокояваща атмосфера в противовес със свития й на топка стомах. Прислужницата я поведе към малка спалня на същия етаж, където да се преоблече във вечерния си тоалет. Стаята очевидно бе предназначена за гости, но Сузи не знаеше дали прислужницата я бе довела тук по свой почин или по нареждане на Уей. Вкопчи се в надеждата, че тази нощ ще спи сама.

Преоблече се за вечеря в наситеносиня копринена рокля, която се закопчаваше на едното рамо с редица от полусферични стъклени копчета. Докато обуваше сивите си вечерни обувки, чу гласове откъм дневната и разбра, че Уей се е върнал. Забави се колкото можа по-дълго с грима си, опитвайки се да си възвърне самообладанието, докато се занимаваше с познатите, типично женски ритуали, като нанасяне на спирала и червило. Накрая се втренчи невиждащо в списанието,

оставено върху нощното шкафче. Когато повече не можеше да отлага, се насили да се запъти към просторния салон.

Уей бе застанал до прозорците с изглед към Ривъруок. Беше облечен в официален вечерен костюм и се извърна бавно, когато тя влезе.

— Изглеждаш прекрасно, Сузи. Но ти винаги си била най-красивата жена в Телароса.

Тя нямаше да се преструва, че това е нормална светска среща, като приеме комплимента му, затова остана мълчалива. Той пристъпи към нея.

— Три двойки ще вечерят с нас тази вечер. Лесно ли запомняш имена?

— Не съвсем.

Той подмина ледения тон в отговора ѝ и се усмихна.

— Тогава предварително ще те запозная накратко с тях. — Тя установи, че слуша по навик, докато той ѝ изброяваше списъка с гостите и ѝ казваше по няколко думи за всеки един от тях. Тъкмо свърши и асансьорът пристигна с първата двойка.

Когато се преместиха в трапезарията, Сузи осъзна, че всъщност се забавлява по време на вечерята. Беше се опасявала, че Уей ще я унижи публично, като се постарее всички да разберат, че тя е негова любовница, ала той се отнасяше с нея като със стара приятелка и нищо в държанието му не наемкваше за по-близки отношения.

Уей Сойър беше внимателен домакин и тя забеляза колко умело успя да въвлече съпругите в разговора. Сузи си спомни за многобройните събирания, на които бе присъствала и на които жените седяха като глухонеми, докато съпрузите им не спираха да обсъждат бизнеса си. Това бе първата светска сбирка от години, на която не бе представена като майката на Боби Том. Вместо това Уей спомена единствено работата ѝ в Комитета по образованието и тя се усети, че обсъжда предизвикателствата да се управлява малко общинско училище, вместо да отговаря на въпроси за прочутия си син.

Ала когато гостите започнаха да се разотиват, безпокойството ѝ се завърна. До този момент тя не си бе позволила да се измъчва с представи за двама им с Уей сами в спалнята, ала с приближаването на края на вечерта ѝ ставаше все по-трудно да пропъжда тези мисли. Припомни си сърдечния смях на Хойт, сексуалната му страст,

откритото изразяване на чувствата. Уей беше пълна негова противоположност. Сузи не можеше да си представи нещо да смуги самообладанието му, да го накара да избухне в смях, да се развика или да даде някакъв друг израз на обикновени човешки чувства.

Уей затвори вратата след последния гост и се извърна тъкмо навреме, за да я види как потреперва.

— Студено ли ти е?

— Не. Не, добре съм. — Беше свикнала да очаква с примирение края на собствените ѝ вечерни празненства, когато се озоваваше в кухня, пълна с мръсни чинии. В този момент би дала всичко, за да се заеме с разтребване на масата, но две енергични прислужници вече се бяха погрижили за всичко.

Той улови леко ръката ѝ над лакътя и я поведе към салона.

— Как мина играта ти на голф?

В този момент последното, за което би си помислила, бе голфът и въпросът му я сепна.

— Последният път, когато играхме с Боби Том, аз го бих с един удар.

— Поздравления. Колко удара направи? — Той я пусна и се настани в единия ъгъл на канапето, докато разхлабваше вратовръзката си.

— Осемдесет и пет.

— Не е зле. Изненадан съм, че си успяла да победиш сина си. Той е прекрасен спортист.

— Дългият му удар е добър, но не проявява достатъчно търпение.

— Ти играеш голф, откакто се помниш, нали?

Тя се приближи до прозорците и погледна надолу към гирляндите от малки бели лампички, висящи над парка от кипарисовите дървета.

— Да. Баща ми играеше голф.

— Спомням си. Когато бях хлапе, кандидатствах за работата на кади^[1] в кънтри клуба, но ми казаха, че първо трябва да се подстрижа.

— Той се усмихна. — Нямах желание да се разделя с дългата си коса, моята запазена марка, и вместо това се хванах на работа в бензиностанцията.

Тя си го спомняше, облегнат на шкафчето си, да прокарва пластмасов гребен през лъскавата си черна коса. Хойт се подстригваше късо.

Уей смъкна вратовръзката си и разкопча копчето на яката си.

— За утре сутринта съм запазил в моя клуб седемдесет и третата площадка за нас двамата. Ще се пораздвижим.

— Не си нося стиковете, нито обувките.

— Аз ще се погрижа за това.

— Не трябва ли да работиш?

— Аз сам съм си шеф, Сузи.

— Аз... наистина трябва да се прибера преди обяд.

— Друг ангажимент ли имаш?

Нямаше и осъзна, че се държи глупаво. Ако трябваше да прекара известно време с него, какво по-добро място от игрището за голф?

— Трябва да свърша някои неща, но може да ги отложам за по-късно. С удоволствие ще поиграя голф с теб.

— Добре. — Той се изправи, свали сакото си и го захвърли на дивана. — Искаш ли да видиш терасата?

— С удоволствие. — Беше готова на всичко, за да отложи неизбежното.

За неин ужас той се насочи към стълбите. Беше предположила, че терасата е на това ниво на мезонета, но сега осъзна, че сигурно е пред главната спалня на горния етаж.

Той стигна до долното стъпало, когато осъзна, че тя не го е последвала. Извърна се и я изгледа спокойно.

— Не е нужно да сваляш дрехите си, за да се насладиш на гледката.

— Моля те, не шегувай с това.

— Тогава престани да ме гледаш все едно очакваш всеки момент да те изнася. Няма да го направя и ти го знаеш. — Извърна се с гръб към нея и продължи нагоре по стълбата.

Тя го последва бавно.

---

[1] Обикновено младежи, които носят и се грижат за оборудването на играчите, а също така могат и да им дават съвети по време на играта. — Б.ред. ↑

Сузи приближи перилото, до което бе застанал Уей, пъхнал ръце в джобовете на панталоните си, загледан в хоризонта над Сан Антонио. Тя застана на известно разстояние от него.

— Всичко изсъхва много бързо тук — заговори той, без да я поглежда. — Напояването е истинско предизвикателство.

Тя огледа теракотените тръби около декоративните дървета и сандъчетата за цветя с избуяли едногодишни разноцветни растения. Хибискусов храст, обсипан със светложълти цветове закачи полата ѝ. Всъщност Сузи предпочиташе да говори за градини, отколкото за това, което се задаваше със застрашителна бързина.

— Имам същия проблем с моите висящи кошници. Те са под стряхата, така че дъждът не ги полива.

— Защо не ги преместиш?

— Обичам да ги гледам от прозореца на спалнята си.

Тутакси съжали, задето бе споменала спалнята и се извърна настрани.

— За зряла жена си плашлива и срамежлива като тийнейджърка. — Този път гласът му беше по-мек и леко дрезгав. Сузи се скова, когато той се обърна към нея и обхвана горната част на ръката ѝ. Топлината на тялото му проникна през тънката коприна на роклята ѝ. Мъжът наведе глава.

Устните ѝ се разтвориха в знак на протест, но тогава устата му покри нейната. Тя стоеше неподвижно, застинала в очакване за някакво ужасно нападение, ала целувката му беше изненадващо нежна. Устните му погалиха нейните — не очакваше да са толкова меки и топли. Притвори очи.

Уей се размърда и притисна леко бедра към нейните. Сузи се напрегна, усетила възбудата му, и той се отдръпна бавно от нея. Тя отвори очи и го погледна, неспособна да скрие смущението си. Действително ли му се бе отдала за няколко секунди? Със сигурност не. Със сигурност това, което изпитваше, бе отвращение. Независимо

от силата и парите си, той си оставаше Уей Сойър, най-големият хулиган в „Телароса Хай“.

Той отметна кичур коса от бузата ѝ.

— Приличаш на момиче, току-що получило първата си целувка.

Коментарът му я накара да се изчерви не по-малко от целувката му.

— Нямам много опит в подобни неща.

— Била си омъжена трийсет години.

— Нямах това предвид. Искях да кажа... с някой друг.

— Никога не си била с друг мъж, освен с Хойт, нали?

— Предполагам, че изглеждам като истинска провинциална мишка.

— Той е мъртъв от четири години.

Тя сведе глава, а нощният бриз отнесе прошепнатите думи.

— Аз също.

Мълчанието помежду им се проточи и когато накрая той заговори, тя долови в гласа му нещо като неувереност.

— Мисля, че се нуждаем от малко време, за да се опознаем по-добре един друг, преди отношенията ни да прераснат в нещо повече, не смяташ ли?

Надеждата избуя в нея и очите ѝ се разшириха, когато впери поглед в него.

— Ти няма да... няма да ме притискаш?

Устата, която само преди миг я бе целувала, се сви в сурова гримаса.

— А искаш ли да го направя?

Надеждата ѝ угасна, изместена от изблик на гняв.

— Отново си играеш с мен, нали? Как можеш да си толкова жесток?

Извърна се от него и се спусна към вратите на терасата. Уей я улови за раменете, точно пред вратата на главната спалня, а тя се сви от студенината в очите му.

— Ти не знаеш какво е жестокост — процеди Уей. — Ти си била пазена и закриляна от мига, в който си се родила.

— Това не е вярно!

— Не е ли? Знаеш ли какво е да си легнеш гладен? Знаеш ли какво е да гледаш как майка ти гасне от бавната смърт на срама?

Тя не можеше да понася нито миг повече провокативното му държание. Извърна се рязко към вратите на спалнята и завъртя дръжката с две ръце.

— Да приключваме с това.

Когато влезе в стаята, го чу да проклина тихо. Чувствайки се като осъден затворник, Сузи огледа боядисаните в тъмночервено стени. Масивното махагоново легло, покрито с възглавнички от мек, индийски плат, бе разположено в малка ниша зад нея. Трепереща, жената се извърна към него.

— Не искам светлини.

Уей отново изглеждаше несигурен.

— Сузи...

— Няма да го направя на запалени лампи — прекъсна го тя.

— Искаш да си представяш, че съм Хойт? — попита мъчителят ѝ ядосано.

— Никога не бих могла да те сбъркам с Хойт Дентън.

— Ще те отведе долу — рече той не по-малко студено от нея. — Можеш да спиш в стаята за гости.

— Не! — Отпуснатите покрай тялото ѝ ръце се свиха в юмруци. — Няма да ти позволя да ми го причиниш. Няма да си играеш повече игрички с мен! И двамата знаем, че аз съм купена и платена. Но, предполагам, че знаеш как се действа в такъв случай. Трябва да си го научил от майка си. — Извъртя се и понечи да се запъти към банята, но трепна, когато осъзна смисъла на думите си. Въпреки обстоятелствата никога не би трябвало да изрича подобно долно нещо.

— Напълни ваната, докато си вътре.

Сузи потръпна от мъртвешкото спокойствие в гласа му.

— Не искам да го правя.

— Аз искам. — Изрече го безстрастно. — Не светвай лампите, ако това е желанието ти, но напълни ваната.

Подгонена от срам и ужас тя се втурна в банята и затвори вратата. Облегна се на нея. Бесните удари на сърцето ѝ отекваха в ушите ѝ, а от грозната сцена сълзите пареха очите ѝ. Мислеше, че просто ще се пъхне под завивките в тъмната стая, ще разтвори крака и ще го остави да направи това, което иска, бързо и умело, докато тя се отдаде на благословеното вцепенение. Не искаше да се къпе с него или

да играе сексуални игри. Искаше всичко да свърши по-бързо и тя да остане колкото е възможно по-незасегната.

Казваше си, че актът ще бъде механичен, толкова студен и лишен от страст, като самия мъж, ала докато пръстите ѝ непохватно се опитваха да завъртят ключа на осветлението, образът на момчето тийнейджър със сърдити очи и гладен стомах изникна в съзнанието ѝ. Жената потрепери и побърза да го пропъди.

Докато се събличаше, избягваше да гледа отражението си в огледалата, вградени в тъмночервените плочки. Помещението беше разкошно обзаведено с позлатени кранове и дълбока вана от черен мрамор, с квадратна форма и достатъчно голяма, за да побере двама души. Сузи се забави колкото може по-дълго — сгъна прилежно дрехите си и ги сложи върху тапицираната с индийски плат пейка, поставена близо до ваната. Подреди отдолу обувките си, една до друга като добри малки войничета. След като се уви в пухкава черна хавлиена кърпа, пушна водата в огромната вана. Докато ваната се пълнеше, се опита да се успокои с мисли за градината си, какво ще засади през есента, за всичко друго, с изключение на Хойт и факта, че ѝ предстои да извърши прелюбодеяние.

Щом ваната се напълни, включи джакузито и когато водата забълбука с пенести мехурчета, изключи светлината. В банята нямаше прозорци и вътре цареше благословен мрак, така че нямаше да вижда как погледът му изучава тялото ѝ, което единствено съпругът ѝ бе милвал. Защо изобщо я желаше този мъж? Кожата ѝ не беше гладка; коремът ѝ от години не беше плосък, а върху бедрото си имаше естрогенова лепенка. Свали хавлията и се потопи в бълбукащата вода.

Не ѝ се наложи да чака дълго той да почука на вратата.

— Да? — учтиво отвърна тя, защото бе възпитана да е любезна, защото жена на нейната възраст бе научена да се подчинява на правилата, да се съобразява с мъжете и да поставя нуждите на всички пред своите.

Вратата се отвори, пропускайки слаба светлина откъм спалнята. Той не запали лампата, но не затвори и вратата, и въпреки думите ѝ отпреди малко, Сузи бе благодарна за мъждивата светлина. Макар че не желаше той да я вижда ясно, изпитваше страх да бъде сама с него в пълен мрак.

Докато той се приближаваше към ваната, тя огледа силуета на тялото му. Само ако не беше толкова привлекателен, всичко това нямаше да изглежда толкова низко предателство. Той беше силен мъж, не толкова висок колкото беше Хойт, но не по-малко внушителен, макар и по друг начин. Сузи не можеше да различи плата или цвета на халата, който носеше, но когато ръцете му се вдигнаха на кръста, разбра, че развързва колана си и сведе поглед. Колко възрастни мъже беше виждала голи? Познаваше тялото на Хойт почти толкова добре, колкото своето, а като дете понякога бе зървала случайно и тялото на баща си. Когато Боби Том отсядаше в дома ѝ, се случваше да се разхожда из къщата по бельо, но това не се броеше. Всъщност имаше много малко опит за сравнение.

Нивото на водата се покачи, когато той се отпусна във ваната и се намести в противоположния край. Тихото бръмчене на джакузито приглушаваше външните шумове, така че можеше да се каже, че двамата бяха напълно сами. Той подпря лакти на ръба на ваната, а краката му докоснаха нейните, когато ги протегна. Тя се скова, когато усети как ръката му се обвива около глезена и придърпа крака ѝ върху бедрото му.

— Отпусни се, Сузи. Можеш да излезеш от ваната по всяко време.

Думите му бяха предназначени да я успокоят, но постигнаха тъкмо обратния ефект, защото знаеше, че не може да избяга. Ако не приключеше с всичко това тази нощ, щеше със сигурност да полудее.

Той бавно очерта с палец кръг по извивката на стъпалото ѝ и цялото ѝ тяло трепна в отговор.

— Чувствителна? — Гневът, който припукваше от него като статично електричество, изглежда се бе изпарил. Изписа цифрата осем върху свода ѝ.

— Имам гъдел.

— Ммм. — Вместо да я пусне, той започна да масажира пръстите ѝ, разтривайки ги между палеца и показалеца си, докато с другата си ръка продължаваше да гали стъпалото ѝ. Въпреки нежеланието си, тя започна да се отпуска. Само ако можеше всичко да свърши тук, с топлата вана и успокояващия масаж.

Над тях се спусна изненадващо омиротворяваща тишина и нежните движения на ръцете му, комбинирани с факта, че не даваше

никакви признаци, че ще я нападне, започнаха да я унасят. Тя се потопа по-надълбоко във водата.

— Трябваше да си донесем бутилка шампанско. — Гласът му звучеше лениво, както се чувстваше и тя. — Толкова е хубаво.

Докато той продължаваше чувствената си игра, Сузи осъзна, че трябва да му се извини за злобната си забележка, която бе направила за майка му. Никога не бе смятала, че нечие просташкото държание може да послужи като извинение да наруши личните си морални принципи.

— Това, което казах за майка ти, беше жестоко и незаслужено. Извини ме.

— Беше предизвикана.

— Това никога не е извинение.

— Ти си добра жена, Сузи Дентън — рече той меко.

Постепенно се отпускаше и мускулите ѝ сякаш се превръщаха в желе. Много време бе изминало, откакто някой истински я бе докосвал. През всички тези години, през които беше омъжена, бе приемала за даденост чувствените ласки, но вече не.

Той се пресегна за другия ѝ крак. Краищата на косата ѝ се намокриха, когато се потопа малко по-надолу във водата, но се чувстваше прекалено отпусната, за да се надигне. Той отново подхвана бавния си масаж. Сузи си каза, че усещането ѝ се струва такова блаженство, само защото е уморена.

Уей повдигна крака ѝ към устните си и тя усети приятно дразнение, когато зъбите му ухапаха нежно възглавничката на палеца ѝ.

— Предполагам, че няма защо да се тревожа, че може да забременееш.

Думите му я изтръгнаха от унеса. Тя се опита да седне, но той не пусна крака ѝ, а отново го постави върху бедрото си, докато продължаваше да гали стъпалото ѝ.

— Не, няма защо да се тревожиш.

— Ти също не бива да се тревожиш.

За какво се предполагаше, че трябва да се тревожи, зачуди се тя. Със сигурност едва ли щеше да забременее от нея.

Когато Уей заговори, долови развеселената нотка в гласа му.

— Сузи, живеем в деветдесетте. Би трябвало да зададеш на потенциалните си любовници целенасочени въпроси за сексуалните им

навици, както и дали вземат наркотици.

— Господи.

— Това е новият свят.

— Не е много хубав.

Той ѝ се засмя.

— Значи да разбирам, че няма да ми бъдат отправени целенасочени въпроси.

— Ако имаше какво да криеш, нямаше да заговориш за това.

— Абсолютно вярно. Аз сега се обърни и ми позволи да ти разтрия раменете.

Без да дочака тя да се помръдне, Уей я дръпна нежно за ръцете и я извърна така, че да се плъзне между разтворените му крака. Почувства гръдните му мускули върху гърба си. Бедрата му се размърдаха и тя осъзна, че е силно възбуден. Прониза я тръпка на задоволство, тутакси последвана от прилив на вина.

— Подай ми онзи сапун — прошепна той с глас, нежен като милувка, докато палците му масажираха мускулите на раменете ѝ. — От дясната ти страна.

— Не, аз...

За нейна изненада зъбите му се забиха леко в извивката на шията ѝ. Захапа я, не болезнено, но с достатъчно сила, за да ѝ напомни кой е господарят. Тя си спомни, че жребците често хапеха кобилите, когато се чифтосваха, понякога дори до кръв.

В същото време един тих глас ѝ нашепваше, че трябва само да се изправи от водата и той ще я остави да си тръгне. Но гласът не бе достатъчно настоятелен, за да се вслуша в него, когато ръцете му се плъзгаха по раменете ѝ и обхванаха гърдите ѝ.

— Облегни се назад — прошепна той. — Позволи ми да си поиграя с теб.

Навярно бе взел сам сапуна, защото дланите му бяха хлъзгави и усещанията, които събуди в нея, бяха толкова вълшебни, че в очите ѝ засмъдяха сълзи. Не искаше да предава Хойт. Не искаше да ѝ е толкова хубаво, но беше минало твърде дълго време и докато топлите му, сапунени ръце милваха гърдите ѝ, тя не можеше да им устои. Щеше да се остави само още миг на ласките, а след това щеше да се отдръпне.

Ръцете му чертаеха лениви кръгове, все по-близо и по-близо до уязвимите и чувствителни центрове. Дишането ѝ се учести. Той

докосна зърната ѝ, сетне ги обхвана между пръстите си и започна да ги разтрива, както бе сторил с пръстите на краката ѝ.

Усещането беше възхитително и познато, като любима песен, която си чул след много време. Беше забравила колко е прекрасна любовната игра. Тялото ѝ натежаваше, отпускаше се, докато накрая сякаш се разтвори в неговото.

Той изостави зърната и отново започна да чертае кръгове около гърдите ѝ, като нежно ги дразнеше, после отново обхвана щръкналите им връхчета и леко ги потърка и подръпна. Тя изви тяло, а Уей повтори движението. Този път Сузи простена, когато потърка зърната ѝ между пръстите си.

Дишането ѝ стана по-тежко, а тялото ѝ тръпнеше от възбуда. Уей целуна ухото ѝ и я повдигна нагоре върху бедрата си, докато гърбът ѝ оставаше притиснат към гърдите му. Сузи усети устните му да подръпват месестата част на ухото ѝ. Той я засмука — нежната плът и диамантената обица — и тя цялата се разтърси от непознати усещания. Не си спомняше Хойт да е правил това с нея, но докато се опитваше да си припомни, мислите ѝ продължаваха да блуждаят.

Партньорът ѝ разтвори крака, като в същото време раздалечи и нейните с коленете си. Ръцете му се плъзнаха надолу по гърдите ѝ към вътрешната страна на бедрата, разтваряйки ги още повече. Не разбираше какво цели той, когато започна да придвижва и двама им към ръба на ваната. И тогава Сузи усети как мощна струя вода нахлу в нея.

Ахна и едва не скочи от скута му, докато се опитваше да се отдалечи от водната струя, излизаща от дюзата, монтирана отстрани на ваната.

Тя чу в ухото си сатанинския му смях, тих и съблазнителен.

— Отпусни се, Сузи. Наслаждавай се.

И, Бог да ѝ е на помощ, тя се наслаждаваше.

Той си играеше с гърдите ѝ, хапеше ушите и раменете ѝ, смучеше чувствителната кожа на врата ѝ. Телата им се мърдаха, така че понякога силната водна струя обливаше нея, а понякога него. Тя изгуби представа коя е, дори не ѝ хрумна да протестира, когато той проникна в нея и остави водата да се пени върху съединените им тела. Тя се опита да се отмести, ала той не ѝ позволи. Всеки път, когато

стигаше до ръба на освобождението, той променяше позата на тялото й, за да попречи това да се случи.

— Моля те... — проплака Сузи.

— Какво искаш? — прошепна той, като влезе по-навътре.

— Моля те, позволи ми... Позволи ми...

— Искаш ли още, Сузи? Още ли искаш? — Нежното му мъльвене засили възбудата й.

— Да... да... — Тя го умоляваше, но толкова отдавна беше изпитвала подобно нещо, че не можеше да се спре.

Гласът му беше мек, дрезгав и нежен.

— Не още, любима. Не още.

Тя проплака, когато той я отдръпна от себе си. Опита се да се извърне в ръцете му, но той не й позволи. Виждаше силуета му в полумрака и твърдата му мъжественост. Инстинктивно се протегна и го сграбчи, безсрамна и дръзка, забравила, че този мъж не е нейният съпруг, че тя не искаше това.

Той простена и улови китката й.

— Почакай. Само още малко.

Излезе от водата и нахлузи халата върху мокрото си тяло. Без да завързва колана, я изтегли навън, зави я с хавлиената кърпа, сетне я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята, все едно бе девица, отиваща в брачното си ложе.

Тя оброни глава на рамото му, докато той пристъпваше в полутъмната стая. Не искаше да го вижда, не искаше да си спомня кой е той и коя бе тя, нито че се канеше да предаде съпруга си. Как се бе озовала в прегръдките на един непознат, на ръба на сексуалната забрава?

— Не искам светлина. — Имаше нужда от тъмнината, за да скрие срама, който изпитваше, задето бе позволила на този мъж да я възбуди до такава степен, че вече нямаше връщане назад.

Той се спря. Сузи вдигна глава, за да го погледне, и видя, че косата му е мокра и разрошена, а изражението на лицето — неразгадаемо.

Очакваше да я положи върху леглото, ала вместо това той я отнесе в противоположна посока, към една врата, която досега не бе забелязала. Сузи обърна въпросителен взор към него, но той не я гледаше. Бутна с крак вратата и я внесе вътре.

За огромна нейна изненада се озоваха в просторна гардеробна. Тя видя двойни редици със скъпи костюми и ръчно ушити ризи, рафтове с идеално подредени ботуши и обувки, купчини с джинси и ризи. Лъхнаха я тежки мъжки аромати: одеколон, кожа и чистият мирис на свежо колосани ризи. Той я положи върху килима на пода и тутакси се протегна, за да затвори вратата. Двамата се озоваха в мрак, толкова плътен, че дъхът ѝ секна от обзелия я страх.

Гласът му долетя до нея, пресипнал и опасен.

— Никаква светлина.

Кърпата се изплъзна изпод раменете ѝ и той я захвърли настрана. След това сигурно се бе отдръпнал назад, защото вече не я докосваше.

Секундите се нижеха. Сърцето ѝ бясно препускаше. Стоеше гола в тъмната стая, без да знае колко близо е той до нея. Дори звукът на дишането му се заглушаваше от далечното бръмчене на климатика. Мракът я дезориентираше. Беше толкова гъст, толкова плътен. Извикваше у нея мисли за смърт и гробища. Извърна се, после отново се обърна, ала установи, че това е било грешка, защото съвсем се обърка. Ръката ѝ се стрелна към гърлото в опит да възпре паниката, надигащата се в гърдите ѝ.

— Уей?

Нищо.

Сузи отстъпи неволно назад. Дрехите се отъркаха в голото ѝ тяло. Напрягна се, за да чуе звука от поемане на дъх, движение, изпукване на става, каквото и да е.

Изведнъж, сякаш изневиделица, изникна една ръка и докосна бедрото ѝ. Тя подскочи. Тъй като не виждаше нищо, не чуваше нищо, ръката ѝ се струваше като откъсната от тялото, все едно принадлежеше на призрачен любовник, не човешко същество, а по-скоро демон. Помилва бедрото ѝ и Сузи се вцепени. Ръката се придвижи нагоре към талията ѝ, продължи по гърдния кош, галейки чувствителните ѝ, натежали гърди.

Не можеше повече да стои покорно пред този демоничен любовник. Протегна длани, търсейки го. Докосна тялото му и разбра, че е свалил халата си. Гъстите косъмчета на гърдите му бяха меки като коприна под пръстите ѝ. Хойт нямаше толкова косми, а непознатото мъжко тяло усилваше мрачната ѝ фантазия, че се люби с дявола.

Очертанията на мускулите под пръстите ѝ бяха чужди, не бяха онези, с които бе свикнала за трийсет години. Тя беше сама в този плътен мрак със сатанински любовник, а развратното ѝ тяло мълчаливо го молеше да я докосне.

Въпреки заплахата от вечно проклетие, ръцете ѝ започнаха да го търсят, опознавайки дяволското му тяло с всяко докосване. Кожата му вече не би трябвало да е влажна от банята им, но беше — влажна и гореща. Под пръстите ѝ мускулите му се свиваха и за пръв път тя чу тежкото му дишане. Отпусна ръце, за да го помилва там, където никога не би трябвало да го докосва, изучавайки го, прималяла от желание. Пробва тежестта и големината му, погали го.

Той я отблъсна рязко и тя отново се озова сама в непроницаемия мрак.

Пулсът ѝ отекваше в ушите.

Мъжът я обърна. Ръцете му обхванаха дупето ѝ, мачкаха го, плъзнаха се между двете кълба. Отново усещаше в тъмнината само ръцете му, нищо друго, никаква друга част от него. Откъснатите ръце на демона разтвориха краката ѝ, милваха я, докато тя не започна да стене и да тръпне. Изведнъж я бутна рязко по гръб върху дебелия, мек килим.

Тя лежеше там в очакване.

Нищо.

Плътният мрак на смъртта. Неясните очертания на гроба. Призракът на проклятието. Очакваше ги в зажаднялата си прегръдка.

Една сила — животинска, човешка, демоничен дух? — сграбчи коленете ѝ и ги разтвори. Никакво друго докосване. Само настоятелен натиск, заповядващ ѝ да предложи най-нежните си части в жертва на ангела на нощта.

И после нищо.

Лежеше в очакване, едва смееща да диша. Прокълнато навеки, тялото ѝ изгаряше във варварска страст.

И тогава го почувства. Леко гъделичкане по вътрешната страна на бедрата ѝ. Разтваряне. Влажната диря на език.

О, това! Това! Толкова силно ѝ бе липсвало. Беше го сънувала. Това жадно пиене с език и този тласък, тази груба и копринена милувка, насладата на жадната уста, всичко това, подсилено от мрака на ада. Нейният демоничен любовник я вкусваше и поглъщаше, докато

тя забрави коя е. От гърдите ѝ се изтръгна вик, докато пропадеше, въртейки се в шеметна спирала надолу и все по-надолу към мамещата бездна.

Той влезе в нея, преди да успее да се съвземе и да събере парчетата от разпиляната си същност. Тялото му покри нейното и я изпълни. Краката ѝ обвиха бедрата му, а ръцете ѝ — шията. Гърдите ѝ горяха, докато се триеха в гъстите косми на неговите. Той се гмурна в сърцевината ѝ, излезе, сетне се потопа отново и отново, отнасяйки я със себе си по жарката спирала на своето пътуване към висините.

От гърдите му се изтръгна дрезгав вик, а от нейните — пронизителен вопъл, когато двамата пропаднаха едновременно в самото сърце на мрака.

Мрак, който никога не е бил по-желан.

По някое време тя започна да плаче. Обля я светлина, когато той отвори вратата на гардеробната. Сузи се сви на топка, скрила лице в шепи. Разяждаха я вина и срам. *Любов моя, любов моя.* Беше предала съпруга си, измамила мъжа, когото обичаше с цялото си сърце. Беше обещала да го обича завинаги, докато смъртта ги раздели. Но тя не беше мъртва. А той все още беше съпругът на сърцето ѝ, най-скъпата ѝ любов и тя го бе предала.

Нещата не трябваше да се развият по този начин. Предполагаше се, че тя ще се жертва! Беше отишла при Уей, за да спаси града. А как бе свършило всичко? С нейните молби да я вземе, като напълно бе изгубила себе си.

— Престани, Сузи. Моля те. — Гласът му беше дрезгав, сякаш се измъчваше от болка.

Тя взе кърпата, лежаща на купчинка до нея и седна, докато се опитваше с плата да скрие срама си. Вдигна глава и го видя, надвесен над нея, все още гол.

Сълзи на безмерна тъга се стичаха по страните ѝ.

— Искам да си отида у дома.

— Прекалено си разстроена — възрази той тихо. — Не мога да ти позволя да си тръгнеш сега.

Тя заби поглед в скута си, изучавайки голите си колене, подвити под нея.

— Защо ми причини това? — извика нещастно. — Защо не ме остави на мира?

— Съжалявам — пророни той. — Нямах намерение да се случи. Съжалявам.

Мъжът вдигна халата си от пода и го облече. Беше тъмнозелен със сложни шарки. Улови нежно ръката ѝ и я повдигна от килима. Когато застана до него, той дръпна бял хавлиен халат от закачалката до вратата и ѝ помогна да го облече, макар че ѝ беше твърде голям. Положи ръка върху гърба ѝ, извеждайки я от дрешника, в който бе влязла сякаш преди векове. Жената се движеше машинално до него. Какво значение имаше къде я бе обладал? Какво още можеше да ѝ причини?

Уей я поведе, все едно беше дете, към удобното, дълбоко кресло до прозореца. Очите ѝ го умоляваха.

— Остави ме да си отида сега — пророни, сетне отново се разплака.

Той я вдигна на ръце, отпусна се в креслото и я нагласи в скута си. Притисна я към гърдите си и погали косата ѝ.

— Не плачи — прошепна. — Моля те, не плачи. — Устните му се плъзнаха по челото, по слепоочието ѝ. — Вината не беше твоя. Аз съм виновен. Аз ти причиних това.

— Но аз ти позволих. Защо ти позволих?

— Защото си топла и чувствена жена, любима, и доста отдавна си сама.

Сузи си каза, че не бива да приема успокоение от него. Предателството ѝ бе толкова дълбоко и всеобхватно, че нямаше право на утеха. Но той продължи да милва косата ѝ и да я държи здраво в прегръдките си. Накрая сълзите ѝ пресъхнаха и тя заспа в ръцете му.

Когато Уей най-после чу дълбокото ѝ, равномерно дишане, притисна устни към челото ѝ и стисна здраво очи. Как бе позволил това да се изплъзне от контрола му? Сузи Дентън никога не му бе причинила зло и не заслужаваше това, което ѝ бе сторил. Вината не бе нейна, задето е била обект на младежкото му увлечение, мишена на всички онези негови намръщени погледи и хапливи подмятания — булевардна история в стил Джеймс Дийн, опитващ се да впечатли Натали Уд.

Когато преди близо месец тя влезе в дома му и той видя върху лицето ѝ същия онзи изплашен израз, който добиваше като тийнейджърка всеки път, щом я погледнеше, нещо в него се прекърши.

Сякаш всичките му пари и сила се изпариха и той отново изпита онзи безсилен гняв, негов постоянен спътник от времето, когато беше хлапе. Покани я в къщата си с намерението да я покори с чара си, да я накара да го види такъв, какъвто бе сега, а не преди трийсет години. Вместо това я обиди безмерно.

Въпреки словесната провокация, не му бе хрумвало, че тя ще си помисли, че се опитва да я изнуди, за да я вкара в леглото си. През годините бе имал достатъчно жени и със сигурност не му беше нужно да ги изнудва, за да спечели благоволенията им. Но тя не го знаеше. Предложението му да стане негова придружителка и домакиня на партитата му беше импулсивно, породено от гняв. Очакваше да го прати по дяволите, ала вместо това тя стоеше там, в розовата градина и изглеждаше така, сякаш я бе ударил.

През изминалия месец, докато отсъстваше от Телароса, срамът му заради начина, по който се бе отнесъл към нея, нарасна. Когато се върна в града, той вече бе решил да ѝ се обади и да ѝ се извини, с надеждата, че все още може да спаси отношенията им. Ала в мига, в който съобщи името си, долови треперенето в гласа ѝ и изгуби контрол. Вместо да помоли за прошката ѝ, той я застави да дойде тук, продължавайки да загатва, че от съгласието ѝ зависеше бъдещето на „Росатех“.

Дори тази вечер можеше да го отрече. Тази вечер, когато тя се втурна в спалнята му, можеше да ѝ каже истината. Защо не го стори?

Втренчи се невидящо пред себе си, когато разкритието го цапардоса със страшна сила. Беше сторил това ужасно нещо, защото се бе влюбил в Сузи Дентън. Дали се бе случило тази нощ, преди месец или преди трийсет години, Уей не знаеше. Знаеше единствено, че я обича и няма воля да се спре.

Той беше мъж, който се гордееше, че винаги запазва самообладание, никога не действаше импулсивно или под влияние на емоциите. Например, когато му се удаде възможността да се сдобие с „Росатех“, той го бе направил съвсем хладнокръвно. Дори бе изпитал малко цинично удоволствие, че все още иска да си отмъсти за начина, по който градът се бе отнесъл към майка му. Но никога не си бе представял, че ще се замеси емоционално. Болката бе твърде стара, въпреки че желанието му да го върне на всички никога не бе изчезвало напълно.

Тъкмо той разпространи слуха, че фабриката се затваря — за кратко действително се позабавлява с мисълта да го направи — но въпреки невярната информация, която съзнателно бе пуснал, „Росатех“ все пак носеше някаква, макар и неголяма печалба, а на него не му даваше сърце да унищожи толкова невинни съдби. Но имаше сърце да накара жителите на Телароса да се тормозят и заради това нарочно ги бе накарал да повярват, че ще затвори фабриката. Доставяше му удовлетворение да вижда обречените им изражения и да наблюдава жалките им опити да го накажат, като го изключат от обществото си, сякаш му пукаше за доброто им мнение. Дори призна пред себе си, че желанието му за възмездие беше детинско.

Детинско, да. Но му доставяше удоволствие. Какъв бе смисълът да притежаваш сила и богатство, ако не получиш поне малко справедливост? Да наблюдава как страхът се разпростира из града, който бе убил майка му, нямаше да промени миналото, но поне най-сетне бе накарал жителите на Телароса да си платят, задето бяха обърнали гръб на справедливостта, пречупвайки духа на Трудни Сойър.

Тази нощ кръгът се затвори. Тази нощ, с едно от малкото импулсивни действия в живота си, синът на Трудни Сойър бе накарал най-уважаваната жена в града да се почувства като проститутка. Първата му работа утре сутринта щеше да бъде да ѝ каже истината. След това щеше да я изпрати обратно в Телароса и никога повече нямаше да я обезпокои.

Погледна надолу към нея. Господи, все още беше толкова красива. Сладка и чувствителна. Щеше ли да е толкова ужасно, ако изчака само още един ден, преди да се разделят? Нямаше да я докосва. Ще се отнася с нея с възможно най-голямата почитателност и внимание. Толкова ли щеше да е ужасно? Само още един ден, за да спечели благоволенieto на Сузи Дентън.

Боби Том се готвеше да напусне снимачната площадка за деня, когато Кони Камерън се вмъкна в караваната му с две бутилки леденостудена бира. Беше събота вечер, бяха приключили със снимките за седмицата и той очакваше с нетърпение предстоящия почивен ден.

— Днес беше голяма жега. Реших, че може да искаш да пийнеш студена бира.

Той я изгледа, докато закопчаваше ризата си. Беше прекарал изминалата седмица или вързан, измъчван от Паоло Мендес, актьорът, който играеше другата главна мъжка роля, или скачаше в реката с Натали, докато край тях избухваха бутафорни снаряди, и не беше в настроение да бъде съблазняван от никого, освен от Грейси. Само мисълта за онова сладко малко тяло го възбуждаше. Макар че беше минал цял месец откакто се любиха за пръв път, той не можеше да ѝ се насити.

— Съжалявам, скъпа, но малката ми женичка ме чака у дома.

— Това, което малката женичка не знае, няма да я нарани. — Кони развъртя капачките на двете бутилки и му подаде едната.

Той я остави върху плота, докато напъхваше ризата в джинсите си. Когато нежеланата му гостенка се настани върху кушетката, късата ѝ, еластична пола се вдигна нагоре по бедрата ѝ. Краката ѝ бяха загорели, но далеч не бяха толкова стройни като тези на Грейси.

— Между другото, къде беше тя през последните няколко дни?

— Кони разкопча още едно копче от блузата си, сякаш ѝ бе станало горещо.

— Или на телефона, или помага в старческия дом. Освен това организира пътуването до тук на специалните участници в голф турнира. Това е много работа.

— Сигурна съм, че тя може да се справи с нея. — Кони отпи от бирата си, после вдигна единия си крак и го сгъна в коляното, за да го

пъхне под другото си бедро. Позата ѝ му разкриваше прекрасна гледка към розовите ѝ гащички.

След като ги излагаше на показ, той погледна към тях, но установи, че се чувства по-скоро раздражен, отколкото възбуден.

— Кони, какво правиш? Ти си сгодена за Джимбо, защо ме сваляш?

— Харесвам те. Винаги съм те харесвала.

— Аз също те харесвам. Поне някога.

— Какво означава това?

— Означава, че сега съм мъж само за една жена. И докато продължаваш да носиш пръстена на Джимбо, предлагам и ти сериозно да погледнеш на себе си като на жена за един мъж.

— Смятам да бъда добра и вярна съпруга, но това не означава, че имам нещо против една последна забелка, преди да мина по пътеката към олтара.

— Не и с мен.

— И откога си се превърнал в такъв светец?

— Откакто срещнах Грейси, оттогава.

— Какво има тя, Боби Том? Никой не може да разбере. Искам да кажа, че всички я харесват и така нататък. Тя е мила и отзивчива и хората оценяват интереса ѝ към онези стари хора в „Гористите хълмове“. Тя помага на всеки, който има нужда. По дяволите, дори помогна на мен миналата седмица, когато Лу Ан не се появи, а аз неведнъж съм ѝ показвала, че я мразя и в червата. Но тя изобщо не може да танцува. И въпреки че е сладка, ти винаги си харесвал пицните жени.

И тя разкърши собствените си пищни форми, за да е сигурна, че е разбрал какво му намеква, което не му беше толкова трудно. Хрумна му, че Грейси притежава нещо, което напълно отсъстваше у Кони. Морални скрупули.

Освен това беше толкова твърдоглава, че направо го влудяваше. Парите, които бе оставила в чекмеджето на бюрото му, за нея бяха значителна сума, но за него не бяха нищо повече от дребни джобни и неотстъпчивостта ѝ по въпроса го огорчаваше. Той отлично знаеше, че тя не е от онези кръвопийци, които само го смучеха, така че защо не позволяваше да ѝ купи нищо? При цялото ѝ предполагаемо познаване на характера му, нима досега не бе разбрала, че винаги той беше този,

който даваше, и че абсолютно всичко друго само го караше да се чувства неудобно? Изведнъж го прободете чувство на безпокойство, когато си спомни, че тя не знаеше, че той плаща заплатата ѝ, но си каза, че няма защо да се тревожи. Просто трябваше да се погрижи тя никога да не разбере и това бе всичко.

Кони го стрелна подозрително.

— Има и още нещо, за което хората се чудят... За някоя, която явно е взела теста, изглежда Грейси не разбира много от футбол.

— Аз направих някои компромиси.

Кони скочи ядосано от кушетката.

— Но това не е честно! Дамите винаги са разчитали на честността ти по време на теста.

Той осъзна със закъснение, че е направил голяма тактическа издънка.

— Аз съм честен. Затова понякога се налага да използвам специален изравнителен метод на оценка.

Това изглежда я успокои. Боби Том наблюдаваше предпазливо как тя остави бутилката с бира и се запъти с бавна походка към него, а в тъмните ѝ очи се четеше непоколебима решителност да постигне на всяка цена желаното. Тя може и да беше най-хубавата жена в Телароса, но в момента не я намираще и наполовина толкова привлекателна, колкото Грейси.

В съзнанието му се мярна особено възбуждащият спомен за звуците, които миналата нощ Грейси издаваше в ухото му. Беше абсолютно сигурен, че и с някоя друга се е забавлявал в леглото точно толкова добре, но не можеше да си спомни кога и с коя. Грейси беше пълна с изненади, представляваше неустоима комбинация от страст, невинност и дързост. Когато се любеха, го възбуждаше толкова силно, че трябваше постоянно да си напомня, че тя е новак в еротичната игра и е с нея, защото иска да ѝ направи услуга. Предполагаше, че не би ѝ откликнал толкова силно, ако временно не бе изгубил сексуалното си желание след оттеглянето си. Освен това беше принуден неведнъж да си повтаря, че вероятно щеше да е същото с всяка друга жена, с която се захване.

Когато Кони обви ръце около врата му и притисна устни към неговите, имаше възможност да провери теорията си, ала не му бяха нужни повече от няколко секунди, за да разбере, че тя няма да

възпламени страстта му. Хвана решително раменете ѝ и я отдръпна от себе си.

— Не забравяй да ми кажеш какъв сватбен подарък искаш.

Лицето ѝ се изопна. Боби Том знаеше, че я е обидил, но той не я бе канил тук и никак не се трогна. Взе ключовете от колата и стетсъна си, отиде до вратата и я задържа отворена за нея. Тя мина покрай него, без да промълви нито дума. Той нахлупи шапката си и я последва навън.

Началникът на полицията Джимбо Такъри чакаше до полицейската си кола на не повече от шест метра. Кони дори не трепна.

— Здравсти, Джим, скъпи. — Пристъпи към него с разрошената си коса и разкопчана блуза и се хвърли на врата му.

Джимбо се освободи от прегръдката ѝ и хвърли кръвнишки поглед на Боби Том.

— Какво, по дяволите, става тук? Какво правиш с него?

Кони обви пръсти около ръката му.

— Хайде, стига, не се ядосвай, Джим. Двамата с Боби Том пийнахме по бира. Нищо не се е случило, нали, Боби Том? — Тя отпрати на Боби Том бавна, лукава усмивка, която намекваше, че много неща са се случили.

Боби Том изгледа и двамата с отвращение.

— Не мисля, че някога съм виждал двама души, които толкова много да се заслужават един друг.

Закрачи към пикапа си. Джимбо го настигна, тъкмо когато се наместваше зад волана. Малките очи на полицейския началник бяха твърди и зли.

— Ще те наблюдавам, Дентън. Само да хвърлиш хартийка от дъвка или да се изплюеш на тротоара и аз ще съм там.

— Аз не плюя, Джимбо — отвърна Боби Том. — Освен ако не те видя застанал на пътя ми.

Докато се отдалечаваше, видя в огледалото за обратно виждане Джимбо и Кони, увлечени в ожесточен спор. Не знаеше кого от двамата съжалява повече.

Нещо събуди Грейси. Дори след месец, все още не беше напълно свикнала да прекарва нощта в леглото на Боби Том и за секунда не можа да си спомни къде се намира. Проблясъкът на светлина откъм шосето привлече вниманието ѝ и в същото време осъзна, че е сама в леглото.

Когато спусна крака на пода и нахлузи пенъоара си, видя, че приближава три сутринта. Вече беше неделя и на сутринта двамата с Боби Том щяха да летят за Сан Антонио заедно с Натали и съпруга ѝ Антон, който беше в града за уикенда.

Грейси излезе в коридора и видя светлината, идваща от кабинета му. Спря се на прага. Той се бе излегнал в дълбокото кресло, обърнато настрана, така че не я видя, когато пристъпи вътре. Косата му бе разрошена и бе облечен в златистокафяв халат, щампован със старинни испански монети. Сребрилата светлина струеше от екрана на телевизора, по който вървеше футболен мач с изключен звук.

Боби Том насочи дистанционното към телевизора и когато кадърът се превъртя назад, тя осъзна, че всъщност гледа видеозапис. Съсредоточи вниманието си върху екрана и го видя в екипа му на „Чикаго Старс“.

Докато светлините от екрана се отразяваха върху лицето му, подчертавайки скулите му, беззвучният мач продължаваше. Боби Том направи остър пробив към страничната линия. Топката идваше към него, но изглежда беше хвърлена твърде високо, за да я улови. Той скочи високо във въздуха и сякаш се задържа там, напрегнал до крайност всеки мускул на тялото си.

Дъхът ѝ заседна в гърлото, когато видя играч от противниковия отбор да се спуска към него. Боби Том беше протегнал цялото си тяло и напълно уязвим.

Ударът беше жесток. След секунди той лежеше на земята, гърчейки се от болка.

Боби Том повторно стартира записа и мачът започна отново. Прилоша ѝ, когато осъзна, че той гледаше тъкмо това нощ след нощ, когато бе виждала светлината на телевизора в кабинета му. Седеше в тъмното и преживяваше отново и отново момента, сложил край на кариерата му.

Сигурно бе мръднала или издала някакъв неволен шум, защото той се извърна към нея. Когато я видя да стои на прага, натисна бутона

„стоп“ на дистанционното. Екранът се изпълни със снежинки.

— Какво искаш?

— Събудих се и те нямаше.

— Няма нужда да ме проверяваш. — Боби Том се надигна от креслото и захвърли дистанционното върху възглавницата.

— Сърцето ми се къса, като си помисля, че нощ след нощ седиш тук и гледаш този запис.

— Не зная откъде ти хрумват подобни идеи. За пръв път откакто съм контузен гледам този запис.

— Не е вярно — отвърна тя тихо. — Виждам светлината от прозореца на спалнята си. Зная, че постоянно го гледаш.

— Гледай си своята работа и не си пъхай носа в чуждата.

Жилите на врата му бяха изпъкнали от напрежение, но тя не можеше да отмине нещо толкова важно за него.

— Ти си още млад. Време е да продължиш живота си, вместо постоянно да се обръщаш назад.

— Колко забавно. Не си спомням да съм искал съвета ти.

— Всичко вече е минало, Боби Том. — Тя протегна импулсивно ръка. — Бих искала да ми дадеш тази касета.

— И защо да го правя?

— Защото си причиняваш болка, като я гледаш, и е време това да престане.

— Нямах представа за какво говориш.

— Моля те, дай ми касетата.

Той тръсна рязко глава към телевизора.

— Ако я искаш толкова много, вземи проклетото нещо, но не се дръж така, сякаш знаеш какво си мисля, защото нямаш и понятие.

— Няма да се отпуснеш пред никого, нали? — Грейси отиде до телевизора и извади касетата от видеото.

— Само защото прекарваме заедно известно време в леглото, не ти дава право да душиш любопитно наоколо. Ако на някоя жена ѝ стане навик, ще види вратата от външната ѝ страна. Не го забравяй. Ще припиша този разговор на липсата ти на опит с мъжете.

Тя нямаше намерение да позволи на войнственото му държание да я изплаши, защото разбираше от какво е породено. Беше пристъпила твърде надълбоко в потайните емоционални кътчета на

душата му и сега той искаше да я накара да си плати. Потупа го по ръката.

— Това не беше разговор, Боби Том. Ти не каза нищо съществено.

Мина покрай него, за да отиде в спалнята и да събере дрехите си, но тъкмо бе пхнала видеокасетата в чантата си, когато той изникна на прага.

— Може би, защото не съм говорил мръсотии.

Ъгълчетата на устата му бяха извити в ленива, пресметлива усмивка, която обаче не достигаше до очите му. Грейси разбра, че се преструва, че тя не е докоснала оголен нерв и знаеше, че възнамерява да сложи край на опитите ѝ да анализира психиката му, като използва любимото си оръжие — да пусне чара си в действие.

За миг тя се поколеба, неуверена как да постъпи. Дали фактът, че го обичаше ѝ даваше право да се опитва да разруши бариерите на лична неприкосновеност, които бе издигнал около себе си? Искаше да го стори, ала здравият разум ѝ нашепваше, че той ги е издигнал доста отдавна и тя няма как да ги унищожи за една нощ.

— Повече никакви разговори, Грейси. — Смъкна пеньоара ѝ, а след това и своя. Очакваше да я отведе в леглото, ала вместо това той я поведе обратно към кабинета, където се отпусна в голямото, дълбоко кресло и я притегли отгоре си. След минути вече ѝ показваше нов начин за любене. Ала сега тя не изпита наслада, както всеки друг път. Помежду им стояха твърде много неизказани неща.

Полетът им на сутринта до Сан Антонио премина спокойно, а след като водачът им беше Боби Том, съвсем естествено първата им спирка беше Аламо^[1]. Най-важната тексаска светиня бе разположена сред заведения за хамбургери и сладкарници наред оживения център на Сан Антонио. Когато пресякоха площада към каменната сграда, един уличен евангелист на ъгъла ги предупреди за Второто пришествие, докато многобройните туристи, стиснали камери, снимаха централната фасада на познатата сграда.

— Изглеждаш красива като картинка, Грейси — прошепна Боби Том. — Говоря съвсем сериозно. Ако се разкрасиш още, май ще се наложи да те заключа.

По тялото ѝ се разля топлина, когато той се наведе и я целуна по устните. Сутрешното им любене беше диво, потно и без особени нежности. Той не ѝ позволи да получи оргазъм, докато не се съгласи да шепне цял поток от мръсни думи в ухото му. Тя си отмъсти, като го изчака да си вземе душ и да се облече, и чак след това го накара да ѝ демонстрира най-бавния стриптийз на света. В крайна сметка, какъв бе смисълът да бъде любовница на Боби Том Дентън, ако не може да се наслади на гледката на прекрасното му тяло?

Пред тях Натали и съпругът ѝ Антон се държаха за ръце. Когато Грейси видя Антон за пръв път, остана изненадана от контраста във външния вид на кръглоликия оплешивяващ бизнесмен от Лос Анджелис и красивата му съпруга кинозвезда.

Но Антон беше чаровен и интелигентен, а освен това беше дълбоко влюбен в Натали, която очевидно го обожаваше.

Боби Том стисна ръката на Грейси и се извърна от шумните туристи, които започнаха да го зяпат. Не беше трудно да го разпознаят в розовата му риза, в стил „Див запад“, перлените копчета за яка и вечния стетсън, неговата запазена марка. Грейси носеше кафеникава трикотажна блузка и къса пола в тон, сандали и обици с позлатени висулки.

Пред тях Натали се обърна с тревожно изражение.

— Сигурен ли си, че пейджърът, който ми даде, работи, Боби Том?

Грейси знаеше, че Натали е нервна, защото за пръв път се разделяше с Елвис, макар че имаше доверие на Тери Джо, която бе поела ролята на временна бавачка. През цялата седмица актрисата изстискваше мляко в бутилки и го замразяваше, за да се подготви за този ден.

— Лично го пробвах — увери я Боби Том. — Ако Тери Джо има някакви проблеми с Елвис, веднага ще ти се обади.

Антон му благодари за трети път.

Сутринта Боби Том все още мрънкаше за това колко му е трудно да се изправи лице в лице със съпруга на Натали, след всичко, което двамата с нея правеха зад гърба му. Като професионална актриса Натали може и да не се притесняваше от любовните сцени пред камерата, но Боби Том имаше чувството, че по някакъв начин бе нарушил личния си код на честта.

Въпреки несъвместимото и донякъде хаотично строителство, на Грейси ѝ хареса разходката из Аламо. Заедно с десетина други туристи тя бе изслушала драматичния разказ на екскурзовода за тринайсетте фатални дни, довели до извоюването на независимостта на Тексас и усети, че накрая се е просъзлила.

Боби Том я гледаше развеселено как попиваше сълзите си с книжна кърпичка.

— За една янки, която не различава Джордж Стрейт от Уейлн Дженингс, реакцията ти е подобаваща.

— О, Антон, погледни! Пушката на Дейви Крокет^[2]!

Грейси изпита пристъп на завист, докато наблюдаваше как Натали привлече вниманието на съпруга си към голямата стъклена витрина. Близостта помежду им се усещаше във всяко докосване, във всеки поглед, който си разменяха. Натали бе успяла да надникне зад обикновената външност на съпруга си и да обикне мъжа, който се криеше под нея. Възможно ли беше същото да се случи някой ден и с Боби Том?

Побърза да пропъди фантазията си. Нямахме смисъл да се изтезава с невъзможни неща.

След разходката из Аламо посетиха Ривъруок, на няколко пресечки по-нататък. Там се качиха на една от туристическите лодки, които кръстосваха под каменните мостове над канала, след което се разходиха по криволичещите пътеки, покрити с каменни плочи. Накрая се озоваха пред поредица от магазини, известни като Ла Вилита, където Боби Том купи на Грейси слънчеви очила с виолетови стъкла във формата на щата Тексас, а на свой ред Грейси му купи тениска с надпис: „Аз съм твърде умен, но мога да вдигам тежки неща“. Натали и Грейси се смяха от сърце на тениската, чак очите им се насълзиха, докато Боби Том се преструваше на възмутен. В същото време не спираше да се оглежда в огледалото и да се възхищава на себе си.

С приближаването на вечерта решиха да се отбият в „Зуни Грил“ — любимото му заведение в Ривъруок. Докато похапваха хрупкавото пилешко, гарнирано с черен боб, и енчилади с козе сирене, се забавляваха с гледката на пъстроцветната улична тълпа, минаваща пред тях.

Боби Том тъкмо бе опитал от десерта на Грейси, прекрасен орехов крем брюле с бърбън, когато тя усети как той се скова. Проследи посоката на погледа му към широката метална стълба, която водеше към втория етаж на ресторанта, и видя Сузи Дентън да слиза по стълбите.

Уей Сойър вървеше точно зад нея.

---

[1] Мисионерски център, където през 1836 г. се е водила прочутата битка, едно от най-важните и драматични сражения в Тексаската революция. — Б.пр. ↑

[2] Герой от войната с Мексико, убит при форт Аламо, когато Тексас става американски щат (1786–1836). — Б.пр. ↑

19

Натали, която тъкмо се бе върнала на масата след третия ѝ телефонен разговор, за да провери как е Елвис, видя Сузи и Уей Сойър на стълбите.

— Боби Том, това не е ли майка ти? Кой е този страхотен мъж с нея?

— Внимавай, скъпа — обади се Антон, — ще ме накараш да ревнувам.

Натали се засмя, сякаш съпругът ѝ току-що бе изтърсил най-глупавата шега на земята.

— Казва се Уей Сойър — отвърна Боби Том напрегнато.

В този миг Сузи забеляза сина си и лицето ѝ застина. Изглеждаше сякаш иска да избяга, но след като това бе невъзможно, се приближи до масата им с явна неохота. Уей я последва.

Когато се спря, устните ѝ се извиха в горчива усмивка.

— Здравейте.

Всички, освен Боби Том отвърнаха на поздрава ѝ.

— Виждам, че с бебето сте стигнали благополучно до града — каза Уей на Грейси.

— Да. Беше много мило от ваша страна, че спряхте.

Боби Том ѝ хвърли остър, въпросителен поглед. Тя го подмина и обясни на Натали и Антон как двамата с Уей са се срещнали. Освен това им го представи, след като Боби Том не даваше признаци, че възнамерява да го стори.

Напрежението между майка и син беше толкова осезаемо, че Грейси почти чуваше във въздуха свистене като от опъната струна. Уей обясни на присъстващите с глас, който звучеше леко пресилено излиятелен.

— Недалеч оттук имам апартамент. Когато се отбих в ресторанта преди малко и видях госпожа Дентън да седи сама, я убедих да ми позволи да ѝ правя компания, но вече ще трябва да вървя. — Обърна се към спътницата си, улови ръката ѝ и я разтърси. — Беше ми приятно

да ви видя, госпожо Дентън, както и всички вас. — Кимна и излезе от ресторанта.

Грейси рядко беше чувала по-неубедително извинение. Видя, че погледът на Сузи проследи Уей, докато той си проправяше път през масите, а после пое по тротоара.

Тъй като Боби Том продължаваше да се изживява като глухоням, тя пое инициативата да покани Сузи да се присъедини към тях.

— Тъкмо ни сервираха десерта. Да помолим ли сервитьора да донесе още един стол?

— О, не. Не, благодаря ти... трябва да тръгвам.

Боби Том най-после проговори.

— Малко е късно да шофираш сама до вкъщи.

— Ще пренощувам тук. С една приятелка ще присъстваме на симфоничен концерт в Центъра по изкуствата.

— Коя приятелка?

Грейси направо виждаше как Сузи се свива и рухва под силата на неодобрението му и му беше бясна, задето така я измъчваше. Ако майка му искаше да се вижда с господин Сойър, това си беше нейна работа, а не негова и Сузи би трябвало да му каже. Но в този момент тя изглеждаше повече като дете, докато Боби Том се бе вживял в ролята на строг, критичен родител.

— Не я познаваш. — Ръката на Сузи се стрелна към косата ѝ. — Е, довиждане на всички, насладете се на десерта си. — Напусна забързано ресторанта, а когато стигна до тротоара, зави наляво, в противоположна посока на тази, в която бе поел Уей Сойър.

Сърцето на Сузи блъскаше диво в гърдите ѝ. Имаше чувството, че току-що са я заловили в изневяра и знаеше, че Боби Том никога няма да ѝ го прости. Втурна се по тротоара, избягвайки двойки с бебета и групи японски туристи. Ниските токчета на дълбоко изрязаните ѝ обувки, в кафяво и черно, отекваха върху неравните плочи в трескав каданс. Беше изминал близо месец от онази забранена нощ, която двамата с Уей прекараха заедно, и оттогава вече нищо не беше същото.

Спомняше си колко нежен беше той с нея на следващата сутрин, въпреки осъдителното ѝ мълчание. Докато пътуваха с колата към

игрището за голф, той ѝ каза, че никога повече няма да я докосне, но би искал да я вижда. Тя се държа, като че ли нямаше избор — все едно той щеше да затвори „Росатех“, ако не направи това, за което настоява — ала тайно в сърцето знаеше, че не е истина. Въпреки коравата му фасада, подобна жестокост не бе в природата му.

В крайна сметка тя продължи да се среща с него. Докато помежду им нямаше физически контакт, тя си казваше, че това не е предателство, така че нямаше да навреди никому. И тъй като не можеше да признае пред себе си истината, си позволи да се преструва, че е с него против волята си. Докато играеха голф, разговаряха за градините си и пътуваха из щата, за да се срещат с деловите му партньори, тя играеше ролята на неохотна домакиня, като че ли съдбата на Телароса лежеше на раменете ѝ. И той, понеже държеше на нея, я оставяше да се опитва да се заблуждава.

Но случилото се преди малко бе сложило край на това. Само за няколко минути крехкият свят на илюзии, който си бе изградила, се разби на парчета. Господ да ѝ прости, тя искаше да бъде с него. Времето, прекарано с него, беше като ярки, цветни щрихи върху монотонната и скучна картина на ежедневието ѝ. Той я караше да се смее, да се чувства отново млада. Караше я да вярва, че в живота все още има обещания и надежда, запълваше мъчителната ѝ самота. Но позволявайки му да стане толкова важен за нея, тя бе предала брачните си клетви и сега безчестието ѝ бе станало достояние на единствения човек на тази земя, от когото най-много искаше да скрие слабостта си.

Портиерът я пусна в сградата, където живееше Уей, и тя взе малкия асансьор до апартамента му. Затършува в чантата си за ключа, който ѝ бе дал, но преди да го пъкне в ключалката, вратата се отвори.

Върху лицето му бе изписано същото мрачно изражение, което помнеше от ранните им срещи и тя почти очакваше да чуе някое язвително подмятане, ала вместо това той затвори вратата и я притегли в обятията си.

— Добре ли си?

Само за миг Сузи си позволи да отпусне глава върху гърдите му, ала дори тази кратка утеха беше предателство към Хойт.

— Не знаех, че той ще е там — отрони тя, когато се отдръпна. — Беше толкова неочаквано.

— Няма да му позволя да те тормози заради това.

— Той е мой син. Не можеш да му попречиш.

Уей пристъпи до прозореца, подпря длан на стената и се загледа навън.

— Ако можеше да видиш изражението на лицето си, докато стояхме там... — Раменете му се отпуснаха тежко и той пое дълбоко дъх. — Той не ми повярва, когато му казах, че сме се срещнали случайно. Не бях много убедителен. Съжалявам.

Уей беше горд мъж и тя разбираше какво му е струвало да излъже заради нея.

— Аз също съжалявам.

Мъжът се извърна към нея, а изражението му беше толкова мрачно и безнадеждно, че ѝ се искаше да се разплаче.

— Не мога да живея повече така, Сузи. Не мога да продължавам да се крия. Искам да вървя по тротоара в Телароса с теб и да ме поканиш в дома си. — Изглежда я дълго и изпитателно. — Искам да мога да те докосвам.

Тя се свлече на дивана. Знаеше, че краят приближава, но не искаше да го приеме.

— Съжалявам — повтори.

— Трябва да те оставя да си отидеш — промълви той тихо.

Паниката я сграбчи и отпуснатите покрай тялото ѝ ръце се свиха в юмруци.

— Използваш случилото се преди малко, за да се измъкнеш, нали? Получи си забавлението и сега си готов да се отървеш от мен и да преместиш „Росатех“.

Дори и да беше изненадан от несправедливото ѝ обвинение, не го показва.

— Това няма нищо общо с „Росатех“. Надявах се, че вече си го разбрала.

Тя запрати по него болката и вината си.

— Мъжете като теб имат ли нещо като корпоративна съблекалня, където да си разправят един на друг забавни истории за всички жени, които са съблазнили със заплахите си? Сигурно са ти се присмели, задето си набелязал такава старица като мен, когато би могъл да имаш някоя млада манекенка с пищни гърди.

— Сузи, престани — рече Уей уморено. — Никога не съм искал да те заплашвам.

— Сигурен ли си, че не искаш отново да ме чукаш? — Гласът ѝ се задави от напиралите сълзи. — Или ти бях толкова противна, че само веднъж ти беше достатъчно?

— Сузи... — Приблужи се към нея и тя разбра, че иска да я вземе в прегръдките си, за да я утеши, ала преди да успее да я докосне, тя скочи от дивана и се отдалечи от него.

— Радвам се, че слагаш край — заяви разпалено. — И без това никога не съм го искала. Единственото ми желание е да забравя всичко това и животът ми да стане отново такъв, какъвто беше преди да вляза в кабинета ти.

— А аз пък не искам. Бях дяволски самотен. — Застана пред нея, но не я докосна. — Сузи, от четири години си вдовица. Кажи ми защо не можем да бъдем заедно. Все още ли ме мразиш толкова много?

Гневът ѝ се стопи и тя поклати бавно глава.

— Изобщо не те мразя.

— Никога не съм имал намерение да мествя „Росатех“. Знаеш го, нали? Аз съм този, който пусна слуха. Бях като малко дете. Искях да си го върна на града заради начина, по който се отнасяха с майка ми през всички онези години. Тя е била шестнайсетгодишно хлапе, Сузи, и е била брутално изнасилена от трима мъже, но никой не е бил наказан. При все това никога не съм възнамерявал да те въвличам в това и няма да си простя, че го сторих.

Тя извърна лице в мълчалива молба да не казва нито дума повече, ала той не можеше да се спре.

— Онзи следобед, когато дойде в кабинета ми, ми бе достатъчен само един твой поглед, за да се почувствам отново като онова хлапе, идващо от бедните покрайнини на града.

— И ме наказва заради това.

— Нямах намерение да го правя. Никога не съм възнамерявал да те изнудвам, за да спиш с мен — сигурно досега вече си го разбрала — но когато онази нощ влезе в спалнята ми, беше толкова красива, а аз те желяех толкова силно, че не можах да се откажа от теб.

Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Ти ме насили! Вината не беше моя! Ти ме накара да ти се отдам! — Но дори в собствените ѝ уши думите прозвучаха като на малко дете, нежелаещо да поеме отговорност за постъпките си и обвиняващо всички наоколо.

Той я погледна с толкова тъжни и остарели очи, че ѝ се искаше да заплаче с глас. Когато заговори, гласът му бе дрезгав, натезал от болка.

— Права си, Сузи. Аз те насилих. Вината беше моя. Само моя.

Искаше ѝ се да замълчи и да остави нещата така, ала вътрешното ѝ чувство за почтеност се разбунтува.

— Не, не беше. От мен се искаше само да кажа „не“.

— Много дълго си била сама. Ти си страстна жена и аз се възползвах от това.

— Моля те, не лъжи заради мен; аз достатъчно се самозалъгвам.

— Пое си дъх на пресекулки. — Ти не си ме насилил. Ако исках, можех да си тръгна по всяко време.

— И защо не го направи?

— Защото... беше толкова хубаво.

Уей я докосна.

— Ти го знаеш, нали, че се влюбих в теб през онази нощ? Или може би се е случило преди трийсет години и аз така и не съм го преодолял.

Тя притисна върховете на пръстите си към устните му.

— Не го казвай. Не е вярно.

— Влюбих се в теб, Сузи, макар да знаех, че никога не бих могъл да си съпернича с Хойт.

— Това няма нищо общо със съперничеството. Той беше моят живот. Оженихме се завинаги. И когато съм с теб, аз го предавам.

— Това е лудост. Ти си вдовица, а в тази страна жените не се убиват върху погребалното ложе на съпрузите си.

— Той беше моят живот — повтори тя, не знаейки как иначе да изрази чувствата си. — Никога няма да има друг.

— Сузи...

Сълзите отново напиха в очите ѝ.

— Съжалявам, Уей. Никога не съм искала да те нараня. Аз... аз много държа на теб.

Той не успя да прикрие горчивината си.

— Очевидно не достатъчно, за да изхвърлиш плевелите от градината си и отново да започнеш да живееш.

Тя видя болката, която му причиняваше и имаше чувството, че пронизва собственото ѝ тяло.

— Ти видя как реагира Боби Том. Искях да умра.

Лицето му се сгърчи, все едно го бе ударила.

— В такъв случай няма какво повече да си кажем, нали? Не желая да те карам да се срамуваш.

— Уей...

— Пригответи багажа си. Колата ще те чака долу. — И без да дочака отговора ѝ, той излезе от апартамента.

Тя изтича в стаята за гости, където спеше след онази първа нощ, и нахвърля набързо вещите си в куфара. Докато сълзите се стичаха по страните ѝ, си повтаряше, че кошмарът е свършил. Някой ден щеше да успее да си прости за това, което се бе случило и да продължи с остатъка от живота си. От сега нататък щеше да е в безопасност.

И много самотна.

Разправията избухна като лятна буря: бърза, неочаквана, помитаща всичко по пътя си. Докато двете двойки пътуваха към Телароса, Грейси обмисляше какво трябва да предприеме заради грубото поведение на Боби Том към майка му в ресторанта. Когато Натали и Антон си тръгнаха и двамата най-после останаха сами, тя реши да не казва нищо. Знаеше колко много Боби Том обича Сузи и сега, след като бе имал време да поохлади страстите си, Грейси не се съмняваше, че е готов да се извини на майка си.

Ала не ѝ отне много време, за да разбере, че дълбоко греши. Боби Том влезе в дневната и захвърли шапката си на дивана.

— Утре сутринта се обади на майка ми и ѝ кажи, че няма да отидем на вечеря във вторник.

Грейси го последва, когато той нахлу в кабинета си.

— Тя ще е разочарована. Каза, че ще пригответи специални ястия за теб.

— Ще ѝ се наложи да си ги изяде сама. — Изтегна се в удобния, кожен стол зад бюрото. Без да обръща внимание на звънящия телефон, взе купчината с поща, която Грейси бе подредила, давайки ѝ ясен знак, че повече не се нуждае от услугите ѝ.

— Зная, че си разстроен, но не смяташ ли, че би трябвало да проявиш малко повече разбиране по въпроса?

Ноздрите му се издуха от гняв.

— Ти да не би да повярва на онези глупости, които надрънка Сойър, че случайно я е срещнал в ресторанта?

— И какво значение има? И двамата са зрели хора.

— Какво значение има? — Той скочи от стола и заобиколи бюрото, за да се изправи с лице срещу нея. — Двамата се срещат, ето какво!

Телефонният секретар се включи и някакъв мъж на име Чарли започна да оставя съобщение за лодка, която Боби Том смятал да купи от него.

— Не го знаеш със сигурност — изтъкна Грейси. — Вместо да се палиш така, защо просто не поговориш с майка ти за случилото се? Ако двамата се срещат, тя си има причини. Поговори с нея, Боби Том. Напоследък тя изглежда толкова тъжна. Имам чувството, че точно в момента се нуждае от подкрепата ти.

Той насочи показалеца си към нея.

— Веднага престани! Тя никога няма да получи моята подкрепа за това! Никога! Когато е започнала да се среща с Уей Сойър, е предала всички в този град.

Грейси не успя да потисне възмущението си.

— Тя е твоя майка! На първо място ти трябва да си лоялен към нея, не към града!

— Нищо не разбираш. — Боби Том започна да кръстосва по килима. — Не мога да повярвам как се изложих! Дори за миг не повярвах на онези слухове. Никога не съм си представял, че тя ще забие ножа в гърба на всички ни по този начин.

— Престани да говориш така все едно господин Сойър е някакъв сериен убиец. Аз смятам, че е много мил човек. Той не бе длъжен да спира онзи ден, когато бях паркирала отстрани на шосето, освен това много ми хареса как днес се опита да защити майка ти. Знаеше как ще се почувстваш от това, че ги видя заедно, и се постара да я предпази.

— Да не би да го защитаваш? Мъжът, който с лека ръка възнамерява да унищожи този град?

— Може би, ако жителите на Телароса не се отнасяха толкова зле с него, той нямаше да иска да премести фабриката.

— Не знаеш за какво говориш.

— Сигурен ли си, че проблемът е в господин Сойър? Бил си много близък с баща си. Сигурен ли си, че нямаше да се чувстваш по

същия начин, без значение с кого се среща майка ти?

— Достатъчно! Не желая да чувам нито дума повече! Просто си затвори устата, чу ли?

Всичко в нея застина.

— Не ми говори по този начин.

Той снижи глас, изрече думите тихо, но категорично.

— Ще ти говоря, както си искам.

Грейси побесня. Беше си обещала, че ще го обича с цялото си сърце, но господството над душата ѝ не беше част от сделката. Обърна му гръб и излезе от кабинета.

Той я последва в дневната.

— И къде си мислиш, че отиваш?

— Отивам да си легна. — Грейси грабна чантата си от масичката за кафе.

— Чудесно. Ще дойда при теб, когато съм готов.

Тя едва не се задави.

— Наистина ли си мислиш, че точно сега искам да спя с теб? — Запъти се към задната врата към апартамента си.

— Не смей да си тръгваш оттук!

— Май ще ти бъде трудно да го разбереш, Боби Том, така че слушай внимателно. — Грейси спря. — Независимо от това, което ти повтарят всички от мига, в който си се родил, ти невинаги си толкова неустоим.

Боби Том стоеше пред прозореца и я гледаше как прекосява двора, макар че, дяволите да го вземат, ако разбираше защо изобщо му пука дали ще стигне благополучно до апартамента си или не. Тази вечер беше прекрачила границата и ако веднага не ѝ дадеше съвсем ясно да разбере, че нито за миг не възнамерява да търпи подобно поведение, никога нямаше да има и миг спокойствие с нея.

Когато Грейси влезе в апартамента, той се извърна от прозореца, кипящ от негодувание. Телефонът започна отново да звъни, но секретарят се включи и гласът на Грейси покани обаждания се да остави съобщение.

— Боби Том, обажда се Одет Дауни. Имаш ли нещо против да ми направиш една голяма услуга и да се обадиш на Доли Партън, за да я

помолиш да дари една от перуките си за благотворителния търг? Знаем, че хората биха наддавали щедро за тази перука и...

Той изскубна телефона от стената и го запрати през кабинета.

Грейси знаеше колко много той обичаше майка си! Тя беше длъжна да разбере какви емоции бушуваха в него този следобед, когато я видя да слиза по онези стълби с Уей Сойър. Грабна една пура от специалната кутия за пури, която стоеше върху бюрото му, отхапа края ѝ и го изплю в пепелника. Все още не разбираше кое го притеснява най-много: фактът, че майка му се среща с Уей Сойър, или че не му бе казала за това. Гърдите му се стегнаха. Как можеше да допусне Сойър близо до себе си, след цялата любов, която бе изпитвала към баща му?

Гневът му отново се насочи към Грейси. През целия си живот е бил спортист и лоялността към съотборниците му беше точно толкова част от същността му, както и името му. От друга страна, тази вечер Грейси бе доказала, че не познава значението на тази дума.

Счупи две кибритени клечки, преди да запали пурата си. Докато всмукваше бързо и гневно, реши, че тъкмо това си е заслужил, задето ѝ бе позволил да се промъкне в живота му. Още от самото начало знаеше колко е властна, но въпреки това продължи да я държи наоколо и не само това, ами я остави да се вмъкне под кожата му като малък проклет кърлеж. Е, той със сигурност нямаше да седи тук през цялата нощ и да страда. Вместо това, щеше да свърши малко полезна работа.

Стисна пурата в ъгълчето на устата си, взе купчина документи и се втренчи в най-горния лист, но със същия успех можеше да се опита да прочете нещо на китайски. Къщата му се струваше студена и тиха без нея. Остави пурата в пепелника и придърпа листата в средата на бюрото. Докато притихналата и празна къща сякаш все повече го задушаваше, Боби Том осъзна колко бе свикнал с присъствието на Грейси. Обичаше да чува тихия ѝ глас от другата стая, докато отговаря на телефонните обаждания или си говори с някой от онези възрастни хора в старческия дом в Ню Грънди. Обичаше, когато понякога влезеше в дневната, да я намери сгушена в едно от онези кресла с финтифлюшките до прозореца да чете книга. Дори му доставяше удоволствие да се промъкне зад гърба ѝ, да излива ужасното кафе, която тя правеше, и да си приготвя ново, без тя да разбере.

Избута документите настрана, изправи се и отиде в спалнята, ала щом пристъпи прага, разбра, че беше грешка. Стаята още пазеше

уханието ѝ, онзи неуловим аромат, който понякога му напомняше за пролетни цветя, а друг път го караше да си мисли за знойни летни следобеди и зрели праскови. Грейси сякаш беше част от всички тези сезони. Топлите багри на есента сияеха в косата ѝ, чистата светлина на зимното слънце проблясваше в онези интелигентни сиви очи. Трябваше да не спира да си напомня, че тя не е някоя красавица, защото напоследък имаше склонността да го забравя. Беше просто...

Тя беше толкова дяволски сладка.

Зърна парче синя дантела върху килима от страната на леглото, където тя спа миналата нощ, и се наведе да го вземе. Сякаш гореща светкавица прониза слабините му, когато разпозна бикините ѝ. Стисна в юмрук ефирната материя, борейки се с желанието да прекоси двора, да нахлуе в апартамента ѝ, да я съблече гола и да се зарови дълбоко в нея, където всичко му принадлежеше.

Тръпката от просвещаването на девицата вече бе останала в миналото и би трябвало да започне да губи интерес към сексуалната страна на връзката им, но той не спираше да измисля нови неща, които искаше да ѝ покаже, а освен това още не се бе изморил да опитва и добрите стари пози. Обичаше начина, по който тя се вкопчваше в него и онези тихи нежни звуци, които издаваше; обичаше любопитството ѝ и енергията ѝ; това как можеше да я засрами, без дори да се опитва и как, по дяволите, понякога тя го смущаваше с ненаситния интерес, който проявяваше към тялото му.

Не можеше съвсем да го разбере, но имаше нещо в начина, по който се чувстваше, когато беше в нея, който изглеждаше съвсем идеален, не само за члена му, но и за самия него. Помисли си за тълпата жени, с които бе излизал и с които си бе лягал. Нито една не му пасваше като Грейси.

Грейси сякаш беше част от него.

Понякога, след като се бяха любили, тя правеше онова малко смешно нещо. Той я притискаше до гърдите си, почти задрямал и изпълнен с покой и задоволство чак до върховете на пръстите на краката си, а тя рисуваше с пръст едно малко сърчице. Само едно малко сърчице. Точно на мястото, под което биеше неговото.

Беше напълно сигурен, че Грейси го обича. Не беше нещо необичайно. Беше свикнал жените да се влюбват в него и с изключение на няколко запомнящи се случая, се бе научил да бъде

честен и да не разбива сърцата им. Това, което оценяваше у Грейси, беше, че тя разбираше, че всъщност не е неговият тип жена и имаше достатъчно здрав разум да го приеме, без да припада и да се тръшка. Грейси можеше да вдигне шум и да се разсърди за неща, които не бяха нейна работа, както стори тази вечер, но никога нямаше да направи сцена за това колко го обича и как очаква и той да ѝ отвърне със същото, защото бе достатъчно здравомислеща, за да знае, че това никога няма да се случи.

Колкото и да беше изчанчено, сега примирението ѝ го нервира. Пъхна пурата отново в ъгъла на устата си, удари юмруци в бедрата си и отиде в кухнята. Ако една жена иска някой мъж, би трябвало да се бори за него, вместо да се отказва примиренчески. По дяволите, ако тя го обичаше, защо не се постарее малко по-усърдно и да не го вбесява толкова много? *Покажи ми как да ти доставя удоволствие*, това му бе казала. Можеше дяволски много да му достави удоволствие, като му демонстрира малко лоялност и разбиране, като от време на време се съгласява с него, вместо да му противоречи през цялото време, като лежи гола в леглото му точно в този момент, а не завряна някъде там, в апартамента над онзи проклет гараж.

Колкото повече настроението му се вкисваше, толкова повече поводи за недоволство от нея се прибавяха към мисления списък от оплаквания, включително и фактът, че тя се превръщаше в проклета флиртаджийка. Не бе убягнало от вниманието му колко много мъже от снимачния екип си намираха разни извинения, за да се навъртат около нея и ако питаха него, вината беше повече нейна, отколкото тяхна. Не беше нужно да им се усмихва, все едно са неустоима съблазън, или да слуша това, което казват, като че ли всяка дума, излязла от устата им, е древна мъдрост. Подмина факта, че тя по принцип умееше да слуша. Що се отнасяше до Боби Том, една сгодена жена би трябвало да е много по-сдържана, когато е в компанията на други мъже.

Грабна кутията с мляко от рафта в хладилника и отпи голяма глътка. Имайки предвид факта, че тъкмо той беше виновен за „преобразяването ѝ“, предполагаше, че не би трябвало да вини единствено нея заради начина, по който мъжете я зяпаха, когато не ги гледаше, но това не му пречеше да се ядосва. Дори миналата седмица беше принуден да си размени няколко думи с две от момчетата — нищо прекалено очевидно, защото не искаше някой да остане с

погрешното впечатление, че проявява ревност — само малко приятелско напомняне, че Грейси е негова годеница, а не някоя евтина сексиграчка, която си мислят, че ще примамят в хотелските си стаи. Нямаха никакъв шанс.

Бутна обратно кутията в хладилника, после се понесе из къщата, потънал в самосъжаление и с пълното убеждение, че са се отнесли неправилно с него. Внезапно се спря. Какво правеше? Та той беше Боби Том Дентън, за бога! Защо ѝ позволяваше да го докарва до това състояние? Той беше този, който държеше всички козове.

Мисълта би трябвало да го успокои, но не се получи. Незнайно как доброто ѝ мнение беше станало важно за него, може би защото тя го познаваше много по-добре от всеки друг, за когото се сещаше в момента. Това осъзнаване го изпълни с чувство на уязвимост, което беше непоносимо. Докато гасеше пурата в китайския пепелник, Боби Том начерта план как точно щеше да се справи с нея. През следващите няколко дни ще бъде вежлив, но хладен. Ще ѝ даде време да си помисли за лошото си държание и да осъзнае на кого принадлежи лоялността ѝ. И след като веднъж разбере кой е господарят във връзката им, ще благоволи да я приеме обратно.

Мислите му запрепусаха напред. Веднага след Хевънфеста щяха да заминат за Ел Ей, за да довършат заснемането на вътрешните снимки в едно от тамошните студия. Щом се махнеха от този откачен град, тя ще се кротне. Но какво щеше да стане, когато снимките на филма приключат и тя няма повече работа? Имайки предвид начина, по който поддържаше връзка с възрастните хора от Ню Грънди и факта, че бе осиновила цяла нова трупа в „Гористите хълмове“, Боби Том започваше да си мисли, че старческите домове са в кръвта ѝ, също както футболът в неговата. Ами ако решеше да се върне в Ню Грънди?

Мисълта го разтревожи не на шега. Той ѝ вярваше много повече, отколкото на всеки друг асистент, който някога бе работил за него, и нямаше намерение да я остави да си отиде. Просто ще ѝ направи предложение, което не би могла да откаже и тя ще работи за него на пълен работен ден. След като веднъж станеше официално негова служителка, при това с щедра заплата, всички тези глупави спорове за пари помежду им щяха да останат в миналото. Замисли се върху идеята. Нещата щяха малко да се усложнят, когато му писнеше от физическата страна на връзката им. Но все пак беше напълно сигурен,

че ще успее да я отстрани от леглото си, без да разруши приятелството им, което бе започнало да означава толкова много за него.

Огледа плана си за недостатъци и не откри такива. В крайна сметка да се справиш с всяка жена, дори такава като Грейси, означаваше най-вече да контролираш ситуацията и той се поздравя със способността си да прави това. И преди да се усети, тя щеше да се озове точно там, където я искаше — сгушена до гърдите му в леглото, да чертае малки сърчица над неговото.

— Къде смяташ, че е най-добре да сложим ключодържателите, Грейси?

Грейси тъкмо бе привършила с разопаковането на последния от сувенирите — бели порцеланови пепелници във формата на щата Тексас. Розов Купидон обозначаваше местоположението на Телароса, а червеният надпис отстрани гласеше:

„Хевън, Тексас
Място в сърцето“

Въпросът за ключодържателите бе поставен от Тули Чандлър, председателка на Комитета за родното място на Боби Том и съпруга на най-добрия зъболекар в града. Тули стоеше зад щанда на това, което в момента представляваше малък магазин за сувенири, а някога беше остъклената веранда в къщата на Сузи и Хойт Дентън. Преобразуването на някогашния дом на Боби Том в туристическа атракция още не бе напълно завършено, макар че Хевънфестът беше само след три седмици.

Сузи и Хойт се бяха отървали от оригиналните мебели на къщата още преди години, когато се бяха изнесли, но комитетът бе претърсил мазета и магазини с мебели втора ръка, за да открие подобни, а на няколко пъти дори бе попадал на самите оригинали. По-голямата част от къщата бе декорирана в тъмнозелено и златно, много популярни навремето, но Сузи беше използвала ярки нюанси на ябълковочервено, тогава доста нетрадиционни, които дори и сега придаваха определено очарование на мястото.

Макар че бе поела изцяло отговорността за организиране на пътуването и настаняването на известните спортисти, Грейси пак разполагаше с доста свободно време. След разправията с Боби Том преди близо три седмици, тя прекарваше по-голямата част от вечерите

си в „Гористите хълмове“ или работеше тук, като помагаше на Тери Джо и Тули да подготвят родния дом.

Сега гледаше критично ключодържателите. Както върху толкова други вещи в магазина за сувенири, и върху тях се виждаше образът на Боби Том, макар че той не бе давал съгласието си. Флуоресцентният оранжев пластмасов диск го показваше в действие: скочил във въздуха с тяло, извито в елегантна дъга, с протегнати ръце, за да улови топката. Но синьо-белия екип на Далас бе доста нескопосано изрисуван върху този на „Чикаго Старс“, заедно с яркия надпис: „Той трябваше да бъде Каубой“.

— Може би не е зле да ги окачим зад стойката с пощенските картички? — предложи Грейси.

— О, не съм съгласна — поклати глава Тули. — Никой няма да ги види там.

Тъкмо на това се надяваше и Грейси. Искаше ѝ се Боби Том да спре тази незаконна търговия, но нямаше намерения да повдига въпроса, когато и без това помежду им цареше достатъчно напрежение. Говореха си учтиво, а когато наоколо имаше други хора, той обвиваше ръка около талията ѝ, но двамата прекарваха много малко време сами, а всяка нощ се оттегляха в отделните си спални.

Грейси тъкмо отнесе пепелниците до лавиците и започна да ги подрежда, когато Тери Джо дойде откъм дневната с молив, затъкнат зад ухото ѝ и клипборд в ръка.

— Някой откри ли онази липсваща кутия с чашите за кафе?

— Не още — отвърна Тули.

— Сигурно съм ги завряла на някое шантаво място. Кълна се, че откакто Уей Сойър обяви, че няма да затваря „Росатех“, съм толкова разсеяна, че дори не мога да мисля с главата си.

— Лутър го направи почетен председател на фестивала — оповести Тули, сякаш вече не бяха обсъждали този факт поне няколко пъти.

Съобщението на Уей Сойър остави всички в града замаяни от облекчение, а той се бе превърнал от врага на Телароса в неговия герой.

— Нещата за този град най-после започнаха да се подреждат — усмихна се Тери Джо и огледа стъклените витрини покрай прозорците.

Точно пред нея се мъдреха подредени магнити за хладилник с надпис: „Налудувах се в Хевън, Тексас!“.

— Спомням си лятото, когато господин Дентън построи тази остъклена веранда. С Боби Том имахме навик да играем тук на дама, а Сузи ни носеше гроздов сок. — Въздъхна. — Възстановяването на тази къща е като пътуване обратно в детството ми. Всеки път щом влезе през вратата, Сузи казва, че се връща с двайсет години назад, но мисля, че ѝ е трудно да идва тук, защото господин Дентън не е наоколо, за да сподели спомените ѝ. Не зная. Напоследък тя не прилича на себе си.

Грейси също се тревожеше за Сузи. След онзи следобед в Сан Антонио, всеки път, когато я срещнеше, ѝ се струваше все по-слаба и крехка. Докато поставяше последния от пепелниците върху лавицата, реши, че може би моментът е подходящ да спомене идеята, която същия ден бе споделила и със Сузи.

— Жалко, че къщата ще бъде празна през повечето време.

— Е, ние не можем да направим нищо по въпроса — рече Тули. — Туристите ще идват само през почивните дни или за специални поводи, като фестивала.

— Все пак е жалко, че ще е затворена през останалото време, особено когато може да се използва в помощ на хората.

— Какво имаш предвид?

— Забелязах, че в Телароса няма център за възрастни хора. Тази къща не е голяма, но има стая за отдих, а дневната е удобна. Мислех си, че ще е идеално място за възрастните хора — да се съберат да поиграят карти или да изработят заедно нещо, или да чуят някоя интересна лекция. „Гористите хълмове“ не са много далеч. Там наистина е доста пренаселено и навярно някои от тамошните обитатели, които са по-подвижни, биха могли да идват тук няколко пъти в седмицата, за да се позабавляват.

Тули сложи ръка на кръста си.

— Как сама не се сетих за това?

— Идеята е добра — съгласи се Тери Джо. — Сигурна съм, че бихме могли да намерим доброволци, които да организират всичко. Защо да не учредим комитет? Веднага щом се прибера, ще се обадя на свекърва си.

Грейси изпусна въздишка на облекчение. Филмовата компания свършваше работата си тук след няколко седмици и мисълта, че ще остави, макар и малък отпечатък върху града, който бе започнала да обича и много щеше да ѝ липсва, я караше да се чувства по-добре.

Няколко часа по-късно Боби Том спря пикапа си пред къщата, в която бе отраснал. Тъндърбърдът му бе единствената кола, останала на алеята, така че знаеше, че Грейси все още е там, но останалите доброволки навярно си бяха тръгнали, за да приготвят вечерята за семействата си. Докато гледаше малкото, бяло бунгало, го изпълни странното чувство, че времето е спряло и той отново е дете. Почти очакваше да види баща си да излиза от гаража със старата червена косачка за трева и примигна решително. Господи, баща му толкова му липсваше.

Самотата го прониза. Чувстваше се откъснат от всичко важно в живота си. След случката в Сан Антонио преди три седмици двамата с майка му само си разменяха любезности, а той не смееше да си признае колко много му липсва Грейси. Не че не я виждаше през деня по време на снимките, ала не беше същото. Тя се отнасяше към него все едно не беше нищо повече от неин работодател — правеше каквото я помоли, а след това изчезваше. Ако някой му беше казал, че ще му липсва начина, по който се опитваше да му нарежда, щеше да му заяви, че е луд, но не можеше да отрече факта, че отчуждението ѝ оставяше голяма празнота в живота му.

Все пак трябваше да ѝ покаже кой е шефът и след като бе сигурен, че тя вече го е осъзнала, беше време двамата да се изправят лице в лице. Възнамеряваше недвусмислено да ѝ заяви, че леденият период в отношенията им е приключил. Тя можеше да бъде дяволски упорита, но веднъж, след като я накара да млъкне и започне да я целува, всичко отново щеше да бъде наред. До полунощ вече щеше да е в леглото му, където ѝ беше мястото.

Когато излезе от пикапа си, колата на Сузи спря на алеята зад него. Тя му махна леко, докато излизаше от колата си, сетне я заобиколи, за да отвори багажника. Стигна при нея, тъкмо когато тя вадеше голям кашон от багажника.

— Какво е това?

— Старите ти купи от началното училище до завършването на гимназията.

Той взе кашона от ръцете ѝ.

— Не си го смъкнала сама от тавана, нали?

— Качих се няколко пъти.

— Трябваше да ми се обадиш.

Майка му сви рамене. Той видя сенките под очите ѝ и забеляза леката бледност на лицето ѝ. Сузи винаги се бе грижила толкова добре за себе си, че той никога не си бе помислял, че остарява, но този следобед всяка една от петдесет и двете години ѝ личаха, че дори можеха да се прибавят и няколко отгоре. Освен това изглеждаше много нещастна и се почувства виновен, че може би той е причината за тези тъмни кръгове. Думите на Грейси изплуваха в съзнанието му и го накараха да се почувства още по-зле. Беше се опитала да му каже, че майка му се нуждае от подкрепата му, но той не бе пожелал да я чуе.

Боби Том премести кашона под мишницата си и се покашля.

— Съжалявам, че напоследък не можах да прекарвам повече време с теб. Работихме по дванайсет часа на ден и... ами, бях зает — завърши неубедително.

Тя явно не искаше да го погледне в очите.

— Зная защо не идваш у дома и съжалявам. — Гласът ѝ леко потрепери. — Вината е моя. Зная го.

— Мамо...

— Повече няма да го видя. Обещавам ти.

Заля го огромна вълна на облекчение. Въпреки факта, че Уей Сойър беше героят на града, имаше нещо в този мъж, което Боби Том никак не харесваше. Плъзна ръка по раменете ѝ и я прегърна.

— Радвам се.

— Беше... трудно е да се обясни.

— Не си длъжна да го правиш. Просто ще го забравим.

— Да. Така навярно ще е най-добре.

Пръстите на свободната му ръка се преплетоха с нейните и той я поведе към къщата.

— Какво ще кажеш да ви заведе двете с Грейси на вечеря? Може да отидем в заведението на О'Лиъри.

— Благодаря, но имам заседание на Комитета.

— Изглеждаш уморена. Може би трябва да го даваш малко по-кратко.

— Добре съм. Просто миналата вечер четох до късно. — Тя мина пред него по бетонните стъпала, които водеха до малката площадка. Ръката ѝ се протегна машинално да завърти дръжката, но вратата беше заключена. Той понечи да натисне звънеца, ала ръката му застина във въздуха, когато тя започна да дърпа дръжката като обезумяла.

— По дяволите!

— Заключено е — рече той, изумен от държанието ѝ.

— Отговори ми! — Тя заудря с юмрук по вратата, а лицето ѝ се сгърчи от отчаяние. — Отговори ми, по дяволите!

— Мамо? — обзе го страх и Боби Том остави кашона с купите на площадката.

— Защо той не ми отговаря? — извика тя, докато по страните ѝ се стичаха сълзи. — Защо не е тук, за да ме посрещне?

— Мамо? — Той се опита да я притегли в обятията си, но тя се възпротиви. — Мамо, всичко е наред.

— Искам си съпруга!

— Зная. — Боби Том я улови за ръцете. Раменете ѝ натезаха и той не знаеше как да ѝ помогне. Мислеше, че през годините болката ѝ от загубата на баща му е стихнала, ала мъката ѝ изглеждаше все така силна, както в деня на погребението му.

Грейси отвори вратата в отговор на тропането, ала усмивката ѝ помръкна, когато видя състоянието на Сузи.

— Какво не е наред? Какво се е случило?

— Ще я заведа у дома — рече той.

— Не! — Сузи се изскубна от ръцете му и изтри сълзите си с опакото на ръката си. — Съжалявам. Аз... извинявам се и на двамата. Не зная какво ми стана, толкова се срамувам.

— Не е нужно да се срамуваш. Аз съм ти син.

Грейси излезе на верандата.

— Идването ти тук е извадило наяве всички болезнени емоции. Не би била човешко същество, ако не реагираш.

— Все пак това не е извинение. — Сузи се усмихна на двамата със слаба, неубедителна усмивка. — Вече съм добре — наистина съм добре — но не мисля, че мога да вляза вътре. — Посочи към кашона.

— Имаш ли нещо против да сложиш тези неща на полицата в спалнята? Боби Том ще ти покаже къде стоят.

— Разбира се — отвърна Грейси.

Той улови ръката на майка си.

— Ще те закарам до вкъщи.

— Не! — Тя се отдръпна рязко и за негово безпокойство отново се разплака. — Не, няма да идваш! Искам да остана сама. Искам всички да ме оставите сама! — Притисна ръка към устата си и се затича към колата си.

Боби Том потърси очите на Грейси и я погледна безпомощно.

— Трябва да се уверя, че ще се прибере благополучно. Ще се върна.

Младата жена кимна.

Боби Том последва майка си до дома ѝ, разтърсен до дъното на душата си от случилото се току-що. Осъзна колко е свикнал да мисли за Сузи само като за своя майка, а не като за човешко същество, което има свой собствен живот, и се почувства засрамен. Защо не беше послушал Грейси? Утре ще поговори с майка си, както трябваше да стори още преди седмици.

Наблюдаваше я от тротоара, докато влезе в къщата, после се насочи обратно към малкото бяло бунгало, в което бе отраснал. Грейси бе оставила вратата незаключена и той я откри на горния етаж в неговата някогашна стая. Седеше на ръба на леглото и се взираше в пространството. Кашонът със старите купи беше в краката ѝ. От гледката на Грейси в тази стая, заобиколена от толкова много вещи от детството му, по гърба му полазиха тръпки.

Бюрото в ъгъла не приличаше много на онова, което си спомняше, но върху поставката на зелената лампа все още се виждаха останките от стикера, който бе залепил толкова отдавна. Върху закачалката висеше колекцията му от бейзболни шапки, а на стената се виждаше старият му плакат на Ивел Книвел^[1].

Защо ли майка му го бе запазила? Баща му бе поставил лавици под прозореца, където да подрежда купите си. Надуваемото кресло беше копие на оригиналното, но златистата покривка на леглото не приличаше на одеялото с шотландско каре, с което бе израснал.

Грейси вдигна глава.

— Майка ти прибра ли се благополучно вкъщи?

Той кимна.

— Какво се случи?

Боби Том се приближи до прозореца, дръпна пердето и погледна към двора.

— Не мога да повярвам колко са пораснали тези дървета. Всичко останало ми изглежда много по-малко, отколкото някога.

Грейси не знаеше защо се чувства обезсърчена от нежеланието му да говори с нея; досега вече би трябвало да е свикнала. Но знаеше, че сцената с майка му го е разстроила и ѝ се искаше да могат да я обсъдят. Стана от леглото, коленичи на килима и започна да развива купите от вестниците, с които бяха увити.

Ботушите му се появиха в полезрението ѝ, когато дойде и застана до нея, а после се отпусна на същото място, на което тя седеше допреди малко.

— Не зная какво се случи. В един момент разговаряхме, а в следващия тя удряше по входната врата и плачеше, защото баща ми не е там, за да ѝ отвори.

Грейси приседна на пети и го погледна.

— Толкова ми е мъчно за нея.

— Какво би могло да не е наред?

Когато тя не отговори, той я изглежда обвинително.

— Мислиш, че има нещо общо със Сойър и онова, което се случи в ресторанта, нали? И обвиняваш мен за това.

— Не съм казала подобно нещо.

— И не е нужно. Мога да чета мислите ти.

— Ти обичаш майка си. Зная, че не би я наранил съзнателно.

— Това няма нищо общо със Сойър; сигурен съм. Тя ми каза, че повече няма да се вижда с него.

Грейси кимна, но не каза нищо. Колкото и да се тревожеше за двамата, те трябваше да решат този въпрос помежду си. Наблюдаваше го, докато той оглеждаше старата си стая и не се изненадана, когато заговори за друго, зарязвайки темата за Уей Сойър и майка си.

— От цялата тази работа с родния дом ме побиват тръпки. Не проумявам защо хората си мислят, че някой ще си губи времето да се разхожда наоколо, за да гледа старите ми футболни купи. Предполагам знаеш, че не съм особено доволен от участието ти във всичко това.

— Някой трябва да следи за интересите ти. Би трябвало да видиш ключодържателите, които се продават в магазинчето за сувенири. Изрисуван си в екип на „Каубоите“.

— Никога в живота си не съм носил екип на „Каубоите“.

— Магията на модерните технологии. Най-доброто, което можах да сторя, беше да ги преместя в един забутан ъгъл, но имах малко повече късмет с идеята, която ми хрумна преди няколко седмици.

— Каква идея?

— Градът има нужда от център за възрастни хора и този следобед говорих с Тери Джо и Тули да използваме къщата за това. Вече я бях споделила със Сузи и тя се съгласи, че това би било идеалното място.

— Център за възрастни хора? — Той се замисли. — Харесва ми.

— Достатъчно, за да дадеш пари, за да се направи рампа за инвалидни колички и да се ремонтира тоалетната?

— Определено.

Нито един от двамата не коментира факта, че Грейси изобщо не се притесняваше да му иска пари за други хора, но продължаваше да настоява да му дава част от седмичната си заплата, въпреки че парите си оставаха недокоснати в чекмеджето на бюрото му. Тя беше горда от факта, че като икономисваше от личните си разходи, щеше да му е изплатила напълно черната коктейлна рокля, преди да стане време да я облече за купона в кьнтри клуба в навечерието на турнира по голф.

Боби Том стана от леглото и закрачи из стаята.

— Виж, Грейси, зная, че може би малко прекалих онази вечер, когато се скарахме, но ти трябва да разбереш защо Уей Сойър е толкова чувствителна тема за мен.

Тя се изненада, че отвори дума за това.

— Разбирам го.

— Все пак, предполагам, че не биваше да изливам лошото си настроение върху теб. Беше права, че трябва да поговоря с майка си; сега го осъзнавам. Утре щом се освободя, това ще е първата ми работа.

— Добре. — Тя беше доволна, че на отчуждението помежду им се слагаше край.

— Предполагам, че си права за много неща. — Боби Том отново отиде до прозореца и се загледа в задния двор. Раменете му леко увиснаха. — Футболът много ми липсва, Грейси.

Думите му тутакси я накараха да застане нащрек. Това едва ли бе разтърсващо разкритие за всеки, който го познаваше, но фактът, че Боби Том го признаваше, я изненада.

— Зная.

— Мамка му, изобщо не е честно! — Той се обърна към нея, с лице изкривено от емоции. Беше толкова развълнуван, че дори не забеляза, че използва неприлична дума в нейно присъствие, което рядко правеше пред жена. — Един удар и аз завинаги съм въвн от играта! Един шибан удар! Ако Джамал ме беше докопал само две секунди по-рано или три секунди по-късно, това нямаше да се случи.

Тя си помисли за видеокасетата. Знаеше, че никога няма да забрави грациозния полет на тялото му, докато се опитва да улови онази фатална топка.

Боби Том гледаше гневно, едната му ръка бе стисната в юмрук.

— Оставаха ми още три или четири пълноценни години. Щях да използвам това време, за да планирам оттеглянето си, да помисля дали искам да съм треньор или да седна в кабината на спортните журналисти.

— Ти много бързо се учиш — рече тя тихо. — Все още можеш да направиш тези неща.

— Но аз не искам! — Думите изригнаха от него и младата жена имаше странното усещане, че изненадаха много повече него, отколкото нея. Сетне гласът му се снижи почти до шепот. — Не разбираш ли? Искам да играя футбол.

Тя кимна. Разбираше.

Устните му се изкривиха в грозна и презрителна усмивка.

— Не зная как можеш да седиш тук и да ме слушаш, без да повърнеш. Много съм жалък, нали? Възрастен мъж, на който целият свят е в краката му, хленчи, задето един път в живота си не е имал късмет. Имам всичките пари на света; имам приятели, къщи, коли, но ето че се самосъжалявам, задето не мога да играя футбол. Ако бях на твоето място, досега да съм се пръснал от смях. Ако бях на твоето място, начаса щях да хукна към „Фургона“, за да разкажа на всички какъв жалък ревльо е Боби Том Дентън, че и те да се спукат от смях.

— Не мен не ми се струва смешно.

— А би трябвало — изсумтя презрително. — Искаш ли да чуеш нещо наистина жалко? Вече нямам ни най-малка представа кой съм.

Откакто се помня, съм бил футболен играч и сега изглежда не зная как да бъда нещо друго.

— Мисля, че би могъл да бъдеш всичко каквото си пожелаеш — рече Грейси меко.

— Ти не разбираш! Ако не мога да играя футбол, не искам да бъда част от него. Не мога да се преструвам, че изпитвам ентузиазъм към треньорството, колкото и да се опитвам, и със сигурност няма да седя в някоя радио или телевизионна кабина с климатик и да подхвърлям хапливи духовитости за развлечение на онези, които си седят у дома пред телевизорите или радиоприемниците.

— Притежаваш много други таланти, освен тези.

— Винаги съм бил футболист, Грейси! Това съм бил през целия си живот. Това съм аз.

— В момента си актьор. Какво ще кажеш за филмовата си кариера?

— Става. Не бих имал нищо против след време да се снимам в още един филм, но колкото и да се опитвам да се убедя в обратното, зная, че не ми е по сърце. Прилича ми на някаква игра, вместо на сериозна работа. И продължавам да мисля, че няма нищо по-жалко на този свят от един изпял песента си спортист, който се опитва да стане кинозвезда, защото не може да прави нищо друго.

— Аз те срещнах, след като кариерата ти вече бе приключила, така че не мисля за теб като за „жалък, изпял песента си спортист“ или каквото и да е там. И ми е трудно да те възприема като кинозвезда. Ако трябва да съм честна, ти си повече бизнесмен, отколкото каквото и да било друго. Очевидно имаш талант да печелиш пари и изглежда ти доставя удоволствие да го правиш.

— Доставя ми удоволствие, но не чувствам тръпка. Може би някои хора могат да бъдат щастливи, печелейки пари само заради усещането за власт, което парите им дават, но аз не съм от тях. Животът трябва да е нещо много повече от купуването на по-големи играчки. Притежавам твърде много неща. Не ми трябва друга къща, не искам друг самолет, а купуването на нови коли е само дребен разход за мен.

При други обстоятелства възмущението му може би само щеше да извика усмивка на устните ѝ, но той беше прекалено объркан и развълнуван, за да ѝ е забавно. Помисли си за всички онези пъти,

когато бе влизала в кабинета му и го бе заварвала да говори по телефона, вдигнал обутите си в ботуши крака на бюрото, със стетсѐна, килнат назад, докато обсъжда дали е разумно да инвестира в някоя нова емисия облигации, или да купи свински шкембета на стоковата борса.

Грейси стана от пода и се приближи до него.

— Факт е, Боби Том, че ти обичаш да печелиш пари и има много благородни неща, които би могъл да направиш с тях, а не само да си купуваш все по-големи играчки, както сам се изрази. Зная колко много си загрижен за децата. Вместо да позволяваш на жените да те заплашват с дела за бащинство, защо не направиш нещо дългосрочно за децата без бащи? Основи фондове за училищни стипендии или дневни центрове; разкрий няколко безплатни кухни. А какво ще кажеш да се обнови медицинското оборудване в педиатричното крило на общинската болница, която обичаш да посещаваш? Хората се нуждаят от толкова много неща, а ти имаш невероятната възможност да помогнеш. Футболът ти е дал много. Може би сега е време ти да се отплатиш.

Той се взираше безмълвно в нея.

— Имам една идея. Не зная какво ще кажеш за това, но... защо не основеш благотворителна фондация? Би могъл да печелиш пари за фондацията, вместо за себе си, разбираш ли? — Когато той не каза нищо, тя продължи: — Имам предвид да я управляваш на пълен работен ден, а не да е нещо като играчка за богат мъж. Да използваш таланта си, за да направиш нещо, което ще промени живота на много хора.

— Това е лудост.

— Просто си помисли.

— Вече го направих и смятам, че е лудост, най-шантавото нещо, което си измисляла досега. Аз не съм някое богато и нафукано нищожество, което се изживява като всемирен благодетел. Ако опитам нещо подобно, всички ще ми се смеят толкова силно, че направо ще се търкалят по пода от смях. — Боби Том беше толкова ужасен от представата, че направо заекваше и тя не успя да се сдържи и се усмихна.

— Не мисля, че хората ще бъдат изненадани. Това е напълно в твой стил. — Тя отново се зае с разопаковането на купите. Беше посяла

семето, но останалото зависеше от него.

Той приседна от едната страна на леглото и няколко минути само я гледаше как работи. Когато накрая заговори, от блясъка в очите му беше ясно, че си е наумил нещо друго, различно от приказки за бъдещето.

— Кълна се, Грейси, ти ме вбеси толкова много, че почти забравих колко сладко изглежда дупето ти в тези джинси. — Свали шапката си и потупа матрака. — Ела тук, скъпа.

— Не съм сигурна дали ми харесва това твое изражение. — В действителност много ѝ харесваше. Да бъде сама с него в малката стая я накара да осъзнае колко отдавна не се бяха любили.

— Обещавам ти, че много ще ти хареса. Ако знаеше колко много време съм прекарал в тази стая, мечтаейки си как ще съблека някое момиче тук голо, нямаше и да ти мине през ума да ми се противопоставиш.

— А осъществи ли някога мечтата си? — Тя се приближи и застана пред него.

Той улови бедрата ѝ отзад и я привлече между разтворените си крака.

— Да съблека някое момиче голо тук? — Откопча копчето на джинсите ѝ и се наведе, за да захапне пъпа ѝ. — Боя се, че не. Мама ме следеше много зорко. — Устните му се придвижиха надолу заедно с ципа. — Когато бях в девети клас, почти успях да примамя една приятелка тук, но предполагам, че майките имат вграден радар за подобни работи, защото докато се усетя и Сузи надничаше през вратата с чиния с бисквити „Орео“.

— Така че си се задоволил със задната седалка на колата и разходки до реката. — Звучеше задъхано.

— Позна. — Боби Том пъкна ръка под блузата ѝ и дланите му обхванаха гърдите ѝ през сутиена. Дишането ѝ се учести още повече, докато палците му разтриваха зърната ѝ, играеха си с коприната и плътта ѝ, докато тя не усети, че се разтапя.

— Хммм — прошепна той. — Пак ухаеш на праскови.

Не след дълго двамата бяха голи и толкова сладко се любеха, че всякакви мисли отлетяха. Когато всичко свърши, Грейси остана да лежи отмаляла отгоре му, а ръката му лениво обгръщаше дупето ѝ.

Щом най-сетне успя да задържи очите си отворени достатъчно дълго, видя доволната усмивка на лицето му.

— Отне ми доста години, за да съблека жена в тази стая, но чакането си струваше.

Тя се сгуши до врата му и усети лекото боцкане на брадата му по слепоочието си.

— По-добра ли съм от Тери Джо?

Гласът му беше дрезгав, когато се претърколи настрани и обхвана гърдите ѝ.

— Тери Джо беше само едно дете, скъпа. Ти си зряла жена. Няма място за сравнение.

Грейси чу някакъв шум долу и рязко надигна глава, когато осъзна, че вратата на стаята е отворена. Обзе я предчувствие.

— Ти заключи входната врата, когато се върна, нали?

— Мисля, че не.

Още преди да го изрече, откъм подножието на стълбите се разнесе гласът на кмета Лутър Бейнс.

— Боби Том? Горе ли си?

Грейси ахна, скочи на крака и грабна дрехите си. Боби Том се прозина и спусна мързеливо крака от ръба на леглото.

— По-добре ела по-късно, Лутър. Грейси също е горе и е гола.

— Наистина ли?

— Така ми се струва.

Грейси усети как сменя четири нюанса на пурпурното и му хвърли убийствен поглед. Той ѝ се ухили.

— Защо не ни изчакаш в кухнята? — извика Боби Том. — Ще слезем след няколко минути.

— Добре — отвърна кметът. — И, Грейси, госпожа Бейнс е разбрала от Тери Джо за плана ти за центъра за възрастни. Ще се радва да помогне да се набере доброволческа група.

Страните на Грейси пламтяха, докато тършуваше за кърпички в чантата си.

— Благодарете ѝ от мое име, господин Бейнс — отвърна немощно.

— О, ще можеш лично да ѝ благодариш. Тя стои тук, точно до мен.

Грейси замръзна.

— Здравей, Грейси! — жизнерадостно подвикна госпожа Бейнс.
— Здравсти, Боби Том.

Усмивката на Боби Том стана още по-широка.

— Как сте, госпожо Бейнс. Има ли долу още някой?

— Само пастор Франк от Първа баптистка църква — отвърна жената на кмета.

Грейси нададе уплашен вик.

Боби Том разроши косата и ѝ тихо се засмя.

— Шегуват се, скъпа.

— Двамата с госпожа Франк намираме за прекрасна идеята за центъра за възрастни хора. — Стълбището се изпълни с дълбок, плътен глас, несъмнено принадлежащ на пастор. — Първа баптистка църква ще е щастлива да помогне в проекта.

Грейси изпусна дълбока въздишка и се отпусна върху леглото, а Боби Том избухна в такъв гръмогласен смях, че накрая тя се принуди да го замери с възглавница.

След това не можеше да си спомни как е успяла да се облече, да слезе долу и да се изправи пред най-видните граждани на Телароса. Боби Том я увери, че се е държала като кралица Елизабет, само че много по-величаво, но тя не бе сигурна дали да му вярва, или не.

---

[1] Американски спортист (1938–2007), прочул се с рисковани скокове с мотоциклет. — Б.пр. ↑

Петък сутринта, когато щеше да се състои тържественото откриване на родния дом на Боби Том, беше ясен и светъл октомврийски ден. Учениците бяха освободени от занятия за деня, за да отпразнуват началото на Хевънфеста, а малката поляна пред къщата гъмжеше от млади и стари. Всички в града бяха помолени да се облекат за уикенда в костюм от даден период. Много от мъжете си бяха пуснали бради и мустаци, докато дългите поли на жените плющяха на вятъра. Тийнейджърите се трупаха около паркираните коли по улицата, а облеклото им наподобяваше това на Боби Том — джинси и каубойски шапки.

— ... и така в това красиво октомврийско утро, сме се събрали тук под сянката на това старо орехово дърво, за да почетем...

Докато Лутър продължаваше с напевната си реч, Боби Том изучаваше множеството от мястото си върху малкия подиум, построен пред гаража. Майка му седеше от едната му страна, а Грейси от другата. Грейси се бе възпротивила да седи сред градските сановници, но той бе настоял. Изглеждаше прелестна като напъпило цвете в дългата си жълта памучна рокля, старомодното сламено боне и много модерните слънчеви очила.

Комитетът по организирането на фестивала първоначално планираше откриването да е в петък вечерта, но Боби Том бе отказал. Спортистите, които щяха да участват в турнира по голф на следващия ден, щяха да започнат да пристигат днес по обяд и той искаше целият този срам да приключи, преди те да дойдат в Телароса. Трябваше обаче да признае, че вече нямаше толкова отрицателно отношение към проекта за родната му къща, след като Грейси даде идеята за превръщането ѝ в център за възрастни хора. Тя беше, реши той, най-благородната и добра жена, която познаваше.

Монотонният глас на Лутър продължаваше да се лее, а погледът на Боби Том се отмести към майка му. Щеше му се да знае какво не беше наред с нея. През изминалите десет дни той няколко пъти се

опита да поговори с нея за това, което се бе случило, но тя отклоняваше всеки разговор, като му показваше новите растения в градината си или брошурите за круизи, изпратени ѝ от туристическия ѝ агент.

Лутър размаха ръце и завика в микрофона, стигайки до грандиозния финал на речта си:

— И сега ви представям най-прочутия жител на Хевън, Тексас! Мъжът с два пръстена на Суперкупата... мъжът, който най-безкористно се е отдал на този град, на великия щат Тексас, на Съединените американски щати! Най-великият уайд рисийвър в историята на професионалния американски футбол... нашият любим син... *Боби Том Дентън!*

Боби Том се изправи бавно на крака, за да приеме възторжените поздравии на тълпата и се приближи към подиума, с мъка устоявайки на желанието си да счупи пръстите на Лутър, докато му стискаше ръката. Микрофонът изпраця, но това не го притесни. Държеше речи пред тези хора, откакто беше в гимназията и знаеше точно какво да каже.

— Наистина е много хубаво отново да съм си у дома! — Бурни ръкопляскания и свиркания. — Е, половината от събралите се тук днес са помогнали на майка ми и баща ми да ме отгледат, така че не мислете, че съм го забравил.

Още ръкопляскания.

Той продължи с речта си, като я направи колкото се може по-кратка, за да не се отегчи до смърт, но все пак да е достатъчно дълга, за да зарадва хората, на които толкова много държеше. Когато свърши, подаде ножиците на майка си, за да среже лентата, опъната пред входната врата. Последваха още ръкопляскания и родният дом на Боби Том Дентън и бъдещ Център за възрастни хора беше официално открит.

Когато майка му се обърна, за да поздрави приятелите си, той праметна ръка през раменете на Грейси. С цялата организация на Хевънфеста и безмилостния му снимачен график, двамата не можеха да прекарват заедно толкова много време, колкото му се искаше. Напоследък понякога се улавяше, че не се забавлява с някоя шега, само защото тя не е наоколо, за да я сподели с нея. Едно нещо бе сигурно за Грейси — тя виждаше смешното в ежедневието по начин, непонятен за мнозина.

Наклони глава, за да прошепне в ухото ѝ:

— Какво ще кажеш, двамата да се измъкнем за час-два и да се позабавляваме?

Тя го изгледа с искрено съжаление — друго нещо, което харесваше у нея. Никога не се опитваше да скрие удоволствието си от физическата страна на връзката им, нито сдържаше страстта си.

— Иска ми се да можехме, но знаеш, че трябва да се върнеш на снимачната площадка. Утре и без това ще те освободят от снимки. Освен това, трябва да изтичам до хотела и да приготвя всички подаръци за добре дошли за приятелите ти. Не забравяй, че довечера в шест трябва да си в кънтри клуба, за да поздравяш лично всеки един от тях.

Боби Том въздъхна. Тя още не знаеше, но когато този филм приключеше, двамата щяха да прекарат няколко дни голи на усамотен остров, където няма да има никакви телефони и никой няма да говори английски.

— Добре, скъпа, но не ми харесва идеята да караш сама до клуба довечера. Ще помоля Бъди да те вземе.

— Моля те, недей. Не съм сигурна какво още ще изникне днес следобед, така че е по-добре да сме с двете коли.

Докато Грейси го наблюдаваше как се отдалечава, слънчевата светлина сякаш блещукаше около него и тя почти виждаше сребристите искри, които изпускаха невидимите шпори, които сякаш винаги носеше. Филмовата компания скоро щеше да напусне Телароса, за да замине за Лос Анджелис, а Уилоу не беше повдигала въпроса, че ще я вземе. Грейси не можеше да повярва, че всичко щеше да свърши толкова скоро.

През последните няколко дни тя се улавяше, че се отдава на опияняващата представа как Боби Том се влюбва в нея и докато вървеше към колата, бузите ѝ поруменяха. Въпреки че си казваше, че подобни мисли са опасни, не можеше съвсем да се отърси от тях. Как можеше да я гледа толкова нежно и да не го е грижа? Той беше толкова открит в привързаността си, толкова страстен, докато се любеха. Със сигурност не е било така с другите жени в миналото му, нали? Със сигурност изпитваше нещо специално към нея.

Понякога откъсваше поглед от това, което правеше, и го улавяше да я наблюдава, сякаш действително е много важна за него. В такива

мигове започваше да си мисли за бъдещето, да си представя розовобузести бебета и къща, изпълнена със смеха му. Толкова ли бе невъзможно? Дали и той започваше да изпитва към нея същото, което и тя към него? Кожата ѝ пламна и настръхна само при мисълта за това. Възможно ли бе в бъдещето да я очаква и нещо друго, а не само стари спомени?

През остатъка от деня тя се хвърли в работата, за да не се отдава на разни блянове. Тъкмо приготви всички пакети за добре дошли, които трябваше да се занесат в хотел „Катълмен“, когато в кънтри клуба се разрази криза с местата за седане. Докато се отправяше натам, Грейси мина под един от транспарантите, които висяха над „Мейн Стрийт“. Както всичко останало в града — от стикерите, които се лепяха по броните на колите, до тениските — и върху него бе изписано: „Хевън, Тексас. Място в сърцето“.

Грейси прекара по-голямата част от следобеда в кънтри клуба, за да решава проблемите с разположението на масите и гостите. Когато свърши, приближаваше пет часът и тя се сети, че не си е взела чека със заплатата за седмицата. Тъй като в портмонето ѝ бяха останали точно четири долара, тя се втурна обратно на горния етаж на хотела към апартамента, нает от студиото „Уиндмил“, като се надяваше счетоводителката все още да не си е тръгнала.

За нейно разочарование, когато излезе от асансьора, Уилоу тъкмо заключваше вратата. Грейси забърза към нея.

— Съжалявам, че закъснях, но днес беше истинска лудница. Ще имаш ли нещо против да ми дадеш чека със заплатата?

Уилоу сви рамене и отвори вратата.

— Предполагам, че няма проблем.

Грейси я последва вътре. Въпреки че се стараяше да бъде колкото се може по-полезна за Уилоу, отношенията им си оставаха напрегнати. Грейси подозираше, че е така, защото самата Уилоу се е надявала да се впусне в любовна афера с Боби Том. Не ѝ се искаше да си мисли колко щеше да се вбеси продуцентката, ако разбере, че годежът им е фалшив.

— Зная, че сигурно се дразниш задето отсъствам толкова много време от снимачната площадка, но ти ми каза, че ще получавам заповедите си от Боби Том, а той иска от мен да се погрижа за детайлите по организацията на голф турнира.

— Всичко е наред, Грейси. Няма значение.

Уилоу беше корава като надзирател в концлагер и Грейси не си представяше, че може да прояви подобна снизходителност към някой друг. Сега, след като бяха сами, ѝ се стори, че моментът е подходящ да повдигне въпрос за бъдещето си.

— Питам се какви са плановете ти за мен?

— Плановете?

— За Ел Ей. Дали искаш да дойда, или не.

— Мисля, че трябва да попиташ Боби Том. — Уилоу затърси из една от папките върху бюфета. — Чух, че двама от играчите на „Лейкърс“ ще пристигнат за голф турнира. От години съм фен на отбора и бих искала да се срещна с тях по време на вечерята довчера.

— Сигурна съм, че Боби Том с радост ще те представи. — Грейси се поколеба, внимателно подбирайки думите си. — Уилоу, не искам връзката ми с Боби Том да повлияе върху професионалното ми бъдеще. Независимо от кого приемам заповедите, ти си моят работодател и ми се струва, че е добре да зная какви са плановете ти за мен.

— Съжалявам, Грейси, но в момента не мога да ти кажа нищо повече. — Изглежда се затрудняваше да открие чека и отново започна да рови из папката, когато изведнъж се спря. — О, сетих се. Твоят чек се обработва отделно.

Студени тръпки полазиха Грейси, докато гледаше как Уилоу отива до бюрото, отваря средното чекмедже и изважда дълъг плик.

Когато заговори, гласът на Грейси бе тих и безизразен.

— И защо? Защо чекът ми е отделно от останалите?

Уилоу се поколеба секунда по-дълго от необходимото.

— Кой знае защо един счетоводител прави разни неща?

— Ти знаеш — настоя Грейси. — Ти си продуцентът.

— Виж, Грейси, може би е по-добре да говориш с Боби Том за това. Наистина закъснявам. — Пъхна чека в изтръпналите пръсти на Грейси.

Младата жена усети как нещо студено пропълзя по гърба ѝ и едва си пое достатъчно въздух, за да заговори, когато осъзна ужасната истина.

— Боби Том ми е плащал заплатата през цялото време, нали? Той е моят работодател, а не студиото „Уиндмил“?

Уилоу взе чантата си и тръгна към вратата.

— Наистина не искам да имам нищо общо с това.

— Но вече имаш.

— Виж, Грейси, има едно нещо, което научаваш бързо: ако искаш да оцелееш в този бизнес, не бива да дразниш звездата. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

Грейси разбираше много добре. Боби Том ѝ бе плащал заплатата през цялото време и бе казал на Уилоу да го запази в тайна.

Коленете ѝ бяха като гумени, когато последва Уилоу във вратата на апартамента. Имаше чувството, че нещо крехко се е строшило в нея. Това беше предателство, което никога не бе очаквала. Докато асансьорът слизаше надолу, всичките ѝ блянове се изпариха. Това беше много важно за нея. Толкова съществено. Едва тази сутрин се бе зальгвала с измамната надежда, че той може би я обича, но сега знаеше, че за него не е по-различна от останалите паразити, които постоянно го преследваха.

Излезе от хотела и се отправи вдървено към колата. През цялото време тя не е била за него нищо повече от поредната му благотворителна кауза. Едва сдържаше сълзите си. Дължеше му всичко: покрива над главата си, храната си, всяка покупка, като се почне от шампоана за коса до тампоните. Сви се при мисълта колко горда се чувстваше, когато оставяше пари в чекмеджето, за да си плати наема и връщаше на вноски сумата, която бе похарчил за черната рокля. Колко ли се е смял, докато е гледал как получава обратно парите, които ѝ е давал. Да си прави шеги за нейна сметка изглежда беше любимото му занимание.

Стисна още по-силно волана, ала не успя да спре рукналите сълзи. Защо не го бе разбрала по-рано? Той изобщо не я обичаше. Изпитваше съжаление към нея и от състрадание ѝ бе измислил работа, по същия начин, по който основаваше фондове за деца, които не бяха негови, или пишеше чекове на закъсалите си приятели. Никога не е имало достатъчно работа, с която да запълва деня си, затова сега дори не можеше да изпитва удовлетворение от мисълта, че си е заработила парите. Той през цялото време е знаел, че не се нуждае от асистент на пълно работно време, ала не е искал нейното уволнение да му тежи на съвестта. Боби Том обичаше да си играе на Господ.

Втрени се неவிждащо напред. Скривайки истината, той я бе измамил по начин, който никога нямаше да му прости. Беше му обяснила колко важно за нея е сама да си плаща сметките. Той го знаеше! Но това не е имало значение за него, защото самата тя нямаше никакво значение за него. Ако я уважаваше и държеше на нея, никога нямаше да я лиши от достойнството ѝ. *Няма да взема нищо от теб, Боби Том. Искам само да ти дам.* Каква подигравка. Каква ужасна, болезнена подигравка.

Някои мъже бяха скарани със смокингите, но Боби Том изглеждаше, все едно е бил роден в такъв. Беше добавил само някои свои щрихи: лилава риза на фини плисета с диамантени копчета за яка, черен стетсън и ботуши от змийска кожа, които носеше само с официално облекло. Сградата на клуба, построена от варовик, бе лъсната от съблекалните до трапезарията в чест на най-великото събитие в нейната история. Продажбата на билети за турнира на следващия ден бяха надминали и най-смелите очаквания на всички. Дори синоптиците се включиха в събитието, като обещаха слънчев ден, с температури около двайсет градуса.

Спортистите вече бяха започнали да пристигат за коктейла преди вечерята, когато един от сервитьорите прошепна на Боби Том, че някой долу иска да го види. Докато прекосяваше фойето, той погледна раздражено към входа. Къде беше Грейси? Очакваше вече да е тук. За много от момчетата щеше да е истинско удоволствие да си общуват с нея и той нямаше търпение да им я представи. Грейси беше една от най-невежите жени по отношение на спорта, които познаваше, и той бе сигурен, че липсата ѝ на задълбочени познания щеше да ѝ навлече доста неприятности тази вечер, което пък за него щеше да е безкраен източник на забавление. Все още не проумяваше защо, но пълната ѝ незаинтересованост към спорта понякога изглеждаше едно от най-големите ѝ предимства.

Заслиза по покритите с килим стълби към долния етаж, където бяха съблекалните, тази вечер съвсем пусти. Стъклената врата, водеща към спортния магазин, където се продаваше най-вече екипировка за голф, би трябвало да е заключена, но вместо това беше леко откритата и Боби Том влезе вътре. Само една лампа светеше над щанда и той не

видя мъжа, който стоеше в другия ъгъл на магазина, докато Уей Сойър не пристъпи напред.

— Дентън.

Боби Том знаеше, че много скоро щеше да му се наложи да се конфронтира със Сойър, но не би избрал точно тази вечер. Все пак беше видял името на Сойър в списъка на гостите и присъствието му тук не беше изненада за него. Освен това нямаше намерение да избягва срещата. Поради някаква причина този мъж имаше нещо общо с тъгата на майка му и той искаше да знае защо.

Сойър явно бе разглеждал един от стиковете за голф, подредени върху лавицата до щанда, и докато сега пристъпваше напред, го държеше небрежно пред себе си. Официалното облекло не можеше да скрие измъченото му и изпито лице, все едно от известно време не бе спал добре. Боби Том се опита да овладее антипатията си. Въпреки заявлението на Сойър, че няма да закрие „Росатех“, той никога не бе харесвал този мъж. Беше студен, коравосърдечен кучи син, който би измамил и баба си, ако имаше изгода. Реши да не обръща внимание на мимолетното впечатление, че точно сега Сойър изглеждаше повече уморен, отколкото безмилостен.

— Какво мога да направя за теб? — попита Боби Том студено.

— Искам да поговорим за майка ти.

Това беше точно темата, която интересуваше и него, но Боби Том усети как настръхва.

— Няма за какво да говорим. Стой по-далеч от нея и всичко ще е наред.

— Аз стоя далеч от нея. Нима от това нещата станаха по-добре? Тя щастлива ли е?

— Можеш да си дяволски сигурен, че е. Щастлива е както винаги.

— Лъжеш.

Въпреки думите му, Боби Том долови несигурност в гласа на по-възрастния мъж и реши да се възползва от това.

— Последният път, когато разговаряхме, тя беше развълнувана заради круиза, на който смята да замине, както и заради новите растения в градината си. Толкова е заета с приятелите и проектите си, че почти не ни остава време да се видим насаме.

Раменете на Сойър увиснаха едва забележимо, а пръстите, които държаха стика, се отпуснаха, но Боби Том не омекна. Някак си този мъж беше наранил майка му и той щеше да се постарее това никога повече да не се повтори.

— Доколкото зная, в момента не я измъчват никакви грижи.

— Разбирам. — Сойър се прокашля. — Баща ти много ѝ липсва.

— Мислиш ли, че не го зная?

Сойър опря главата на стика върху килима.

— Знаеш ли, много приличаш на него. Последният път, когато го видях, той беше само на осемнайсет или деветнайсет, но приликата е поразителна.

— Така казват всички.

— Мразех го и в червата.

— Не си представям и той много да те е харесвал.

— Трудно е да се каже. Дори и да е изпитвал неприязън към мен, никога не го е показвал, макар че аз със сигурност съм му давал достатъчно поводи. Той беше толкова дяволски добър с всички.

— Тогава защо си го мразел? — Въпросът му се изплъзна, въпреки намерението му да остане безразличен.

Сойър плъзна ръка по дръжката на стика.

— Майка ми чистеше известно време къщата на баба ти, знаеше ли? Това беше преди да се откаже от живота и да си намери друг начин за препитание. — Замълча, а Боби Том си помисли за историята, която разказваше от години, че Сузи е проститутка. За него това беше един голям майтап, но за Сойър не е било шега. Въпреки че не харесваше този мъж, се почувства засрамен.

— Двамата с баща ти бяхме връстници — продължи Сойър, — но той беше по-едър и когато бяхме в шести и седми клас, баба ти имаше навика да дава старите му дрехи на майка ми. И аз трябваше да ходя на училище с тези подаяния, но в същото време изгарях от толкова силна завист, че понякога си мислех, че ще се задавя. Всеки ден той ме виждаше да идвам на училище, облечен в старите му дрехи, но никога не каза и дума. Нито една дума. Нито на мен, нито на когото и да било. Макар че другите хлапета забелязваха и ми се подиграваха. „Хей, Сойър, не си ли облякъл старата риза на Хойт?“ Ако баща ти беше наоколо, само поклащаше глава и казваше, че, не, по дяволите, това не е неговата риза; че никога не е виждал проклетото нещо.

Господи, как го мразех заради това. Само ако беше запратил бедността в лицето ми, бих могъл да се боря с него. Но той никога не го стори и сега, когато се връщам назад, мисля, че не е било в природата му. Вярвам, че в много отношения, той беше най-добрият човек, когото съм познавал.

Боби Том изпита завладяващо чувство на гордост, още повече, че бе неочаквано. И почти незабавно го заля унищожително усещане за загуба. Напрегна цялата си воля, за да не издаде емоциите си.

— Но въпреки това си продължавал да го мразиш.

— Завистта често поражда омраза. В гимназията веднъж разбих шкафчето му и откраднах ученическото му сако. Не мисля, че той някога разбра, че съм бил аз. Разбира се, никога не бих могъл да облека проклетата дреха; дори и не желяех. Но занесох сакото зад прелеза и го изгорих, за да не може и той да го облече отново. Може би съм си мислел, че като го унищожа ще изтрия всичките му постижения, или просто не можех да понасям да гледам как го намята върху раменете на майка ти, докато се прибираха след училище у дома. Проклетото нещо й стигаше до коленете.

Представата за родителите му като гимназисти накара Боби Том да се почувства странно объркан.

— За това е било всичко, нали? Моята майка.

— Предполагам, че винаги е било. — По-възрастният мъж затвори очи, сякаш мислите му се отнесоха някъде надалеч. — Беше толкова хубава. Но тя не мислеше така, защото носеше шини на зъбите до края на девети клас и го е запомнила, но повярвай ми, с шини или без, тя беше красива като картинка. И беше също като баща ти — мила с всички. — Засмя се искрено. — С всички, освен с мен. Веднъж се срещнахме в коридора, когато наоколо нямаше никой. Доколкото си спомням, носеше нещо в кабинета на учителя, а аз сигурно съм бил избягал от час. Бях вдигнал яката си и се бях облегал на едно от шкафчетата като истински хулиган. Удостоих я с най-якия си присвист поглед и навярно съм я уплашил до смърт. Спомням си, че ръцете й затрепериха, но тя се втренчи право в мен и каза: „Уейланд Сойър, ако не искаш да свършиш на улицата, най-добре е веднага да се върнеш в час“. Наистина майка ти е смела дама.

Беше трудно да се изпитва антипатия при подобна обезоръжаваща откровеност, но Боби Том си напомни, че този Сойър

вече не беше лошото градско момче и този път заплахата, която представляваше за майка му, беше съвсем реална.

— Едно нещо е някакъв хлапак да я изплаши, а съвсем друго — възрастен мъж. Кажете ми какво си й сторил.

Боби Том не очакваше наистина да получи отговор и не се изненада, когато Сойър се обърна и се отправи към дървената лавица. Когато остави стика обратно на мястото му, се облегна на щанда, но въпреки нехайната му поза, в тялото му се усещаше напрежение. Боби Том усети как целия застава нащрек, все едно се готви да получи удар.

Сойър погледна към тавана, сетне преглътна тежко.

— Накарах я да повярва, че ще затворя „Росатех“, ако не стане моя любовница.

Нещо избухна в Боби Том. Прелетя през стаята с вдигната ръка, готов да убие шибания кучи син, но се спря точно пред него, когато самоконтролът му надделя над гнева. Сграбчи по-възрастния мъж за реверите.

— Дано да те е пратила по дяволите.

Сойър сграбчи китките му.

— Само ме изслушай. Можеш поне това да направиш.

Боби Том трябваше да узнае останалото и се насили да го пусне, макар че не се отдръпна. Когато заговори, гласът му беше нисък и заплашителен.

— Започвай да говориш.

— Никога не съм й го казвал направо, но тя мислеше, че точно това имам предвид, а аз чаках твърде дълго, преди да й кажа истината. Вярваш или не, но мнозина извън Телароса ме смятат за почтен човек и аз си помислих, че ако прекараме известно време заедно, и тя ще го разбере. Но нещата излязоха от контрол.

— Ти си я изнасилил.

— Не! — За пръв път гневът на Сойър избухна и очите му се присвиха. — Можеш да вярваш каквото си искаш за мен, Дентън, но *никога* не си и помисляй подобно нещо. Случилото се помежду ни не е твоя работа, но едно ще ти кажа — не е имало никакво насилие.

Боби Том усети, че му призлява. Не желаше да мисли за майка си по този начин при никакви обстоятелства. Ала още по-лошо, не можеше да понесе мисълта, че тя доброволно се е отдала на Сойър, не

и след като е била омъжена за баща му, не и след като споменът за Хойт Дентън все още беше жив.

Гневът на Сойър угасна също толкова внезапно, както и бе изригнал.

— Нямаше никакво насилие, ала за нея беше прекалено рано и аз го знаех. Тя все още обича много силно баща ти; той е бил изключителен мъж и не мога да я обвинявам за това. Но него вече го няма, а аз съм тук. Тя е самотна. Тя иска да е с мен, само че никога няма да си позволи това и мисля, че е заради теб.

— Не го знаеш със сигурност.

— Ти си най-важният човек в живота ѝ и тя по-скоро би си отрязала ръката, отколкото да те нарани.

— Искам да стоиш далеч от нея.

Сойър го изгледа с открита враждебност.

— Надявам се си разбрал, че не изливам душата си пред теб, защото съм някакъв мазохист. Не те харесвам особено — доколкото те познавам, ти си егоистично копеле — но се надявам да греша. Надявам се също да си наследил от баща си много повече, отколкото самият ти осъзнаваш в момента. Бях честен с теб, защото се моля за някакво чудо. Без твоето одобрение, ние двамата нямаме шанс.

— Няма да има никакви чудеса.

Сойър беше горд мъж и в гласа му нямаше молба.

— Аз искам единствено справедлив шанс да я спечеля, Боби Том.

— Ти искаш шибаната ми *благословия*!

— Ти си единственият, който може да пребори чувството ѝ за вина.

— Много лошо тогава, защото няма да го направя! — Тикна показалеца си в гърдите на Сойър. — Предупреждавам те. Остави майка ми на мира. Ако само се осмелиш да погледнеш към нея, ще съжаляваш.

Сойър го изгледа с твърд, немигащ поглед.

Боби Том се завъртя на пети и изхвърча от стаята. Дишаше толкова тежко, че когато изкачи стълбите, трябваше да спре, за да се съвземе. Беше прав; знаеше го. Независимо от всичко, Сойър бе наранил майка му и той трябваше да се погрижи това никога повече да не се повтори.

Един от старите му съотборници го спря, за да го поздрави и много скоро той се намери пред бара, сред свои приятели. Минаваше от една група на друга, потупваше мъжете по гърбовете, сипеше шеги и закачки, сякаш си нямаше никакви грижи на този свят, ала докато поздравяваше гостите си, не спираше да хвърля погледи към вратата, опитвайки се да зърне Грейси. Имаше нужда от нея, за да се успокои след срещата със Сойър. Къде, по дяволите, беше тя? С мъка потисна импулса си да се втурне към паркинга, за да я търси.

С периферното си зрение видя Сойър да стои до бара и да разговаря с Лутър и не след дълго зърна майка си, в противоположния край на помещението, да си приказва с няколко свои приятелки. Изглеждаше сякаш се забавлява, ала беше твърде далече, за да е сигурен. Веднага след края на снимките смяташе да я придружи на онзи круиз, за който му бе споменала. Самият той не си представяше, че круизът ще му достави удоволствие, но обичаше да е с майка си, а за нея щеше да е добре да се махне за известно време оттук. Грейси също можеше да дойде и тримата щяха да си прекарат страхотно. Колкото повече мислеше за това, толкова повече идеята му харесваше и Боби Том усети как мрачното му настроение се разсейва.

Но не за дълго. Всичко тутакси се срина отново, когато забеляза как погледът на майка му се спира на Уей Сойър. Очите ѝ мигом се изпълниха с такава тъга и толкова остър копнеж, че той едва го понесе. Сойър се обърна и я видя. Каквото и да се канеше да каже на Лутър, явно бе тутакси забравено. Лицето на Сойър омекна и по него се изписа чувството, което Боби Том добре познаваше, ала не искаше да назове.

Секундите се нижеха. Нито Уей, нито Сузи пристъпиха един към друг. Накрая двамата се обърнаха едновременно, сякаш достигнали предела на болката.

Грейси се спря до вратата на по-малката трапезария в кънтри клуба, където коктейлът се вихреше в разгара си. Докато край нея се разхождаха спортисти с великолепно тела и красиви жени, за миг все едно се върна обратно в онази нощ, когато се запозна с Боби Том. Въпреки че наоколо не се виждаше вана, пълна с гореща вода, тя разпозна същите хора, а атмосферата беше също толкова празнична.

Старият ѝ тъмносин костюм допълнително допринасяше за усещането за дежа вю. А тъй като много бе започнала да обича по-елегантните си дрехи, сега ѝ се струваше още по-развлечен и старомоден, отколкото през онази нощ. Освен това си бе обула практичните черни обувки с нисък ток, лицето ѝ бе напълно лишено от грим, а косата ѝ бе опъната назад с две обикновени фиби. Тази вечер просто нямаше сили да се превъплъти в новия си образ, независимо колко много самата тя го харесваше. А най-вече не можеше да облече черната коктейлна рокля, с която възнамеряваше да плени и омае Боби Том. Вместо това се бе постарала да се превърне отново в жената, която беше преди този тексаски Пигмалион^[1] да нахлуе в живота ѝ.

Той никога нямаше да узнае колко ѝ бе трудно да се появи тук тази вечер. Единствено чувството на дълг и отговорност я бяха накарали да дойде. Той още не я бе видял. Беше потънал в задушевен разговор с великолепна русокоса красавица, напомняща на Грейси за Мерилин Монро, когато е била на върха на славата си. Малко по-възрастна от Боби Том, тя бе облечена в ефектна, плътно прилепнала по тялото ѝ сребриста рокля, отстрани с цепка до средата на бедрото, а Боби Том я съзерцаваше с такова открито възхищение, че гърдите на Грейси се стегнаха. Тъкмо за подобен тип жена щеше да се ожени той някой ден, жена, поръсена със същия звезден прах, който го правеше по-голям от самия живот.

Блондинката плъзна ръка около кръста му и отпусна глава върху сакото му. Когато той я прегърна в отговор, Грейси позна в нея Фийби Кейлбоу, прекрасната собственичка на „Чикаго Старс“ и бивша шефка

на Боби Том. Спомни си техни снимки как се целуват край страничната линия на игрището и се зачуди защо двама души, които толкова много си подхождаха, не са заедно.

В този миг той вдигна глава и видя Грейси. Объркването в очите му мигом бе заменено с неодобрение, а на нея ѝ се искаше да изкрещи: „Това съм аз, Боби Том! Ето коя съм аз! Обикновена жена, която беше достатъчно глупава, за да повярва, че може да даде нещо на един мъж, който вече си има всичко“.

Фийби Кейлбоу също вдигна глава и погледна в нейната посока. Грейси повече не можеше да издържа. Изпъна рамене и се запъти към тях — грозното пате, приближаващо двата грациозни лебеда.

Мъжкият лебед се намръщи, лъскавите му пера се накокошиниха.

— Закъсна. Къде беше? И какво, по дяволите, те накара да се облечеш по този начин?

Грейси подмина думите му без отговор, защото просто нямаше сили да се обърне директно към него. Преборвайки се с хищните нокти на завистта, заплашващи да се впият в плътта ѝ, тя протегна ръка към Фийби.

— Аз съм Грейси Сноу.

Очакваше ледено високомерие, уверена, че тази разкошна жена би могла да изпитва единствено презрение към някой толкова невзрачен като нея, но се изненада, когато вместо това очите на по-възрастната жена я погледнаха със смесица от приятелство и любопитство.

— Фийби Кейлбоу — отвърна тя и стисна силно ръката ѝ. — Приятно ми е да се запознаем, Грейси. Едва миналата седмица узнах за годежа ви.

— Сигурна съм, че за всички е било изненада — отвърна Грейси сковано, не знаейки как да възприема тази жена, която приличаше на сексбогиня, но излъчваше топлина и уют като Майката Земя.

— Аз определено разбирам избора му.

Грейси я изгледа остро, сигурна, че жената ѝ се подиграва, но Фийби Кейлбоу изглеждаше напълно сериозна.

— Близначките ще бъдат съсипани. Моите дъщери бяха убедени, че той ще ги изчака да пораснат и някак си ще се ожени и за двете. Ние имаме четири деца — обясни тя, — включително тримесечен син. Аз

още го кърмя, така че го доведохме с нас. В момента е в къщата на Сузи с бавачка.

Боби Том се паникьоса.

— Кълна се, Фийби, ако започнеш да обсъждаш кърменето, веднага ще изляза от тази стая.

Фийби се засмя и го потупа по ръката.

— Добре дошъл в света на семейните. Ще свикнеш.

Грейси побърза да пропъди от съзнанието си образа на бебетата на Боби Том — палави и красиви малки момчета, също толкова неустойими като баща си. Не мислеше, че може да изпита повече болка, ала представата за Боби Том с деца, които не са нейни, я накара да се почувства още по-нещастна.

Тълпата започна да се изнася към трапезарията, когато едър, хубав мъж, в началото на четирийсетте, се появи зад Фийби и я прегърна през раменете.

— Ако искаш да вербуваш някои нови попълнения, няма по-добро място от това — рече с мекия си, провлачен южняшки говор. — Сред тълпата тази вечер има двама наистина добри играчи, които изглежда не са доволни от собственика на отбора си.

Фийби тутакси застана нащрек. В същото време наклони глава, извърна се и погледна мъжа с такава нежност, че на Грейси ѝ се прииска да заплаче. Понякога Боби Том я гледаше по същия начин, но погледът му не означаваше същото.

— Грейси, това е съпругът ми Дан Кейлбоу. Беше треньор на Боби Том. Дан, Грейси Сноу.

Кейлбоу се усмихна.

— Радвам се да се запознаем, госпожице Сноу. Това е много приятно парти. — Извърна се към Боби Том. — Някой ми каза, че годеницата ти е тук, господин Филмова звезда. Не мога да повярвам, че най-после се реши да се ожениш. Кога ще ме запознаеш с нея?

Фийби докосна ръката му.

— Грейси е годеницата на Боби Том.

Кейлбоу побърза да прикрие изненадата си.

— Ами, за мен е голяма чест и удоволствие. Освен това ми се струвате толкова симпатична и мила дама. Моите съболезнования, мадам. — Усилията му да замаже гафа си с добродушна шега не успяха особено да намалят напрежението.

Обикновено Грейси умееше да води лек и приятен разговор, дори в неловки ситуации, но сега имаше чувството, че езикът ѝ е залепнал за небцето. Стоеше пред тримата като пълна тъпачка в раздърпания си костюм, без да може да измисли нищо.

Боби Том пръв заговори:

— Ако ни извините за минута, двамата с Грейси трябва да си разменим няколко думи.

Фийби махна с ръка.

— Давайте, аз ще отида на лов за нови играчи, преди да седнем на масата.

Боби Том сграбчи ръката на Грейси и я задърпа навън, където несъмнено се канеше да ѝ изнесе унищожителна лекция, но преди да успеят да се измъкнат, грамаден, тъмнокос мъж с месест, леко крив нос и деликатна уста, го улови за лакътя.

— Май се криеш от мен, Боби Том. Чух, че ще се жениш. Къде е щастливката?

Боби Том стисна зъби.

— Това е щастливката.

Този мъж определено не беше толкова умел в прикриването на чувствата си като Дан Кейлбоу и едва не се задави. Грейси усети ръката на Боби Том да обвива раменете ѝ и ако не го познаваше по-добре, щеше да реши, че жестът му е закрилнически.

— Грейси, това е Джим Бийдерот. Дълги години беше куотърбек на „Старс“ и двамата сме изиграли много хубави мачове заедно.

Бийдерот явно беше ужасно смутен.

— Приятно ми е да се запознаем, Грейси.

Лутър изникна между тях, избавяйки Грейси от нуждата да отговори.

— Пастор Франк ще прави обръщение. Хайде, вие двамата, идвайте.

Грейси усещаше смущението на Боби Том, докато Лутър ги влачеше към трапезарията.

— По-късно ще поговорим — процеди той през стиснатите си зъби. — Не си мисли, че ще се измъкнеш.

Грейси имаше чувството, че вечерята се влачи с часове, макар че изглежда всички останали добре се забавляваха. Гостите започнаха да обикалят масите още преди да сервират основното ястие и тя знаеше,

че е главната тема на разговорите. Беше сигурна, че нито един от приятелите му не можеше да проумее защо се е свързал с толкова невзрачно, малко врабче, при това явно няма.

Макар че Боби Том не го показва, тя очевидно го бе засрамила и той никога нямаше да повярва, че не го е направила нарочно. Дори сега, тя не искаше да го нарани. Той не беше виновен за това, което е, също както и тя, и затова не може да се насили тази вечер да облече стилната рокля и да се гримира.

Гражданите на Телароса изглеждаха едновременно обидени и озадачени от външния ѝ вид и мълчанието ѝ. Все едно се беше появила пияна, вместо просто облечена в грозни дрехи. Сузи я попита дали не е болна, Тули Чандлър я последва в тоалетната, където пожела да узнае дали не си е загубила ума, че се появява в този вид, а Тери Джо я пресрещна на излизане, за да я скастри, задето е засрамила Боби Том.

Най-накрая Грейси не издържа.

— Двамата с Боби Том вече не сме сгодени.

Устните на Тери Джо се разтвориха от изненада.

— Но, Грейси, това не може да бъде. За всички е очевидно колко много се обичате.

Думите ѝ преляха чашата. Без да промълви нито дума, Грейси се обърна и избяга от сградата.

След около час тя чу трополенето на ботушите на Боби Том, които вземаха стъпалата пред апартамента ѝ по две наведнъж, последвано от силен удар с юмрук по вратата. Все още облечена в бялата блуза и тъмносинята пола на костюма, тя седеше в тъмнината на спалнята, опитвайки се да се примири с мисълта за скучното и безрадостно бъдеще, което я очакваше. Надигна се от креслото, запали лампата и приглади уморено с ръка косата си, която се бе измъкнала от фибите. Опита се да се овладее, прекоси дневната и отвори вратата.

След всичкото това време дъхът ѝ все още секваше при вида му. Както винаги, по-голям от живота, Боби Том стоеше на площадката и запълваше пространството с присъствието си. Диамантените копчета върху яката му блестяха като недосегаеми планети и той никога не бе изглеждал толкова далечен от жалкото ѝ, земно съществуване.

Очакваше гняв, но не и загриженост. Той свали шапката си, докато влизаше вътре.

— Какво не е наред, скъпа? Болна ли си?

Една подла, страхлива част от нея искаше да каже „да“, но тя бе направена от по-твърд материал, затова поклати глава.

Той затвори вратата с трясък и се обърна, за да се конфронтира с нея.

— Тогава по-добре ми обясни какво си мислеше, че правиш тази вечер. Появи се безобразно облечена и стоя там като статуя, все едно ти бяха отрязали езика. И накрая си сложила черешката на тортата, заявявайки на Тери Джо, че вече не сме сгодени! Вече всички в града го знаят.

Грейси не искаше да се кара с него. Единственото ѝ желание беше да напусне този град и да си намери спокойно място, където да бъде раните си. Как можеше да го накара да разбере, че тя би му дала всичко, което ѝ поиска, но без да вземе нещо в замяна?

Той я гледеше свирепо и целият му слънчев чар бе отстъпил място на бушуващ гняв.

— Няма да си играя на гатанки с теб, Грейси. Току-що заряха много хора, които ми правят голяма услуга, затова искам да узная защо избра точно тази вечер, за да ме злепоставиш.

— Днес разбрах кой ми плаща заплатата.

В погледа му се мярна сянка на предпазливост.

— И какво от това?

Фактът, че се опитваше да отхвърли случилото се като нещо маловажно, показваше колко малко я разбира и това още повече засили болката ѝ. Как бе могла да си мисли, дори за миг, че той я обича?

— Ти ме излъга!

— Не си спомням някога да съм споменавал кой е работодателят ти.

— Не си играй игрички с мен! Знаеше, че не желая да вземам никакви пари от теб, но въпреки това постъпи така с мен.

— Ти работиш за мен. Заслужила си си парите.

— Нямаше никаква работа, Боби Том! Трябваше сама да си намирам разни неща за вършене.

— Това е откачено. Ти работи сума ти часове, за да подготвиш този голф турнир.

— Това беше само през последните дни. Ами цялото време преди това? Плащано ми е, за да не върша нищо!

Той захвърли шапката си върху най-близкото кресло.

— Това не е вярно и не разбирам защо правиш от мухата слон. Те щяха да те уволнят и без значение какво твърдиш ти, аз наистина имам нужда от някой, който да се грижи за мен. Толкова е просто.

— Ако е толкова просто, защо направо не ми предложи да работя за теб?

Боби Том сви рамене и се запъти към кухненския бокс, разположен в единия ъгъл на дневната.

— Имаш ли „Алка Зелцер?“

— Защото знаеше, че ще ти откажа.

— Водим абсурден разговор. Уилоу щеше да те уволни и вината беше моя. — Боби Том отвори шкафа над мивката.

— И така, ти ме нае от съжаление, защото мислеше, че съм прекалено некадърна, за да се погрижа сама за себе си.

— Изобщо не беше така. Престани да изкривяваш думите ми. — Заряза търсенето из шкафа. — Опитвам се да проявя разбиране, но все още не виждам какъв е проблемът.

— Знаеш колко важна за мен е финансовата независимост, а дори не ти пука.

Все едно не беше казала нищо. Боби Том заобиколи кухненския плот, прекоси дневната и свали сакото си, докато говореше.

— Може би е по-добре, че всичко се изясни. Мислих доста и реших, че е време двамата с теб да уговорим постоянния ти ангажимент. — Захвърли сакото си върху един стол. — След две седмици заминаваме за Ел Ей и реших да те назнача за моя асистентка на пълен работен ден с три пъти по-висока заплата от сегашната. И не започвай пак с превземките, че няма да печелиш честно парите си. Няма да имам време да се грижа за всичките си дела, след като прекарвам по десет часа на ден на снимачната площадка.

— Не мога да приема.

— Между другото, искам да отидеш там два дни по-рано и да ни намериш подходящо жилище. — Отпусна се на дивана и подпря ботушите си върху масичката за кафе. — Мисля, че не е зле да има басейн и потърси някое място с хубав изглед. И като заговорихме за това, си купи и кола; ще ни е нужна още една.

— Не прави това, Боби Том.

— Ще се нуждаеш и от още дрехи, така че ще ти открия допълнителна сметка за текущите разходи. Повече никакви аутлети,

Грейси. Ще отидеш направо на „Родео Драйв“ и ще си купиш най-доброто.

— Няма да дойда с теб в Ел Ей!

Той издърпа ризата си от колана на панталоните и започна да я разкопчава.

— Тази твоя идея за фондацията — още не съм готов да поема твърд ангажимент, защото продължавам да я смятам за лудост, но ще ти дам време да помислиш още малко и да видим какво ще предложиш. — Спусна краката си на пода и стана от дивана. Ризата се свлече от голите му гърди. — Утре трябва да ставам в пет, скъпа, и освен ако не искаш да ме видиш как се излагам на голф игрището, най-добре е веднага да се запътим към спалнята. — Приблужи се към нея и започна да разкопчава блузата ѝ.

— Ти не слушаш какво ти говоря. — Тя се опита да се отдръпне, но той я държеше здраво.

— Това е, защото говориш прекалено много. — Свали ципа на полата ѝ и я повлече към спалнята.

— Няма да замина за Ел Ей.

— Разбира се, че ще заминеш. — Той свали обувките ѝ, захвърли полата ѝ настрани и задърпа надолу чорапогащника ѝ. Тя стоеше объркана и смутена пред него, само по бикини, сутиен и разкопчана блуза.

— Моля те, Боби Том, изслушай ме.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— „Покажи ми как да ти доставя удоволствие.“ Това ми каза, че искаш, нали? — Пръстите му се спуснаха надолу към ципа му и го смъкнаха.

— Да, но...

Той сграбчи ръката ѝ.

— Повече никакви разговори, Грейси. — Все още облечен, но с разкопчана риза и свален цип на панталоните, той я бутна върху леглото и падна отгоре ѝ.

Лек смут се надигна в гърдите ѝ, когато той разтвори грубо бедрата ѝ с колене.

— Почакай!

— Няма защо да чакам. — Ръцете му смъкнаха бикините ѝ, докато тялото му я приковаваше към леглото. Тя усети как пръстите му

притискаха триъгълника между краката ѝ, когато той извади члена си.

— Това не ми харесва! — изкрещя младата жена.

— Дай ми минута и ще ти хареса.

Боби Том използваше секса, за да избегне разговора с нея, а това я отвращаваше и вбесяваше.

— Казах ти, че това не ми харесва! Махни се от мен!

— Добре. — Като я улови за ръцете, той я претърколи, така че тя да е върху него, но стискаше дупето ѝ толкова силно и толкова настоятелно искаше да проникне в нея, че тя се чувстваше като уловена в капан.

— Не!

— Решавай най-после. — Той отново я претърколи под себе си.

— Престани!

— Ти не искаш да спра и го знаеш. — Мускулестите му гърди я притискаха към матрака, той хвана коленете ѝ и я разтвори, уязвима и безпомощна под него. Когато усети пръстите му да проникват в нея, Грейси сви ръката си в юмрук и го заби в тила му с цялата сила, на която бе способна.

— Ох! — Боби Том изкрещя от болка, отдръпна се от нея и хвана главата си с ръка. — Защо го направи? — извика ядосано.

— Задник такъв! — Тя се нахвърли с юмруци върху него и продължи да го налага където свари, въпреки болката в ръката си. Той вдигна ръце, за да се предпази от крошетата ѝ. Изкрещя, когато няколко от тях се стовариха върху чувствителни места, ала не се опита да я спре.

— Престани! Това боли, по дяволите! Ох! Какво ти става?

— Проклет да си! — Ръцете ѝ пулсираха от болка. Тя го цапардоса за последен път и се отдръпна назад. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха, докато стискаше двете предници на ризата си. Физическата му агресия не беше заради секса, а за да ѝ покаже господството си и в този момент тя го мразеше заради това.

Боби Том свали ръце от главата си и я изгледа предпазливо.

Тя скочи от леглото и изтича да вземе пенъоара, закачен от вътрешната страна на вратата. Ръцете ѝ изгаряха от болка и тя едва успя да го облече.

— Може би е по-добре да поговорим за това, Грейси.

— Махай се оттук.

Чу изскърцването на матрака, последван от звука на стъпките му, докато излизаше от стаята. Стисна пулсиращите си ръце в скута, отпусна се върху единия край на леглото, потискайки риданието си. Най-после всичко помежду им бе свършило. Днес бе осъзнала, че беше неизбежно, ала никога не си бе представяла, че ще е придружено от толкова горчивина и болка.

Цялата се напрегна, когато го чу да се връща обратно в стаята.

— Казах ти да си вървиш.

Той пхна нещо студено в ръцете ѝ — кубчета лед, увити в кърпа за чинии. Когато заговори, гласът му прозвуча накъсано и леко дрезгаво.

— Това ще попречи да се подуют.

Грейси се втрени в кърпата с кубчетата лед, защото не можеше да се насили да го погледне. Любовта ѝ към него винаги е била нещо топло и красиво, но сега я усещаше като смазваща тежест.

— Моля те, върви си.

— Никога досега в живота си не съм причинявал подобно нещо на жена. — Гласът му бе едва доловим шепот. — Грейси, съжалявам. Бих направил всичко на света, за да мога да залича това, което току-що се случи. — Матракът хлътна до нея. — Не можех да понеса да слушам думите ти, че няма да дойдеш с мен и трябваше да те накарам да спреш да говориш. Защо ми причиняваш това, Грейси? Толкова добре ни беше заедно. Ние сме приятели. Няма причина всичко да свърши заради някакво си недоразумение.

Тя най-сетне си позволи да го погледне и се смая от нещастieto в очите му.

— Това е много повече от недоразумение — прошепна. — Повече не мога да бъда с теб.

— Разбира се, че можеш. Ще си прекараме страхотно в Ел Ей. И веднага щом свършат снимките на филма, си мисля да ви заведа двете с майка на круиз.

В този миг тя разбра, че трябва да е честна с него. Трябваше да намери смелост да му каже какво се таи в сърцето ѝ и не защото това щеше да промени нещо, а защото никога нямаше да успее да се възстанови, ако не го направи. Срећна погледа му и промълви най-трудните думи, излизали някога от устата ѝ.

— Аз те обичам, Боби Том. Обичам те още от самото начало.

Той не изглеждаше изненадан от признанието ѝ и безразличието, с което го прие, беше още един нож, забит в раната. Тя осъзна, че той през цялото време е знаел за чувствата ѝ, но никога не им е отвърщал.

Палецът му се плъзна по бузата ѝ.

— Всичко е наред, скъпа. Вече имам опит с това и можем да се справим.

Гласът ѝ стържеше като пила.

— Опит с какво?

— С това.

— С жени, които ти казват, че те обичат?

— По дяволите, Грейси. Това не означава, че не можем да бъдем приятели. Ти може би си най-добрият приятел, който някога съм имал.

Забиваше гвоздеи в душата ѝ, а дори не го осъзнаваше.

— Виж, Грейси, това не бива да разваля отношенията ни. Има нещо, което съм научил през годините и то е, че докато всички се държат цивилизовано при подобни ситуации, не е нужно да стават големи сцени, нито разправии. Хората може да си останат приятели.

Ъгълчетата на ледените кубчета се врязаха в пулсиращите ѝ ръце.

— Ти все още ли си приятел с другите жени, които са ти казвали, че те обичат?

— Почти с всички. И искам и с теб да е така. А сега, наистина не мисля, че има смисъл да говорим повече за това. Просто ще продължим както досега и всичко ще бъде наред. Ще видиш.

Признанието ѝ в любов, толкова разтърсващо за нея, за него не беше нищо повече от поредното конфузно недоразумение. Ако се нуждаеше от по-убедително доказателство колко малко означава за него, току-що го бе получила. Чувстваше се вцепенена и унижена.

— Ти все още си мислиш, че ще приема работата, която ми предлагаш, нали?

— Ще бъдеш луда да не го сториш.

— Ти не разбираш нищо, нали? — Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Стига, Грейси...

— Няма да приема работата — пророни тя тихо. — В понеделник се връщам в Ню Грънди.

— Не ти харесва заплатата? Добре. Ще преговаряме и ще се споразумеем.

— Въпреки всичките ти приказки, ти нямаш и понятие какво означава любов. — Сълзите се търкулнаха от миглите ѝ и се стекоха по страните ѝ. Тя свали през главата си верижката, на която висеше пръстена на Суперкупата и я пъкна в дланта му. — Аз те обичам, Боби Том, и ще те обичам, докато съм жива. Но никога не съм била за продан. Любовта ми винаги е била безплатна.

Боби Том прекоси двора с бавни, равномерни крачки. Някъде по средата се спря, за да се полюбува на луната, в случай че Грейси го гледа през прозореца, но не остана толкова дълго, колкото му се искаше, защото имаше чувството, че ще се задуши. Пое отново към задната врата, като се насили да не ускорява ход. Дори се опита да си подсвирква, ала устата му бе твърде суха. Имаше чувството, че пръстенът в джоба му е прогорил дупка в бедрото му; искаше да извади проклетото нещо и да го запрати колкото се може по-надалеч.

Когато влезе в къщата, затвори вратата, облегна се на нея и стисна очи. Беше се издънил и дори не бе разбрал как се стигна до там. По дяволите! Той беше този, който изоставяше. Той решаваше кога е време да приключи една връзка! Но тя не го разбираше. Никога не разбираше най-простите неща. Що за глупак ще отхвърли шанса на живота си, само за да се върне в някакъв затънтен град, към вълнуващото занятие да изпразва нощни гърнета?

Оттласна се от вратата и прекоси кухнята. Нямахте да се чувства виновен за това. Грейси беше тази, която го заряза и всичко щеше да тежи на нейната съвест, не на неговата. И така, тя го обичаше. Разбира се, че ще го обича; не беше виновен за това, което е. Но тя замисляла ли се е някога, поне за минута, за това как се чувстваше той? Мисълта, че е загрижен за нея, изглежда изобщо не ѝ минаваше през ума. Тя се смяташе за толкова чувствителна, но нито за миг не се поколеба да потъпче неговите чувства. Тя беше най-добрият приятел, който някога бе имал, но дори не си направи труда да помисли за това.

Вратата на спалнята се удари в стената, когато мина през нея. По дяволите! Ако Грейси си въобразяваше, че той ще започне да се тръшка и да страда, задето го е изоставила, дълбоко се лъжеше, защото нямаше да се предаде толкова лесно. Тя каза, че няма да си тръгне преди понеделник, а той знаеше, че ще присъства на купона утре

вечер, защото организираше томболата за плетеното одеяло в „Гористите хълмове“, а тя винаги изпълняваше отговорностите си. Е, той щеше да е готов за нея.

Преди да си легне тази вечер, ще се обади на Бруно и ще му каже да качи на първия самолет цяла армия от старите му приятелки. Щеше да се постарее утре вечер на партито да е заобиколен от красиви жени. Нека Грейси Сноу добре да види от какво се отказва с лека ръка. И когато ѝ се наложи да седи край страничната линия като някоя стара мома и да гледа как всички онези секс трофеи се усукват около него, ще се вразуми. Една доза от реалността беше точно това, от което се нуждаеше. И преди той да се усети, Грейси вече ще се опитва да привлече вниманието му, за да му каже, че е размислила. И защото я обичаше като приятел, нямаше дори да я остави да се унижава прекалено много с пламенните си молби да се върне.

Втренчи се мрачно в празното легло. Утре вечер тя щеше да си научи урока. Дяволите да го вземат, ако не го научи. Ще разбере, че никоя жена, ако е с всичкия си, никога не напуска Боби Том Дентън!

---

[1] Древногръцки скулптор, влюбил се в създадената от него статуя на жена от слонова кост, на която богинята Афродита вдъхва живот. Те се оженват и имат две деца. — Б.пр. ↑

Благодарение на твърдоглавието на Грейси, Боби Том изигра най-лошия голф в живота си — при това на собствения си проклет турнир. В резултат бе принуден да изтърпи безкрайните подигравки на приятелите си, хапливите им подмятания, породени от новината за разваления му годеж.

Същата вечер, когато пристигна на партито, се чувстваше толкова изцеден, че едва можеше да поддържа разговор със секс трофеите, които Бруно му бе изпратил от Чикаго. Амбър му довери, че обмисляла кариерата на микробиолог, когато ѝ омръзнат екзотичните танци; Чармиан заяви, че била зодия лъв, родена под знака на верига ресторанти за палачинки, или някаква подобна глупост; Пейтън пък ръсеше наляво и надясно намеци, че щяла да вземе проклетия футболен тест! Боби Том искаше да натресе и трите на Трой Ейкмън, но имаше нужда от тях да се въртят около него, ако искаше да вразуми Грейси.

Трябваше да признае на Бруно, че жените бяха ослепителни, но Боби Том не можеше да събуди у себе си и искрица интерес към някоя от тях. Всички бяха облечени в собствени версии на автентични уестърн облекла: Амбър се бе накиприла в прилепнали джинси и горнище, а между пищните ѝ гърди се гушеше шерифска значка; Пейтън беше в рокля на момиче от каубойски бар с деколте до пъпа, а Чармиан беше направо неотразима в каубойската си пола, ушита изцяло от ресни. Когато видя Грейси, облечена в същата строга жълта памучна рокля, която носеше предния ден сутринта на откриването на родния му дом, не можа да не си помисли, че изглежда много по-добре от трите, взети заедно — заключение, което с абсолютно нищо не допринесе за подобряване на настроението му.

Купонът се вихреше в едно ранчо на няколко километра от града и беше нещо като частно парти за участниците в голф турнира, екипа на „Кървава луна“ и членовете на комитета на Хевънфеста, които съставляваха доста внушителна част от жителите на града. По

настояване на Боби Том събирането беше закрито за туристи, така че знаменитостите да могат да се забавляват на воля, без да ги тормозят за автографи — своеволие, което бе изрично забранено на всички местни. Единствената официална част от вечерта беше церемонията по обявяването на победителите от голф турнира. Все пак и туристите не бяха забравени, защото хората от Телароса през цялата вечер щяха да сноват насам-натам, за да се уверят, че всичко е наред и с останалите градски атракции: увеселителния парк край арената за родео, кънтри и рок групите, сергиите, отрупани с различни лакомства.

Дърветата около къщата в ранчото бяха окичени с разноцветни лампички, а близо до обора бе построен временен дансинг, както и малък подиум, украсен със знамена за церемонията по обявяването на победителите. Погледът на Боби Том за пореден път се насочи към масата, отстрани на дансинга, където Грейси продаваше билети за томболата за ръчно плетеното одеяло, изработено от обитателите на „Гористите хълмове“. В гърдите му нахлу такава болезнена вълна от емоции, че побърза да отвърне поглед.

— Хей, Би Ти, изглежда днес не ти провървя на задната деветка^[1]. — Бъди се появи заедно с Тери Джо, и двамата облечени в джинси и ризи в стил Дивия запад, стиснали в ръце пластмасови чаши с бира.

— И на предната също — додаде Тери Джо, като хвърли злобен поглед на секс трофеите, а след това се извърна към Боби Том. — Ще забавляваш ли за минутка бебчетата на Би Ти, Бъди? Ние двамата с господин Неустоим трябва малко да си поговорим.

Последното, което Боби Том искаше в този момент, беше задушевен разговор с Тери Джо, но тя не му остави голям избор, като грабна ръката му, дръпна го настрани от свитата му и го поведе към оградата.

— Какво, по дяволите, ти става? — нахвърли се върху него на минутата, щом се отдалечиха достатъчно, така че никой да не ги чуе. — Знаеш какво причиняваш на Грейси, като разваляш годежа, нали?

Той я изгледа възмутено.

— Тя ли каза, че аз съм развалил годежа?

— Тя не ми каза почти нищо, когато говорих с нея тази сутрин, освен че двамата едновременно сте стигнали до решението да сложите край на връзката си.

— И ти си предположила, че аз съм развалил годежа?

— А не си ли?

— По дяволите, не.

— Да не би да ми казваш, че Грейси те е зарязала?

Боби Том осъзна твърде късно капана, в който сам се бе уловил.

— Разбира се, че не. Никой не ме зарязва.

— Но тя го е направила, нали? Тя те е зарязала! Исусе! Най-сетне същество от женски пол е накарало Боби Том Дентън да изпита част от това, което той толкова често кара другите да преживяват. — Ухили се широко и вдигна глава към небето. — Благодаря ти, Господи!

— Веднага престани! Тя не ме е зарязала! Нима още не си разбрала, че никога не сме били истински сгодени! Беше само тактически ход, за да държа всички на разстояние, докато съм в града. — От подигравката на Тери Джо за случилото се го заболя по начин, който дори не можеше да изрази.

— Разбира се, че бяхте сгодени. И слепец можеше да види, че двамата се обичате.

— Не, не се обичаме! Е, може би тя ме обича, но... аз... просто държа на нея. Кой не би? Тя е една от най-свестните жени, които съм срещал. Но любов? Та тя въобще не е мой тип, Тери Джо.

Тери Джо го изглежда дълго и сериозно.

— Това е удивително. Не си научил нищо повече за жените, откакто беше в гимназията и ме заряза заради Шери Хопър. — Поклати тъжно глава. — Кога ще пораснеш, Боби Том?

И без да каже нищо повече, се отдалечи от него. Той остана да се взира в гърба ѝ едновременно негодуващо и нещастно. Защо се държеше така, сякаш всичко това беше по негова вина? И кога животът му се оплеска така? Доскоро смяташе, че това е денят, когато нарани коляното си, но сега се чудеше дали истинската катастрофа не го е цапардосала в нощта, когато Грейси цъфна на прага на дома му като стриптийзьорка.

Приближи Натали и Антон, който носеше Елвис. Докато ги поздравяваше, си помисли каква красива жена е тя. И много мила. Беше виждал голото ѝ дупе, беше я целувал с часове. Тя го бе цапала с кърмата си, беше се борила с него, стреляла по него, а вчера трябваше да скочат заедно в реката. Двамата с Натали преживяха доста, но той

не се чувстваше близък с нея, не и наполовина толкова, колкото с Грейси.

Тримата побъбриха няколко минути и докато се усети, Боби Том държеше Елвис на ръце, за да могат родителите му да танцуват. Бебето се опитваше да сграбчи ръба на стетсъна, но като не го достигна, се задоволи да засмуче черния копринен шал, който Боби Том носеше около врата си. Въпреки че винаги бе особено грижлив с дрехите си, сега нямаше достатъчно енергия, за да спаси шала от унищожение. Бебето миришеше на толкова сладко и чисто, че усети как нещо дълбоко в него трепна.

Секс трофеите се бяха насочили към него, ала той се направи, че не ги вижда и се шмугна зад една от сградите. Искаше да остане няколко минути сам, за да се съвземе. Елвис се зае да смуче яката на ризата му. Когато стигна до една от масите, отрупани с храна, Боби Том видя майка си, застанала на около десетина метра. Тя бе облечена в дълга, тъмна пола и семпла бяла блуза като на гимназистка, пристегнатата около врата ѝ със старата брошка с камейа на баба му. Застина, когато видя, че Уей Сойър се приближава към нея. В същото време забеляза, че по-възрастният мъж изглеждаше много представително в избелелите си джинси, овехтяла шапка, стари ботуши и памучна риза.

Когато го видя, майка му изведнъж се преобрази. Уей отпусна ръка на рамото ѝ и Боби Том се напрегна, готов да хукне да я спасява, докато не забеляза как тялото ѝ се отпусна. За миг имаше обратното чувство, че тя ще се облегне на гърдите на Сойър, но сетне гърбът ѝ се скова и тя се отдалечи.

Уей остана неподвижен. Когато най-накрая се обърна, Боби Том видя върху лицето му изписано такова безкрайно отчаяние, че сърцето му се сви. Знаеше, че никога няма да забрави гледката. Стисна поздраво бебето и усети, че започва да се поти. Какво не беше наред с него? Защо изведнъж имаше чувството, че двамата с Уей Сойър са като братя по съдба?

Ти разбиваш сърцето на Боби Том — изсъска Тери Джо, като дръпна Грейси настрани от масата, където тя продаваше билети за

томболата, продължавайки започнатата преди минути лекция. — Как можа да го зарежеш така?

Въпреки че Грейси много рядко беше саркастична, трите стройни блондинки, които отново се бяха увесили на ръцете на Боби Том, пропукаха самообладанието ѝ.

— Той определено изглежда с разбито сърце.

— На него не му пука за онези същества с огромни гърди и ти го знаеш. Той много държи на теб.

— Да държиш на някого, не означава да го обичаш. — Тя наблюдаваше как една от красавиците поднесе чашата си с бира към устните му. Не знаеше кое беше по-мъчително: да го види преди малко, докато държеше Елвис, или сега сред тези невероятни жени. — Боли ме твърде много да съм толкова близо до него.

Тери Джо не показва съчувствие.

— Всичко ценно си заслужава да се бориш за него. Мислех те за много по-смела, но май все забравям, че си янки.

— Не разбирам защо си толкова ядосана. От деня, в който дойдох тук, всички постоянно ми повтарят, че не съм негов тип.

— Вярно е. Но както Боби Том обича да казва: „Неведоми са пътищата на човешкото сърце“.

— Той просто се е шегувал с хората, когато го е казвал! Сигурно знаеш, че голяма част от това, което излиза от устата му, е чиста измислица.

Тери Джо се наежи.

— Не е. Боби Том Дентън е един от най-искрените хора, които познавам.

— Ха!

— За някой, който е толкова влюбен в него, ти си доста критична.

— Само защото го обичам, не означава, че съм сляпа. — Грейси понечи да тръгне. — Трябва да се връщам на масата.

— Не, не трябва. Бридж клубът на Сузи ще те замести за остатъка от вечерта. Ти по-добре върви да се забавляваш. Покажи му, че не може да те манипулира по този начин, защото той прави точно това и всички го знаят.

Докаато Тери Джо я инструктиреше, Рей Бевинс, един от операторите на „Кървава луна“, се появи до Грейси.

— Цяла вечер чакам да свършиш със задълженията си, за да те поканя на танц, Грейси.

Грейси пренебрегна окуражаващата усмивка на Тери Джо.

— Съжалявам, Рей, но тази вечер нямам настроение за танци.

— Да, чух, че двамата с Боби Том сте скъсали. Изглежда той прави всичко възможно, за да те накара да ревнуваш.

— Той просто е самият себе си.

— Не бива да му позволяваш да те манипулира по този начин. Всички момчета от екипа харесваме Боби Том, но предполагам не е тайна, че някои от нас проявяват нещо повече от приятелски интерес към теб. Хвърляхме чоп кой да танцува първи с теб и аз спечелих.

Тя му се усмихна с благодарност.

— Благодаря ти, но ако трябва да съм честна, нямам никакво желание. — Преди Рей или Тери Джо да я притиснат, тя се измъкна от тях и се сля с тълпата. Беше хубаво да знае, че някои от мъжете я харесват, но тази вечер просто нямаше сили да общува.

Отпусна се на пейката край дървената маса, където Натали и Антон бяха струпали нещата на Елвис. Чак след като се настани, установи, че от мястото ѝ се разкрива идеална гледка към Боби Том, заобиколен от омайната си свита. Явно си прекарваше страхотно, смееше се и флиртуваше, очевидно щастлив от факта, че отново е свободен мъж. Една от жените пъхаше чипс в устата му, докато друга се отъркваше в ръката му. Сякаш усетил, че Грейси го наблюдава, той вдигна глава и се обърна. Очите им се срещнаха и за миг нито един от двамата не помръдна. Сетне той се усмихна на жената до него. Докато Грейси гледаше, Боби Том сведе глава и дари чувствената сирена с бавна и продължителна целувка.

Ако искаше да ѝ причини допълнителна болка, не би могъл да намери по-добър начин. Той обхвана тила на жената с длан и докато целувката му ставаше все по-страстна, Грейси си припомни вкуса на устните му. „Тази уста е моя!“, идеше ѝ да извика.

Към него се приближиха неколцина спортисти, които тя разпозна от вечерята предишната нощ, и не след дълго той ги забавляваше с явно много смешна история, съдейки по реакциите им. В същото време ръцете му обгръщаха талиите на две от жените. Грейси по-добре от всеки друг знаеше колко чаровен можеше да бъде той. Скоро около

него се събра малка група от слушатели, които явно попиваха всяка негова дума.

— Тули Чандлър ми каза, че ако си купя десет билета за томболата, ще имам право на танц с теб. — Грейси вдигна рязко глава и видя Уей Сойър, застанал до нея с ветрило от билети в ръка.

Тя се усмихна.

— Оценявам подкрепата, но не ми се танцува.

Мъжът протегна ръка и я изправи.

— Ела, Грейси. Приличаш ми на пребито кученце.

— Не умея много добре да прикривам чувствата си.

— Не е голяма новина. — Той обви ръка около раменете ѝ и за огромно нейно изумление, я целуна по устата. Младата жена беше толкова шокирана, че загуби дар слово.

— Това — ухили се кавалерът ѝ, — направо ще взриви Боби Том Дентън.

Взел твърдо нещата в свои ръце, я поведе към дансинга. Оркестърът свиреше балада и Сойър я придърпа близо до гърдите си. Грейси се почувства толкова удобно, че ѝ се прииска да затвори очи и да отпусне глава.

— Ти си много добър човек — промълви. — Знаех го от самото начало.

— Дори преди да обявя намеренията си за „Росатех“?

— Нито за миг не съм вярвала, че ще затвориш фабриката. Нужно е само човек да те погледне, за да го разбере.

Гърдите му се разтредоха от тих смях. Известно време двамата танцуваха мълчаливо и изведнъж тя усети едва забележимо напрежение в мускулите му. Проследи погледа му и видя Сузи да минава наблизко, танцувайки с Бъди Бейнс. Погледна го и видя изражението му.

— Знаеш ли, Боби Том не е съзнателно жесток — рече меко младата жена. — Той се отнася много закрилнически към нея. Рано или късно ще се осъзнае.

— Имаш доста оптимистично виждане за човешката природа. — Поведете ги към другия край на дансинга, като в същото време смени темата. — Хората ще съжеляват, когато си отидеш. За краткото си пребиваване тук ти направи много повече добри дела за този град, отколкото други за цял живот.

Тя беше искрено изненадана.

— Не съм направила нищо.

— Нима? Чакай да видим дали правилно съм разбрал. Основала си доброволен комитет, за да се подобрят условията в „Гористите хълмове“, както и програма за отдих и развлечения. Твоя е била идеята за създаването на център за възрастни хора. Чух, че си прекарала много време в „Гористите хълмове“, просто за да правиш компания на самотните хора. Според мен това е много повече, отколкото е сторил някой, който не е направил нищо друго в живота си, освен да печели футболни мачове.

Тя понечи да възрази. Боби Том се раздаваше на околните по различни начини, давайки им както парите си, така и времето си. Но после се спря. Господин Сойър не говореше за Боби Том; говореше за нея. И той беше прав.

Кога щеше да се отърве от навика да възприема собствените си постижения като по-маловажни от тези на останалите? Нима да се погрижиш за удобството и по-добрия живот на възрастните хора е по-малко ценно от това да си благословен с красива външност и вроден чар? Почувства се странно объркана. Като че ли някаква врата, за чието съществуване изобщо не бе подозирала, внезапно се бе отворила, давайки ѝ възможност да се види в действителност, по начин, освободен от емоционалния товар, който ѝ бе тежал през целия ѝ живот. Тя имаше приятели, хора, които държаха на нея и с всички сили се стараеше да живее според златното правило да не правиш на другите това, което не искаш да направят на теб.

Но беше отраснала с привычката да се задоволява с много малко. От деня, в който срещна Боби Том, тя се чувстваше щастлива да получава малките трохи на внимание и привързаност, които той благоволяваше да ѝ подхвърля. Ала не биваше да е така. Тя заслужаваше много повече от нечии емоционални огризки.

Танцът свърши и изведнъж я обзе ужасна тъга. Всичко с нея беше наред. Тя беше добър и почтен човек и беше повече от достойна за любовта на Боби Том. Ала той никога нямаше да го разбере, както никога нямаше да оцени стойността на това, което захвърляше с лека ръка.

Боби Том пробута секс трофеите на двама играчи от „Финикс Сънс“, за да говори с майка си.

— Надявам се да си запазила този танц за мен.

— Сигурна съм, че съм те записала в програмата си. — Сузи се усмихна, пое ръката му и двамата пристъпиха заедно на дансинга.

И двамата бяха добри танцьори — той се бе учил от нея — и известно време се движиха в ритъма на музиката, без да говорят, ала танцът не му доставяше обичайното удоволствие. След като Уей Сойър я целуна, Грейси не бе спряла да танцува с различни мъже. Стисна челюсти при този спомен.

Макар да му беше трудно, той реши за момент да забрави собственото си нещастие и да направи това, което трябваше да стори веднага, щом се върна от Сан Антонио. Бе му станало пределно ясно миналата нощ, когато видя как майка му и Сойър се погледнаха един друг в кънтри клуба.

— Мамо, трябва да поговорим за това, което се случва с теб и този път няма да ти позволя да ме разсейваш с приказки за градини и брошури за круизи.

Гърбът ѝ се скова под дланта му.

— Няма за какво да говорим.

— Ти знаеш, че и на мен баща ми много ми липсва, нали?

— Зная. Той толкова много те обичаше.

— Беше страхотен баща.

Тя повдигна вежди, когато го погледна.

— Осъзнаваш ли, че на твоята възраст баща ти вече имаше четиринайсетгодишен син?

— Хмм.

Сузи сбърчи чело.

— Какво се е случило между теб и Грейси? И защо си довел тази вечер тези ужасни жени?

— Нищо не се е случило. Ти отлично знаеш, че годежът не беше истински, така че не се дръж все едно раздялата ни е някаква голяма трагедия.

— Свикнах да ви възприемам като двойка. Предполагам, започнала съм да вярвам, че двамата наистина ще се ожените.

Той изсумтя раздражено, за да прикрие смущението си.

— Мамо, кажи ми честно, можеш ли да си ни представиш двамата с Грейси женени?

— О, да, съвсем лесно. Признавам, че в началото не можех, но след като опознах Грейси, смятам, че тя е идеална за теб, особено след като видях колко щастлив те прави.

— Онова не беше щастие. Тя просто ме размиваше, това е всичко, защото през половината време беше толкова абсурдна.

Майка му го погледна, поклати глава, а после я отпусна за секунда върху гърдите му.

— Тревожа се за теб, сладкишче. Наистина се тревожа.

— Е, аз също се тревожа за теб, така че сме квит. — Видя в другия край на дансинга Грейси да се носи плавно, водена от Дан Кейлбоу. Бившият му треньор изглежда си прекарваше адски добре. Междувременно Фийби, съпругата на Дан, танцуваше с Лутър Бейнс, който явно изпиташе огромно затруднение да откъсне поглед от деколтето ѝ. — Мамо, трябва да поговорим за тази работа между теб и Сойър.

— Името му е Уейланд. И няма нищо, за което да си „поговорим“.

— Той ми каза друго.

Очите ѝ блеснаха.

— Той е говорил с теб? Не е имал право.

— Той иска да се направя на Купидон и да ви събера.

— Не мога да повярвам, че е разговарял с теб.

— Дватама явно взаимно си лазим по нервите, затова разговорът не беше от най-приятните, които някога съм водил. Все пак аз не съм влюбен в него, така че навярно няма значение.

Очакваше тя да отрече енергично думите му. Мислено се молеше челото ѝ да се сбръчка и тя да се ядоса, ала вместо това Сузи само извърна глава.

— Той не е имал право да те замесва.

Майка му обичаше друг мъж. Истината го порази, той изчака да изпита гняв, ала за негова изненада, не го заболя толкова много, колкото очакваше.

Опита се много внимателно да подбере думите си.

— Ами ако ти беше умряла, мамо? Ами ако четири години след смъртта ти татко бе срещнал някоя жена, на която да държи много, с

която не се чувства толкова самотен? — След като толкова дълго бе избягвал този разговор, някак си най-после му се струваше, че е дошъл моментът да говори за това и имаше странното чувство, все едно Грейси държи ръката му. — И ако той постъпи като теб — отпъди тази жена, заради това, което е изпитвал към теб? Тогава какво щеше да поискаш от мен да му кажа?

— Не е същото.

Долови безпокойството в гласа ѝ и знаеше, че я разстройва, но продължи:

— О, съвсем същото е.

— Ти не си преживял нищо от това! Нищо не разбираш!

— Така е. Аз само си представям какво бих му казал, това е всичко. Предполагам, че ти би искала да му кажа да остане самотен до края на живота си. Да направи това, което правиш ти — да обърне гръб на новия човек, когото е започнал да харесва и обича, за да може да прекара остатъка от дните си в палене на свещи и молитви в твоя памет.

— Не разбирам защо ме притискаш! Ти дори не харесваш Уейланд. Сам го призна.

— Не, не го харесвам, но ето какво ще ти кажа — дяволски съм сигурен, че уважавам кучия син.

— Не бъди вулгарен — рече тя машинално. После очите ѝ се напълниха със сълзи. — Боби Том, не мога. Баща ти и аз...

— Зная какво изпитвахте един към друг, мамо. Виждах го всеки ден. Може би заради това досега не съм проявил интерес към брака. Защото винаги съм искал същото.

С периферното си зрение зърна Грейси да минава покрай него на дансинга и точно в този момент осъзнаването на факта, че можеше да има това, което родителите му бяха споделяли през всички онези години, го халоса с такава сила, че той едва не се препъна. *Исусе*. Докато държеше майка си в прегръдките си и усещаше присъствието на баща си, той знаеше, че същата интимност беше точно тук и го очаква от другата страна на дансинга. Той я обичаше. Прозрението едва не го накара да се свлече на колене. Обичаше своята Грейси Сноу — със смешните ѝ дрехи, с властното ѝ държание, с всичко. Тя беше неговото развлечение, неговата съвест, огледалото на душата му. Тя

беше неговото тихо пристанище. Как не го бе разбрал още преди седмици?

Толкова много бе свикнал да възприема живота си по определен начин, че бе станал сляп за истинските си нужди. Той дори бе сравнил Грейси със секс трофеите и я бе обявил за губеща, защото нямаше големи гърди. Беше пренебрегнал неоспоримия факт, че жени, които живееха, само за да ходят по купони и да поддържат външността си, от години го отегчаваха до смърт. Сякаш съзнателно бе забравил как изтръпваше от желание, когато се вгледаше в хубавите сиви очи на Грейси и непокорните ѝ къдрици. Защо толкова упорито се бе вкопчил в идеята, че онези секс трофеи са всичко, което искаше? Грейси беше права. На неговата възраст вече би трябвало отдавна да е разбрал от какво имаше нужда в този живот. Вместо това продължаваше да съди жените по същата скала, която си бе изградил още като тийнейджър, подвластен на хормоните, и това го накара да изпита срам. Красотата на Грейси още от самото начало се бе понравила на окото му. Тя беше истинска и дълбока, подхранвана от вътрешна доброта. Беше един вид духовна красота, която никога нямаше да изчезне, дори когато тя остарее.

Той обичаше Грейси Сноу и щеше да се ожени за нея. Наистина ще се ожени за нея, по дяволите! Искаше да прекара остатъка от живота си с Грейс, да я дари с бебета, а дома им да изпълни с любовта си. Вместо да го изплаши, идеята да прекара остатъка от живота си с нея го изпълни с такава радост, че имаше чувството, че се издига от дансинга. Искаше още на минутата да я издърпа от ръцете на Дан Кейлбоу и да ѝ каже, че я обича. Искаше да я види как се разтапя пред очите му. Ала не можеше да направи нищо от това, докато не оправи нещата с майка си.

Погледна надолу към нея. Гърдите му се стегнаха, гласът му се различаваше от обичайния.

— През цялото време се държах така, все едно антипатията ми към Уей е лична, но знаей, че щях да изпитвам същото към всеки друг мъж, появил се в живота ти. Мисля, че част от мен иска да се заключиш и да оплакваш татко докато си жива, само защото той беше мой баща и аз го обичах.

— О, скъпи...

— Мамо, изслушай ме. — Вгледа се настойчиво в нея. — Едно нещо зная със сигурност, така както зная името си — татко никога не би искал да се чувствам по този начин и не би искал ти да страдаш по начина, по който страдаш. Вашата любов беше голяма и щедра, но като обръщаш гръб на бъдещето, ти я правиш незначителна и дребнава.

Той я чу как пое рязко въздух.

— Това ли мислиш, че правя?

— Да.

— Не съм го искала — едва чуто пророни Сузи.

— Зная. Чувствата ти към Сойър ще променят ли това, което изпитваше към татко?

— О, не. Никога.

— Тогава не смяташ ли, че е време да се стегнеш и да действаш?

Тя сякаш пред очите му стана по-висока.

— Да. Да, мисля, че е време. — За миг не направи нищо, после силно го прегърна.

Боби Том се огледа и я поведе към другия край на дансинга. Тя стисна рамото му.

— Ти си най-прекрасният син, който една жена би могла да има.

— Да видим дали ще продължиш да го твърдиш, след като те засрамя до смърт. — Пусна ръката ѝ и се протегна, за да потупа Уей Сойър по рамото, докато двамата с партньорката му минаваха покрай тях. По-възрастният мъж спря и го изгледа въпросително.

Боби Том заговори:

— Да не би да смяташ през цялата вечер да монополизираш госпожа Бейнс, Сойър? Двамата с нея искаме да обсъдим едно-две неща, нали, госпожо Бейнс? Какво ще кажеш за смяна на партньорите?

Сойър изглеждаше толкова втрещен, че за миг Боби Том си помисли, че ще остави златната възможност да му се изплъзне. Обаче бързо се окопоти и едва не събори горката Джуди Бейнс в нетърпението си да вземе Сузи в прегръдките си.

Само миг преди тя да се плъзне в ръцете му, погледът на Сойър срещна този на Боби Том. Младият мъж не си спомняше някога да е виждал такава благодарност в нечий очи. От друга страна, Сузи изглеждаше едновременно развълнувана и изплашена.

Боби Том пое ръката на госпожа Бейнс. Осъзнаването, че обича Грейси, бе преобърнало целия му свят с главата надолу и за негово

учудване това му доставяше огромно удоволствие.

Присви очи и стрелна Сойър с един от най-свирепите си погледи.

— Майка ми е уважавана жена, с репутацията на стълб на обществото, така че очаквам да постъпиш както подобава с нея. И не се бави много, защото ако чуя, че е имало цуни-гуни преди церемонията, някой здравата ще пострада.

Сойър отметна глава назад и гръмко се засмя. В същото време обви ръка около раменете на Сузи и направо я отведе от дансинга.

Джуди Бейнс проточи врат, за да ги проследи с поглед, докато изчезнаха. Извърна се към Боби Том и цъкна с език.

— Мисля, че я заведе зад обора.

— Със сигурност ще има цуни-гуни.

— Какво смяташ да направиш по въпроса?

— Да предам булката, госпожо Бейнс, и да се надявам на най-доброто.

Уей и Сузи не можеха да спрат да се целуват. Той я бе подпрям на едната стена на обора, краят на бялата ѝ блуза бе вдигнат, а ръката му бе отдолу. Двамата дишаха тежко, а глупавото предупреждение на Боби Том ги бе оставило със замайващото усещане, че правят нещо вълнуващо и непозволено.

— Обичам те, Сузи. Цял живот те чакам.

— О, Уей...

— Кажиги, скъпа. Кажиги. Имам нужда да чуя думите.

— Аз също те обичам. И ти го знаеш. От доста време те обичам. Толкова много се нуждая от теб.

Уей я целуна отново, после изрече на глас въпроса, който трябваше да бъде зададен.

— Ами Хойт? Зная колко много означава бракът ви за теб.

Едната ѝ ръка, която се бе обвила около шията му, се отдръпна и обхвана брадичката му.

— Винаги ще го обичам, знаеш и това, но тази вечер Боби Том ме накара да разбера нещо, което трябваше да проумея преди много време. Хойт щеше да иска това за мен. Той щеше да иска теб за мен. И винаги ще вярвам, че тази вечер чрез своя син той ни даде благословията си.

Уей погали бузата й.

— Било е трудно за Боби Том. Зная какви са чувствата към баща му. — За пръв път, откакто бяха започнали да се целуват, той изглеждаше притеснен. — Не е тайна, че синът ти не ме харесва, Сузи, но ти обещавам, че ще сторя всичко, което е по силите ми, за да променя това.

Тя се усмихна.

— Той много те харесва; просто още не го е осъзнал. Повярвай ми, двамата ще се разбирате чудесно. Никога нямаше да ни събере, ако не беше сигурен в това.

Сойър изглеждаше облекчен, сетне започна да хапе леко долната й устна, а в същото време палецът му намери зърното й.

— Скъпа, трябва да се махнем оттук.

Тя се отдръпна и го изгледа дяволито.

— Боби Том каза, че трябва да се отнасяш с уважение към мен.

— И аз го правя. Смятам първо да те съблека гола и след това да се отнеса с огромно уважение към теб.

Сузи се престори, че обмисля думите му.

— Не зная дали е редно да го правим. Той беше ужасно заплашителен.

Уей изпъшка.

— Ще са нужни поне две седмици, за да организираме сватбената церемония, а няма начин да издържа толкова дълго, без да те докосвам. Крайно време е синът ти да се научи да уважава желанията на възрастните.

— Не бих могла да съм по-съгласна.

Уей отново я целуна. Когато най-после се откъснаха един от друг, той отметна глава назад и се разсмя. Най-големият хулиган в „Телароса Хай“ най-накрая бе спечелил сърцето на най-красивото момиче от девети клас.

Когато Боби Том скочи на подиума, за да обяви победителите в голф турнира, се чувстваше почти замаян от обзелата го еуфория. Преливащ от любов, осъзнал, че в живота му имаше нещо много повече от футбол, вече бе решил точно как ще покаже на Грейси, че всичко се е променило. Грандиозните жестове бяха стихията му и той

възнамеряваше да направи на бъдещата си съпруга предложение за брак, което тя никога нямаше да забрави.

Междувременно Грейси броеше минутите до края на мъчителната вечер. Опита се да намери известна утеха и покой в мисълта, че никога повече няма да си позволи да се задоволи с по-малко от това, което заслужаваше, ала нищо не можеше да пропъди мъката в сърцето ѝ.

Тери Джо отказа да изтегли печелившите от лотарията за плетеното одеяло, така че Грейси се озова върху подиума, като се опита да застане колкото се може по-далеч от Боби Том. Докато Лутър благодареше на спортистите за участието им, тя оглеждаше насъбралото се множество. Уилоу и останалата част от екипа на „Кървава луна“ се бяха събрали в една група, Елвис се гушеше в прегръдките на Натали, а Бъди и Тери Джо бяха застанали заедно с Джим Бийдерот, някогашния съотборник на Боби Том и семейство Кейлбоу.

Доста от приятелите на Боби Том танцуваха с нея тази вечер. Повечето от тях се забавляваха с невежеството ѝ относно личността им, вместо да се дразнят. Бе открила, че за нещастие някак си те бяха научили, че тя е скъсала с Боби Том, а не обратното. Жените биха проявили съчувствие, ако чуят, че тяхна приятелка е изоставена, но приятелите на Боби Том изглежда намираха това за невероятно забавно и Грейси бе сигурна, че са му се подигравали през цялата вечер. Тя знаеше какъв удар за гордостта му е това и неясно чувство на безпокойство я обхвана редом с болката ѝ.

Лутър взе стъкления аквариум, съдържащ лотарийните билети, които тя му бе дала по-рано, и ѝ кимна да се приближи.

— Преди Боби Том да обяви победителите в голф турнира, ще изтеглим лотарията за красивото одеяло, изработено от обитателите на „Гористите хълмове“. Повечето от вас познават Грейси Сноу. Сигурен съм, че ще ви липсва, когато си тръгне, и затова искам да я аплодирате силно за старателната и усърдна работа, която тя свърши.

Избухнаха възторжени ръкопляскания, придружени със силни подсвирвания. Тя пристъпи към аквариума, за да изтегли победителя.

— Номер сто трийсет и седем.

Оказа се, че билетът е купен за Елвис от членовете на екипа на филма, който се събуди, когато майка му излезе напред. Грейси подаде

одеялото на Натали и награди победителя със специална прегръдка и целувка, осъзнавайки колко ще ѝ липсва сладкото бебе. След като тегленето на лотарията приключи, тя понечи да слезе от подиума, но Лутър бе препречил пътя ѝ.

Боби Том се приближи до микрофона и се впусна в пародийна тирада, с която би се гордял всеки прочут комик. Докато ръсеше закачки и остроумия за представянето на приятелите си в голф турнира, както и за собственото си печално постижение, тя си помисли, че никога не е бил по-забавен. Очите му искряха от щастие, а на усмивката му можеше да завиди всеки модел, рекламиращ паста за зъби. Мина ѝ унилата мисъл, че не би могъл да намери по-добър начин да покаже на тълпата, че ни най-малко не страда от разбито сърце.

Той свърши с обявяването на победителите и Грейси зачака да се отдръпне от микрофона, за да може и тя да се измъкне незабелязано. Вместо това той насочи поглед към нея.

— Преди танците отново да започнат, искам да направя едно съобщение...

По гърба ѝ полазиха тревожни тръпки.

— Някои от вас навярно са чули, че двамата с Грейси развалихме годежа. Сигурно сте забелязали, че в момента тя ми е много сърдита. — Устните му отново се извиха в толкова чаровна усмивка, че беше невъзможно да си представиш, че някой, освен ако не е най-шантавият човек на този свят, някога може да му се разсърди.

Грейси се замоли той да спре. Не можеше да понесе мисълта, че ще направи нещастieto ѝ достояние на всички тук, ала той продължаваше да говори.

— Работата е там, че има годежи и годежи. Оказа се, че с Грейси сме се сгодили просто така. Но сега е време да направим всичко, както си му е редът. Лутър, доведи Грейси тук, защото тя ми е толкова ядосана, че се съмнявам, че ще дойде доброволно.

Никога нямаше да му го прости, помисли си тя, когато Лутър се засмя сърдечно и я издърпа напред. Тя погледна надолу към Тери Джо, Натали, Тули Чандлър и всички, които стояха в тълпата пред нея, призовавайки ги мълчаливо за помощ, но всички се усмихваха. Приятелите на Боби Том изглежда също здравата се забавляваха.

Той я прегърна и сведе поглед към пребледнялото ѝ, ужасено лице.

— Грейси, точно тук, пред Бог, съгражданите ми и всички тези спортни плъхове, които наричам свои приятели, те моля да ми окажеш честта да станеш моя жена. — Закри микрофона с длан и се наведе, за да да пошепне: — Обичам те, скъпа, и този път е наистина.

По тялото ѝ премина ужасна тръпка. Грейси никога не си бе представяла, че нещо може да боли толкова много. Тълпата се смееше и ръкопляскаше. Това бяха хората, сред които той бе отраснал, мъжете, които бяха негови приятели, и нямаше начин Боби Том да позволи някой от тях да го види като губещ. Беше излъгал, когато каза, че я обича. Лъжите му се отдаваха лесно и за да спаси репутацията си, той бе готов да я унищожи.

Тихите ѝ, задавени думи бяха предназначени единствено за неговите уши.

— Не мога да се омъжа за теб, Боби Том. Аз заслужавам нещо по-добро.

Чак след като чу гласа си, усилен от говорителите, осъзна, че той е махнал дланта си от микрофона. Смехът изведнъж секна. Чуха се няколко нервни кискания, но след като насъбралите се осъзнаха, че тя е сериозна, се възцари гробовна тишина.

Лицето на Боби Том пребледня. Изпълнена с ужас, тя го погледна в очите. Не искаше да го унижи, ала думите бяха изречени и не можеше да ги върне назад, защото бяха истина.

Изчака го да измисли някоя духовита реплика, за да замаже ситуацията, ала той не каза нищо.

— Съжалявам — прошепна Грейси и отстъпи назад. — Наистина съжалявам. — Обърна се и избяга от подиума.

Докато минаваше през слисаната, притихнала тълпа, очакваше да чуе ленивия му, провлачен говор, мелодичния му смях, усилен от микрофоните, предназначен за съгражданите му. В съзнанието ѝ дори прозвучаха думите, които щеше да изрече: „Леле! Ето, приятели, какво се казва побесняла малка женичка. Обзалагам се, че ще ми струва повече от бутилка шампанско и една вечеря навън, за да я умилостивя“.

Продължи напред, като се препъваше в подгъва на дългата си пола, и тогава чу очаквания му глас. Но вместо думите, които си представяше, високоговорителите изпукаха с гняв и злоба:

— Върви си, Грейси! Махай се оттук! И двамата знаем, че се опитвах да ти направя услуга. Мамка му. Защо, по дяволите, ще искам да се ожения за някоя като теб? А сега се махай оттук! Изчезни завинаги от живота ми! Не искам никога повече да зърна лицето ти!

Тя хлипаше, потънала в земята от срам и унижение. Гмурна се в тълпата, без да вижда и да я е грижа къде отива, знаеше единствено, че трябва да се махне.

Една ръка улови нейната и тя видя Рей Бевинс, оператора на „Кървава луна“.

— Ела с мен, Грейси. Аз ще те закарам.

Зад нея високоговорителите изсвириха с оглушителен звук. Тя се затича с все сила.

---

[1] В стандартния голф има 18 дупки; от 1 до 9 се наричат „предна деветка“, а от 10 до 18 „задна деветка“. — Б.пр. ↑

Боби Том Дентън се оказа много лош пияница. Разруши по-голямата част от интериора във „Фургона“, разби прозорците на един чисто нов понтиак и счупи ръката на Лен Браун. Боби Том и преди се беше сбивал, но не с някой като Лен и не с Бъди Бейнс, който само искаше да отмъкне ключовете от пикапа на Боби Том, за да му попречи да шофира пиян. Никой не си бе представял, че ще настане денят, когато жителите на Телароса ще се срамуват от любимия си син, но тази нощ всички поклащаха укорително глави.

Когато най-последно се събуди, Боби Том установи, че се намира в килия в полицейския участък. Опита се да се претърколи, но всяко движение бе твърде болезнено. Главата му пулсираше и всички мускули го боляха. Когато се опита да отвори очи, осъзна, че едното е толкова подуто, че клепачът не може да се вдигне. В същото време стомахът му се бунтуваше, все едно беше пипнал възможно най-тежкия грип.

Потръпна, докато спускаше краката си от ръба на походното легло и с мъка се надигна, за да седне. Дори след много тежък мач не се бе чувствал толкова зле. Отпусна глава в шепи и позволи на отчаянието си да го завладее. Мнозина нямаше да си спомнят какво са правили, докато са били пияни, но той си спомняше всеки злочест миг. И още по-лошо — спомняше си какво бе довело до всичко това.

Как можа да стои пред онзи микрофон и да говори на Грейси по този начин, независимо колко унижен се почувства от отхвърлянето ѝ? Никога нямаше да забрави изражението, което зърна върху лицето ѝ, докато бягаше. Тя бе повярвала на всяка проклета дума, която бе изрекъл, и мисълта го караше да се гърчи от срам. В същото време думите ѝ сякаш бяха жигосани в мозъка му: „Не мога да се омъжа за теб, Боби Том. Аз заслужавам нещо по-добро“.

И наистина заслужаваше. Бог да му е на помощ, заслужаваше. Заслужаваше истински мъж, а не момче. Заслужаваше някой, който щеше да я обича повече, отколкото той обичаше славата си. *Славата*

му. За пръв път в живота си мисълта го изпълни с отвращение. Каквато и слава да бе имал, поведението му през изминалата нощ я бе погубило, но на него дори не му пукаше. Искаше единствено да си върне Грейси.

Внезапно го завладя ужасяващо чувство на паника. Ами ако тя вече е напуснала града? Моралните ѝ принципи бяха най-коравото и устойчиво нещо у нея и чак сега, когато вече беше твърде късно, той разбра колко много означаваша те за нея. Грейси винаги мислеше това, което казваше, и веднъж решила, че е права за нещо, нищо не можеше да я накара да размисли.

Тя му бе казала, че го обича и това означаваше много за нея, но след като той бе проявил безотговорно нехайство към принципите ѝ и неуважение към чувствата ѝ, я бе поставил в положение, от което нямаше връщане назад. Когато миналата нощ се взря в лицето ѝ и я чу да казва, че не може да се омъжи за него, тя вярваше във всяка своя дума и дори публичното му признание в любов не бе достатъчно да я задържи при него.

Сякаш се намираще под обстрела на безброй непривични за него емоции, но най-непознатата беше отчаянието. След като цял живот бе покорявал с лекота всяка жена, която пожелаеше, осъзна, че е изгубил самоувереността си. В противен случай нямаше да е толкова сигурен, че ако тя си замине оттук, никога нямаше да успее да си я върне. Сега знаеше, че е на път да я изгуби завинаги. Ако не беше успял да я спечели на свой терен, как можеше да се надява, че ще извоюва любовта ѝ някъде другаде?

— Виж ти, виж ти. Изглежда миналата нощ градският любимец се е забъркал в малки неприятности.

Боби Том вдигна глава и насочи мътния си поглед към Джимбо Такъри, който стоеше пред килията му с противна, самодоволна усмивка на лицето.

— Точно в момента нямам никакво желание да си разменяме обиди, Джимбо — промърмори той. — Какво трябва да направя, за да се измъкна оттук?

— Казвам се Джим.

— Добре тогава, Джим — рече мрачно Боби Том. Може би все още не беше прекалено късно. Може би е имала възможност да премисли нещата и той ще успее да я убеди да промени решението си.

Закле се пред Всевишния, че ако тя се омъжи за него, ще ѝ купи старчески дом като подарък за първата годишнина от сватбата им. Ала преди това трябваше да я открие. След това да я убеди, че я обича повече, отколкото някога си бе представял, че ще обича жена. Трябваше да стори всичко възможно, за да я накара да му прости.

Надигна се от леглото.

— Трябва да изляза оттук.

— Съдия Гейтс още не е определил гаранцията — отвърна Джимбо, демонстрирайки явното си удоволствие от нещастieto му.

Боби Том се изправи с мъка на крака, пренебрегвайки острото парене в стомаха си и пулсиращата болка в коляното.

— И кога ще го направи?

— Рано или късно. — Джимбо извади клечка за зъби от джоба на ризата си и я затъкна в ъгъла на устата си. — Съдията никак не обича да му се обаждат много рано сутринта.

Въпреки замъгленото си зрение Боби Том успя да различи стрелките на часовника на стената от другата страна на решетките.

— Вече е почти девет.

— Ще му се обадя, когато имам възможност. Хубаво е, че си богат, защото срещу теб има сериозни обвинения: побой, нарушаване на обществения ред, нанасяне на значителни щети върху обществена собственост, съпротива при арест. Съдията никак няма да е във възторг от теб.

С всяка изминала секунда Боби Том се чувстваше все по-нещастен. Всеки миг зад решетките отдалечаваше още повече Грейси от него. Защо миналата нощ се държа като такъв негодник? Защо не преглътна гордостта си и не хукна след нея още тогава, не падна на колене и не ѝ каза, че съжالياва? Вместо това изгуби ценно време да се прави на корав пич и надрънка куп глупости, само и само да не се изложи пред приятелите си, което от самото начало си беше изгубена кауза, още след жалкото му представление пред онзи микрофон. Вече дори не си спомняше защо толкова много държеше на мнението им. Забавляваше се с приятелите си, ала не с тях искаше да прекара живота си, нито пък те да му родят деца.

Не можа да скрие отчаянието и тревогата си, когато се отпусна върху решетките.

— Ще направя каквото трябва, но не точно сега. Нуждая се само от два часа. Трябва да открия Грейси, преди да е напуснала града.

— Никога не съм си и помислял, че ще доживея деня, в който ще се направиш на глупак заради жена — рече Джимбо подигравателно, — но снощи ти определено го постигна. Факт е, че тя не те иска, Би Ти, и вече всички го знаят. Предполагам, че пръстените ти от Суперкупата не са й достатъчни.

Боби Том сграбчи решетките.

— Само ме пусни оттук, Джимбо! Трябва да я намеря!

— Твърде късно. — Негодникът му отправи още една от подигравателните си усмивки и бодна с клечката за зъби Боби Том в гърдите. Токовете на обувките му потракваха самодоволно върху твърдите теракотени плочки, докато вървеше към вратата, след което изчезна зад нея.

— Върни се тук, кучи сине! — Боби Том се опита да промуши лице между железните пръти на решетката. — Зная правата си и искам адвокат! Искам адвокат веднага!

Вратата остана плътно затворена.

Стрелна поглед към часовника. Може би тя не планираше да тръгне днес. Може би щеше да остане още малко. Но не го вярваше. Снощи я нарани толкова много, че тя щеше да се махне колкото се може по-бързо.

— Имам право на телефонен разговор! — изкрещя Боби Том.

— Ей, ти, млъквай!

За пръв път осъзна, че не е сам. В градския затвор имаше само две малки килии и леглото в съседната бе заето от опърпан представител на човешката раса със зачервени очи и рунтава брада.

Боби Том не му обърна внимание и продължи да крещи.

— Имам право на телефонен разговор! Искам веднага да се обадя!

Никой не му отговори.

Закуцука трескаво из килията. Раненото коляно се подаваше през скъсания плат на джинсите, повечето от копчетата на ризата му липсваха, заедно с част от ръкава, а кокалчетата на ръцете му сякаш бяха прекарани през месомелачка. Върна се при желязната решетка и отново започна да вика, но пияницата в съседната килия бе единственият, който го удостои с отговор.

Минутите се нижеха мъчително. Знаеше какво удоволствие изпитва Джимбо да го види в това състояние, но не му пукаше. Гласът му пресипна, но не можеше да мълчи. Опита се да си каже, че се държи глупаво и няма никаква логика в настоятелността му, но паниката му не стихваше. Ако веднага не се добереше до Грейси, щеше да я изгуби завинаги.

Измина почти половин час преди вратата, която водеше към приемната на полицейския участък, да се отвори, но този път през нея мина Дел Брейди, хубавичкият заместник на Джимбо. През целия си живот Боби Том не се бе радвал толкова да види някого. Навремето бе играл футбол с бащата на Дел и двамата винаги се бяха разбирали.

— По дяволите, Би Ти, крясъците ти се чуват навсякъде. Съжалявам, че не можах да дойда по-рано, но трябваше да изчакам Джимбо да излезе.

— Дел! Трябва да се обадя по телефона. Зная, че имам право на един телефонен разговор.

— Ти го проведе през нощта, Би Ти. Обади се на стария Джери Джоунс и заяви на собственика на „Далас каубойс“, че не би купил отбора му дори и да е последният на тази земя.

— *Мамка му!* — Боби Том удари юмрук в решетките и изтръпна от острата болка, пронизала ръката му.

— Никой никога не те е виждал пиан — продължи Дел. — Ти едва не потроши „Фургон“, да не споменавам какво причини на Лен.

— По-късно ще се погрижа за това, обещавам, че ще уредя всичко с Лен. Но сега трябва да се обадя по телефона.

— Не зная, Би Ти. Джим наистина яко ти е насъбрал. Още откакто вие двамата с Шери Хопър...

— Но това беше преди петнайсет години! Хайде, стига. Само едно обаждане.

За негово облекчение, Дел посегна към ключовете на колана си.

— Добре. Предполагам, че няма да има проблем, ако успея да те заключа отново, преди Джим да се върне от кафенето. Това, което не знае, няма как да му навреди.

На Дел му отне цяла вечност да открие ключа на халката и Боби Том едва се сдържа да не го сграбчи за гърлото и да му изкрещи да побърза. Все пак най-накрая излезе от килията и мина през вратата, която водеше към приемната на полицейския участък. Тъкмо влезе,

когато Роуз Колинс, която работеше в полицията, откакто Боби Том се помнеше и чиято ливада някога бе косил, вдигна глава към него и му подаде телефона си.

— За теб е, Боби Том. Тери Джо е.

Той грабна телефона от ръката ѝ.

— Тери Джо! Знаеш ли къде е Грейси?

— Точно в тази минута наема кола от Бъди, за да стигне до Сан Антонио. Тя не може да ме види — аз съм в задната стая, но каза на Бъди, че полетът ѝ е рано следобед. Той ме накара да ти се обадя, макар че миналата нощ му се заклех, че докато съм жива, няма да ти проговоря. Никога не съм си представяла, че може да си такъв гадняр. Не само заради това, което стори на Грейси — тя носи слънчеви очила и зная, че е плакала — но би трябвало да видиш лицето на Бъди. Челюстта му е подута и е двойно по-голяма от преди и...

— Кажете на Бъди да не ѝ дава кола под наем!

— Той е длъжен, иначе ще изгуби разрешителното си. Опита се да я спре, но ти я знаеш каква е. Струва ми се, че в момента ѝ дава ключовете.

Боби Том изруга и прокара ръка през косата си. Потръпна, когато закачи дълбоката рана на слепоочието си.

— Обади се веднага на съдия Гейтс и го доведи тук. Кажете му...

— Няма време. Тя вече се качва в колата. Син понтиак. Тя е много внимателен шофьор, Би Ти. Лесно можеш да я настигнеш, ако тръгнеш веднага.

— Аз съм в затвора!

— Ами излез от там!

— Опитвам се! А междувременно ти ще трябва да я спреш.

— Твърде късно е. В момента потегля. Ще трябва да я настигнеш на шосето.

Боби Том тръшна телефона и се извърна към Роуз и Дел, които слушаха с неприкрит интерес.

— Грейси току-що е потеглила от сервиза на Бъди. На път е за Сан Антонио и аз трябва да я настигна, преди да излезе на магистралата.

— *Какво, по дяволите, прави той извън килията?* — Джимбо Такъри връхлетя през вратата с трохи от поничка върху предницата на ризата си, а мургавото му лице бе изкривено от гняв.

— Грейси напуска града — започна да обяснява Дел — и Боби Том трябва да я настигне, преди...

— Той е арестуван! — изрева Джимбо. — Веднага го заключи!

Дел се обърна неохотно към Боби Том.

— Извинявай, Би Ти, но се боя, че трябва да те заключа в килията.

Боби Том вдигна ръце. Заговори с нисък, предупредителен глас:

— Не се приближавай, Дел. Няма да се върна в онази килия, докато все още имам шанс да говоря с Грейси. Не искам да те удрям, но ще го направя, ако се наложи.

Дел изучава Боби Том няколко мига, после се извърна и хвърли кръвнишки поглед на Джимбо.

— Какво ще навреди, ако му дадеш час или два, за да се оправи с годеницата си, особено след като нарушаваш гражданските му права още от мига, в който го арестува?

Джимбо изви устни, а рунтавите му вежди се събраха на челото.

— Заключи го веднага, по дяволите, или си уволнен!

Никой Брейди не обичаше да го притискат и Дел не правеше изключение.

— Не можеш да ме уволниш. Лутър няма да ти позволи! Ако толкова много напираш да го видиш в килията, заключи си го сам!

Джимбо едва не получи удар. Изрева като разлютен звяр и се хвърли напред. Боби Том сграбчи един стол иззад близкото бюро и го захвърли през помещението. Столът удари Джимбо през коленете и той се просна върху теракотените плочки.

Арестантът изтича към вратата, преди полицейският началник да успее да се изправи.

— Трябва ми кола! — изкрещя Боби Том на Роуз, без да спира да тича.

Тя грабна ключовете от бюрото си и ги хвърли към него.

— Вземи колата на Джимбо. Тя е точно пред вратата.

Боби Том изтича навън и скочи в най-близкото возило — блестящата полицейска синьо-бяла кола. Гумите изсвириха, когато потегли от паркинга и се понесе към „Мейн Стрийт“. Бяха му нужни само няколко секунди, за да открие откъде се пускаха сирената и проблясващите червени светлини.

В полицейския участък Роуз Колинс грабна телефона си, за да разпространи новината, че Боби Том току-що е избягал от затвора.

„Хевън, Тексас
Място в сърцето“

Окаченият в края на града транспарант ставаше все по-малък в огледалото за обратно виждане в колата на Грейси, докато накрая вече не можеше да го различи. Посегна към една от книжните кърпички, смачкани в скута ѝ, и се запита дали ще плаче през целия път до Сан Антонио. Миналата нощ бе толкова сломена от болка и унижение, че не отрони дори една сълза, когато Рей я откара до апартамента, за да си събере нещата, а после я закара в мотела, където прекара нощта. Но не можа да заспи. Вместо това лежеше в леглото и отново и отново си припомняше последните съкрушителни думи на Боби Том.

И двамата знаем, че се опитвах да ти направя услуга. Защо, по дяволите, ще искам да се ожения за някоя като теб? Не искам никога повече да зърна лицето ти!

Какво очакваше? Тя го унижи пред всички, които бяха важни за него, и той бе отвърнал с цялата си жестокост.

Пъхна кърпичката под очилата и попи подутите си очи. Новият собственик на „Сенчести поляни“ щеше да изпрати някой да я вземе от летището в Кълъмбъс и да я откара до Ню Грънди. „Сенчести поляни“ беше мястото, на което принадлежеше, и по това време утре сутринта щеше да е толкова улисана в работата си, че нямаше да има време за страдания.

Тя предчувстваше, че всичко ще свърши зле, ала не предполагаше, че ще е толкова зле. Искаше той да си я спомня с обич като единствената жена, която никога не е взела нищо от него, ала миналата нощ унищожил всякаква вероятност за това. Не само, че бе взела парите му, но и без някога да го е искала, накрая му отне нещо много по-важно за него — репутацията му. Грейси се опита да намери утеха в мисълта, че всъщност само собствената му арогантност е виновна за всичко, ала тя все още го обичаше и никога нямаше да ѝ достави удоволствие да го види наранен.

Чу воя на сирена зад нея и когато погледна в огледалото за обратно виждане, съзря проблясващите светлини на полицейска кола, която приближаваше бързо по шосето с две платна. Един поглед към километража я увери, че кара в границите на разрешената скорост и тя мина плътно вдясно, за да даде път на колата да я задмине. Колата я настигаше, но вместо да продължи, остана зад нея.

Сирената зави остро, стандартният сигнал до нарушителя да спре. Обезпокоена, Грейси се взря по-внимателно в огледалото и не можа да повярва на очите си. Мъжът зад волана беше Боби Том! Свали слънчевите си очила. Досега се бе държала с огромно усилие на волята, ала не би могла да понесе друг сблъсък с него. Стисна решително челюст и натисна педала на газта. Той отвърна със същото.

Пред нея се появи раздрънкан пикап. Кокалчетата на ръката ѝ побеляха, когато завъртя рязко волана, за да мине в лявото платно и да изпревари пикапа. Километражът показваше деветдесет и шест километра, а Боби Том оставаше плътно зад нея.

Как можеше да ѝ причинява това? Що за град бе това, че да позволи на един от гражданите си да задигне полицейската кола и да преследва по шосетата невинен човек? Стрелката приближаваше сто и пет километра в час. Тя мразеше да кара бързо и вече започваше да се поти. Сирената отново нададе вой, което още повече я изнерви. От устните ѝ се изтръгна тревожен вик, когато той толкова се приближи, че тя се изплаши, защото предположи, че ще се удари в колата ѝ. Мили боже, той възнамеряваше да я изблъска от платното!

Нямаше избор. Той беше безразсъден по рождение и може и да му доставяше удоволствие да се прави на автомобилен състезател, като се движи с над сто и дващест километра в час, но на нея — определено не. Гневът бавно се надигна в гърдите ѝ, когато отпусна педала на газта и отби встрани от пътя. Щом колата спря, Грейси отвори вратата.

Боби Том изхвъркна от полицейската кола, преди тя да успее да направи четири или пет крачки, но изведнъж младата жена се закова на място. Какво се бе случило с него? Едното му око беше подуто и затворено, а другото имаше безумен поглед. Дрехите му бяха разкъсани, неизменната шапка „Стетсън“ липсваше, грозна рана прорязваше слепоочието му и му придаваше зловец и варварски вид. Тя си припомни какво му бе причинила и за пръв път, откакто се бяха запознали, Грейси се изплаши.

Боби Том се приближи към нея. Тя се паникьоса и се обърна с детинското намерение да се качи обратно в колата и да заключи вратата, ала установи, че се е забавила с част от секундата.

— Грейси!

С периферното си зрение го видя да се протяга към нея и отскочи точно навреме. Действайки напълно инстинктивно, Грейси хукна да бяга. Гладките подметки на сандалите ѝ се плъзнаха по чакълената настилка и тя едва не се просна по колене. Препъна се, но някак си успя да запази равновесие и продължи да бяга. Понесе се покрай бялата линия отстрани на пътя колкото може по-бързо. Всяка секунда очакваше той да я сграбчи и когато не го стори, рискува да хвърли поглед през рамо.

Той напредваше след нея, но куцаше зле и това го забавяше значително. Тя се възползва от преимуществото си и хукна още по-бързо. Изведнъж в ума ѝ изникна разказът на Сузи за деветгодишното момче, което бе наказано публично, задето ударило момиче. След всичките години, през които се бе отнасял вежливо и внимателно към жените, нещо в него се бе прекършило.

Кракът ѝ пропусна ръба на асфалта и се огъна, но тя продължи да тича по чакъла на банкета, после се препъна в някакви плевели. Пясъкът напълни сандалите ѝ. Ужасът я сграбчи с нова сила, когато го чу точно зад гърба си.

— Грейси!

Тя изкрещя, когато Боби Том я събори в тревата с помитащо движение, сякаш се бореше за топката на игрището. Грейси се завъртя, докато падаше, а когато се приземи, лицето ѝ беше обърнато към него. За миг всичките ѝ чувства и мисли се изпариха, останаха само болката и страхът. После отвори уста, за да си поеме дъх.

Преди бе лежала много пъти под него, но тогава се любеха и никога не се бе чувствала по този начин. Той я притискаше грубо и безмилостно с тежестта на тялото си към земята. Лъхна я непознатата миризма на вкисната бира и пот, а наболата му брада ожули бузата ѝ.

— По дяволите! — извика той и се подпря на ръце. Сграбчи я за раменете и я надигна от земята достатъчно високо, за да я разтърси като парцалена кукла. — Защо бягаш от мен?

Лъскавото лустро на чара и вечната приветливост се бяха пропукали, оголвайки един побеснял, разгневен мъж, докаран до

крайност.

— Спри! — изхлипа тя. — Недей...

Той я притегли в прегръдките си, стискайки я толкова силно, че тя не можеше да диша. Долови смътно в далечината острия вой на сирена. Гърдите му се вдигаха и спускаха тежко, а накъсаното му дишане едва не оглуши ухото ѝ.

— Ти не можеш... Недей... тръгваш. — Устата му се движеше до слепоочието ѝ, но в следващия миг, рязко и неочаквано, беше освободена.

За няколко секунди слънцето я заслепи и тя не разбра какво се случи. После видя полицейския началник Такъри да изправя грубо Боби Том на крака. Докато Грейси се надигаше, олюлявайки се, полицейският началник изви безмилостно ръцете му зад гърба и ги закопча с белезници.

— Арестуван си, кучи сине!

Боби Том не му обърна никакво внимание. Гледаше единствено нея и тя изпита непреодолимо желание да вземе бедното му, пребито лице в дланите си.

— Не си отивай, Грейси! Не можеш да си отидеш. Моля те! Трябва да поговорим.

Изглеждаше толкова съсипан и нещастен, че очите ѝ се наляха със сълзи. Някъде отзад се чу скърцане на спирачки и затръшване на врати, ала тя не им обърна внимание. Тръсна глава и отстъпи няколко крачки от него, за да не се поддаде на слабостта си.

— Съжалявам, Боби Том. Никога не съм си представяла, че ще се случи нещо подобно. — В гърлото ѝ се надигна сподавяното досега ридание. — Трябва да си отида. Повече не издържам.

— Изглежда дамата не те иска — присмя му се злобно Такъри. Той завъртя Боби Том и го блъсна към полицейската кола.

Коляното на Боби Том се огъна и той се свлече на земята. Грейси ахна и се спусна към него, но с ужас видя как Такъри дръпна брутално ръцете му нагоре, за да го изправи.

Боби Том изохка от болка, след което блъсна настрани полицейския шеф с рамо, изваждайки го от равновесие за достатъчно дълго, така че да може отново да се извърне към Грейси.

— Ти ми каза, че няма да вземеш нищо от мен! — изкрещя.

Такъри изрева яростно и толкова силно притисна назад ръцете на Боби Том, че едва не ги измъкна от ставите.

Боби Том нададе вой на отчаяние, който изригна от самите глъбини на душата му.

— *Обичам те! Не ме напускай!*

Грейси стоеше слисана и го гледаше как се замята като обезумял. Такъри изръмжа и измъкна полицейската си палка. Тя не се поколеба и секунда повече. Изпусна гневен вик и се нахвърли върху полицейския началник.

— Да не си посмял да го удариш! Да не си посмял! — Удари Такъри с глава и го обсипа с юмруци, принуждавайки го да пусне Боби Том, за да се защити.

— Престани веднага! — Полицейският началник избълва куп ругатни, когато върхът на сандала ѝ го срита в пищяла. — Спри! Спри веднага или ще арестувам и теб!

— Какво, по дяволите, става тук? — изрева Лутър Бейнс.

Тримата извърнаха глави и видяха кмета да тича към тях, като леко се поклащаше на късите си, дебели крака, следван от Дел Брейди, чиято полицейска кола бе спряна направо на шосето. Зад двамата мъже изсвистяха автомобилни гуми, когато още коли спряха. Тери Джо и Бъди изскочиха от експлоръра си, а Бъди, с разцепена устна и подута челюст, затича напред. Кони Камерън също излетя от понтиака си.

Лутър фрасна Джимбо Такъри по ръката, принуждавайки го да отстъпи още една крачка назад.

— Да не си откачил напълно? Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Боби Том! — Сузи изкрещя името на сина си, докато се носеше по асфалта с Уей Сойър до нея.

Такъри изгледа кръвнишки Лутър.

— Той избяга от затвора. А тя ме нападна. Арестувам и двамата!

— Ще ги арестуващ, как ли не! — разбесня се Бъди.

Лутър заби показалеца си в гърдите на Такъри.

— Ти май не се задоволи да бъдеш любител-негодник, нали, Джимбо? Реши да се превърнеш в професионален мръсник!

Лицето на Такъри доби пурпурен цвят. Отвори уста, сетне я затвори и направи крачка назад. Сузи се спусна напред, ала Уей я

възпря, когато видя как ръцете на Грейси се обвиха закрилно около гърдите на бъдещия му заварен син.

— Никой да не го доближава! — изкрещя Грейси. Косата ѝ хвърляше медни отблясъци, а изражението ѝ беше свирепо като на амазонка. — Никой да не го докосва, чухте ли ме? Никой да не го докосва!

Боби Том, чиито китки все още бяха закопчани с белезници и извити зад гърба, я погледна с леко учудване.

Фактът, че той вече не беше пряко застрашен, явно ни най-малко не успокояваше Грейси. Всеки, който се опита да го нарани, първо трябваше да се справи с нея.

Тя усети как бузата му се допря до главата ѝ и той започна да мълви най-прекрасните неща, с толкова тих глас, че само най-близо стоящите до тях можеха да ги чуят.

— Толкова много те обичам, скъпа. Ще ми кажеш ли, че ми прощаваш за снощи? Всичко, което каза за мен, е вярно, зная го. Аз съм безчувствен, егоистичен, самовлюбен и много други неща. Но ще се променя. Кълна се. Ако се омъжиш за мен, ще се променя. Само не ме напускай, защото толкова много те обичам.

Някой навярно бе разкопчал белезниците му, защото внезапно ръцете му я обгърнаха. Тя се взря в очите му и видя, че дори подутото, полузатворено око блестеше от сълзи. Боби Том беше искрен във всяка една дума, която изричаше, осъзна тя с благоговение. Тази струяща като бистър извор любов нямаше нищо общо с наранената гордост или желанието да се докаже. Думите извираха от най-съкровената част на сърцето му.

— Кажи ми, че ще ми дадеш още един шанс — прошепна той, обхващайки лицето ѝ с длан. — Кажи ми, че незнайно как и защо, все още ме обичаш, след всичко случило се.

Гърлото ѝ се сви от напирещите емоции.

— Това е моята слабост.

— Каква слабост?

— Да те обичам. Обичам те, Боби Том, и винаги ще те обичам.

Тя усети как гърдите му се разтърсиха.

— Нямах представа колко съм щастлив да го чуя. — Той стисна за миг очи, сякаш събираше смелост. Когато ги отвори отново, миглите

му блестяха от сълзите. — Ще се омъжиш за мен, нали, скъпа? Каж ми, че ще се омъжиш за мен.

Несигурността в гласа му я накара да го обича още повече, сълзи запариха и в нейните очи.

— О, ще се омъжа за теб. Можеш да се обзаложиш за това.

За няколко мига двамата забравиха за всички около тях.

Бяха сами отстрани на едно тексаско шосе, яркото слънце грееше над главите им, а още по-светлото бъдеще блестеше пред тях — бъдеще, пълно със смях, деца и безкрайна любов. Той я целуна с горката си, подута уста и тя притисна нежно устни към неговите. Сузи най-после прекъсна прегръдката им, като докосна израненото лице на сина си, за да се увери, че не е много лошо ранен. Уей прегърна Грейси, след като Боби Том я пусна. Постепенно всички осъзнаха, че продължаваха да се затръшват врати на коли, тъй като все повече жители на Телароса прииждаха, за да блокират шосето и да станат свидетели на бягството на Боби Том от затвора. Грейси зърна Тули Чандлър и Джуди Бейнс, заедно с пастор Франк и всички членове на бридж клуба на Сузи.

Джимбо Такъри се бе отдръпнал настрана, където Кони Камерън явно здравата го кастреше. Лутър изглеждаше подозрително доволен от себе си, докато гледаше Боби Том, който отново стискаше Грейси в прегръдките си.

— Ще ви дам два часа, за да се изясните с Грейси, а след това ние двамата ще отидем на дълга среща със съдията Гейтс. Той ненапразно си е извоювал името на изключително строг и безкомпромисен съдия, Би Ти, и преди всичко това да свърши, мога с чиста съвест да ти предскажа, че ще ти натресе солена глоба и доста скъпо участие в някой обществен проект.

Грейси не можа да устои и надникна иззад гърдите на Боби Том, за да отправи предложението си.

— Центърът за възрастни хора ще се нуждае от автобус със специална подвижна рампа за инвалиди.

Лутър я дари с щедра усмивка.

— Отлична идея, Грейси. Не е зле да дойдеш с нас, в случай че съдия Гейтс се нуждае от допълнително вдъхновение.

— С удоволствие.

Веждите на Боби Том отхвъркнаха негодуващо нагоре.

— Ти на чия страна си в крайна сметка?

Отне ѝ минута да отговори, защото си представи колко полезна работа би могла да свърши фондацията на Боби Том Дентън в бъдеще.

— След като ще бъда жител на този град, имам задължения и отговорности към общността.

Той доби още по-възмутен вид.

— И кой е казал, че ще живеем тук?

Тя му се усмихна с цялата си любов, като си помисли, че за интелигентен мъж понякога можеше да е много глупав. Запита се колко ли време ще му е нужно, за да осъзнае, че никъде другаде няма да е истински щастлив.

— Защо вие двамата не се върнете обратно с нас? — попита Уей.

Боби Том тъкмо се канеше да приеме предложението, когато Тери Джо разбута тълпата и излезе напред.

— Не бързайте толкова! — Решителното изражение на лицето ѝ показваше, че още не е простила на Боби Том заради пораженията, които бе нанесъл на съпруга ѝ. — Има да отговаряш за много, след всичко, което причини на Бъди и проклета да съм, ако ти позволя да се измъкнеш толкова лесно.

— Лесно? — възкликна Боби Том, докато ръката му продължаваше да обвива плътно раменете на Грейси, сякаш се боеше, че тя може да се измъкне. — Та днес едва не ме убиха!

— Е, много жалко, че не са успели, защото миналата нощ ти едва не си убил Бъди.

— Не е вярно, Тери Джо — рече смутено съпругът ѝ. — По дяволите, двамата с Боби Том открай време обичаме да се бием.

— Млъквай — скастри го Тери Джо. — Това е само една част от всичко. По-важното е, че Грейси е моя приятелка и тъй като очевидно е твърде влюбена, за да брани интересите си, аз ще го направя вместо нея.

На Грейси никак не ѝ се понравиха лукавите искри в очите на Тери Джо. Това ѝ напомни, че повечето от жителите на Телароса, Тексас, биха ги освидетелствали, ако решаха да живеят някъде другаде. Също така ѝ напомни, че всички тук имаха много ексцентрични вкусове що се отнася до развлеченията.

— Всичко е наред, Тери Джо — побърза да я увери Грейси. — Наистина.

— Не, не е. Ти не го осъзнаваш, Грейси, но хората говорят зад гърба ти, откакто Боби Том обяви годежа ви, а сега, след като стана ясно, че наистина ще има сватба, мисля, че още повече ще те одумват. Факт е, че мнозина забелязаха, че ти не знаеш много за футбола и хората се съмняват, че си взела футболния тест на Боби Том.

О, Господи.

— Някои дори подмятат, че той си е послужил с измама, нали така, Сузи?

Сузи скръсти ръце пред гърдите си.

— Съмнявам се, че е стигнал чак дотам. Но наистина се носят приказки.

Грейси я зяпна смаяно. До този миг винаги бе смятала, че Сузи е истинска светица.

Тери Джо опря ръце на кръста си.

— Грейси, истината е, че дори гостите на сватбата ви тайно ще се съмняват в законността на децата ви, ако не са сигурни, че наистина си взела теста. Кажй й, Боби Том.

Тя погледна към Боби Том и с нарастващо безпокойства забеляза, че той потрива с пръст едната си вежда.

— Предполагам, че имаш право, Тери Джо.

Всички тези хора са напълно смахнати, реши Грейси. Начело с бъдещия й съпруг. Той стисна челюсти.

— Но аз ще й задам само пет въпроса, тъй като тя не е от Тексас и не е отраснала с футбола. — Изглежда кръвнишки публиката, постепенно образувала кръг около тях. — Някой има ли нещо против?

Някои от жените, включително Кони Камерън, изглеждаха сякаш имат много против, но никой не го изрази на глас.

Боби Том кимна доволно. Пусна Грейси и отстъпи назад, за да покаже, че сега тя е оставена сама на себе си.

— Започваме. Въпрос номер едно. Какво означават инициалите НФЛ?

Множеството изпъшка от абсурдно лесния въпрос, но той ги накара да замълчат само с един поглед.

— Тъъ, Национална футболна лига — отвърна тя, питайки се докъде ще доведе всичко това, макар да беше сигурна, че ще се омъжи за него, независимо дали ще вземе, или не, този нелеп тест.

— Много добре. Въпрос номер две. — Челото му се смръщи, докато се съсредоточаваше. — Всеки януари, двата отбора с най-добри резултати играят един срещу друг най-важния мач на годината. Точно в този мач победителят получава големия пръстен — додаде той, за да й подсказе. — Как се нарича този мач?

Още пъшкания от тълпата. Грейси не им обърна внимание.

— Суперкупата.

— Отлично. Справяш се чудесно, скъпа. — Той направи кратка пауза, за да целуне върха на носа ѝ и отново се отдръпна крачка назад. — Сега следва малко по-труден въпрос, така че се надявам да си готова. Колко странични греди — наричат ги още вертикални — има във всеки край на стандартното футболно игрище?

— Две! — възкликна тя, безкрайно доволна от себе си. — И на всяка греда има лента, макар че не помня колко дълга е всяка.

Той цъкна език в знак на възхищение.

— Дължината няма значение. Ще приема, че все едно си отговорила на четвъртия ми въпрос, само защото знаеш за тези ленти. Не всеки го знае. Това означава, че ти остава само още един въпрос. Концентрирай се, скъпа.

— Концентрирана съм.

— За да имаш честта да станеш госпожа Грейси Сноу-Дентън... — Той направи пауза. — Ако нямаш нищо против, ще съм ти благодарен, ако размислиш за тирето във фамилията.

— Никога не съм казвала, че ще използвам тире! Ти си този, който...

— Сега не е мястото, нито моментът да се впускаме в подобен спор, скъпа. Никакво тире и това е окончателно. Твоят пети и последен въпрос... — Той се поколеба и за пръв път изглеждаше обезпокоен. — Какво знаеш за поста куотърбек?

— Зная, че Трой Ейкмън е куотърбек.

— Това не е честно, Боби Том! — подвикна Тули Чандлър. — Грейси говори снощи с него.

— Чувала съм и за Джо Намат^[1] — обяви Грейси триумфиращо.

— Наистина ли? — засия Боби Том. — Добре, скъпа, ето го и последния ти въпрос и той е истинско предизвикателство, така че не позволявай тези ревниви жени да те разсейват. За да сме сигурни, че

всичките ни дванайсет бъдещи деца ще са законни, за кой отбор от Ню Йорк играе Джо Намат?

Лицето на Грейси помръкна. *Господи*. Всеки глупак щеше да знае правилния отговор. Ню Йорк. Кой беше футболният отбор на Ню Йорк? Изведнъж изражението ѝ се проясни.

— „Янките“^[2] от Ню Йорк!

Тълпата избухна в гръмогласен смях, придружен от няколко силни въздишки. Боби Том ги накара да замълчат само с един свиреп поглед. Блесналите му очи ги предупреждаваха да не я оборват.

Когато се увери, че всички до един са разбрали мълчаливото му послание, той се извърна към Грейси и я взе в прегръдките си. Погледна я нежно и докосна леко устните ѝ със своите.

— Напълно вярно, скъпа. Нямах представа, че знаеш толкова много за футбола.

И в този миг и последният жител на Телароса, Тексас, разбра, че Боби Том Дентън най-после и завинаги се е влюбил до уши.

---

[1] Прочут куотърбек от „Ню Йорк Джетс“. — Б.пр. ↑

[2] „Ню Йорк янкис“ е бейзболен отбор. — Б.пр. ↑

Издание:

Сюзън Елизабет Филипс. Рай в Тексас

Американска. Първо издание

ИК „Ибис“, София, 2012

Редактор: Стамен Стойчев

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Ива Михайлова

ISBN: 978-954-932-192-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.